

डिगबो महाविद्यालय

आलोचना

७४ तम् संख्या, २०१२-१३ वर्ष

सम्पादक : दीपाञ्जल शर्मा

মহাবিদ্যালয়ৰ বিভিন্ন কাৰ্যসূচী

শিক্ষক-অভিভাৱক সভাৰ বেঙণি

বিশ্ব আদ্ৰভূমি দিৱস উদ্‌যাপন

সুন্দৰবনলৈ শিক্ষামূলক ভ্ৰমণৰ এটি দৃশ্য

সুধাকণ্ঠ ড° ভূপেন হাজৰিকাৰ প্ৰথম মৃত্যু বাৰ্ষিকী উদ্‌যাপন

গণিত বিষয়ৰ ৰাষ্ট্ৰীয় আলোচনাচক্ৰ

প্ৰাক্তন কৰ্মচাৰী গোলাপ শইকীয়াৰ স্মৰণত শোকসভা

শিক্ষক দিৱস উদ্‌যাপন

প্ৰাক্তন কৰ্মচাৰী দিল বাহাদুৰ সোনাৰৰ স্মৰণত শোক সভা

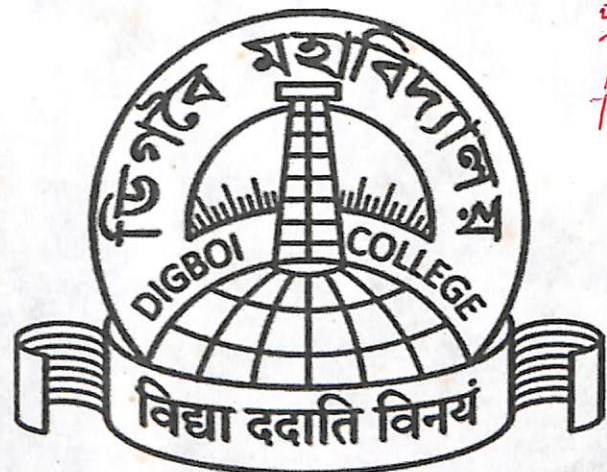
ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়

আলোচনা

৩৪ তম সংখ্যা, ২০১২-১৩ বর্ষ

শ্রী দুলাল শর্মা

১৯৭০ খ্রিঃ
প্রাক্তন প্রিন্সিপাল
ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়
কলকাতা

ESTD 1965

সম্পাদক : দীপাঞ্জল শর্মা

ডিগবৈ মহাবিদ্যালয় আলোচনী (৩৪ তম সংখ্যা, ২০১২-১৩ বর্ষ) : ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ দ্বাৰা প্ৰকাশিত, দীপাঞ্জল শৰ্মাৰ দ্বাৰা সম্পাদিত আৰু দি অসম কম্পিউটাৰছ, তিনিচুকীয়াত মুদ্ৰিত।

সম্পাদনা সমিতি

সভাপতি	: ড° দীপ শইকীয়া
উপসভাপতি	: শ্ৰীযুত কেদাৰনাথ টিমচিনা
মুখ্য উপদেষ্টা	: শ্ৰী পবিত্ৰ ভবালী
উপদেষ্টা	: শ্ৰীযুত সীমান্ত বৰদলৈ শ্ৰীযুত দুৰ্গেশ্বৰ দাস
আমন্ত্ৰিত উপদেষ্টা	: শ্ৰীযুত দেৱীচৰণ চেডাই
সম্পাদক	: দীপাঞ্জল শৰ্মা
সদস্য	: প্ৰফুল্ল সোণোৱাল সমীৰণ বৰুৱা পুলিন হাজৰিকা দেৱৰ্ষি শইকীয়া বিল্পী সোণোৱাল
বেটুপাত	: শুভাশীষ আবক্ষৰা
মুদ্ৰণ	: দি অসম কম্পিউটাৰছ ইণ্ডাষ্ট্ৰিয়েল ইষ্টেট, বৰগুৰি তিনিচুকীয়া-৭৮৬১২৬, অসম দূৰভাষ - ২৩৩০৪২৪

উৎসৰ্গ

প্রয়াত পাপৰি কলিতা

জন্ম : ১ এপ্রিল, ১৯৫৮ চন • মৃত্যু : ৫ জানুৱাৰী, ২০১৩ চন

“মৃত্যুওটো এটা শিল্প
জীৱনৰ কঠিন শিলত কটা নিৰ্লোভ ভাস্কৰ্য...”

মহাবিদ্যালয়ৰ উদ্ভিদবিদ্যা বিভাগৰ মুৰব্বী অধ্যাপিকা
প্রয়াত পাপৰি কলিতা বাইদেউৰ অকাল বিয়োগত আমি
মৰ্মাহত। তেখেতৰ প্ৰতি শ্ৰদ্ধাঞ্জলি জনাই এই সংখ্যাৰ
আলোচনীখনি বাইদেউৰ নামত উচৰ্গা কৰা হ'ল।

- সম্পাদনা সমিতি

শ্ৰদ্ধাঞ্জলি

আমাৰ অশ্ৰুসিক্ত শ্ৰদ্ধাঞ্জলি যাঁচিছো এই সকললৈ —

- ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ৰ চতুৰ্থ বৰ্গৰ প্ৰাক্তন কৰ্মচাৰী *গোলাপ শইকীয়া*।
- বিশিষ্ট সাহিত্যিক *যতীন্দ্ৰ কুমাৰ বৰগোহাঁই*।
- সংগীত পৰিচালক *শ্বেৰ চৌধুৰী*।
- প্ৰখ্যাত সাহিত্যিক *চিনুৱা আচিবি*।
- বৈষ্ণৱ পণ্ডিত, শংকৰদেৱ বটা প্ৰাপক *সোণাবাম চুতীয়া*;
- গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ প্ৰাক্তন উপাচাৰ্য ড° দেৱ প্ৰসাদ বৰুৱা;
- জনপ্ৰিয় সাহিত্যিক, সমালোচক, সাংবাদিক *ত্ৰৈলোক্য ভট্টাচাৰ্যদেৱ*;
- অসমৰ সংবাদ জগতৰ বাটকটীয়া *প্ৰফুল্লচন্দ্ৰ বৰুৱা*;
- কবি *বিৰিঞ্চি কুমাৰ ভট্টাচাৰ্য*;
- বিশিষ্ট লেখক-শিক্ষাবিদ *শৰৎ মহন্ত*;
- প্ৰবাদ প্ৰতীম শিল্পী *মান্না দে*;
- বকুল বন বটা প্ৰাপক, জিকিৰ সাধক *কেৰিমুদ্দিন আহমদ*;
- বিশিষ্ট সংগীত শিল্পী *প্ৰমোদ দাস*;
- সত্ৰীয়া সংস্কৃতিৰ সাধক *ৰামেশ্বৰ শইকীয়া*;
- অসম নাট্য সন্মিলনৰ প্ৰাক্তন সভাপতি, সাহিত্যচাৰ্য *যোগেন চেতিয়া*;
- বিশিষ্ট চাহ উদ্যোগী *হেমেন্দ্ৰ প্ৰসাদ বৰুৱা*;
- বিশ্বৰ বিভিন্ন প্ৰান্তত প্ৰাকৃতিক দুৰ্যোগ তথা বিভিন্ন অনাকাঙ্ক্ষিত দুৰ্যোগ-দুৰ্ঘটনা-সংঘৰ্ষত প্ৰাণ হেৰুৱা জ্ঞাত-অজ্ঞাত সকলো ব্যক্তি।

— সম্পাদনা সমিতি

Prof. A.K. Buragohain, Ph.D. (London), DIC
Vice Chancellor

DIBRUGARH UNIVERSITY
DIBRUGARH-786 004
ASSAM, INDIA

Phone: 0373-2370239(O)

Fax : 0373-2370323

e.Mail: alakkrburagohain@gmail.com

Ref. No. DU/VC/M/073/13/74

Date: 11.09.2013

Message

To,

Dipanjali Sharma,
Editor,
Digboi College Magazine,
Digboi College,
Assam.

Dear Editor,

I am pleased to learn that the Thirty fourth edition of the College Magazine is being published from the Digboi College.

I am sure that the College Magazine would provide a platform to the students to project their creativity which would enhance the overall academic excellence of the college.

I extend my good wishes to the Editorial Board and all the members associated with it and congratulate all concerned, on the successful publication of the magazine.

With best regards.

A.K. Buragohain

মহাবিদ্যালয় সংগীত

ৰচনা : ড° কান্তেশ্বৰ ডেকা / বিমল গগৈ

সূৰ : ড° কান্তেশ্বৰ ডেকা / বৰুণ দেৱ

এয়া অসম দেশেৰে প্ৰান্ত,
য'ত পনীয়া সোণেৰে প্ৰাণৰন্ত
আছে এক কামনা অনন্ত,
মানৱ হৃদয় প্ৰাণৰন্ত ॥

এখন ছবি এয়া বহুতো ৰঙৰ,
বহুত জনৰ আৰু বহুতো প্ৰাণৰ ;
তথাপিও এই ছবি প্ৰাণেৰে জীৱন্ত,
মানৱ হৃদয় প্ৰাণৰন্ত ॥

সূৰুজমুখী আমাৰ এ মন
উৰ্দ্ধমুখী আমাৰ এ মন,
আমি যাওঁ - শান্তিৰ পোহৰ বিচাৰি যাওঁ,
আমি যাওঁ - শান্তিৰ জোনাক বিচাৰি যাওঁ ॥

মহাপ্ৰলয়ৰ মহাভাৰতৰ
ইতিহাসত আমি পাওঁ
মহান মহান কত শ্ৰেষ্ঠ তুলিকা
মানৱক আমিয়ে বিলাওঁ ॥

ডিগবৈ কলেজৰ কৃতিত্বৰে
দেশ-মাতৃৰ মুখ উজলাওঁ
আমি যাওঁ - জ্ঞানৰ পোহৰ বিচাৰি যাওঁ,
আমি যাওঁ - শান্তিৰ জোনাক বিচাৰি যাওঁ ॥

মহাবিদ্যালয়ৰ মূলমন্ত্ৰ

মহাবিদ্যালয়ৰ মূলমন্ত্ৰ “বিদ্যা দদাতি বিনয়”য়ে বিনয় প্ৰদায়ক জ্ঞানৰ তাৎপৰ্য বহন কৰিছে। জ্ঞান প্ৰদত্ত বিনয়ীভাৱৰ সৈতে নশ্ৰতা, নিয়মানুৱৰ্তিতা আৰু সাংস্কৃতিক আচৰণবোধ একাত্ম। বিনয়ে এটা সমৃদ্ধময় জীৱনৰ বাটকাটিবলৈ যোগ্যতা নিশ্চিত কৰি ব্যক্তিৰ আত্মসম্ভৃষ্টি আৰু অন্তৰাত্মাৰ আনন্দক চিৰস্থায়ী কৰে।

এই বিধিবাক্য সাৰোগত কৰি এই মহাবিদ্যালয়ে প্ৰচেষ্টা কৰে ছাত্ৰ সমাজৰ চেতনাত বিনয়, নিয়মানুৱৰ্তিতা আৰু সাংস্কৃতিক আচৰণবোধ জাগ্ৰত কৰিবলৈ যাতে তেওঁলোকে সু লক্ষ্য স্থিৰ কৰাৰ লগতে সাৰ্বিক সমাজৰ হিতৈষী কাৰ্যত অৰিহণা যোগাব পাৰে। ■

মহাবিদ্যালয়ৰ দৃষ্টিভঙ্গী

মহাবিদ্যালয়খনৰ সৰ্বদা দৃষ্টি উৎকৃষ্ট শিক্ষা প্ৰদানৰ। উৎকৃষ্ট শিক্ষাই ছাত্ৰ সমাজক ভাৰতীয় সংস্কৃতি, ঐতিহ্য তথা মূল্যবোধৰ বিষয়ে উপদেশ প্ৰদান কৰাৰ লগতে আধুনিক কাৰিকৰী কৌশলসমৃদ্ধ আৰু গোলকীকৃত সমাজখনৰ চাহিদাসমূহ পূৰণৰ পথ নিৰ্দেশনা দিব। ■

আমাৰ সংকল্প

আমাৰ মহাবিদ্যালয়ে সংকল্প কৰে —

- (ক) শিকাকৰক এনে শিক্ষা প্ৰদান কৰাৰ — যিয়ে তেওঁলোকক দায়বদ্ধ আৰু নৈতিক গুণসম্পন্ন নাগৰিক হিচাপে গঢ় দিয়াৰ লগতে সৃষ্টিশীল তথা যুক্তিবাদী সমালোচক কৰিব আৰু তেওঁলোকক ফলপ্ৰসূভাৱে ভাৱ প্ৰকাশৰ কৌশল শিকাব;
- (খ) শিকাকৰে সৎ, দৃঢ় প্ৰতিজ্ঞ আৰু সৌম্যভাবেৰে শিক্ষা আৰ্জিব পাৰে সেই উদ্দেশ্যে তেওঁলোকক উৎসাহ যোগাব;
- (গ) ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ মাজত বিশ্বমানৰ যোগ্যতা গঢ়ি তুলিব যাতে তেওঁলোকে জীৱনৰ অনাগত সুযোগ আৰু প্ৰত্যাহ্বানসমূহৰ বাবে নিজকে প্ৰস্তুত কৰিব পাৰে;
- (ঘ) শৈক্ষিক পৰিৱেশ সুস্থ কৰি তুলিব যাতে উন্নত মানদণ্ডৰ শিক্ষা প্ৰদান তথা সংবৰ্ধন কৰিব পৰা যায়;
- (ঙ) সামূহিক কৰ্ম, নৱ্য কৌশল আৰু শিখৰ প্ৰাপ্তিৰ বাবে কৰা কৰ্মৰ যোগেদি ইয়াৰ সাংগাঠনিক অংশসমূহৰ মাজত অটুট বন্ধন গঢ়ি তুলিব;
- (চ) সকলো জাতি, ধৰ্ম সম্প্ৰদায় আঁকোৱালিব পৰা ৰাষ্ট্ৰীয় একতা আৰু বিশ্বজনীন সংস্কৃতিৰ ভাব জগাই তুলিব। ■

আমাৰ বিশ্বাস

আমি বিশ্বাসী যে —

- (ক) সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ ভিতৰত সমাজৰ এজন মূল্যবোধসম্পন্ন ব্যক্তি হিচাপে বিকশিত হৈ উঠিবৰ বাবে অফুৰন্ত শক্তি অন্তৰ্নিহিত হৈ আছে।
- (খ) এজন ব্যক্তিৰ শিক্ষা ফলদায়ক হয় যেতিয়া তেওঁ শিক্ষাৰ প্ৰসাৰ ঘটায় আৰু ইয়াৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় প্ৰযত্ন লয়।
- (গ) শিক্ষা এক আজীৱন প্ৰক্ৰিয়া আৰু অৰ্থ সম্পন্ন শিক্ষাই জ্ঞান অৰ্জনৰ বাবে অনন্ত দিগন্তৰ পথ নিৰ্দেশনা দিয়ে।
- (ঘ) নিয়মানুৱৰ্তিতাৰ জ্ঞানে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক দায়বদ্ধ কৰি তোলাৰ লগতে দায়িত্বশীল নাগৰিক হিচাপে দিয়ে।
- (ঙ) এজন ব্যক্তিক সমাজৰ উপযোগী হোৱাকৈ গঢ় দিবলৈ হ’লে বৈজ্ঞানিক, কাৰিকৰী আৰু অৰ্থনৈতিক শিক্ষাৰ লগত নৈতিক, বৌদ্ধিক আৰু আধ্যাত্মিক জ্ঞানসম্পন্ন শিক্ষাৰ ব্যৱস্থা থাকিব লাগিব। ■

মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতীক

মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতীকটোৰ আৰ্হি চিত্ৰিত কৰিছিল মহাবিদ্যালয়খনৰ প্ৰাক্তন অধ্যাপক তথা ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ ভূতপূৰ্ব মহাবিদ্যালয় পৰিদৰ্শক প্ৰয়াত বিমল গগৈ ডাঙৰীয়া আৰু সেই সময়ৰ বিখ্যাত চিত্ৰশিল্পী, ভাস্কৰ তথা শেষ জীৱনত নেপালৰ ৰাজ কবিকপে প্ৰতিষ্ঠিত মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাক্তন ছাত্ৰ প্ৰয়াত হৰি ভক্ত কটোৱালে।

প্ৰতীকটোত অংকিত অৰ্ধগোলাকৃতিৰ গোলকটোৰ ওপৰত জখলাসদৃশ এটা স্তম্ভ আছে যি এছিয়াৰ প্ৰথম তৈল নগৰী ডিগবৈৰ ঐতিহ্যক সোঁৱৰাই। লগতে এই স্তম্ভ জ্ঞানৰ জখলাৰ প্ৰতীক যি আমাক দিগন্ত প্ৰসাৰী লক্ষ্যত উপনীত হ'বলৈ সমৰ্থ কৰি তোলে। প্ৰতীকটোৰ তলৰ ফালে থকা ডেউকা দুখনে এই তাৎপৰ্য বহন কৰে যে শিক্ষাৰ যোগেদি আমি জীৱনৰ উচ্চতম লক্ষ্য প্ৰাপ্তিৰ বাবে আগবাঢ়িব পাৰোঁ। প্ৰতীকটোত থকা সূৰ্যৰ ৰশ্মিয়ে তাৎপৰ্য বহন কৰিছে আশা আৰু জ্ঞানৰ পোহৰৰ যি জীৱনৰ তমসা নাশ কৰিব আৰু সমগ্ৰ বিশ্ব জ্যোতিস্মান কৰি তুলিব। এই প্ৰতীকটো মহাবিদ্যালয়খনে বিশ্বাস কৰা নৈতিকতা আৰু মূল্যবোধৰ নিদৰ্শন যাক মহাবিদ্যালয়খনে সমাজৰ আন্তঃগাঁথনিত গ্ৰহিত কৰিব বিচাৰে। প্ৰতীকটোৰ অধঃস্থানত থকা 'হিতোপদেশৰ পৰা উদ্ধৃত বাক্যশাৰীয়ে মহাবিদ্যালয়ৰ মূলমন্ত্ৰক দাঙি ধৰে'।

উৎস : Digboi College Prospectus 2013-14

অনুবাদ : শ্ৰীপবিত্ৰ ভৰালী (সহ: অধ্যাপক) আৰু ৰক্তিম বৰগোহাঁই (উ:মা: ২য় বৰ্ষ)

কৰ্মৰত অৱস্থাত মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ ড° দীপ শইকীয়া

কৰ্মৰত অৱস্থাত মহাবিদ্যালয়ৰ উপাধ্যক্ষ কেদাৰনাথ টিমছিলা

সম্পাদনা সমিতি ২০১২-১৩ বর্ষ

ড° দীপ শইকীয়া
সভাপতি

কেদাৰনাথ টিমছিনা
উপ-সভাপতি

পবিত্ৰ ভৰালী
মুখ্য উপদেষ্টা

সীমান্ত বৰদলৈ
উপদেষ্টা

দুলুমণি দাস
উপদেষ্টা

দেবীচৰণ চেড়াই
আমন্ত্রিত উপদেষ্টা

দীপাঞ্জল শৰ্মা
সম্পাদক

প্ৰফুল্ল সোনোৱাল
সদস্য

সমীৰণ বৰুৱা
সদস্য

পুলিন হাজৰিকা
সদস্য

দেৱৰ্ষি শইকীয়া
সদস্য

বিন্শী সোগোৱাল
সদস্য

ডিগৰৈ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা ২০১২-১৩ বৰ্ষ

মনোজ কুমাৰ শইকীয়া
সভাপতি

পুলিন হাজৰিকা
সাধাৰণ সম্পাদক

দেৱৰ্ষি শইকীয়া
সহকাৰী সাঃ সম্পাদক

দীপাঞ্জল শৰ্মা
আলোচনী সম্পাদক

চন্দনজ্যোতি গগৈ
সমাজ সেৱা সম্পাদক

নৰাজিৎ বৰগোহাঁই
মুখ্য ক্ৰীড়া সম্পাদক

গণেশ বৰা
সাধাৰণ ক্ৰীড়া সম্পাদক

পৰ্বীন ঠাকুৰী
ছাত্ৰ জিৰণী কোঠা সম্পাদক

বিনিতা সোণোৱাল
ছাত্ৰী জিৰণী কোঠা সম্পাদিকা

কুনালজিৎ ভট্ট
সংগীত সম্পাদক

ৰাজ সোনাৰ
সংগীত সম্পাদক

উজ্জ্বল গগৈ
সাংস্কৃতিক সম্পাদক

বিনোদ শ্ৰেষ্ঠ
লঘু ক্ৰীড়া সম্পাদক

আমিৰ খান
শৰীৰ চৰ্চা সম্পাদক

সিন্দান্ত ভৰালী
তৰ্ক আৰু আলোচনা সম্পাদক

মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ-উপাধ্যক্ষ প্ৰমুখ্যে শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীসকল

মহাবিদ্যালয় গ্ৰন্থাগাৰ

স্বাধীনতা দিৱস উদ্‌যাপনৰ এক মুহূৰ্ত

মহাবিদ্যালয়ৰ কৃতি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকল (২০১২-১৩)

সংঘমিত্ৰা দেৱ

১ম শ্ৰেণী ২য় স্থান, পদাৰ্থ বিজ্ঞান
পাপবি কলিতা সোঁৱৰণী শ্ৰেষ্ঠ স্নাতক বঁটা,
উপেন্দ্ৰ নাথ কোঁৱৰ সোঁৱৰণী বঁটা,
অনিতা দাস সোঁৱৰণী শৈক্ষিক ন্যাস বঁটাবে বিভূষিত

শিভাশিষ পুৰকায়স্থ

১ম শ্ৰেণী ৩য় স্থান, ইংৰাজী বিভাগ
শ্ৰেষ্ঠ কলা স্নাতক বঁটাবে বিভূষিত

কমা নাথ

১ম শ্ৰেণী ৯ম স্থান, ইংৰাজী বিভাগ
শ্ৰেষ্ঠ কলা স্নাতক বঁটাবে বিভূষিত

ন্যালন্দা সোনোৱাল

১ম শ্ৰেণী ১৬তম স্থান, ৰাজনীতি বিজ্ঞান
শ্ৰেষ্ঠ কলা স্নাতক বঁটাবে বিভূষিত

নিমিষা গগৈ

১ম শ্ৰেণী ২১তম স্থান, প্ৰাণী বিজ্ঞান
উপেন্দ্ৰ নাথ কোঁৱৰ সোঁৱৰণী
বঁটাবে বিভূষিত

অলিম্পিয়া গগৈ

১ম শ্ৰেণী, বসায়ন বিজ্ঞান
উপেন্দ্ৰ নাথ কোঁৱৰ সোঁৱৰণী
বঁটাবে বিভূষিত

প্ৰবীন উপাধ্যায়

১ম শ্ৰেণী ২৫তম স্থান, প্ৰাণী বিজ্ঞান

বলৰাম থাপা

১ম শ্ৰেণী ২৬ তম স্থান, প্ৰাণী বিজ্ঞান

শ্ৰৱানী দে

১ম শ্ৰেণী ২৮তম স্থান,
প্ৰাণী বিজ্ঞান

নমিতা দাস

১ম শ্ৰেণী ৩৪তম স্থান,
পদাৰ্থ বিজ্ঞান

নবিন শৰ্মা

১ম শ্ৰেণী ৪৬তম স্থান,
পদাৰ্থ বিজ্ঞান

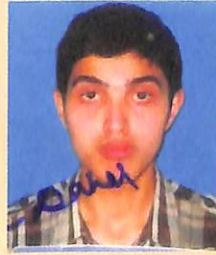
উমা ছেত্ৰী

১ম শ্ৰেণী ৫০তম স্থান,
পদাৰ্থ বিজ্ঞান

সন্দীপ দে

১ম শ্ৰেণী ৫৪তম স্থান,
প্ৰাণী বিজ্ঞান

দীপক দাহাল

১ম শ্ৰেণী ৬৩তম স্থান,
পদাৰ্থ বিজ্ঞান

ৰাহুল আচাৰ্য্য

১ম শ্ৰেণী ৬৬তম স্থান,
বসায়ন বিজ্ঞান

সঞ্জয় ৰহ

১ম শ্ৰেণী
বাণিজ্য বিভাগ
শ্ৰেষ্ঠ বাণিজ্য স্নাতক বঁটাবে বিভূষিত

মহাবিদ্যালয়ৰ গৌৰৱ ২০১২-১৩

Dr. Dip Saikia, Principal

*Participated in the 10th Asian Thermophysical Properties Conference (ATPC-2013), Jeju island, South Korea, Sept. 29 - Oct. 3, 2013 as invited speaker & Presented Research Paper entitled "A Review on the Thermophysical Properties Of Cellulose based Natural Fibers".
*He has been nominated as executive member for International Organizing Committee of 11th ATPC-2016 to be held in Japan.

Dr. Jayanta Handique

Associate Prof & HOD of Electronics
* achieved Doctor of Philosophy from Gauhati University in September, 2013
*Title of thesis :Aspects Of Hardware Implementation Of Low Phase Noise High Bandwidth Frequency Synthesizer
* presented a paper entitled 'Analysis of phase noise profile of a 1,1.G Hz phase locked loop' at World Congress of Engineering, 3-5 July 2013, London.

Dr Arun ch. Dutta

Associate Prof & HOD of Political Science
*achieved PhD from Singhania University in 2012.
Title of thesis: Assam Moran Sabha: A Study On Socio-Economic Problems Of Moran Of Assam.

Dr Jiban Changmai

Associate Prof of Mathematics
*Presented a paper at the International Conference on Mathematics, Statistics and Computational Sciences (ICMSCS 2013), 30-31, May 2013, Tokyo, Japan.

Dr. Jatindra Lahkar

Assistant Prof of Mathematics
*presented a paper entitled 'Effects of variable Viscosity and Thermal Conductivity of unsteady mixed convection flow at the stagnation point and an applied magnetic field' at the International Conference on of International Academic Science , 9 - 13 December, 2012, Thailand.

খানবা নিমদা
মিছ ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়

কৰবী ডেকা
শ্ৰেষ্ঠ কইনা ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়

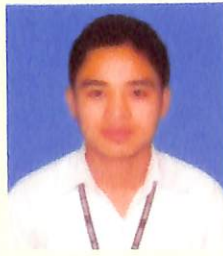
এটেম মবাং
শ্ৰেষ্ঠ খেলুৱৈ

ৰুমী ববগোহাই
শ্ৰেষ্ঠা খেলুৱৈ

জাহাংগীৰ হুচেইন
মিঃ ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়,
চেম্পিয়ন অৱ দা চেম্পিয়ন পাজা প্রতিযোগিতা

নৱজিৎ চাংমাই
শ্ৰেষ্ঠ কিক বজ্জাৰ

পূজা ডেকা
মহাবিদ্যালয়ৰ শ্ৰেষ্ঠ গায়ক

ইববাজ টিমচিনা
মহাবিদ্যালয়ৰ শ্ৰেষ্ঠ উপস্থিতি বঁটা

মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ - ২০১২

সাংস্কৃতিক সন্ধিয়াৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ গীতৰ শৰাই

অলিম্পিক শিখাৰ প্ৰজ্বলনৰ এটি মুহূৰ্ত

প্ৰথম স্থান প্ৰাপ্ত ক্ৰিকেট দল

কাবাডী খেলৰ এটি দৃশ্যাংশ

পূবস্কাৰ বিতৰণী সভাৰ এটি দৃশ্যাংশ

কিক্ বক্সিং খেলৰ এটি মুহূৰ্ত

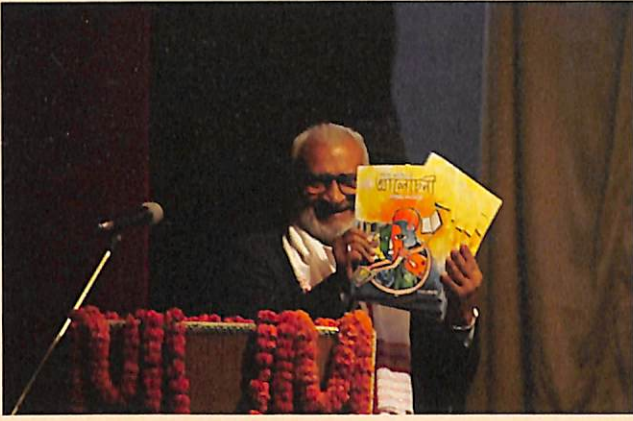

কেন্দ্ৰীয় প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা উন্মোচনৰ এটি মুহূৰ্ত

মহাবিদ্যালয়ৰ সপ্তাহৰ উদ্বোধনী অনুষ্ঠান

মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ - ২০১২

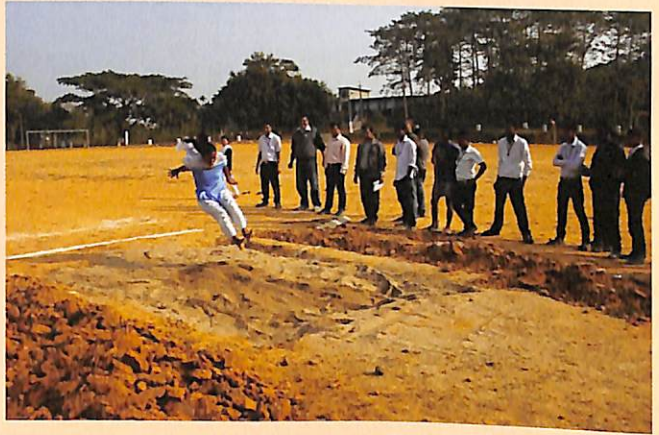
বার্ষিক আলোচনী উন্মোচনৰ এটি দৃশ্য

কইনা প্রতিযোগিতাৰ এটি দৃশ্য

উদ্বোধনী অনুষ্ঠানৰ এটি মুহূর্ত

লং জাম্প প্রতিযোগিতাৰ এটি দৃশ্যাংশ

মাৰাথান প্রতিযোগিতাৰ এটি মুহূর্ত

মহাবিদ্যালয়ৰ কোবাচৰ পৰিবেশন কৰাৰ এটি দৃশ্যাংশ

পাঞ্জা খেলৰ এটি দৃশ্যাংশ

অধ্যক্ষ মহোদয়ৰ দ্বাৰা মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ শুভ উদ্বোধন

শদিয়াৰ আঠ মাইলত বান সাহাৰ্য শিবিৰ

গান্ধী জয়ন্তী উদ্‌যাপনৰ এক মুহূৰ্ত

মহাবিদ্যালয়ৰ নতুন পুথিভঁৰালৰ উন্মোচন

গৱেষণামূলক গ্ৰন্থৰ উন্মোচন

বন্যপ্ৰাণী তথ্যচিত্ৰ মেলা

ব্লক প্ৰিন্টিংৰ কৰ্মশালা

সেৱাত ভৰ্তিৰ বাবে প্ৰশিক্ষণ

বাঁহ বেটৰ শিল্পৰ প্ৰশিক্ষণ

বৰ্ষটোৰ বিদায় সম্বৰ্ধনা

প্ৰাক্তন অধ্যক্ষ ড° প্ৰফুল্ল কুমাৰ ভূঞা দেৱৰ (কাৰ্যকাল ০৩/০১/১৯৬৭-৩১/১২/১৯৮৯) বিদায় সম্বৰ্ধনা।

প্ৰাক্তন ভাবপ্ৰাপ্ত অধ্যক্ষা (কাৰ্যকাল ০১/০১/২০১০-১৭/০১/২০১২) তথা পদাৰ্থ বিজ্ঞান বিভাগৰ মুৰব্বী (শিক্ষক ৰূপে কাৰ্যকাল ০১/১১/১৯৭৫-৩১/০১/২০১৩) শ্ৰীযুতা দীপিকা হাজৰিকা আৰু বাংলা বিভাগৰ প্ৰাক্তন মুৰব্বী শ্ৰীযুতা নন্দিতা মিত্ৰৰ (কাৰ্যকাল ০১/১১/১৯৭৮-৩১/০১/২০১৩) বিদায় সম্বৰ্ধনা।

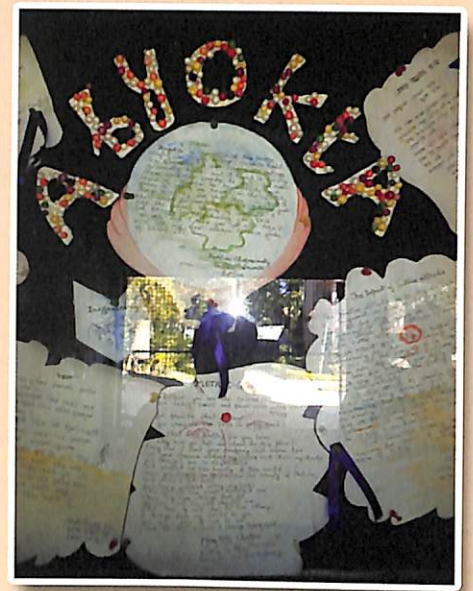
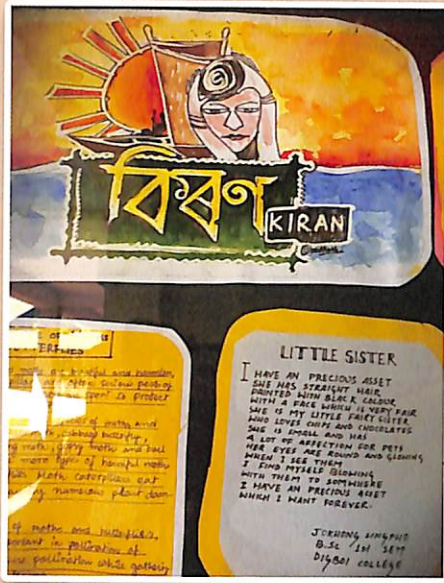
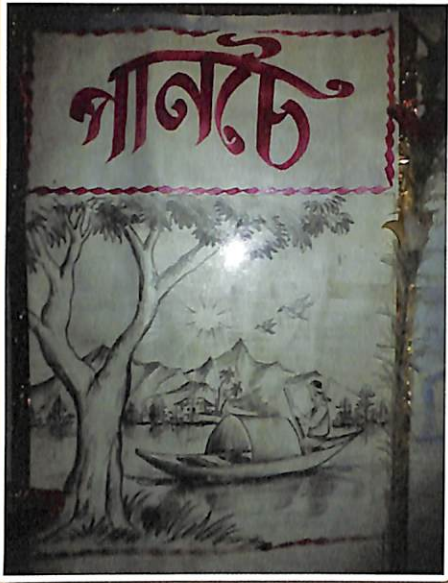

অৰ্থনীতি বিভাগৰ প্ৰাক্তন সহযোগী অধ্যাপক শ্ৰীযুত জীৱনাথ উপাধ্যায়ৰ (কাৰ্যকাল ০২/১২/১৯৮৭-৩১/০৮/২০১৩) বিদায় সম্বৰ্ধনা।

মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাক্তন খনাধ্যক্ষ, গাণনিক তথা মুখ্য সহকাৰী শ্ৰীযুত বমেন্দ্ৰ নাথ খাউণ্ডৰ (কাৰ্যকাল ০১/০২/১৯৭৫-৩০/০৯/২০১৩) বিদায় সম্বৰ্ধনা।

প্ৰাচীৰ পত্ৰিকাৰ ৰেঙণি

কেন্দ্ৰীয় প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা, সম্পাদক - দীপাঞ্জল শৰ্মা

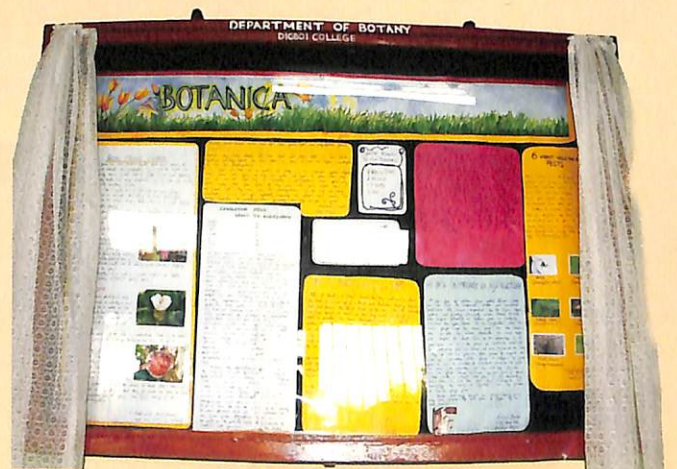
ছাত্ৰবাসৰ প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা, সম্পাদক - সুভাষিষ আবদ্ধবা

ছাত্ৰী নিবাসৰ প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা, সম্পাদিকা - পূৰ্ণিমা চক্ৰৱৰ্তী

প্ৰাণীবিদ্যা বিভাগৰ প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা, সম্পাদক - প্ৰবীণ উপাধ্যায়

ইংৰাজী বিভাগৰ প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা, সম্পাদক - দেবশীষ দে

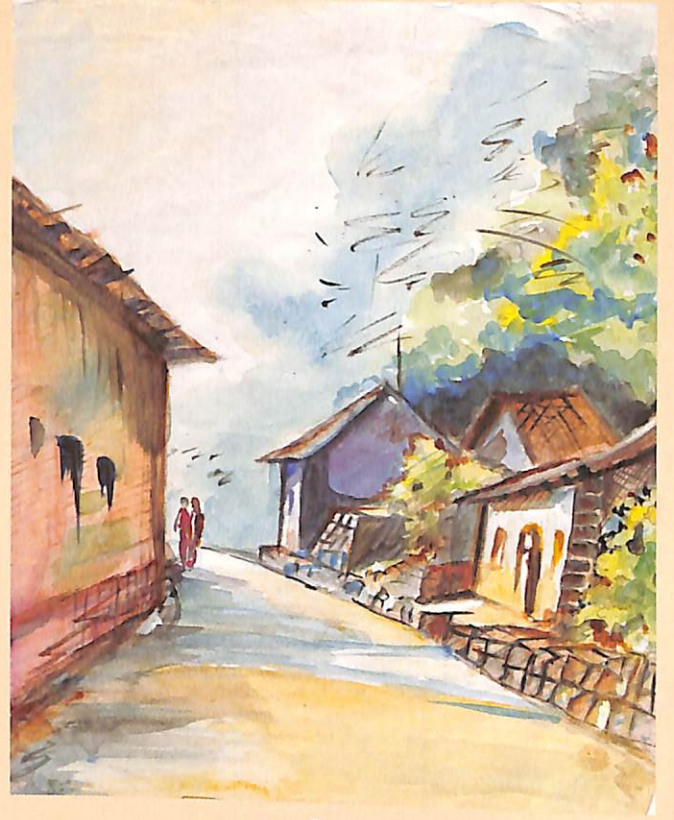
অৰ্থনীতি বিভাগৰ প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা, সম্পাদক - কৌমুভ বুঢ়াগোহাঁই

উদ্ভিদবিদ্যা বিভাগৰ প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা
সম্পাদক - সুভাষীষ আবদ্ধবা

মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ তুলিকাৰে

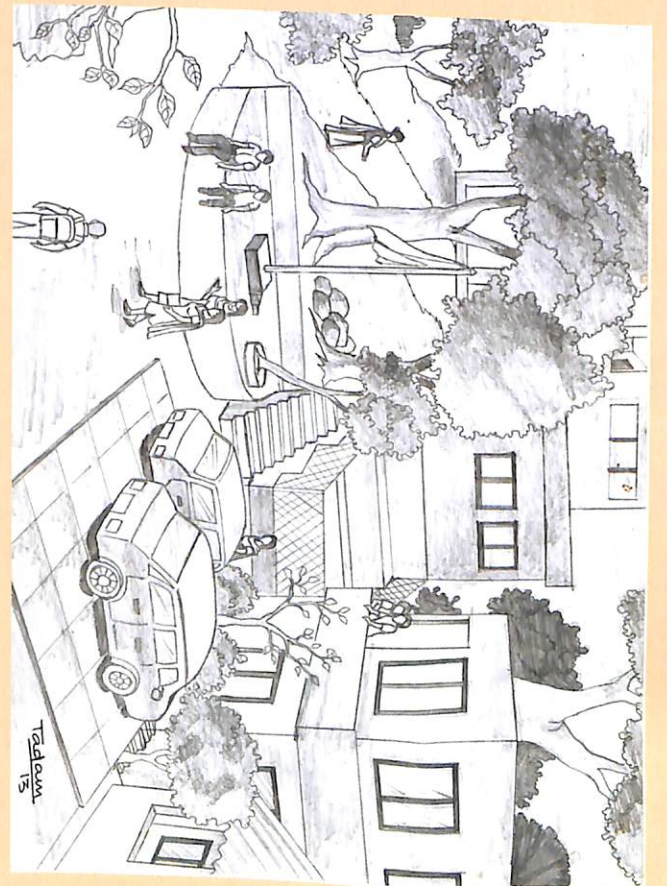
অংকণ : বিন্ধী সোনোৱাল

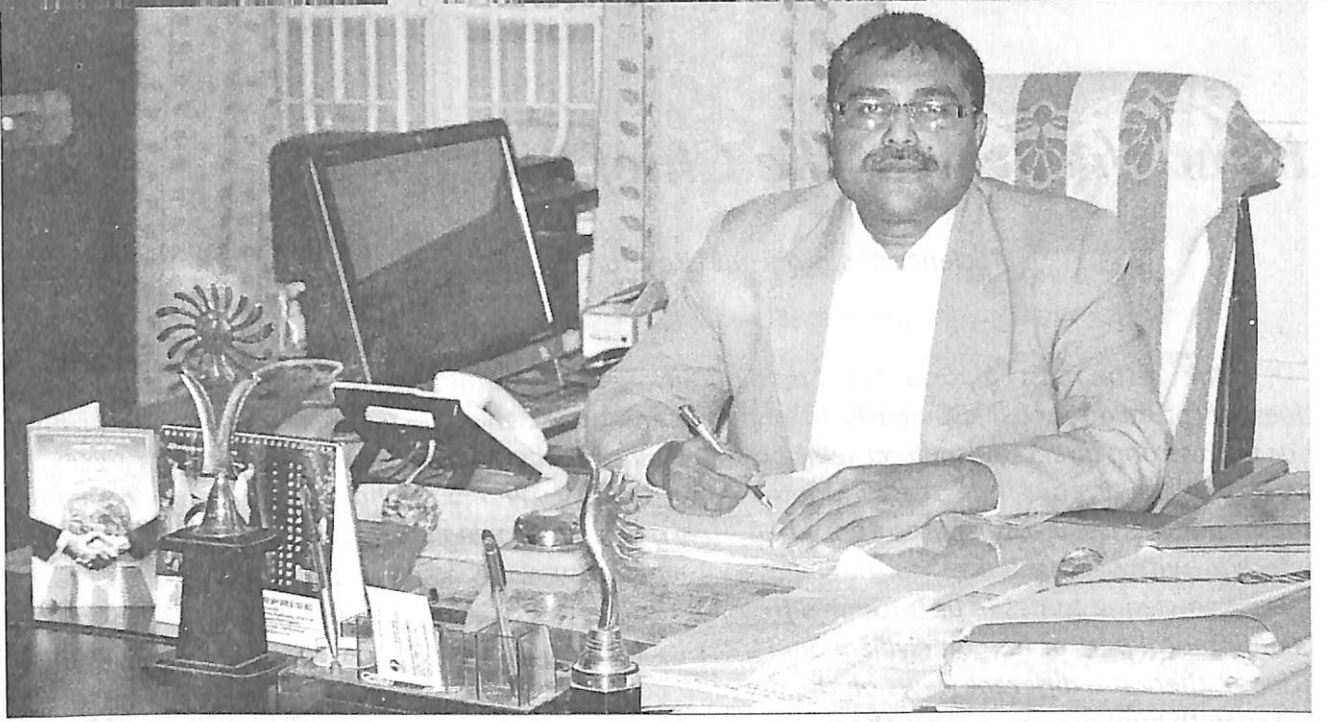
অংকণ : প্ৰিয়ংকা হাজং

অংকণ : সৌৰভ বৈদ্য

অংকণ : তাদাম গাইডু

অধ্যক্ষৰ এষাৰ....

মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী হৈছে অদম্য শক্তিৰ ভাণ্ডাৰ। এই ডেকাশক্তি দেশৰ অন্যতম সম্পদ। এওঁলোক প্ৰতিভাৰ আকৰ-সুন্দৰ মনৰ প্ৰজ্বলিত ভাৱনা। সুন্দৰ একোটা মনে জন্ম দিয়ে - সৃষ্ণীশীলতা। সৃষ্ণীশীলতাই আনে নতুনৰ সন্ধান - আনে অৱিস্কৰ অথবা উদ্ভাৱনাৰ সম্ভাৱনা। নতুনক গ্ৰহণ কৰাৰ মানসিকতা, নমনীয় দৃষ্টিভঙ্গী অথবা মনোভাৱ, ব্যক্তিকেन्द्रিক ভাৱনা বাদ দি 'লগে-ভাগে' (এক গোট হৈ) কাম কৰাৰ প্ৰৱণতা, মানৱীয়, মূল্যবোধৰ প্ৰতি সঠিক সন্মান যাঁচা, সতীৰ্থৰ স'তে সদা বন্ধুৱৎ আচৰণ, জ্যেষ্ঠ তথা মান্যজনৰ প্ৰতি সন্মান প্ৰদৰ্শন, প্ৰগাঢ় নিষ্ঠাৰে শিক্ষা আৰু কৰ্মত প্ৰবৃত্ত হোৱাৰ নিৰলস চেষ্টা, কিছুমান অভ্যাসৰ নিৰন্তৰ প্ৰয়াস যেনে- ভালটোক উন্নততৰ কৰাৰ উপায় বিচাৰি উপভোগ কৰাৰ অভ্যাস, কল্পনা অথবা চিন্তা কৰাৰ অভ্যাস, একোটা বস্তুকে আনৰ দৃষ্টিৰে চাই পৃথকভাৱে চিন্তা কৰা অভ্যাস আদিয়ে জন্ম দিয়ে এক সুস্থ পৰিৱেশৰ আৰু মহাবিদ্যালয় হৈ পৰে মানৱ সম্পদ বিকাশৰ এখন উপযুক্ত মঞ্চ।

কঠোৰ শ্ৰম আৰু গভীৰ সাধনাই প্ৰতিভাৰ বিকাশ ঘটাই। কাৰ্য অবিহনে সকলো নিষ্ফল। কাৰ্যসহিত জ্ঞানে আত্ম বিশ্বাস জগায়, আহে অদম্য সাহস আৰু আনে সমৃদ্ধি। একোখন মহাবিদ্যালয় শৈক্ষিক কেন্দ্ৰৰ পৰিৱৰ্ত্তে হৈ পৰে - জ্ঞান আৰু দক্ষতাৰ কেন্দ্ৰ। মহাবিদ্যালয়ৰ জীৱন হৈ পৰে - শিক্ষা, জ্ঞান আৰু বুদ্ধিৰ মাজেদি কৰা এক অবিৰত যাত্ৰা। আৰু আমি আগবাঢ়োঁ - এখন সমৃদ্ধিশালী, সুখ-শান্তিৰে ভৰা নিৰাপদ ভৱিষ্যতৰ দিশে।

অসমৰ প্ৰাপ্ত প্ৰকৃতিৰ অপকপ সেউজভূমিত অৱস্থিত ডিগবৈ মহাবিদ্যালয় ইতিমধ্যে ৪৮টি ঐতিহ্যমণ্ডিত বৰ্ষ অতিক্ৰম কৰি ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ অন্তৰ্গত এখনি উল্লেখনীয় উচ্চ শিক্ষানুষ্ঠানৰূপে পৰিগণিত হৈছে। সময়ৰ লগত খোজ মিলাই ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়খনে ইয়াৰ আন্তঃগাঁঠনি উন্নতকৰণ, সুস্থ ছাত্ৰমুখী অনুশাসন, প্ৰকৃত ফলদায়ক শিক্ষাদান আৰু গৱেষণা তথা সাধনাৰে সৃষ্ট এটি শ্ৰদ্ধাৰ বাতাৱৰণেৰে ইয়াৰ মানৱ সম্পদ গঠন প্ৰক্ৰিয়ালৈ ইতিবাচক সঁহাৰি দিয়াৰ নিৰন্তৰ প্ৰয়াস কৰিছে।.....

কলেজৰ বাৰ্ষিক মুখপত্ৰখনি শিক্ষানুষ্ঠানটিৰ বাবে দাপোণ-সদৃশ মহাবিদ্যালয়খনৰ উল্লেখনীয় ঘটনাপ্ৰবাহ তথা কলেজ সম্পৰ্কীয় বিষয়ৰ উপৰিও শৈক্ষিক, আৰ্থ-সামাজিক আদি বিষয়ৰ প্ৰতিচ্ছবি ইয়াত প্ৰতিবিস্তিত হয়। প্ৰকৃত অৰ্থত, মুখপত্ৰখনি মহাবিদ্যালয়খনৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বৌদ্ধিক বিকাশৰ সোপান। ই সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ বাহক। ইয়াত প্ৰকাশিত চিন্তাশীল, সৃষ্ণীশীল ৰচনাৰাজিয়ে মানৱ সম্পদ বিকাশৰ পথ সুগম কৰে।

ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ৰ ৩৪ তম সংখ্যাৰ আলোচনীখনৰ প্ৰকাশৰ ক্ষেত্ৰত আলোচনীখনৰ সম্পাদক তথা ভাৱপ্ৰাপ্ত অধ্যাপকে শ্ৰম কৰা দেখি সন্তুষ্ট পাইছোঁ। আশা কৰিছোঁ - এই সংখ্যাৰ আলোচনীখনিৰে অনাগত দিনবোৰত যুৱ প্ৰজন্মৰ মাজত সুস্থ বাতাৱৰণ সৃষ্টিত উল্লেখনীয় ভূমিকা গ্ৰহণ কৰাৰ লগতে এটি বৌদ্ধিক সাঁচ বহুৱাবলৈ সক্ষম হওক। তাৰে শুভ কামনাৰে.....

ড° দীপ শইকীয়া

অধ্যক্ষ, ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়

From the desk of the Chief Adviser...

"Science can grow but Literature is perennially alive"

– Northrop Frye

One of the most important and ambiguous questions in the field of human sciences is 'what does literature do for us?' Obviously, talking about human sciences, in fact is too clear that literature has both strong direct and indirect relations with nearly all human sciences. Society and its problems as well as politics are reflected by literary works. Psychology and mythology like history can show themselves in the surface of literature. Ultimately it deserves saying that no science like literature can interplay with other sciences; so that investigating literary works helps to know other sciences too.

Knowledge comes to us through different sources. Literature is one of these sources. Literature is an integral part of human civilization. Hence its origin goes back to the origin of human culture. Though there are different views on the definition of literature, it is true that literature is intimately linked with human lives. Man is the centre of all literary activities. Even the religious texts which are meant for spiritual experience are for the well-being of human beings. Alexander Pope rightly said "the proper study of mankind is man". The saint poet Chandidas also said: "Listen, O brother/Man is the greatest truth./Nothing beyond."

Literature leads man from darkness to light. Man becomes conscious of his environment through literature. Literature also helps us achieve the four objectives of life—Dharma, Artha, Kama, Moksha. Literary works not only delight but also instruct us to be good human beings—to be compassionate, kind and righteous.

Literature helps and teaches humanistic values. Literature still remains a tool with the great function of humanizing society. Values are an integral part of personality; they are rooted in the needs system of the individual and are embedded in the belief systems that give meaning and coherence to his or her life and sustain his or her sense of identity.

*The college magazine is the grinding ground for creative exercises of the young minds, and thus the platform for inculcation of humanistic values. The literary efforts of the students lead to their intellectual exercises on the one hand and on the other, enable them to envision and inculcate moral values. Proper guidance at this stage can contribute greatly to formation of upright beings. The fact that the students are engaged in some creative works is a sign of the personal uprightness. Noted litterateur, intellectual, Homen Borgohain (in the essay *Beya Kabitar Xapakhe*) opines that even writers of bad poems are good persons in the sense that they are engaged in creative works.*

Editing a college magazine is a great responsibility. Comprehensive vision and dedication should be considered prerequisites for the editor.

As regards this issue, attempts have been taken to focus on various creative expressions of the students including literary competitions, publications in the wall magazines etc.

For various helps, I am sincerely thankful to Dr. Dip Saikia, Mr. K. N Timsina, Mr. D.C.Sedaj, Mr. Simanta Bordoloi, Mr. Dulumoni Das, Mrs Baby Ritu Phukan, Mr. Sanjoy Das, Dr. Chandana Chetia, Mr. Poban Gogoi, Mr. Deborshee Gogoi and the non-teaching staff. My good wishes are due to the editor Dipanjal Sarmah.

May the magazine light on laurels and track on a successful path!

Pabitra Bharali

Chief Adviser

Digboi College Magazine, (34th issue, session 2012-13)

সম্পাদকীয়

শিক্ষা, সাহিত্য আৰু ছাত্ৰ সমাজ

শিক্ষা : শিক্ষা হ'ল জ্ঞানৰ প্ৰতীক। বহু পণ্ডিতে শিক্ষাৰ সংজ্ঞা বহুধৰণে পৰিৱেশন কৰা দেখা যায়। প্ৰকৃত শিক্ষাৰ প্ৰধান উদ্দেশ্য হৈছে শিক্ষাৰ্থীৰ সুপ্ত প্ৰতিভা জগাই তোলা আৰু অন্তৰ্নিহিত ক্ষমতা আৰু শক্তিৰ বিকাশ সাধন কৰা। শিক্ষাই মানুহক প্ৰকৃত মানুহ হ'বলৈ শিকায়। Herbert Spences ৰ মতে “Never Educate a Child to be a gentleman or a lady only, but to be a man or a women.”

এখন দেশৰ শিক্ষা ব্যৱস্থাই দেশখনৰ সামগ্ৰিক প্ৰতিচ্ছবি দাঙি ধৰে। মানৱ সম্পদ গঢ়িবৰ বাবে দেশৰ শিক্ষা ব্যৱস্থাৰ পৰিৱৰ্তন আৰু উন্নয়নৰ বাবে যত্ন কৰা হয়। সেইমৰ্মে আমাৰ দেশৰ ৰাষ্ট্ৰীয় শিক্ষা নীতি প্ৰৱৰ্তন কৰি শিক্ষাক অধিক গতিশীল উদ্দেশ্যপূৰ্ণ আৰু অৰ্থতাভিত্তিক কৰি গঢ়ি তোলাৰ প্ৰয়াস কৰা হৈছে।

শিক্ষা হৈছে এটা বিনিয়োগ ব্যৱস্থা অৰ্থাৎ শিক্ষানুষ্ঠানসমূহ মানৱ সম্পদ গঢ়াৰ কাৰখানা বুলি কোৱা হয়। শিক্ষা ব্যৱস্থাই এজন ব্যক্তিক স্ব-নিৰ্ভৰশীল হৈ দেশ আৰু জাতিৰ সেৱা কৰাত ব্ৰতী হ'ব পৰাকৈ গঢ়ি তোলাটোৱেই প্ৰকৃত উদ্দেশ্য হোৱা উচিত।

সাম্প্ৰতিক কালত শিক্ষাত গোলকীকৰণৰ দৰ্শন প্ৰতিভাত হৈছে শিক্ষাৰ গোলকীকৰণৰ যোগেদি আমি সমগ্ৰ পৃথিৱীখনক এখন গাঁও হিচাপে বিবেচনা কৰি সমগ্ৰ পৃথিৱীৰ মানুহৰ সৈতে শান্তিৰে বসবাস কৰিবলৈ শিকিব পাৰো।

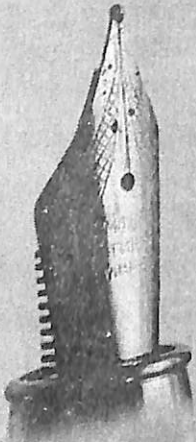
কিন্তু সম্প্ৰতি আমি ইণ্টাৰনেটৰ যুগত প্ৰৱেশ কৰিলেও শিক্ষা ব্যৱস্থাত নৈতিক শিক্ষাৰ কোনো পাঠ্যক্ৰম নথকাত আমাৰ সমাজ ব্যৱস্থাই জটিলতাৰ ৰূপ লৈছে। মানুহে মানুহক শ্ৰদ্ধা-ভক্তি, মৰম-চেনেহ কৰিবলৈ পাহৰি গৈছে। অতি বাস্তৱবাদী ভাৱধাৰাই আমাক গ্ৰাস কৰি পেলাইছে। আমাৰ নৈতিক প্ৰমূল্যবোধ হেৰুৱাই পেলাইছে। সেয়েহে আমাৰ দেশৰ শিক্ষা ব্যৱস্থাত নৈতিক শিক্ষাৰ পাঠ্যক্ৰম অন্তৰ্ভুক্ত হোৱাটো বাঞ্ছনীয় বুলি ভাবো।

সাহিত্য আৰু ছাত্ৰ সমাজ :

সাহিত্য এটা জাতিৰ মেৰুদণ্ড স্বৰূপ। সাহিত্য সমাজ জীৱনৰ অবিচ্ছেদ্য অংগ। মানুহৰ জীৱনৰ সুখ-দুখ পোৱা-নোপোৱাৰ আনন্দ আৰু বেদনা আদিৰ বাস্তৱিক এখন চিত্ৰ গভীৰভাৱে উপলব্ধি কৰি প্ৰকাশ কৰাৰ মাধ্যম হ'ল সাহিত্য। সাহিত্য অবিহনে এটা জাতিয়ে নিজকে বিশ্বত চিনাকি দিব নোৱাৰে।

সাহিত্যৰ এটা নিজস্ব ধাৰা আছে। সেয়েহে যিকোনো লেখক প্ৰকৃত সাহিত্য বুলি কোৱা নহয়। সৃষ্টিধৰ্মী গঠনমূলক, বাস্তৱধৰ্মী, সাহিত্য সৃষ্টিয়ে বিশ্ব দৰবাৰত খলকনি তুলিব পাৰে আৰু তেনে সাহিত্যই জাতিৰ সন্মান কঢ়িয়াই আনে। সেয়েহে সাহিত্য সৃষ্টিৰ দিশত আমাৰ ছাত্ৰ সমাজে বিশেষ গুৰুত্ব প্ৰদান কৰা আৱশ্যক।

সাম্প্ৰতিক জটিলতাপূৰ্ণ সমাজ ব্যৱস্থাৰ কবলত পৰি আমাৰ ছাত্ৰ-সমাজে কিছু কিছু ক্ষেত্ৰত বিচলিত হোৱা দেখা যায়। সেয়েহে নৈতিক প্ৰমূল্যবোধৰ চিন্তাধাৰাৰে আগুৱাই গৈ আমি ছাত্ৰ-সমাজে অধ্যয়নৰ লগতে সাহিত্য সংস্কৃতিৰ বাতাবৰণ সৃষ্টি কৰি তুলিবৰ বাবে যত্নপৰ হ'ব লাগিব। এনে ক্ষেত্ৰত ছাত্ৰ-সমাজৰ গভীৰ অধ্যয়ন আৰু অধ্যয়নৰ প্ৰয়োজন হ'ব। সমাজৰ কু-সংস্কৰ, অনীতিসমূহ দূৰ কৰাৰ ক্ষেত্ৰত সমাজে অগ্ৰণী

ভূমিকা গ্ৰহণ কৰিব লাগিব। এনে হ'লে আমি এখন সৰ্বাংগ সুন্দৰ সমাজ ব্যৱস্থাৰ অধিকাৰী হ'ব পাৰিমহঁক।

মহাবিদ্যালয়ত প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা আৰু আলোচনী :

মহাবিদ্যালয়ত প্ৰকাশ কৰা প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা আৰু বাৰ্ষিক আলোচনী সমূহে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ বৌদ্ধিক দিশৰ উন্মোচন ঘটায় আৰু সৌষ্ঠৱ বৃদ্ধি কৰি সমাজত প্ৰতিষ্ঠা লাভ কৰাত সহায়ক হয়। ১৯৭২-৭৩ চনৰ পৰা আমাৰ মহাবিদ্যালয়ে ক্ৰমশঃ বাৰ্ষিক আলোচনী প্ৰকাশ কৰি আহিছে। এই বাৰ্ষিক আলোচনীসমূহে সৃষ্টিৰ দিশত বিশেষ অৰিহণা যোগাই আহিছে।

মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা আৰু আলোচনীসমূহে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ইতিহাসত সাহিত্য সৃষ্টিৰ দিশত এক বিশেষ ভূমিকা পালন কৰিছে। মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনী পাতত সাহিত্য সৃষ্টিৰ বীজ অংকুৰিত কৰি বহু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে সাহিত্য সৃষ্টিৰ দিশত প্ৰতিষ্ঠা লাভ কৰা দেখা যায়। সেয়েহে কোৱা হয় যে, বিদ্যালয় মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনী সমূহৰ মৰ্যদা উপযুক্ত মননশীল লিখনিৰ দ্বাৰা বৃদ্ধি কৰাৰ প্ৰয়াস কৰিব লাগিব।

এই সংখ্যাৰ আলোচনীৰ আঁৰত :

মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক আলোচনীখনৰ সম্পাদনাৰ দায়িত্ব অধীনক অৰ্পণ কৰাত প্ৰথমে মনতে সংশয়ৰ ভাব জাগিছিল। যিহেতুকে সাহিত্যৰ পথাৰখনত মই অনভিজ্ঞ। তথাপিও মোৰ শ্ৰদ্ধেয় শিক্ষাগুৰু সকলৰ আশীৰ্বাদ সাৰোগত কৰি আৰু সতীৰ্থ বন্ধু-বান্ধৱী সকলৰ মৰম চেনেহ আৰু সহায় সহানুভূতিৰ জৰিয়তে আলোচনীখনৰ কাম আৰম্ভ কৰিলো।

সাহিত্য সৃষ্টিৰ দিশত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ সমাজ কিছু অপৰিপক্ক। সেয়েহে লিখনী বিচাৰি হাবাথুৰি খাব লগা হয়। তথাপিও কিছুসংখ্যক বন্ধু-বান্ধৱীয়ে তেওঁলোকৰ লেখা আগবঢ়োৱাত মই কৃতার্থ হ'লো আৰু প্ৰকাশৰ কামত আগবাঢ়িলো। অনভিজ্ঞ সম্পাদনাৰ বাবে ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা জনালো।

সময়ৰ আহান —

সাম্প্ৰতিক ইণ্টাৰনেটৰ যুগত আমি নিজকে উলহ-মালহৰ মাজেদি জীৱনটোক আগুৱাই নিছো। কিন্তু প্ৰকৃত প্ৰমূল্যবোধৰ শিক্ষা আমি ল'ব পাৰিছো জানো?

প্ৰকৃত মূল্যবোধৰ শিক্ষাৰে পৰিপুষ্ট হৈ আহক আমি এখন শান্তিৰ বিশ্ব প্ৰতিষ্ঠা কৰাত আগভাগ লওহঁক।

শেষত ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ৰ দীৰ্ঘায়ু কামনা কৰি মোৰ এই চমু সম্পাদকীয় সামৰিলো।

জয়তু ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়।

জয়তু ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভা।।

জয় আই অসম।।

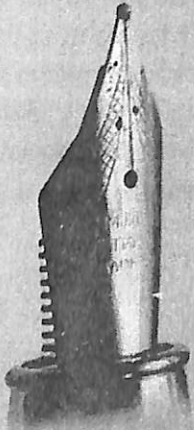
সেৱাৰে

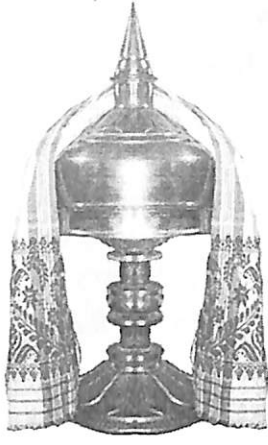
শ্ৰী দীপাঞ্জল শৰ্মা

আলোচনী সম্পাদক

ডিগবৈ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

২০১২-১৩ বৰ্ষ

কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন

আলোচনীত সম্পাদনা तथा प्रकाशर ক্ষेत्रत विभिन्न दिशत सहाय प्रदान कबा এইसकल ব্যক্তিৰ প্রতি আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰা হ'ল;

- শুভেচ্ছাবাণী প্রদান কৰাৰ বাবে ডিব্ৰুগড় মহাবিদ্যালয়ৰ উপাচার্য মহোদয়লৈ;
- আলোচনীলৈ লেখা প্রদান কৰা প্রতিগৰাকী লেখক-লেখিকালৈ;
- মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ ড° দীপ শইকীয়া মহোদয়লৈ;
- মহাবিদ্যালয়ৰ উপাধ্যক্ষ শ্ৰীযুত কেদাৰনাথ টিমছিলা মহোদয়লৈ;
- মোক প্রতিটো মুহূৰ্ততে সহায়ৰ হাত আগবঢ়োৱা আলোচনীৰ মুখ্য উপদেষ্টা পবিত্ৰ ভৰালী ছাৰলৈ;
- আলোচনীৰ উপদেষ্টা দুৰ্লভ দাস ছাৰলৈ तथा सीमान्त बबदलै ছাৰ আৰু আমলুণী উপদেষ্টা দেৱীচৰণ চেড়াই ছাৰলৈ;
- আলোচনী প্রকাশত বিভিন্ন ক্ষেত্ৰত সহায় কৰা পৰন গগৈ ছাৰ, জিতু বৰা ছাৰ, পৰন কোঁৱৰ ছাৰ, সঞ্জয় দাস ছাৰ, বেবী বিতু ফুকন বাইদেউ, চন্দনা চেতিয়া বাইদেউ, গৌৰী বুঢ়াগোহাঁই ছাৰলৈ;
- ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী আৰু কৰ্মচাৰীবৃন্দলৈ;
- সম্পাদনা সমিতিৰ সদস্য, প্ৰফুল্ল সোণোৱাল, ৰিম্পী সোণোৱাল, দেৱৰ্ষি শইকীয়া, সমীৰণ বৰুৱা আৰু পুলিন হাজৰিকালৈ;
- ছাত্ৰ একতা সভাৰ সম্পাদকলৈ;
- বিভিন্ন ক্ষেত্ৰত সহায়ৰ হাত আগবঢ়োৱা হেমন্ত উপাধ্যায়, শুভাষিক আৰন্ধৰা, ৰক্তিম বৰগোহাঁই, বিকাশ নেৱাৰ, উজ্জ্বল গগৈ, খগেন গগৈ, অনিল ছেত্ৰী, তপস্বিনী কোঁৱৰ, অঞ্জল চাংমাই, সূৰ্য উপাধ্যায়লৈ;
- ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰী নিবাস আৰু ছাত্ৰ নিবাসৰ লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকললৈ।

-সম্পাদনা সমিতি

প্ৰবন্ধশিল্প

আধ্যাত্মিক জ্ঞানৰ প্ৰয়োজনীয়তা

Developing Scientific Temperament

“মাতৃ দেৱো ভৱ”

অসমীয়া নাৰী : অতীত আৰু বৰ্তমান

Discourse of Nativism in the novel of Chinua Achebe

Socio-cultural life of the Hajong.....

সোনোৱাল কছাৰীসকলৰ গোত্ৰ বা খেল ব্যৱস্থা

Youth Psychiatric disorder : myth or reality ?

Training and Development in N.C.C.

The sixth schedule of the Indian Constitution

আমি কিয় জন্ম হ'লোঁ

পৰিবৰ্তন

Gardening Orchids In Digboi College

Moth Diversity of Digboi College Campus

Happiness and Materialism

The Personality I admire the most

নিমন্ত্ৰণী পত্ৰ

A Study of attitude towards Human Rights Education

The God visible to me

ঔপন্যাসিক ৰবীন্দ্ৰনাথ ও প্ৰগতিশীল চিন্তাৰ আলোকে

Failure is the mother of success

কথাশিল্প

দায়িত্ব, কৰ্তব্য আৰু প্ৰেমৰ পথেদি

বীতা আৰু ইয়াংদন

সোঁৱৰণ

এক বসাল অভিজ্ঞতা

স্মৃতি

মুনৰ জীৱন কাহিনী

পহুঁচাতাপ

সুকোমলতাৰ ছাঁয়াত প্ৰেৰণা হৈ

ছন্দশিল্প ৭১-৮০

অতিথি শিতান

আশীৰ দশকৰ পৰৱৰ্তী অসমীয়া গল্পত সমাজ-চেতনা

শিশুৰ শিক্ষা আৰু সমাজৰ ভূমিকা

আমাৰ মা-দেউতা আৰু কিছু কথা

Women Empowerment : Need of Multisectoral Reforms

উপাসনা বৰা

Ruma Nath

দ্বীপজ্যোতি কোঁচ

কৰবী ডেকা

Pabitra Bharali

Amit Kr. Hajong

সুবভী শইকীয়া

Pinky Dhar

Dr. (Lt.) B. K. Boruah

Banjit Kr. Das

ৰুবেন টপ্প

দীপশিখা বৰুৱা

Rubul Tanti

Subhasish Arandhara

Karma Nanda Chakma

Rimpi Sonowal

চন্দ্ৰবাহাদুৰ ছেত্ৰী

Poban Gogoi /

Pradip Gogoi

Pritam Oli

দীপেশ মণ্ডল

Pravassor Chakma

কৰবী ডেকা

ৰিদিপ বৰুৱা

দীপশিখা বৰুৱা

পুটুকণ ছেত্ৰী

ধনটি নেওঁগ

বিশাল ছেত্ৰী

ৰহিম স্ত্ৰী

ময়ুৰী গোহাঁই

ড° ধৰণী লাহন

ললিত চন্দ্ৰ গগৈ

যদুমণি দত্ত

Mohan Sharma

০১

০৩

০৫

০৮

১১

১৫

১৮

২০

২১

২৪

২৯

৩০

৩২

৩৪

৪০

৪২

৪৪

৪৫

৪৬

৪৯

৫০

৫৪

৫৭

৬০

৬৩

৬৪

৬৫

৬৬

৬৭

৬৮

৮৩

৮৮

৯০

৯২

পুৰস্কাৰপ্ৰাপ্ত লেখা

অসমৰ প্ৰব্ৰজনকাৰী সমস্যা আৰু ইয়াৰ ভৱিষ্যত

Conservation of Environment

আলোকৰ বাবে অপেক্ষা

মহাবিদ্যালয় জীৱন

Why do I Write ?

ৰিম্পী সোনোৱাল ৯৫

Shibashish Purkayastha ৯৭

ঋতু দাস ৯৯

বক্তিম বৰগোহাঁই ১০১

Dr. Mrinal Kr. Gogoi ১০২

সাক্ষাৎকাৰ

ডিগৰৈ মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাক্তন অধ্যক্ষ ড° প্ৰফুল্লকুমাৰ ভূঞাদেৱৰ লগত হোৱা সাক্ষাৎকাৰ

১০৪

জাপানৰ কথাৰে

Participation at International Conference : A brief report

A STUDY REPORT ON EXCURSION AND IMPORTANCE.....

Wildlife conservation camp at saraipung

A WILDLIFE CONSERVATION CAMP IN SARAIPUNG

মোৰ অভিজ্ঞতা

ড° জীৱন চাংমাই ১০৮

Dr. Jatindra Lahkar ১১১

Md. Shamim Uddin ১১৪

Subham Dhar ১১৬

Prem Sharma ১১৮

পূজা নেৱাৰ ১২০

Secretarial Reports.....

১২১-

১৩২

Result of College Week 2012-13

১৩৩-

১৩৭

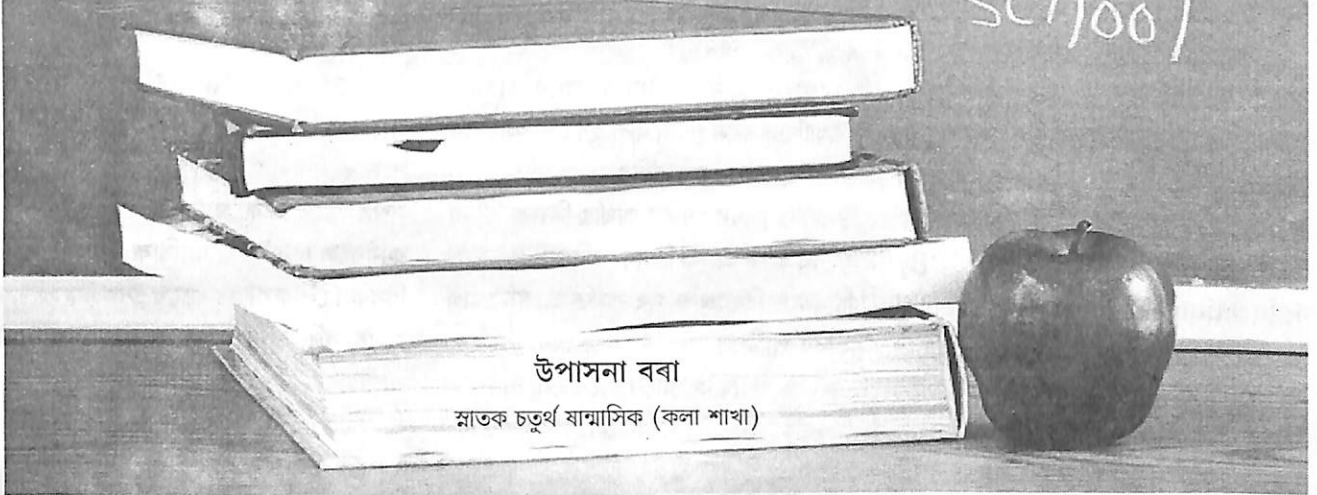
গণনা
১৩

আধ্যাত্মিক জ্ঞানৰ প্ৰয়োজনীয়তা

Back
to
School

উপাসনা বৰা

স্নাতক চতুৰ্থ বান্ধাসিক (কলা শাখা)

অধ্যাত্ম বিদ্যা মানৱ সমাজৰ বাবে শ্ৰেষ্ঠ বিদ্যা আৰু ইয়াৰপৰা লব্ধ আধ্যাত্মিক জ্ঞানেই উৎকৃষ্ট জ্ঞান। আধ্যাত্মিকতা অবিহনে মানুহে কেতিয়াও জীৱনৰ পূৰ্ণতা লাভ কৰিব নোৱাৰে। এজন কাঠ-মিটীয়ে কাঠ চিনি নাপালে যেনেকৈ মূল্যবান বস্তু তৈয়াৰ কৰিব নোৱাৰে, তেনেকৈ আধ্যাত্মিক জ্ঞানৰ অবিহনে মানুহে সংসাৰত প্ৰকৃত মানুহ হ'বলৈ নিজ কৰ্তব্য নিৰ্ধাৰণ কৰিব নোৱাৰে।

আধ্যাত্মিকতা কি? অধি+আত্ম+ধিক্ৰৰ সহযোগত নিষ্পন্ন হোৱা আধ্যাত্মিক শব্দটোৱে আত্ম আৰু পৰমাত্মক জনাটোহে সূচায়। পৰমাত্মক জানিলে আত্মজ্ঞান বা আত্মপৰিচয় ঘটে। অৰ্থাৎ আধ্যাত্মিক জ্ঞান হ'ল আত্ম আৰু পৰমাত্ম সম্পৰ্কীয় জ্ঞান। আধ্যাত্মিকতাই পৰমাত্ম বা ঈশ্বৰক ভালপোৱা ভাৱৰ গঢ় দিয়ে, যাক আমি ভক্তি বুলিও কওঁ।

আমি ক, খ শিকাৰেপৰা বহুতো গুৰুৰ তত্ত্বাৱধানত শিক্ষা লাভ কৰিছো। তেনেহ'লে আধ্যাত্মিক জ্ঞানৰ দৰে জটিল বিদ্যা আহৰণ কৰিবলৈ গুৰুৰ নিশ্চয় আৱশ্যক। এই ক্ষেত্ৰত আহি পৰে মানৱ জীৱনৰ অবিচ্ছেদ্য অঙ্গস্বৰূপ শৰণৰ আৱশ্যকতাৰ কথা। সৎ গুৰুৰ ওচৰত শৰণ লৈ একান্তমনে গুৰুপ্ৰদত্ত পথ চৰ্চা কৰিলেহে আধ্যাত্মিক জ্ঞান লাভ কৰা সম্ভৱ। গুৰু শব্দৰ অৰ্থ অত্যন্ত গভীৰ। এই গুৰু শব্দৰ লগতে মানৱ জীৱনৰ সফলতা অন্তৰ্নিহিত হৈ আছে। গুৰু শব্দত দুটা অক্ষৰ নিহিত হৈ আছে 'গু' আৰু 'ৰু'। গু অক্ষৰে অন্ধকাৰক বুজায়, এই অন্ধকাৰ হ'ল অজ্ঞানতাৰ অন্ধকাৰ, নজনাৰ অন্ধকাৰ। 'ৰু' অক্ষৰৰ অৰ্থ হ'ল পোহৰ, এই পোহৰ হ'ল — জ্ঞানৰ পোহৰ, নজনাক জনাৰ পোহৰ। অৰ্থাৎ যিজনো অজ্ঞান অন্ধকাৰৰ পৰা মানুহক জ্ঞানৰ পোহৰলৈ বাট দেখুৱাই লৈ যায়, সেইজনাই গুৰু। এই গুৰু তিনি প্ৰকাৰৰ —

আমি ক, খ শিকাৰেপৰা বহুতো গুৰুৰ
তত্ত্বাৱধানত শিক্ষা লাভ কৰিছো।
তেনেহ'লে আধ্যাত্মিক জ্ঞানৰ দৰে জটিল
বিদ্যা আহৰণ কৰিবলৈ গুৰুৰ নিশ্চয়
আৱশ্যক। এই ক্ষেত্ৰত আহি পৰে মানৱ
জীৱনৰ অবিচ্ছেদ্য অঙ্গস্বৰূপ শৰণৰ
আৱশ্যকতাৰ কথা।

(১) আদি গুৰু পিতৃ-মাতৃ (২) দ্বিতীয় গুৰু শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী (৩) তৃতীয় গুৰু হ'ল গুৰুৰো গুৰু শৰণদাতা সৎ গুৰু। স্বয়ং অৱতাৰী পুৰুষেই হ'ল তৃতীয় গুৰু। মানৱ জীৱনৰ সফলতাৰ ক্ষেত্ৰত এই তিনি গুৰুৰ অৱদান অতি আৱশ্যক। কিন্তু আধ্যাত্মিক জ্ঞানৰ দৰে জটিল বিদ্যা এটি অৰ্জন কৰাৰ ক্ষেত্ৰত এই তৃতীয় গুৰুৰ অৰ্থাৎ শৰণদাতা গুৰুৰ আৱশ্যকতা বেছি।

আধ্যাত্মিক জ্ঞান সকলো জ্ঞানৰ ভেটি স্বৰূপ। আধ্যাত্মিক জ্ঞান সেয়ে প্ৰকৃত জ্ঞান। আধ্যাত্মিক জ্ঞান অবিহনে শিক্ষা অসম্পূৰ্ণ। জাতিৰ পিতা মহামানৱ মহাত্মা গান্ধীয়ে শাৰীৰিক, মানসিক আৰু আধ্যাত্মিক বিকাশকহে শিক্ষা বুলি কৈ গৈছে — “By Education, I mean an all-round drawing out of the best in child and man body mind and spirit.” সেয়ে শিক্ষা জীৱনৰ আৰম্ভণিৰ পৰাই আধ্যাত্মিক

জগতলৈ অশান্তি নমাই আনিব আৰু জগতত সন্তোষৰ সৃষ্টি হ'ব। আধ্যাত্মিক জ্ঞান অবিহনে জীৱই কেতিয়াও নিজক উপলব্ধি কৰিব নোৱাৰে আৰু নিজক উপলব্ধি কৰিব নোৱাৰিলে আনকো উপলব্ধি কৰিব নোৱাৰে। আধ্যাত্মিক জ্ঞান মানৱ জীৱনৰ বাবে বিশাল অক্ষকাৰৰ মাজত জ্যোতিৰ্ময় শিক্ষা স্বৰূপ। আধ্যাত্মিক জ্ঞানে মানুহক আনন্দ আৰু প্ৰকৃত জ্ঞানৰ সন্ধান দিয়ে। সেয়েহে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ শিশু সুলভ অৱস্থাতে যদি স্কুলীয়া শিক্ষাৰ লগতে আধ্যাত্মিক জ্ঞান প্ৰদান কৰা হয় তেন্তিহাহ'লে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে জীৱনৰ প্ৰকৃত সত্য উপলব্ধি কৰিব পাৰিব অৰ্থাৎ নিজক চিনিব পাৰিব আৰু নিজক চিনিব পাৰিলেই আনকো চিনিব পাৰিব আৰু সৎ কৰ্মত আত্মনিয়োগ কৰিব পাৰিব।

আধ্যাত্মিক জ্ঞানে যিকোনো সময়তে নিজকে সংযত হৈ থাকিবলৈ প্ৰেৰণা যোগায়

দেখা যায়। সেয়ে কোনোৱে ক'ব বিচাৰে যে যুৱ মানসিকতাৰ অৱনতি ঘটিছে কাৰণে হত্যা, লুণ্ঠন, ধৰ্ষণ আদি অমানৱীয় কাৰ্য সংগঠিত হৈছে। কোনোৱে ক'ব বিচাৰে যে দেশৰ নেতৃত্বস্থানীয় ব্যক্তিসকলে দেশ সেৱাৰ পৰিৱৰ্তে নিজৰ স্বার্থ ৰক্ষাতহে গুৰুত্ব দিছে সেয়েহে অশান্তি বাঢ়িছে ইত্যাদি এনে ধৰণৰ নানান কাৰণ দৰ্শাই পৰস্পৰে পৰস্পৰৰ ওপৰত দোষ জাপি দি নিজে নিৰপৰাধী হৈ থাকিব বিচাৰে।

সেয়েহে আধ্যাত্মিক জ্ঞান আমাক লাগে নিজক সম্পূৰ্ণৰূপে বুজিবলৈ, সংসাৰখনক সুন্দৰ ৰূপত চাবলৈ আৰু শান্তি সম্প্ৰীতিৰে সকলোৱে জীৱন উপভোগ কৰিবলৈ। এই আধ্যাত্মিক জ্ঞানৰ পৰা যিসকল লোক বঞ্চিত তেখেতসকলক সম্পূৰ্ণ মানুহ বুলি গণ্য কৰা নাযায়। আত্মজ্ঞান নাথাকিলে নিজক চিনি পাব নোৱাৰে আৰু যি নিজক নিচিনে সি আনক চিনিব

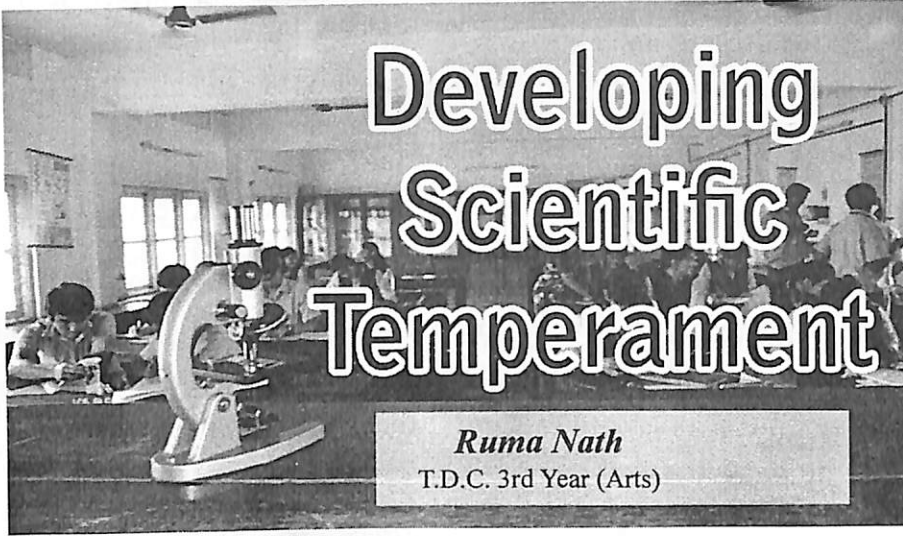

আধ্যাত্মিক জ্ঞান সকলো জ্ঞানৰ ভেটি স্বৰূপ। আধ্যাত্মিক জ্ঞান সেয়ে প্ৰকৃত জ্ঞান। আধ্যাত্মিক জ্ঞান অবিহনে শিক্ষা অসম্পূৰ্ণ। জাতিৰ পিতা মহামানৱ মহাত্মা গান্ধীয়ে শাৰীৰিক, মানসিক আৰু আধ্যাত্মিক বিকাশকহে শিক্ষা বুলি কৈ গৈছে — “By Education, I mean an all-round drawing out of the best in child and man body mind and spirit.”

জ্ঞান আহৰণ কৰিব লাগে। আধ্যাত্মিক জ্ঞান নৈতিক চৰিত্ৰ গঠন তথা সৎ চৰিত্ৰ গঠনৰ বাবে সৰুৰে পৰা আধ্যাত্মিক জ্ঞান লাভৰ ব্যৱস্থা থাকিব লাগে। দেশৰ ভৱিষ্যত স্বৰূপ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক যদি স্কুলীয়া শিক্ষাৰ লগতে আধ্যাত্মিক জ্ঞান প্ৰদান কৰা নহয় তেন্তিহাহ'লে ভৱিষ্যত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকল প্ৰকৃত জ্ঞানৰ পৰা বঞ্চিত হৈ অপূৰ্ণ প্ৰাণী হিচাপে প্ৰকাশ পাব আৰু জীৱনৰ লক্ষ্য ব্ৰষ্ট হৈ ঘোৰ অক্ষকাৰৰ দিশে ধাৱমান হ'ব। তেওঁলোকৰ কু-কৰ্মই

আৰু সেই প্ৰেৰণাৰ বলতে আধ্যাত্মিক জ্ঞানপ্ৰাপ্ত ব্যক্তিয়ে ঈশ্বৰ চিন্তা আৰু মানৱ সেৱাত নিজক নিয়োগ কৰিব পাৰে। বৰ্তমান সমাজত আধ্যাত্মিক জ্ঞানেৰে উদ্ভাসিত ব্যক্তিৰ অভাৱ ঘটিছে কাৰণে দেশত দুৰ্নীতি, ভ্ৰষ্টাচাৰ, হত্যা, লুণ্ঠন, ধৰ্ষণ, পৰশ্ৰীকাতৰতা আদিয়ে গা কৰি উঠিছে। এনে অৱস্থাত বৰ্তমান সমাজে এই ধ্বংসমুখী সামাজিক ব্যাধিৰ উৎপত্তিৰ কাৰণ আৰু তাৰ নিবাৰণৰ উপায় উদ্ভাৱন কৰিব নোৱাৰি পৰস্পৰৰ ওপৰত দোষ জাপি দি নিজে বাচিবৰ চেষ্টা কৰাহে

কেনেকৈ? ফলস্বৰূপে পৰহিংসা, লোভ, পৰৰ সম্পত্তিৰ প্ৰতি লালসা আদি বৃদ্ধি হয়। আনহাতে জীৱৰ প্ৰতি দয়া, স্নেহ, কৰুণা আদি সৎ গুণৰ অভাৱ পৰিলক্ষিত হয়। ফলস্বৰূপে সমাজ বিৰোধী অমানৱীয় কাৰ্যত লিপ্ত হোৱা দেখা যায়। বিনিময়ত সমাজৰ শান্তি-শৃংখলা ভংগ হয়। সেয়েহে প্ৰকৃততে শিক্ষিত হ'বলৈ হ'লে সাধাৰণ শিক্ষাৰ লগত ওতঃপ্ৰোতভাৱে জড়িত হৈ থাকিব লাগিব আধ্যাত্মিক শিক্ষা। আধ্যাত্মিকজ্ঞানহীন শিক্ষা ৰস নোহোৱা ফল সদৃশ। ■

Developing Scientific Temperament

Ruma Nath

T.D.C. 3rd Year (Arts)

and to observe them from different angles. And to say the truth, there should be no place for any superstitious belief. Every deed we do should have a reason and an expected result. We need to develop a scientific temperament. We should have the practical and logical attitude towards everybody. We get to meet different people in the society, some of them get

What do we mean by 'scientific temperament' ? Does 'developing scientific temperament' provokes us to make this world more computerized than it has been till now ?' The answer to this question is a negative 'not' and to speak literally, the term 'scientific' implies systematic, rational and analytical qualities which is quite basically essential to survive in the present world. And the word 'temperament' directly indicates the attitude and behaviour of a person or the nature which is reflected by him / her in his / her daily life. So 'developing scientific temperament' suggests for the pursuit of culturing all the logical qualities in one's attitude.

We do firmly believe that this rotating earth has developed much more than it did centuries back. But we fail to realise that this development does not stand only for the technological development, instead it more significantly counts for the practical and logical development this world has acquired. To say in simple words, this logical development is the firm base for all the technological developments. This world has gone rational, practical and reasonable, so basically to fit ourselves on this planet we need to acquire these mentioned qualities. We should have the power to analyse things

a sudden feeling of anger and they end up doing something wrong without even judging the situation, some of them have a weird habit of hitting the other beings like animals and birds with whatever they get to throw at them. These are not new.

Many of us become victim of such bad attitudes. These are not a bit scientific and such attitudes are not acceptable in today's society. Such people can't adjust in a civilized society simply because scientific people do not find it scientific to have any good and close relation with such undesirable people. Getting back to the modern of the people throwing things like stones at the animals, they themselves don't know the slightest of any reason for such arts. They don't even think and imagine of how they would feel if the same action is done to them. If people start to get such thoughts and reasons then only we can expect this

world to be more scientific. We don't need any contact lens to judge a person's mentality or their thoughts to judge a person being logical or not. It just shows up in the day to day life. It's a considered matter of fact that those who have developed a scientific temperament within themselves have a good circle of relatives and friends and that is how such people are said to be socially acceptable and adjustable. Besides, an advantage is that one can never be fooled or cheated if he/she is totally scientific in approach. Till now, human beings are challenged to cope up with their own surroundings. We, the human beings, need to learn to cope up with our own fellow human beings and prove ourselves as the greatest of all the organisms which really doesn't include dominating the other organisms.

We differ from our earlier ancestors and yet to analyse the difference, it's not about any physical or biological difference existing but it's all about our mentality, about our way of observing things carefully and all about our temperament. If we couldn't have developed a scientific temperament we could never have a difference between the early men and even some of the animals.

We could dream of a real

developed society or nation only when each and every individual starts culturing the scientific temperament. Talking about the international scenario, there exist thousands of cultures, languages and many religions. People should never overlook other's religion or choices or languages because this is not at all scientific. There is no logic in doing it. People have their own choices and freedom. Swami Vivekananda once spoke, "That society is the greatest where the highest truths become practical. One ounce of practice is worth a thousand pounds of theory."

Many of us become victim of such bad attitudes. These are not a bit scientific and such attitudes are not acceptable in today's society. Such people can't adjust in a civilized society simply because scientific people do not find it scientific to have any good and close relation with such undesirable people.

To understand this scientific temperament we can have the example of the enmity between the nations - India and Pakistan. We actually don't know or never try to know why but most of the people of one country refer the other whole country as their enemy and relate each and every individual of that country as their enemy not having any strong reason or logic. They never realise that this enmity is not against the whole country but only against the terrorist groups residing there. Only few people have such temperament of thinking. Terrorism and corruption can also be erased by spreading such temperament is everybody. The insurgents would find no logic in their deeds and would realise their faults. In this multi religious and multicultural world we need to have scientific temperament to cope up with every single person. We shouldn't take anything for granted. We should develop this world further in terms of scientific temperament. Mahatma Gandhi also said, "If you want a change in this world, first change yourself". And it is often said that if your freedom hurts others then you are not free. We need to adjust accordingly and practically. Thus, developing scientific temperament within everyone would make a nation the most developed. ■

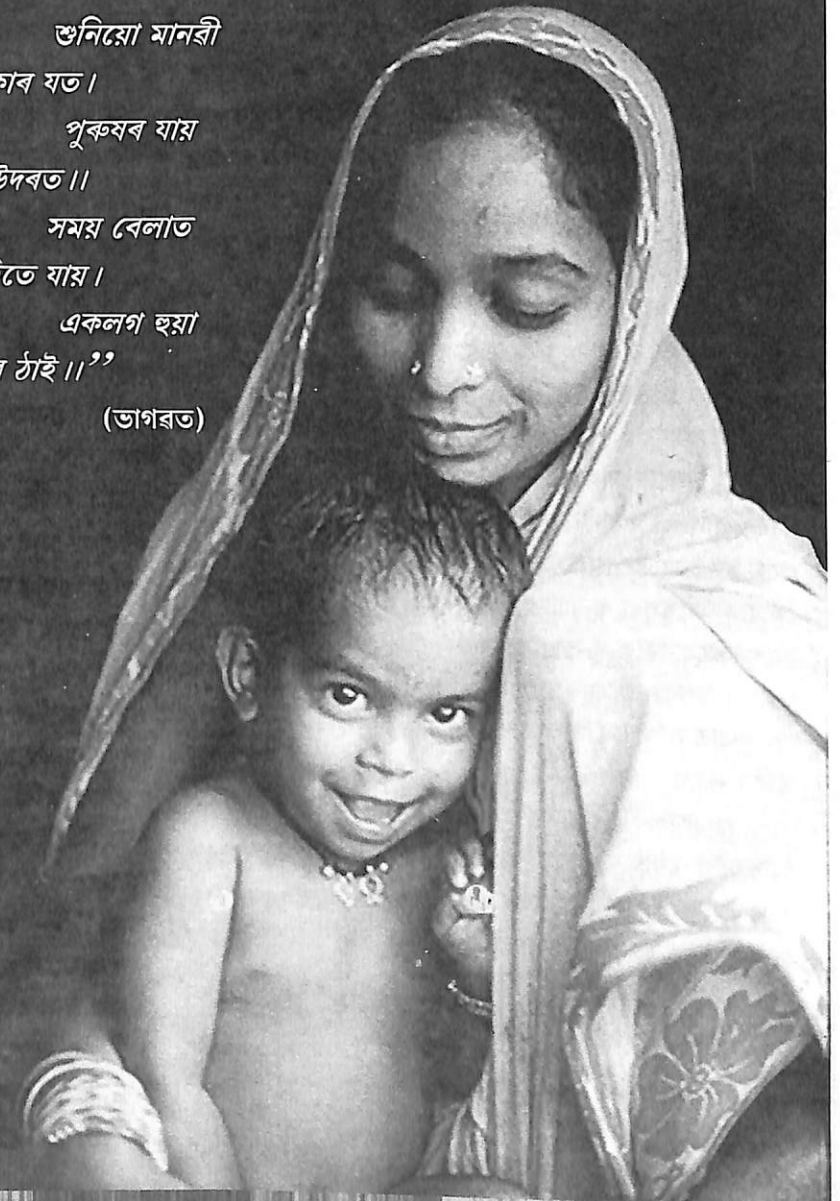
“শ্ৰবন্ত বিশ্বে অমৃতম্য পুত্ৰাঃ” এইয়া বেদান্তৰে ঘোষণা। মানৱ মাত্ৰেই অমৃতৰ সন্তান। অমৃতৰ সন্তান মানৱ যোনি সাধন যোনি। মানৱে সাধনা কৰিলে বৈকুণ্ঠ প্ৰাপ্তি হৈ মৃত্যু জয় কৰিব পাৰে। সাধনা নকৰিলে অধোগতি হৈ নানা যোনি ভ্ৰমণ কৰি চতুৰ্লক্ষ বানৰ আৰু দ্বিলক্ষ বানৰ আধা মানুহ আৰু আধা বানৰ হয়। শাৰীৰিক দৃষ্টিকোণৰপৰা মাতৃ আৰু পিতৃ অমৃত বা পৰমেশ্বৰৰ প্ৰতীক। পৰমেশ্বৰ নাৰায়ণে সৃষ্টি কৰাৰ মানসেৰে তেৰাৰ বাস অংগত কটাক্ষ দৃষ্টিৰে মায়া প্ৰকৃতি সৃষ্টি কৰি তাতে বীৰ্য্যাধান কৰি সৃষ্টিৰ পাতনি মেলিলে। তেতিয়াৰেপৰা পুৰুষ আৰু প্ৰকৃতিৰ যুগ্ম মিলনৰ যোগেদি পিতৃদ্বাৰে সৃষ্টি হৈ আহিছে। মানৱ জাতি পুলিংগ আৰু স্ত্ৰীলিংগৰ সৃষ্টি বা সমষ্টি মাত্ৰ। পুৰুষ আৰু নাৰী উভয়ে দুটি আধৰুৱা জীৱন। আধা ঔ আধা থ এক হয়। এটি পূৰ্ণাংগ জীৱনৰ পাতনি মেলে, যাক বিবাহ বুলি কোৱা হয়। উভয়ে উভয়ৰ গুৰু দায়িত্ব বহন কৰাৰ প্ৰতিশ্ৰুতিবদ্ধ হয়। এই শুভমিলনৰ কৰ্মময় জীৱনৰ প্ৰথম খোজ আগবঢ়াতে সমস্ত কৰ্ম দৈৱকীনন্দন কৃষ্ণৰ চৰণত অৰ্পণ কৰিছে। মাতৃ দেৱহুতিয়ে ব্ৰহ্মজ্ঞ কৰ্দমমুনিক পাইও ভক্তি ভাৱেৰে সৃষ্টি কৰ্মত আগবঢ়া বাবে ন গৰাকী কন্যা সন্তান জন্ম দিছিল। “ইন্দ্ৰিয় পোষন্তে ভৈলোমহা শ্ৰান্ত” বুলি অনুতপ্ত হৈ স্বামী কৰ্দম মুনিক পুনৰ এটি ভগৱন্ত সদৃশ পুত্ৰ লাগে বুলি প্ৰাৰ্থনা জনালে। কৰ্দম মুনিয়ে ভগৱন্তক চিন্তা কৰি সৃষ্টি কৰ্মত আগবাঢ়িবলৈ পৰামৰ্শ আগবঢ়ালে। স্বামীৰ পৰামৰ্শমতে সৃষ্টি কৰ্মত আগবঢ়া কাৰণে ভগৱন্তৰ অংশ অৱতাৰ কপিল মুনিক পুত্ৰস্বৰূপে লাভ কৰিলে। কপিলে মাতৃক সাংখ্য, ভক্তি যোগৰ লগতে কালৰ প্ৰভাৱ, জীৱৰ তামসিক গতি আৰু মানৱযোনি প্ৰাপ্তিৰ বিষয়ে জ্ঞান দি কৈছিল —

“কপিল বদতি ঞ্চনিয়ো মানৱী
জীৱৰ নিকাৰ যত।
কৰ্মৰ ইচ্ছায় পুৰুষৰ যায়
প্ৰবেশয় উদৰত ॥
নাৰী শৃংগাৰ সময় বেলাত
ৰেতস সহিতে যায়।
স্ত্ৰীৰ শোণিতে একলগ হয়
উদৰত লৰে ঠাই ॥”
(ভাগৱত)

“মাতৃ দেৱো ভৱ”

দীপজ্যোতি কোঁচ

উঃ মাঃ প্ৰথম বৰ্ষ (বাগ্ৰিজ্য শাখা)

কৰ্মৰ ইচ্ছাৰ সন্ধিক্ষণত স্বামী-স্ত্ৰীয়ে ভগৱন্তৰ চৰণ চিন্তা কৰি কৰ্মত আগবাঢ়িলে ভগৱন্ত সদৃশ পুত্ৰ জন্ম হ'ব, তাৰ বহু উদাহৰণ ভাগৱত শাস্ত্ৰত পোৱা যায়।

মাধৱ মহাপুৰুষে ঘোষা শাস্ত্ৰত ঘোষণা দিছে —

অন্ন যোনি কিছু নকৰে বিচাৰ
জাতি কুল ভৈল ভ্ৰষ্ট।
বৈষ্ণৱ বেষ ধৰিয়া ফুৰয়
বেদ পথ কৰি নষ্ট।।

(নামঘোষা)

শ্ৰদ্ধা, ভক্তি আৰু বিচাৰৰ অবিহনে যিকোনো কৰ্মৰে সুফল প্ৰাপ্তি হ'ব নোৱাৰে। বহু পিতৃ-মাতৃয়ে সৃষ্টিৰ গুৰু দায়িত্ব বুজি নোপোৱাৰ বাবে বিনন্দীয়া সৃষ্টিত কেৰণ লাগিছে। কোনো মাতৃয়ে জন্ম দিছে ভগৱন্ত, ভকত, সাধু, মহন্ত সদৃশ পুত্ৰ সন্তান আৰু সতী সন্ততি ধৰ্মশীলা কন্যা সন্তান। কোনো মাতৃয়ে জন্ম দিছে অনাচাৰী, দুৰাচাৰী, ব্যভিচাৰী, অসন্ত আৰু অসতী সতি-সন্ততি। প্ৰথম শ্ৰেণীৰ সতি-সন্ততিৰ পৰা পৃথিৱীৰ ভাৰ হৰণ হৈছে আৰু দ্বিতীয় শ্ৰেণীৰ সতি-সন্ততিৰ পৰা পৃথিৱীৰ মহাভাৰ হৈছে।

আমাৰ আলোচ্য বিষয় মাতৃ দেৱো ভৱ। এগৰাকী কন্যা সন্তানে জন্ম হোৱা কালৰেপৰা পিতৃৰ আশ্ৰয়ত থাকে। কন্যা গৰাকীৰ কায়িক, বাচিক আৰু মানসিক সকলো দিশতে বিকশিত হোৱাৰ চিন্তা কৰিব লাগিব। কন্যাটি আদ্য ঋতু হোৱাৰ লগে লগে মাতৃ সন্তৱা হয়। মাতৃ সন্তৱা হোৱা কালৰেপৰা কন্যাটিক পিতৃ-মাতৃয়ে বিশেষভাৱে যত্নলৈ সু-স্বাস্থ্যৰ গৰাকী কৰিব লাগে। উপযুক্ত সময়ৰ লগে লগে এজন সৎ পাত্ৰত সম্প্ৰদান দি অভিভাৱকৰ দায়িত্ব এৰিব লাগে।

কন্যাগৰাকী পিতৃ আশ্ৰয়ৰ পৰা স্বামীৰ আশ্ৰয়লৈ যোৱাৰ লগে লগে স্বামীয়ে সৰ্বদিশতে স্ত্ৰী গৰাকীৰ মংগল চিন্তা কৰিব লাগে। মাতৃ হোৱাৰে পৰা মাতৃগৰাকীক বিশেষভাৱে সেৱা শুশ্ৰূষা কৰিব লাগে, যাতে এটি স্বাস্থ্যবান শিশুৰ মাতৃ হ'ব পাৰে। সকলো স্ত্ৰীকে মাতৃবৎ জ্ঞান কৰি সুৰক্ষা প্ৰদান কৰিব লাগিব। মাতৃজাতি সুৰক্ষিত হ'বলৈ হ'লে সকলো পুৰুষেই

মাতৃ জাতিক একোগৰাকী জীৱন্ত দেৱী বুলি গণ্য কৰিব লাগিব। মাতৃ জাতিয়েই একো একোগৰাকী দুগতি নাশিনী, শক্তি প্ৰদায়িনী, বীৰ প্ৰসৱিনী আদি সন্মোধনেৰে অতীতৰে পৰা সন্মোধনৰ গৰাকীনি হৈ আহিছে। পৃথিৱীত মানৱ জাতি থাকে মানে মাতৃ জাতি এই সন্মোধনেৰে সেৱা শুশ্ৰূষাৰ পাত্ৰ হৈ থাকিব।

সম্প্ৰতি মাতৃ জাতি কোনো প্ৰকাৰে সুৰক্ষিত নহয়। চৰকাৰে নাৰী (মাতৃজাতি) সুৰক্ষাৰ নানা আইন প্ৰণয়ন কৰিছে যদিও সুৰক্ষা দিয়াত ব্যৰ্থ হৈছে। নাৰী সুৰক্ষাৰ নানান সংগঠন আছে যদিও মাতৃ জাতিক কলংকিত অধ্যায়ৰ কলীয়া ডাৱৰে মহা পুণ্য ভূমি ভাৰতবৰ্ষৰ আকাশ ছানি ধৰিছে।

আজি চৌদিশে আদৰ্শৰ সংকট। দুষ্কৃতিৰ প্ৰতীক ৰাৱণ, শিশুপাল, কংস-সদৃশ অনাচাৰী, দুৰাচাৰী মানুহে মদ, ভাং, কানি আৰু ড্ৰাগছ আদি বৰবিহ সেৱন কৰি নানান কু অভিপ্ৰায়েৰে মাতৃজাতিক অপমান কৰিছে। নিজৰ গৃহৰ বাহিৰে ভিতৰে এনে নৰাধমহঁতৰ কৱলত পৰি সৰ্বস্বান্ত হৈছে। ইয়াতকৈ অতি আশ্চৰ্য্যজনক কথা দেশৰ নিৰাপত্তাৰক্ষী দানৱৰ হাতত নিজৰ গৃহৰ ভিতৰতে ল'ৰা-ছোৱালীৰ সন্মুখত ধৰ্ষিতা হৈছে। আকৌ গৃহৰপৰা এখোজ বাহিৰ হ'লেই ৰাৱণ, শিশুপাল সদৃশ অসুৰৰ হাতত পৰি সতীত্ব হৰণ হৈছে। কোনোবা দৈত্য-দানৱে পশুত্ব আচৰণেৰে দলবদ্ধ ধৰ্ষণ কৰি হত্যা কৰিছে। কোনোবা নৰপশুৱে বৰ্ণালী দেৱ, সীমা খাতুনৰ দৰে ফুল কুমলীয়া কন্যা সন্তানক বলৎকাৰ কৰি পায়খানা, নৰ্দমা আদিত পুতি থৈছে। গৃহৰ ভিতৰতে কৰবী, দুৰ্বী আদিৰ হত্যা হৈছে। ভোগবাদী বাসনাৰ তৃষ্ণাতুৰ আভিজাত্য শ্ৰেণীৰ দানৱৰ ঘৰত বন কৰা ছোৱালী তথা মাতৃসকলেও কামনাৰ বলি হৈ অন্তঃসত্ত্বা হোৱাৰ পাছত ন্যায় বিচাৰি নাপায় আত্মহননৰ পথ বাছি লৈছে।

“আচাৰ্য্য দেৱো ভৱঃ” — এনে হেন দেৱ তুল্য শিক্ষা গুৰুৰ হাততো ছাত্ৰী শাৰীৰিকভাৱে কাম উৎপীড়ন তথা ধৰ্ষণৰ বলি হৈছে। দেৱ তুল্য শিক্ষা গুৰুৱেই আকৌ পৰুষ্টীত কাম চৰিতাৰ্থ কৰি গ্ৰেপ্তাৰ বৰণ কৰা বাতৰি প্ৰকাশ হৈ আহিছে।

কোনো শিক্ষাগুৰুৱে আকৌ নিজৰ কন্যা তুল্য ছাত্ৰীক বিয়া কৰাইছে। পয়ষষ্ঠি বছৰৰ বৃদ্ধই নিজৰ কন্যাৰ সমবয়সীয়া যুৱতীক কৌশলগতভাৱে প্ৰলোভন দেখুৱাই ধৰ্মপত্নী কৰিছে। চৰকাৰী চাকৰিৰ প্ৰলোভনেৰে চৰকাৰী বাস ভৱনত বহু যুৱতীয়ে জন প্ৰতিনিধি দানৱ সদৃশ বিধায়কৰ হাতত দেহ অপৰ্ণ কৰিবলগীয়া ঘটনা বাতৰি কাকতসমূহে সাক্ষী বহন কৰি আহিছে। মহানগৰী সমূহৰ বিলাসী হোটেলৰ কোঠাতো আবদ্ধ হৈ বহু যুৱতীয়ে মানুহকপী দানৱৰ হাতত প্ৰাণ হেৰুৱাই আহিছে।

ভোগবাদী কামনাৰ বলি হোৱা কোনো স্বামীৰ হাতত মাতৃজাতিয়ে নিৰ্বাচিত হৈ প্ৰাণ দি আহিছে। কোনো মাতৃয়ে যৌতুকৰ বাবে স্বামীৰ অত্যাচাৰ সহ্য কৰিব নোৱাৰি পিতৃৰ গৃহলৈ প্ৰত্যাহ্বান কৰিছে। কোনো মাতৃয়ে আৰ্থিক অনাটনত পৰি দেহোপজীৱিনী ব্যৱসায়ৰ পথ বাচি লৈছে। সন্মানীয় ন্যায়পালিকাৰ আইনেও কাকো ঢুকি নোপোৱাৰ উপক্ৰম হৈছে। আজি জীৱন্ত মাতৃ জাতিৰ মান-সন্মান অটুট ৰাখি সেৱা-শুশ্ৰূষা কৰা ব্যক্তিৰ অভাৱ পৰিলক্ষিত হৈছে। গৰিষ্ঠসংখ্যক মাতৃয়ে নিজৰ স্বামী বৈকুণ্ঠী হোৱাৰ পাছত পুত্ৰ বোৱাৰীৰ ওচৰত আত্মসমৰ্পণ কৰি আশ্ৰয় গ্ৰহণ কৰি যথোচিত সেৱা শুশ্ৰূষাৰ পৰা বঞ্চিত হৈ আহিছে।

অন্যহাতেদি মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱ আৰু মহাপুৰুষ মাধৱদেৱৰ মূল নীতি আদৰ্শ জলাঞ্জলি দি মাটিৰ মূৰ্তিক মাতৃদেৱী হিচাপে প্ৰতিষ্ঠা কৰি বলি বিধানৰে ধুম-ধামেৰে পূজা অৰ্চনা কৰি অহা দেখা গৈছে। গৰিষ্ঠসংখ্যক লোকেই মহাপুৰুষ দুজনাৰ লক্ষ্য উদ্দেশ্যৰ প্ৰতি আওকাণ কৰি গুৰু বাণীসমূহ উলঙ্ঘা কৰা পৰিলক্ষিত হৈছে।

“অন্য দেৱীদেৱ নকৰিবা সেৱ
নখাইবা প্ৰসাদো তাৰ।
মূৰ্তিকো নচাইবা গৃহো নপশিবা
ভক্তি হৈব ব্যভিচাৰ ॥”

(ভাগৱত)

উক্ত ভাগৱতৰ উপদেশাৱলীৰ প্ৰকৃত অৰ্থ বিচাৰ কৰিলে আমি চাৰিটা টাপৰ মাজত

থাকি অব্যভিচাৰী ভক্তিহে কবিৰ লাগে। তাকে নকবি বেলশৰৰ বিশ্বেশ্বৰ মন্দিৰত তথা অন্য ঠাইত দেৱীৰ সন্মুখত ম'হ বুলি দিয়া বাতৰিয়ে বাতৰি কাকতৰ প্ৰথম পৃষ্ঠা দখল কৰিছে। ৰাজ্যৰ অন্যান্য ঠাইতো হাঁহ, পাৰ, ছাগলী, মহিষ আদি জীৱসমূহ বলি দিয়া হৈছে।

এইক্ষেত্ৰত পিপুল ফ'ৰ এনিমেলছ নামৰ সংগঠনটোৱে বন্যপ্ৰাণী সংৰক্ষণৰ সন্দৰ্ভত প্ৰতিবাদ সাব্যস্ত কৰা দেখা গৈছে যদিও বিষয়টো বিতৰ্কৰ ধামখুমীয়াত সোমাই পৰিছে। গুৱাহাটীকে ধৰি ৰাজ্যৰ বিভিন্ন ঠাইত অনুষ্ঠিত কৰা দেৱীৰ মূৰ্তিক দশমীৰ দিনা নদীৰ বুকুৱে সাৰটি ল'লে।

সাম্প্ৰতিক কালৰ দৰেই খ্ৰীষ্টীয় চতুৰ্দশ শতিকাতো অসমৰ ধৰ্ম তথা ৰাজনৈতিক আকাশত এক বিৰাট অনুকাৰে ঠাই লৈছিলহি। যাগ, যজ্ঞ, পূজা-পাতল আৰু বলি বিধানৰ প্ৰকোপত অসমৰ আকাশ বতাহ খলকিত হৈ উঠিল। যাৰ বাবে স্বয়ং মহা মায়ায়েও অতি বেজাৰেৰে ক'ব লগা হয়।

“মস্মা নাম্না পশুহত্বাং বধভাগি নৰাধমাঃ। অস্যা তত্বং নজানন্তি মাতাকিং, খাদতি সূতম্ ॥” (নামধৰ্ম্ম)

অৰ্থাৎ মোৰ নাম লৈ নৰাধমহঁতে পশুবধৰ ভাৰ লয় মাথোন। সিহঁতে নাজানেনে যে, সংসাৰৰ পশু, পক্ষী, কীট, পতংগ আদি সকলোৱেই মোৰ পুত্ৰ। তেনেস্থলত বলৱান পুত্ৰকেইটাই দুৰ্বলী পুত্ৰকেইটাক মাকক ভোজন কৰিবলৈ দিয়ে। তেওঁলোকে এই তত্বও নাজানে যে নিজৰ মাতৃয়ে নিজৰ সন্তানক খায় জানো? মৃত্যু মূৰ্তিক মাতৃজ্ঞান কৰি যি সেৱা, পূজা অৰ্চনা আগবঢ়োৱা হৈছে,

তাতে সবহ সংখ্যক দেৱী-ভক্তই পাৰে মানে সুৰাপান কৰি পৰিৱেশ বিনষ্ট কৰা দেখা গৈছে। পূজাস্থলীৰ কাষেদি পাৰ হৈ যাবলৈ চিন্তা কৰিবলগীয়া অৱস্থা হৈছে। প্ৰতিখন পূজাস্থলী মদ, জোৱাৰ আড্ডা স্থলীলৈ ৰূপান্তৰ হৈছে। বাতৰি কাকতসমূহে বহু ঠাইত অঘটন ঘটাবাতৰি প্ৰকাশ কৰিছে। দশমী দিনা বিসৰ্জন দিবলৈ যাওঁতে দেৱী-ভক্তসকলে মাতৃজ্ঞান কৰা দেৱীৰ আগে আগে সুৰাপান কৰি যি তাণ্ডৱ নৃত্য প্ৰদৰ্শন কৰিছে তাক আমি বহুল ব্যাখ্যা কৰাৰ প্ৰয়োজনবোধ কৰা নাই। মৃত্যু মূৰ্তি নহৈ জীৱন্ত মাতৃ হোৱা হ'লে দেৱী অসন্তুষ্ট হোৱাৰ প্ৰত্যক্ষ প্ৰমাণ পোৱা গ'লহেঁতেন। “পৰৰ ধৰ্মক নিহিংসিবা কদাচিত।” এই প্ৰৱন্ধৰ যোগেদি আমি কাৰোবাৰ পৰম্পৰা ধৰ্মক নিন্দা কৰা নাই। আমাৰ দৃষ্টিত পৰা বাস্তৱ সত্যৰ এখন প্ৰতিছবিহে দাঙি ধৰা হৈছে, সদাশয় ব্যক্তিৰ ওচৰত আমাৰ ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা থাকিল।

জীৱন্ত মাতৃদেৱীহে আমাৰ চিৰপূজ্য শক্তিদায়িনী, দুগতিনাশিনী, বীৰ প্ৰসবিনী আদি বুলি ধৰি প্ৰতিটো পৰিয়ালকে অতি সাত্বিকভাৱেৰে অন্নসিদ্ধ কৰি সিদ্ধ প্ৰসাদ মুঠি গ্ৰহণ কৰোৱাই আমাৰ শাৰীৰিক শক্তি বৃদ্ধি কৰোৱা বাবে মাতৃক শক্তিদায়িনী বুলি কোৱা হয়। গৃহখনৰ সকলো দুখ-দুগতি সৰ্বক্ষণতে মুৰ পাতি লৈ গৃহস্থী সংসাৰখন সু-পৰিচালনা কৰাৰ বাবে মাতৃসকল নিশ্চয় দুগতিনাশিনী বুলি ক'ব লাগিব। দুখীয়া পৰিয়ালৰ মাতৃসকলে হাতত ভিক্ষাৰ পাত্ৰলৈ পুৰাৰ পৰা গধূলিলৈকে ভিক্ষা কৰি আনি পৰিয়ালটিৰ ভৰণ পোষণৰ দায়িত্ব বহন কৰি দুখ-দুগতি নাশ কৰাত সহায়ক হৈছে।

আইমাতৃসকল বীৰ প্ৰসবিনী নোহোৱাহেঁতেন পৃথিৱীৰ বিনন্দীয়া সৃষ্টিত যতি পৰিলেহেঁতেন। কবিৰ ভাষাৰে —

“দুনিয়া এদিনৰ দুনিয়া দুদিনৰ
দুনিয়া ফুলনি বাৰী ॥”

এই ধুনীয়া ফুলনিবাৰীত বহু ফুল ফুলিল আৰু মৰহি গ'ল। বহু মৰহি যোৱা ফুলৰ সুবাসে এতিয়াও পৃথিৱী আমোল মোলাই আছে। এই ফুলনিত আমাৰো একো পাহি ফুল হৈ ফুলিবৰ মন যায়। পাৰিম জানো? একোগৰাকী বীৰ-প্ৰসবিনী মাতৃৰ সান্নিধ্য পালে নিশ্চয় পাৰিম।

আইমাতৃসকলে পুৱা শয্যা ত্যাগ কৰাৰে পৰা ৰাতি শয্যাত উঠালৈকে গৃহৰ সমস্ত কৰ্ম ক'তো আউল নলগাকৈ কৰি গাৰ্হস্থ্য আশ্ৰম ভাগ চাৰি আশ্ৰমৰ ভিতৰতে শ্ৰেষ্ঠ কৰি ৰাখিছে। সেয়ে ৰজা হৰিচন্দ্ৰই ৰাণী শৈব্যৰ প্ৰতি উক্তি কৰিছিল —

“কৰ্ম সময়ত তোক মদ্বীহেন লোথি।
বংগৰ বেলাত তই মোৰ প্ৰাণ সখি ॥
স্নেহৰ প্ৰস্তাৱে অতি মাতৃ হেন ঠান।
শয়ন বেলাত তই দাসীৰ সমান ॥”

(ভাগৱত)

আমি জন্মাৰেপৰা মৃত্যু পৰ্যন্ত আইমাতৃ সমস্তৰ ওচৰত চিৰ ঋণী। আমাৰ জীৱন্ত কালত মাতৃ সমস্তৰ ঋণ শুজিব পৰা নাযাব। শ্ৰীকৃষ্ণই গোপীসমস্তক কোৱাৰ দৰে —

“যেৱে এৰা সৰে আপোন দায়।
তেৱেহে মোৰ ঋণ শুজা যায় ॥”

(কীৰ্তন)

আইমাতৃ সমস্তই নিজ গুণে তেৰা সমস্তৰ দায় এৰিলেহে মাতৃ ঋণৰ পৰা আমি সমস্তই ঋণমুক্ত হ'ব পাৰিম। সেই অৰ্থতহে জীৱন্ত মাতৃসকলক “মাতৃ দেৱো ভৱ” বুলি বেদান্তই ঘোষণা দিছে। ■

অ

সমীয়া নাৰী : অতীত আৰু বৰ্তমান

কৰবী ডেকা
স্নাতক চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক (কলা শাখা)

প্ৰাচীন অসমীয়া নাৰী :

ভাৰতবৰ্ষৰ অন্যান্য ঠাইৰ দৰে প্ৰাচীন অসমৰ পৰিয়ালবিলাক আছিল যৌথ আৰু পুৰুষতান্ত্ৰিক। অৱশ্যে খাচী, জয়ন্তীয়া, গাৰো আদি জনজাতিৰ পৰিয়াল আছিল মাতৃতান্ত্ৰিক। পুৰুষতান্ত্ৰিক পৰিয়াল বিলাকত বয়োজ্যেষ্ঠ পুৰুষজনেই আছিল মুৰব্বী। তেওঁৰ দিহামতেই পৰিয়ালটো চলিছিল। একক পৰিয়াল যে একেবাৰে নাছিল এনে নহয়। যৌথ পৰিয়াল বেছি ডাঙৰ হৈ চম্ভালিব নোৱাৰা হ'লে বা অন্যান্য কাৰণতো ককাই-ভায়ে মাটি সম্পত্তি ভাগ কৰি নিজ নিজ সুকীয়া পৰিয়াল গঠন কৰিছিল। পৰিয়ালবিলাক পুৰুষ প্ৰধান হোৱা হেতুকে নাৰীয়ে পুৰুষৰ দমনশীলতা মানি ল'ব লগা হৈছিল। বিবাহ আৰু সন্তান পালনেই নাৰীৰ ঘাই লক্ষ্য আছিল। বিবাহ আছিল এটা পবিত্ৰ অনুষ্ঠান আৰু সতীত্ব আছিল নাৰীৰ ঘাই ভূষণ। ফলি সমূহত ৰাজমহিষী আৰু ব্ৰাহ্মণ পুৰোহিতৰ পত্নীসকলৰ মাতৃসুলভ আৰু পতিব্ৰতা গুণৰ ভূয়সী প্ৰশংসা কৰা হৈছে।

ভাৰতৰ অন্যান্য অঞ্চলৰ হিন্দু সমাজৰ দৰে প্ৰাচীন অসমৰ আৰ্যকৃত সমাজখনো মনু মূৰ্তিৰ বিধান অনুসৰি পৰিচালিত হৈছিল বুলি ধৰি ল'ব পাৰি। মনুস্মৃতি নাৰী স্বাধীনতা বিৰোধী। এইখন শাস্ত্ৰমতে নাৰী

শৈশৱকালত পিতৃৰ, যৌৱনকালত স্বামী, বৃদ্ধকালত পুত্ৰৰ অধীনত থাকিব লাগে। স্বামী চৰিত্ৰহীন, সুৰাপায়ী আৰু অত্যাচাৰী হ'লেও স্ত্ৰী তেওঁৰ প্ৰতি অনুৰক্ত হৈ থকা উচিত। স্বামীৰ অমতে যোৱা স্ত্ৰীক শাৰীৰিকভাৱে প্ৰহাৰ কৰাটো বিধিসম্মত। পুৰুষতান্ত্ৰিক আৰ্যভিন্ন সমাজতো পুৰুষৰ এই দমনশীলতা পুৰামাত্ৰাই আছিল। আৰ্য আৰু আৰ্যেতৰ দুয়োখন সমাজতে পুত্ৰৰ প্ৰাধান্য আছিল আৰু এই পৰম্পৰা আজিও ভাৰতীয় সমাজত বৰ্তি আছে। যিহেতুকে বংশ পৰম্পৰা পুত্ৰইহে ৰক্ষা কৰে বুলি ভবা হয় আৰু পিতৃ-মাতৃৰ শ্ৰাদ্ধও পুত্ৰইহে কৰিব পাৰে। সেই হেতু বংশধৰ হিচাপে পৰিয়ালত পুত্ৰই কন্যাতকৈ বেছি গুৰুত্ব পাইছিল আৰু আজিও পাই আছে। যিকোনো নাৰী পুত্ৰৱতী হোৱাটো সকলোৱে কামনা কৰিছিল আৰু কন্যা সন্তানক অসমৰ সমাজত বোজা বুলি ভাবি অনাদৰ কৰা হৈছিল।

মনুস্মৃতিত আঠ প্ৰকাৰ বিবাহৰ উল্লেখ আছে। যেনে — (১) ব্ৰহ্ম (বৈদিক নীতি অনুসৰি অনুষ্ঠিত বিবাহ), (২) দৈৱ (এই বিবাহত কোনো পুৰোহিতক কন্যাদান কৰা হয়), (৩) আৰ্য (এই বিবাহত কন্যাৰ পিতৃয়ে দৰাৰ পৰা সাধাৰণতে এহাল বলদ বা তাৰ সমমূল্য লাভ কৰে), (৪) প্ৰজাপত্য (দৰা পক্ষৰ পৰা প্ৰথম বিবাহৰ প্ৰস্তাৱ পোৱা

বিবাহ), (৫) অসুৰ (ছোৱালীক গাধন দি অনুষ্ঠিত কৰা বিবাহ), (৬) গন্ধৰ্ব (দৰা কইনাৰ গোপন মিলন অৰ্থাৎ প্ৰেমৰ পৰিণতিত হোৱা বিবাহ), (৭) ৰাক্ষস (জোৰ-জুলুমকৈ পতা বিবাহ) আৰু (৮) পৈশাচ (ছোৱালীক গোপনে ধৰি নি পতা বিবাহ)।

প্ৰাচীন অসমত এই আটাইকেইবিধ বিবাহ প্ৰচলিত থকাৰ নিৰ্ভৰযোগ্য তথ্যপাতি পাবলৈ নাই।

বিবাহৰ পিছত কন্যাই পিতৃগৃহ ত্যাগ কৰি স্বামী গৃহলৈ যোৱাটো এটা সাৰ্বজনীন নিয়ম। যৌতুক বুলিলে আমি আজি যি বুজো তেনে প্ৰথা প্ৰাচীন ভাৰতবৰ্ষ বা অসমত নাছিল। চহকী পৰিয়ালত বিয়াৰ সময়ত কন্যাক আৰু লগতে নতুন জোঁৱাইক কিছুমান উপহাৰ দিয়া হৈছিল। প্ৰাচীন অসমৰ কোনো ফলিত যৌতুকৰ উল্লেখ নাই। ছোৱালীয়ে লগত কি আনিছে তাৰ হিচাব বিচৰাটো অসমীয়া সমাজত এতিয়াও লাজৰ কথা। গতিকে গা-ধন দিয়াৰ নিয়ম থকা সমাজত যৌতুক প্ৰথাই আজি কিছুদিন আগলৈকে গা কৰি উঠিব পৰা নাছিল।

আধুনিক অসমীয়া নাৰী :

অসমীয়া নাৰীৰ সামাজিক জীৱনত দেশে স্বাধীনতা লাভ কৰাৰ পিছৰে পৰা

কিছুমান অভূতপূৰ্ব পৰিৱৰ্তনে দেখা দিছে। নাৰীৰ চাল-চলন, সাজ-সজ্জা, ব্যৱহাৰ পাতিৰে, তেওঁলোকৰ বাহ্যিক ৰূপবোৰেই নহয়, চিন্তা-চৰ্চা, বিশ্বাস-প্ৰমূল্য, ৰুচি-অভিৰুচি, বিচাৰ-বিবেচনাৰে মানসিক জগতখনো সম্পূৰ্ণ সলনি হৈছে। পৰম্পৰাগত কৃষিজীৱী, সবলা, সবলা, উৎসৰ্গীকৃত নাৰীগৰাকীৰ ঠাইত বৰ্তমানে লগৰ নগৰকেন্দ্ৰীক, চাকৰিজীৱী সবলা, ব্যক্তি-স্বাধীনতাকামী আৰু আধুনিক মনৰ এগৰাকী নতুন নাৰীৰ জন্ম হৈছে। সেই নতুন নাৰীগৰাকীকে আধুনিক নাৰী বোলা হৈছে। এটা জাতি বা এখন সমাজৰ পৰিৱৰ্তনৰ গতি প্ৰবাহক চন তাৰিখেৰে নিৰ্দিষ্ট কৰা অসম্ভৱ কথা, কাৰণ সামাজিক পৰিৱৰ্তনৰ গতি মন্থৰ আৰু প্ৰথম অৱস্থাত চকুত নপৰা বিধৰ। তথাপি কুৰি শতিকাৰ আৰম্ভণিকালত অসমীয়া নাৰীৰ সামাজিক, ৰাজনৈতিক আৰু শৈক্ষিক জীৱনত আৰম্ভ হোৱা কিছুমান প্ৰভাৱশালী ঘটনাই এক যুগান্তকাৰী পৰিৱৰ্তনৰ সূচনা কৰা দৃষ্টিগোচৰ হয়। স্বৰাজ্যোত্তৰ কালত শিক্ষাৰ প্ৰসাৰ, আধুনিক বিজ্ঞান প্ৰযুক্তিৰ প্ৰয়োগ, শাৰীৰিক আৰু মানসিক উৎকৰ্ষ সাধনৰ সুযোগ, পৰিবহন আৰু যোগাযোগৰ উন্নয়ন আদিয়ে নাৰীৰ পৰম্পৰাগত ৰূপবোৰত বিপুল পৰিৱৰ্তন সাধন কৰি আধুনিক ৰূপটো সমাজত প্ৰতিষ্ঠা কৰিছে। অসমীয়া নাৰীৰ আধুনিক ৰূপ প্ৰতিফলিত কৰা কেইটামান বিশেষ দিশ ইয়াত আলোচনাৰ বাবে লোৱা হৈছে, যেনে — সাজ-পোছাক, চাল-চলন, গাৰ্হস্থ্য জীৱন, প্ৰমূল্যৰ পৰিৱৰ্তন ইত্যাদি।

সাজ-পোছাক : আধুনিক অসমীয়া নাৰীগৰাকী সাজ-পোছাকৰ ক্ষেত্ৰত সৰ্বভাৰতীয় হৈ পৰিল। ষাঠিৰ দশকমানৰ পৰাই শাৰী অসমীয়া নাৰীৰ সাজ-পাৰৰ অবিচ্ছেদ্য অংগ হৈ পৰিল। সস্তা আৰু সহজলভ্য মিলত তৈয়াৰী জাক্-জমক চিন্ধেটিক শাৰীৰ লগত ঘৰত বোৱা সূতাৰ মেখেলা-চাদৰে প্ৰতিযোগিতা কৰি বজাৰ দখল কৰিব নোৱাৰিলে। সূতাৰ মেখেলা-চাদৰৰ মূল্য বেছি, তৈয়াৰৰ বাবে সময় লাগে বেছি আৰু ধোৱা-পখলাও চিন্ধেটিক শাৰীৰ সমান সহজ নহয়। মিলৰ কাপোৰ

অসমৰ মুছলমান সম্প্ৰদায়ৰ ছোৱালীৰ চুৰিদাৰ পিন্ধাৰ পৰম্পৰা আগৰেপৰাই আছিল। আন সম্প্ৰদায়ৰ ছোৱালীয়েও কেতিয়াবা চুৰিদাৰ পিন্ধিছিল কিন্তু আশীৰ দশকৰ আশে পাশে চুৰিদাৰৰ জনপ্ৰিয়তা বাঢ়িবলৈ ধৰিলে আৰু বৰ্তমানে শাৰী আৰু মেখেলা চাদৰতকৈয়ো ইয়াৰ চাহিদা বেছি। চাকৰিয়াল আৰু নগৰীয়া বিবাহিতা মহিলাৰ মাজতো চুৰিদাৰৰ জনপ্ৰিয়তা আজি পৰিলক্ষিত হৈছে আৰু ছোৱালীৰ মাজত পশ্চিমীয়া জীনচ্-স্পাৰ্টিং জাতীয় পোছাকৰো ব্যৱহাৰ দেখা গৈছে। অৱশ্যে শেহতীয়াভাৱে চিন্ধেটিক আৰু নতুন ডিজাইনৰ মেখেলা চাদৰ ওলোৱাত অসমীয়া সাজ-পাৰৰ প্ৰতি ছোৱালীৰ পুনৰ আগ্ৰহ বাঢ়িছে।

অধিক ব্যৱহাৰৰ ফলত বোৱা-কটাৰ প্ৰতি নাৰীৰ আগ্ৰহ কমি যায় আৰু অসমৰ ঐতিহ্যপূৰ্ণ তাঁত শিল্পটিৰ মৃত প্ৰায় অৱস্থা পাবলৈ ধৰিলে।

অসমৰ মুছলমান সম্প্ৰদায়ৰ ছোৱালীৰ চুৰিদাৰ পিন্ধাৰ পৰম্পৰা আগৰেপৰাই আছিল। আন সম্প্ৰদায়ৰ ছোৱালীয়েও কেতিয়াবা চুৰিদাৰ পিন্ধিছিল কিন্তু আশীৰ দশকৰ আশে পাশে চুৰিদাৰৰ জনপ্ৰিয়তা বাঢ়িবলৈ ধৰিলে আৰু বৰ্তমানে শাৰী আৰু মেখেলা চাদৰতকৈয়ো ইয়াৰ চাহিদা বেছি। চাকৰিয়াল আৰু নগৰীয়া বিবাহিতা মহিলাৰ মাজতো চুৰিদাৰৰ জনপ্ৰিয়তা আজি পৰিলক্ষিত হৈছে আৰু ছোৱালীৰ মাজত পশ্চিমীয়া জীনচ্-স্পাৰ্টিং জাতীয় পোছাকৰো ব্যৱহাৰ দেখা গৈছে। অৱশ্যে শেহতীয়াভাৱে চিন্ধেটিক আৰু নতুন ডিজাইনৰ মেখেলা চাদৰ ওলোৱাত অসমীয়া সাজ-পাৰৰ প্ৰতি ছোৱালীৰ পুনৰ আগ্ৰহ বাঢ়িছে।

চাল-চলন : আধুনিক অসমীয়া নাৰীৰ চাল-চলন মুকলি। অৱশ্যে পুৰণি দিনৰেপৰাই অসমীয়া নাৰীৰ চাল-চলন মুক্ত। ব্ৰিটিছৰ ৰাজত্বকালত বংগীয় সংস্কৃতিৰ প্ৰভাৱে সস্তা আৰু বৰ্ণহিন্দু নাৰীৰ মাজলৈ যি আবুৰ আনিছিল সেয়া স্বাধীনতা আন্দোলনৰ কালত প্ৰায় নোহোৱা হ'ল।

আধুনিক নাৰীৰ মাজত ওৰণিৰ ব্যৱহাৰো প্ৰায় নোহোৱা হ'ল। শহুৰ, জোঁৱাই, বৰজনাৰ লগত সমানে বহি আধুনিক অসমীয়া নাৰীয়ে কথা বতৰা, খোৱা-বোৱাত ভাগ লয়।

শিক্ষাই দিয়া মানসিক উৎকৰ্ষৰ ফলত আধুনিক নাৰী ভয় সংশয়বোৰৰ পৰা মুক্ত হ'ব পাৰিছে। আইন-কানুন, জ্ঞান-বিজ্ঞান, প্ৰযুক্তিৰ জৰিয়তে সাহস, বুদ্ধি আৰু আত্মবিশ্বাস অৰ্জন কৰিছে। আগতে অকলশৰে ঘৰৰ বাহিৰলৈ নোলোৱা নাৰীয়ে আজি দিনে-ৰাতিয়ে ৰেল-মটৰ দেশ-বিদেশে ভ্ৰমণ কৰি ফুৰিছে। দিল্লী, পুণে, বাংগালোৰত পঢ়িবলৈ যোৱা অসমীয়া ছোৱালীয়ে অকলশৰে অহা যোৱা কৰিছে। আনকি বিদেশত চাকৰি কৰিবলৈয়ো অসমীয়া ছোৱালী অকলশৰে উৰা মাৰিছে।

গাৰ্হস্থ্য জীৱন : আধুনিক নাৰী চাকৰি, ব্যৱসায় আদি নানা কামত বাহিৰলৈ ওলাই যাব লগা হোৱাত ঘৰুৱা কামৰ সমস্ত দায়িত্ব ল'ব নোৱাৰা হ'ল আৰু ৰন্ধা-বঢ়াৰ পৰা ধোৱা-পখলালৈকে বিভিন্ন কামত পুৰুষ জনৰ সহায়ৰ প্ৰয়োজন হৈ পৰিল। বৰ্তমান পুৰুষেও ঘৰুৱা কামত সহায় কৰিবলৈ দ্বিধা বা সংকোচ নকৰা হ'ল। পৰিয়ালৰ অন্তৰ্গত ভূমিকা পুৰুষৰ সৈতে

নাৰীয়ে সমানে বহন কৰাত নাৰী পুৰুষৰ কামত আছুতীয়া বিভাজন প্ৰায় নোহোৱা হৈ পৰিল। নাৰীয়ে উপাৰ্জন কৰিব পৰা হোৱাত ঘৰখনত নাৰীৰ মৰ্যদা বাঢ়িছে আৰু নাৰীৰ অৰ্থনৈতিক স্বাধীনতাই নাৰীৰ ব্যক্তিত্ব অধিক সবল কৰি তুলিছে।

বিবাহ সম্পৰ্কতো অসমীয়া সমাজত কেইটামান পৰিৱৰ্তন চকুত পৰা হৈ আহিছে। ছোৱালী শিক্ষিতা আৰু উপাৰ্জনক্ষম হোৱাৰ পিছত বিবাহৰ ক্ষেত্ৰত নিজে সিদ্ধান্ত ল'বলৈ মাক-দেউতাকে তেওঁলোকক অনুমতি দিছে। আগৰদৰে দৰাই ঘৰে ঘৰে গৈ ছোৱালী চাই পচন্দ-অপচন্দ কৰাৰ দিন উকলিল। আনহাতে উপাৰ্জনক্ষম নোহোৱা পৰ্যন্ত ছোৱালীয়ে বিবাহপাশত আৱদ্ধ হ'বলৈ অস্বীকাৰ কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিছে। শিক্ষিতা আৰু উপাৰ্জনক্ষম কন্যাই পিতৃ-মাতৃৰ দায়িত্ব লোৱাটো কৰ্তব্য বুলি বিবেচনা কৰিছে। ফলস্বৰূপে পুত্ৰ আৰু কন্যাৰ মাজত ব্যৱধান প্ৰায় নোহোৱা হৈছে।

তথাপি নাৰীৰ ওপৰত আৰোপিত কিছু সামাজিক আৰু ধৰ্মীয় নিষেধ এতিয়াও আছে। ছোৱালীক পিতৃ-মাতৃৰ মুখাগ্নি কৰিবলৈ আৰু শ্ৰাদ্ধৰ ধৰ্মীয় কাম-কাজৰ গুৰি ধৰিবলৈ দিয়া নহয়। দুই এক ব্যতিক্ৰম চকুত পৰে। ব্ৰাহ্মণ বিধবাৰ বৈধব্য ব্ৰত এতিয়াও আছে। বিবাহিতা ছোৱালীয়ে মাক-দেউতাকৰ দায়িত্ব লোৱা আৰু আৰ্থিক সাহায্য আগবঢ়োৱাটো এতিয়াও বহুতে বাস্তৱত মানি ল'বলৈ টান পায়। যৌতুক

মুক্ত অসমীয়া সমাজত এতিয়া অন্যান্য সংস্কৃতিৰ প্ৰভাৱত যৌতুকৰ বাবে বোৱাৰী হত্যা সংঘটিত হ'বলৈ ধৰিছে।

প্ৰমূল্যৰ পৰিৱৰ্তন : আধুনিক অসমীয়া সমাজত নাৰী সম্পৰ্কীয় কিছু প্ৰমূল্যৰ পৰিৱৰ্তন দেখা দিছে। আধুনিক নাৰীয়ে মৰ্যদা আৰু অধিকাৰৰ ওপৰত গুৰুত্ব দিবলৈ আৰম্ভ কৰিছে। আত্ম পৰিচয় প্ৰতিষ্ঠাৰ প্ৰতিও আগ্ৰহী হৈ উঠিছে। কিন্তু কুৰি শতিকাৰ শেষৰফালে দেখা গ'ল চাকৰি বা অন্যপ্ৰকাৰে প্ৰতিষ্ঠা লাভ কৰাত নাৰীয়ে সৰ্বাধিক গুৰুত্ব দিবলৈ আৰম্ভ কৰিছে। ইয়াৰ মূলতে আছে আত্ম নিৰ্ভৰশীল হৈ আত্ম পৰিচয় প্ৰতিষ্ঠা কৰাৰ ইচ্ছা আৰু অৰ্থনৈতিক স্বাধীনতা আৰু স্বচ্ছলতা লাভৰ আকাংক্ষা। ঘৰ-সংসাৰৰ মাজত নিজকে হেৰুৱাই পেলাবলৈ কোনো নাৰীয়ে এতিয়া ইচ্ছা নকৰে। আত্মমৰ্যদা লাভৰ আধাৰ যে অৰ্থনৈতিক স্বাধীনতা তাক নাৰীয়ে বুজি পাইছে। আধুনিক শিক্ষা, বিজ্ঞান আৰু প্ৰযুক্তিয়ে পৃথিৱীখন আমাৰ ওচৰ চপাই আনিছে। নাৰী-মুক্তি আন্দোলনৰ দাবী সমূহৰ লগতো অসমীয়া শিক্ষিতা নাৰীৰে পৰিচয় ঘটিলে। আত্মপ্ৰতিষ্ঠাত গুৰুত্ব দিয়া আধুনিক নাৰী সেইবাবে 'কুৰিত বুঢ়ী' হোৱাৰ ভয়ত খৰ-ধৰকৈ বিয়াত নোসোমায়। চৰুক সুধি চাউল নবহোৱাৰ দিনো উকলিল। লাউ আজিকালি পাতৰ তলত নাথাকি ওলাই দেখা দিয়াৰ পথত অগ্ৰসৰ হৈছে।

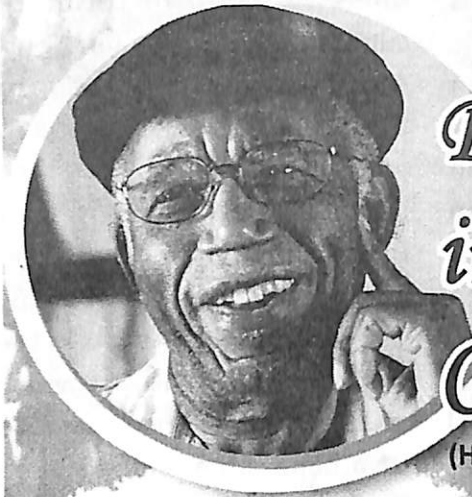
আনহাতে ব্যক্তি-স্বাধীনতা আৰু

নিজৰ প্ৰতিভা সম্পৰ্কে অধিক সচেতনশীল নাৰীয়ে পৰিয়ালৰ প্ৰতি আগৰ দৰে সেৱা আগবঢ়াব নোৱাৰা হৈ পৰিছে। সেয়েহে নাৰীৰ ওপৰত আৰোপিত জ্ঞান, সেৱা আদিৰ আদৰ্শ আৰু প্ৰমূল্যবোৰো পৰিৱৰ্তন ঘটিলে। এইদৰে বাহ্যিক আৰু আভ্যন্তৰীণ দুয়োটা ৰূপৰ নতুনত্বৰ মাজেদি আধুনিক অসমীয়া নাৰীৰ স্বৰূপ প্ৰকাশ পাইছে।

বৰ্তমান সময় নাৰী সমাজে মুখামুখি হোৱা কিছুমান প্ৰত্যাহ্বান নাৰীয়ে অতিক্ৰম কৰি যাব লাগিব। গৃহীণী আৰু চাকৰিজীৱী মহিলা সকলৰো কিছুমান বিশেষ সমস্যা আছে। যেনে — গৃহীণীৰ সমস্যা: (১) মধ্যবিত্ত আৰু নিম্নবিত্ত গৃহীণীৰ অতিমাত্ৰা শ্ৰম আৰু অপুষ্টি, (২) বৃদ্ধাৱস্থাৰ নিৰাপত্তাহীনতা, (৩) যৌতুক সমস্যা, (৪) প্ৰতিভাৰ অপচয়।

চাকৰিয়াল মহিলাৰ সমস্যা : (১) চাকৰি আৰু সংসাৰৰ দ্বৈত দায়িত্ব, (২) কৰ্তব্য ভিত্তিক ভ্ৰমণ আদিত দৈহিক নিৰাপত্তাহীনতা, (৩) ঈৰ্ষাভিত্তিক চৰিত্ৰহনন, (৪) শিশু তদাৰকী কেন্দ্ৰৰ অভাৱ — এই সকলোবিলাক প্ৰত্যাহ্বানৰ প্ৰত্যুত্তৰত চমুকে এই বুলি ক'ব পাৰি যে নিজৰ ভূমিকা সম্পৰ্কে সচেতন হৈ সাহস, দৃঢ়তা আৰু অধ্যৱসায়ৰ বলত সকলো বাধা অতিক্ৰম কৰি নাৰী আগবাঢ়ি গৈ থাকিব। সমাজ পৰিৱৰ্তনশীল। পৰিৱৰ্তিত পৰিস্থিতি আৰু মানসিকতাৰ লগত খাপ খুৱাই নাৰী পৰম্পৰাই বাগৰ সলাই আগবাঢ়ি যাব। ■

সহায়ক গ্ৰন্থ : অসমীয়া নাৰী - অতীত আৰু বৰ্তমান - ড° স্বৰ্ণলতা বৰুৱা আৰু ড° মামণি গগৈ বৰগোহাঁই।

Discourse of Nativism in the Novels of Chinua Achebe

(Homage to the great writer on his demise on 21st March, 2013)

Pabitra Bharali

Asst. Professor, Dept. of English

Nigerian Novelist Chinua Achebe (Albert Chinualumogu Achebe; 16 November 1930 – 21 March 2013) belongs to the Igbo ethnic group and his first three novels *Things Fall Apart*, *No Longer at Ease* and *Arrow of God* are acclaimed as “African Trilogy.” The purpose of this article is to introduce the discourse of Nativism in the pre-colonial, colonial and post-colonial Nigerian tribal life presented in novels like *Things Fall Apart* (1958), *No Longer at Ease* (1960), *Arrow of God* (1964), *A Man of the People* (1966) and *Anthills of the Savannah* (1987).

Commonwealth Literature is enriched with different cultures and perspectives. African literature has further added a new dimension to it and has made it reach high in its search for universality and truth. The spread of imperialism in Africa influenced the growth of African literature. Even though English, French and other European

languages became a part of African culture and literature of Europe provided a model for the African writers; the native sensibility retained its identity. Soon the fight against the colonial powers aroused a feeling of social commitment and protest among the African writers. The contemporary African Literature presents the conflicts and contradictions within the African society.

African Literature is a representation of the crisis within the African societies. In the absence of written tradition, the African writers had to begin with and depend only on the oral tradition. They depicted the crisis and contradictions faced by the African people. After the Second World War the process of political change quickened and it gave a new spurt to the growth of African Literature. Chinua Achebe and other African writers throw light on the changes in the Afri-

can society and politics and how the new political elite are steeped in corruption. They have also accepted that the super-imposition of European values on the African society has produced many illogical consequences and contradictions.

Chinua Achebe has emerged as the doyen of modern African writing in English. He along with Cyprian Ekwensi and Flora Nwapa has made rich contribution to the West African writing in English. They popularized Igbo Literature beyond Igbo readership. Achebe introduced psychological crisis in Nigerian Literature. He also delved deep into African traditions to write about Igbo Life and culture from within as an Igbo. He like other African writers is an artist, historian and cultural antenna of his society. Achebe’s novels depict the Nigerian situation in different eras – pre-colonial (*Things Fall Apart*), colonial (*Arrow of God*),

pre-independence (No Longer at Ease) and post-independence (A Man of the People and Anthills of the Savannah). In his novels, there is a shift from the communal life to the individual consciousness and back to the ethnic group. The individual is vulnerable in isolation and introspection but is reabsorbed in to the main stream of the community.

The term 'Discourse', according to M.H.Abrams, refers to the passages representing conversations between characters in a literary work. In the Humanities it refers to a formalized way of thinking that can be manifested through language. Michael Foucault speaks of discourse as a term that scholars have developed to analyze the system of thoughts, ideas, images and other symbolic practices that make up what we call culture. It also refers to very specific patterns of language that tell us something about the person speaking the language, the culture that the person is part of, the network of social institutions that a person caught up in and even frequently the most basic assumptions that the person holds.

The term native has its source in ancient European languages. During the nineteenth century an intellectual and cultural movement for safeguarding the rights of the Native Americans emerged in the U.S.A. It was through this movement that the term native

acquired the ideological form 'Nativism'. The term Nativism is used to refer to ethnocentric belief relating to immigration and nationalism. Nativism favours the interests of certain established inhabitants of an area or nation as compared to claims of newcomers or immigrants. It typically means opposition to immigration or efforts to lower the political or legal status of specific ethnic or cultural groups because the groups are considered hostile or alien to the natural culture and it is assumed that they cannot be assimilated. Recently Nativism has become a part of a worldwide phenomenon of cultural relativism and self-assertion in which colonized and subaltern literary cultures have begun to vociferate their differences from Euro-American and universalistic critical discourses. Nativism emphasizes the language of the people in the production of culture and privileges the language and culture of the common folk as opposed to that of the elites. African Nativism has its own ecological, social, and linguistic values. According to Adeleke Adeeko African Nativism is a highly productive and intensely generative category in the formation of African literature and criticism. It offers a self reflexive reading of representative oral and written, national and ethnic African literatures.

African Nativism asserts its peculiar national and cultural

identity. It is an assertion of one's selfhood in terms of cultural mores and aspirations. African Nativism is a reaction to the imposed non-native models and standards, which are accepted in an ambivalent spirit of slavish submission. It is a serious search for and moulding of one's identity in terms of the society and culture to which one belongs. It is an assimilation of a blind adherence to one's traditional heritage and a rejection of foreign influence. It is relevant in the context of the development of one's own culture. It is, in short, a plea for vitality relating to oneself to one's cultural and political presence in a meaningful manner.

In all the five novels of Chinua Achebe, particularly in the African Trilogy, the native confront the colonizers and colonization for them is a threat to their national, cultural and religious identity. They are afraid that the colonizers will distort or spoil existing cultural as well as traditional values.

The first novel by Chinua Achebe is, *Things Fall Apart* published in 1958. The novel is an attempt to reconstruct in fictional terms a definition of African identity. The novel takes place in the region of Umuofia, a group of nine villages in Nigeria. It is a story of the life of the Igbo protagonist Okonkwo and his family and his achievements in the society. But a series of tragic events takes place in his life. He loses everything

and is exiled for seven years. Meanwhile the arrival of the British colonizers brings a change in the people and society of Umuofia. The novel deals in detail with the Nigerian people and the old culture and customs which meant very much for them. The author uses many original cultural words to describe and explain things, places and events. While depicting the Nigerian tribal life before and after the coming of colonialism, Achebe sketches a world in which violence, war and sufferings exist but they are balanced by a strong sense of tradition, ritual and social coherence. The missionaries and the colonial government completely disrupt Igbo culture. The society of Umuofia has many customs and the British attempt to bring changes in the society. The contrast of the two societies then follows. After his return from the exile, in the chasm between the old and new ways Okonkwo is lost forever. Achebe holds up the ruin of one proud man to stand for the destruction of an entire culture.

In the novel, the arrival of the British colonizers brings with them a threat to the Igbo traditions and culture. The natives are hostile to the alien culture.

The second novel, *No Longer at Ease* appeared in 1960. The novel is the sequel to *Things Fall Apart*. *No Longer at Ease* is the story of an Igbo man,

Obi Okonkwo, the grandson of Okonkwo of *Things Fall Apart*. The novel opens with Obi's trial on a charge of accepting bribe. Then it moves in flashback in time to a point before his departure for England. Obi is sent to England to study Law by the members of Umuofia Progressive Union (UPU), a group of Igbo men living in major Nigerian cities by collecting money. They send him with a hope that when he will return, he will help his people navigate English colonial Society. But Obi is attracted towards the English or Western life style in England. He meets Clara Okeke, an osu, that is an outcast by her descendants meaning that Obi can't marry her according to the Igbo tradition. When he returns to Nigeria, Obi lives in Lagos. He takes a job with a Scholarship Board where he is offered a bribe not only with money but with sexual favour also. But Obi rejects both. Because of the traditional bindings and objections by the parents Obi can't marry Clara Okeke. When he informs her about his inability to marry her, she breaks off the engagement but tells him of her pregnancy. Obi arranges for an abortion. Clara Okeke undergoes it reluctantly but suffers complications and refuses to see him afterwards. Obi has sunk deeper in to financial trouble. He has to repay the loan to the UPU, to pay for his siblings' educations and the cost of illegal abortion. It makes him to

accept the bribes thinking that this is the way of the world. At the end of the novel, he is shown taking a bribe telling himself that this is the last one but it is revealed that the bribe was part of a sting operation. He is arrested.

In this novel, Obi's struggle to adapt Western culture, the traditional bindings and objection of his parents to marry Clara Okeke reflect the encounter of native Igbo culture and Western culture.

The third novel, *Arrow of God* appeared in 1964. The novel centres around Ezeulu, the chief priest of the God Ulu, worshipped by the six villages of Umuaro. The priest confronts the colonial powers and Christian missionaries in the 1920's. The novel begins with Ezeulu and Umuaro getting in a battle with a nearby village, Okperi. The conflict is resolved by the intervention of the British colonial overseer T. K. Winterbottom. After the conflict a Christian missionary John Goodcountry arrives in Umuaro. He begins to tell the villagers the tales of Nigerians who abandoned their traditional customs in favour of Christianity. Winterbottom offers Ezeulu to become a part of colonial administration and after his refusal is thrown in prison. In the village, the villagers decide not to harvest yams until Ezeulu's approval and Ezeulu being angry with his imprisonment refuses to approve. It leads to

famine. He further claims that these hardships he has brought to the village are Ulu's will. Many of the villagers have lost their faith in Ezeulu. Further, Ezeulu's son dies in a traditional ceremony and this death makes the villagers to think that Ulu has abandoned their priest. The whole village converts to Christianity, rather than face another famine.

In this novel, Ezeulu, the priest and the villagers confront the colonial power and Christian missionaries. John Goodcountry, the missionary attempts the conversion of the villagers to Christianity. Winterbottom's offer to Ezeulu to become a part of colonial administration, his refusal for it leading to his imprisonment, the villager's faith in him as well as God Ulu, the famine, Ezeulu's son's death, the villagers losing faith in Ezeulu and the ultimate conversion of the villagers to Christianity reveal the discourse of Nativism in the novel.

The fourth novel, *A Man of the People* published in 1966, tells the story of the young and educated narrator Odili who narrates his conflict with Chief Nanga. Chief Nanga is Odili's former teacher and enters a career in politics and becomes a powerful but corrupt Minister of Culture in an unnamed modern

African Country. Odili represents the changing younger generation and Nanga represents the traditional customs of Nigeria. As Minister though his job is to protect the traditions of his country and though he is known as a Man of the People, he instead uses his position to increase his personal wealth. His wealth and power impresses Odili's girlfriend and she cheats Odili with the Minister. Odili further takes his revenge pursuing Minister's fiancée. Further Odili leads an opposition party without caring for violent threats and the bribes offered to him. He triumphs over his former teacher as Nanga is forced out from his office by a military coup.

The fifth novel, *Anthills of the Savannah* is the last novel by Achebe which appeared in 1987. The novel, a finalist for the Booker, takes place in the imaginary West African Country of Kangan where after a military coup Sam, His Excellency has taken over the power. The three like-minded friend's Chris Oriko, Ikem Osodi and Beatrice Okoh are working under the military regime of the President Sam. Everywhere there is the pressurized atmosphere of oppression and intimidation and they are trying to live and love and to remain friends. But in a world

where each day brings a new betrayal, hope is hard to cling on to. Tensions reach high in the novel, Ikem is killed by the regime, Sam is toppled and he dies, Chris is also murdered. The novel is about the contemporary politics in Africa.

In both of these novels, even though the natives have confrontations with Nanga and Sam, His Excellency belonging to their own ethnic group, both of them are taken as a threat to their national, cultural and traditional values.

The five novels of Chinua Achebe exemplify the multiple dimensions of the discourse of Nativism with his artistic and aesthetic competence and ability. Chinua Achebe's novels present the African - Nigerian socio-historical reality, fragmented by a historical past of disconnection and ruptures. Achebe's novels raise a demand for the recognition and redress of Igbo people's genuine grievances. Achebe writes about the Igbo community who has struggled with the colonial as well as native oppressive powers. Achebe's novels show the victimization of Igbo community within the context of a colonial oppressive rule. Achebe's work faithfully reflects the aesthetic tradition of the African-Nigerian Igbo culture. ■

BIBLIOGRAPHY –

- 1] Achebe, Chinua. *Things Fall Apart*, London: Penguin Classics, 2001. 2] Achebe, Chinua. *No Longer at Ease*, London: Penguin Classics, 2010. 3] Achebe, Chinua. *Arrow of God*, London: Penguin Classics, 2010. 4] Achebe, Chinua. *A Man of the People*, London: Penguin Classics, 2001. 5] Achebe, Chinua. *Anthills of Savannah*, London: Penguin Classics, 2001. 6] Carroll, David Chinua Achebe, London: MacMillan, 1990. 7] Khayyoom, S. A. *Chinua Achebe: A study of His Novels*, New Delhi: Prestige Books, 1998. 8] Killam, G. D. *The Novels of Chinua Achebe*, London: Heinemann, 1969. 9] Pandurang, Mala. *Chinua Achebe: An Anthology of Recent Criticism*, New Delhi: Pencraft International, 2006. 10] Pandurang, Mala. *Post-colonial African Fiction*, New Delhi: Pencraft International, 1997.

SOCIO-CULTURAL LIFE OF THE HAJONG TRIBE OF NORTH-EAST INDIA

The Hajong is a tribal ethnic group in the Indian Subcontinent. Hajong, like most tribes of North Eastern India, are of Mongoloid origin. The Hajong people are spread out across North East India and Bangladesh with the majority of the population being on the Indian side of the border. The first settlement in India was in the Kamrup District of Assam and this was their home for a long time. In India, Hajongs are found in both Garo and Khasi Hills of Meghalaya, largely along the Bangladesh border. They also live in the Dhubri and Goalpara district of Lower Assam, Dhemaji and other districts of Upper Assam and into Arunachal Pradesh. The Hajong have the status of a Scheduled Tribe in India.

RELIGION:

The Hajongs follow Hindu rites and customs and also take Hindu titles. They once practiced an animist religion, but now consider themselves to be Hindus. Some of the animistic worships and beliefs are still prevalent among the Hajong Society. Every Hajong family has a temple for worship called DEO GHOR and they offer prayers in the mornings and the evenings.

Amit Kr. Hajong
B.A. 4th Sem.

ABOUT VILLAGES:

Hajong live in groups and the area of a group is called PARA or GAON. A Hajong village is like an autonomous Kingdom. For every Hajong man it is compulsory to take membership of a GAON. Hajong community is patriarchal and father or elder man is the chief of a Hajong family.

DIVERSITY AMONG HAJONG:

- DOSKINA
- SOSONG
- KORAYBARI

LANGUAGE:

Hajongs have their own language but they do not have an alphabet. Their spoken language is a mixture of local dialects. Speaking in colloquial Bengali is a common practice among them. The Hajong language was originally a member of the Tibeto-Burmese group of languages but later got mixed with Assamese and Bangla.

HAJONG MARRIAGE SYSTEM:

A Hajong man can marry a woman of his own clan as well as of a different clan. After marriage a woman put on Sindur (vermilion) mark on their sithi (parting of the hair on the middle of the head). Child marriage is not allowed. A husband can not have more than one wife. Divorce is not uncommon and widows can remarry. After Marriage the Hajong Bride goes to the Bridegroom's house.

FESTIVALS OF HAJONG:

In addition to Common

Hindu festivals of the region such as Durga puja, Hajong celebrate some festivals unique to their culture. One type of traditional festival in honour of the BASTU, PAABANI and group of duties is conducted by a village priest called a DEOSHI or NONGTANG.

BASTU PUJA takes place in the fixed location outside the village and does not involve idol worship. Tortoises and pigeons are sacrificed for BASTU.

Another festival called CHORMAGA is held in Mymensingh and CHORKHELA in Garu Hills. During this festival, troops of youth go around from house to house in the village or from village to village, playing music and acting out stories, sometimes from the RAMAYAN. The parties receive some rice or money in return for their entertainment. Since every person, young and old, comes out to watch the fun, this is considered a chance to check out prospective brides and grooms.

DRESS PATTERN:

Traditional dress of Hajong include men's BHIZA LENGTI or GAMSA and Women's RANGA PATHIN, PLAIN PATHIN, PHULA AGON, a standard size piece of cloth, with broad and medium borders with a typical colour combination (with red the main colour). Hajong men and women are very expert in weaving, they weave pathin, phula agon, gamusa and rumal themselves.

HAJONG FOLK DANCE AND FOLK MUSIC:

- Lewatana
- Mega
- Puila gasa
- Gitlu gahen.
- Chorkhela
- Gupni gahen
- Rowa laga gahen
- Thuba
- Kotka gahen

THE BUILDING IN A HAJONG HOUSE ARE:

Traditional Hajong houses consist of separate buildings centered around a court yard. Floors are earthen and walls are made of split bamboo plastered with cow dungs and mud :

- BHAT GHOR : Dining hall.
- AKHALI GHOR : Kitchen
- KASRI GHOR : Dormitory with provision for guests.
- KHOPRA GHOR: Bedroom for a married son or daughter.
- CHANG GHOR : Granary.
- DHEKI GHOR : Husking house
- GOLI GHOR : Cattle shed
- DEO GHOR : Room for daily prayer and worship.

FOOD HABITS:

Rice is the staple food of Hajong. Vegetables, mutton, pork, ducks and chicken are other major items of their diet. For special occasion rice is ground to powder and used to make deep fried cakes called PITHA. Puffed rice and flatten

rice are also other such kind of items.

THE TRADITIONAL HAJONG DISHES

DINGPORA : A type of sweet rice cooked in special type of Bamboo.

LEBAHAK : Made from ground rice with snail (Dhan hamuk)

BUKNI BHAT : Fermented rice.

BISI BHAT : A type of stricky and sweet rice cooked on vapour.

BHATU WAHAK: Curry cooked with rice flour and rotten fish.

PATAMAS : Small fish cooked by wrapping banana leaf.

CHONSA HAK : Small quality of vegetable cooked for special guest.

TOPLA BHAT : Rice wrapped with Banana leaves.

KHAR PANI HAK: Vegetables boiled with dry fish and soda.

CHUNGA HAK : Curry cooked

in bamboo with mouth air tied.

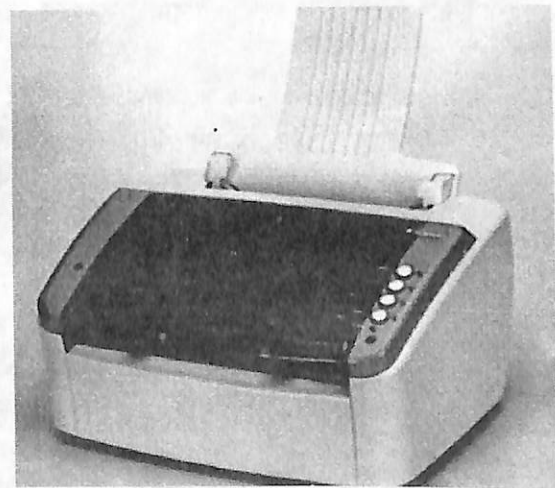
PRIMARY ACTIVITIES

Like many other aborigines, Hajongs are basically a farming community. At one time they were accustomed to jhum farming, but now they follow plough farming. Side by side with rice and other crops they grow cotton and make fabrics at home. In addition to these activities people belonging to the Hajong community collect wood and bamboos from jungles and do some other kind of manual work. ■

Perpetual Printing

Printing has come a long way since the computer landed on the desktop. First, there were daisy-wheel printers, then dot-matrix printers, then inkjet and laser printers. The problem with all of these output devices, of course, is that they require paper -- lots of it -- and expensive consumables, like toner. Why can't someone invent an inkless, tonerless printer that allows the operator to reuse paper?

As it turns out, this isn't a new idea. Xerox has been working with so-called electronic paper since the 1970s. Its most promising solution is a type of paper called "Gyricon." A Gyricon sheet is a thin layer of transparent plastic containing millions of small oil-filled cavities. A two-colored bead is free to rotate inside each cavity. When a printer applies a voltage to the surface of the sheet, the beads rotate to present one colored side to the viewer, offering the ability to create text or pictures. The images will remain on the paper until it's fed through the printer once again.

সোনোৱাল কছাৰীসকলৰ

গোত্ৰ বা খেল ব্যৱস্থা

সুবভী শইকীয়া

মাতক চতুৰ্থ বাৰ্ষিক

(কলা শাখা)

সভ্যতাৰ আদিম স্তৰত মানুহে জীৱন জীৱিকাৰ প্ৰয়োজনৰ খাতিৰত লগ হৈ সংঘবদ্ধ জীৱনৰ পাতনি তৰিছিল বুলি ক'ব পাৰি। যেতিয়া এজন ব্যক্তিয়ে সকলো কাম অকলশৰে সমাধান কৰিব পৰা নাছিল বা খাদ্য সংগ্ৰহত ব্যৰ্থ হৈছিল, তেতিয়াই মানৱ মনলৈ সংঘবদ্ধ বোধটো উদয় হৈছিল যেন অনুমান হয় আৰু সেয়াই হ'ল মানুহৰ সংঘবদ্ধতা বা সমাজ গঢ়াৰ আদিম প্ৰবৃত্তি। এনেকৈ যিবোৰ কাম অকলে কৰিব পৰা নাছিল এজন দুজন কৰি লগ হৈ এটা গোটে পৰিণত হৈছিল তেতিয়াই তেওঁলোকে উপলব্ধি কৰিছিল মিলিজুলি থকাৰ। এই মিলিজুলি বা সংঘবদ্ধ হৈ থকা কাৰ্যই হ'ল সমাজ সৃষ্টিৰ আদিম প্ৰক্ৰিয়া। এই সংঘবদ্ধ হোৱা একোটা গোটেই পৰৱৰ্তী সময়ত পৰিয়াল ব্যৱস্থালৈ উন্নীত হ'ল বুলি ক'ব পৰা যায়। এই গোট বা পৰিয়াল ব্যৱস্থাই পিছৰ সময়ত একোটা সঁচ, গোত্ৰ বা বংশৰ আবিৰ্ভাৱ হয় বুলি আমি ক'ব পাৰো। একত্ৰিত হৈ থকা গোটসমূহৰ মাজত পৰৱৰ্তী সময়ত ইমানেই আন্তৰিকতা গাঢ় হৈ আহিল যে এজনৰ দুখত দুখী, সুখত সুখী হৈ সমভাগী হ'বলৈ ধৰিলে। যিসকলে এনেদৰে একগোট হৈ ৰ'দ-বৰষুণ, ধুমুহা আদিৰ পৰা ৰক্ষা পাবলৈ ঘৰ, খাই জীৱন চলাবলৈ আহাৰ উৎপাদন কৰি সুসংঘবদ্ধভাৱে থাকিবলৈ ল'লে তেতিয়াৰ পৰাই এই পৰিয়ালবিলাক একো একোটা সুকীয়া পৰিচয়ৰে জ্ঞাত হয়। ঈঠাইৰ-সিঠাইৰ মানুহৰ মনৰ ভাৱৰ আদান-প্ৰদান হ'ল, আত্ম পৰিচয় দিয়াৰ ব্যৱস্থা হ'ল আৰু এই ব্যৱস্থা সমূহকে মনোজগতৰ সংৰক্ষণ ব্যৱস্থা হ'ল বুলি ক'ব পৰা যায়।

এনে এক শুভ মুহূৰ্ততে অসমৰ মঙ্গোলীয় জনগোষ্ঠীৰ বড়ো শাখাৰ সোনোৱাল সকলৰো নিজা বৈশিষ্ট্যৰে পৰিচয় দিব পৰাকৈ সঁচ বংশৰ সৃষ্টি হ'ল। অসম তথা প্ৰাচীন কামৰূপত বা প্ৰাগজ্যোতিষপুৰত বসতি কৰা কছাৰীসকলে সুদূৰ চীনৰ ইউফ্ৰেটিচ, ট্ৰাইব্ৰীচ নদী আৰু হোৱাংহো অববাহিকাৰ পৰা আহি ৰাজ্য প্ৰতিষ্ঠা কৰিছিল বুলি জানিব পৰা যায়।

বংশলতা বা সঁচ পৰিয়াল :-

এই সংঘবদ্ধ ব্যৱস্থাই পৰৱৰ্তী সময়ত জাতিৰ পৰিচয় জ্ঞাপক আৰু সামাজিক অনুশাসনত যথেষ্টখিনি অবিহণা যোগালে বুলি আমি ক'ব পাৰো। এই দৃষ্টিভংগীৰে চালে দেখা যায় যে বৰ্তমান সোনোৱাল কছাৰী সমাজত যি বংশলতা বা সঁচ পৰিয়ালৰ ব্যৱস্থা আছে এইবিলাক সমাজ অনুশাসনৰ এক প্ৰধান আহিলা হিচাপে স্বীকৃত হৈ আহিছে। আমি কেৱল সামাজিক বা ধৰ্মীয় পৰম্পৰাকে বিশ্লেষণ নকৰি বৈজ্ঞানিক দৃষ্টিভংগীৰে যদি চাওঁ তেতিয়াহ'লে দেখিবলৈ পাওঁ যে একে তেজ-মণ্ডহৰ মাজত সামাজিক সম্পৰ্ক, বিয়া বাক আদি হ'লে উত্তৰ পুৰুষ বিকলাঙ্গ, দুৰ্বল হয় বুলি তথ্য দাঙি ধৰিছে। এতেকে বংশ পৰিচয়ৰ যোগেদি সমাজৰ এক উল্লেখনীয় অনুশাসন ব্যৱস্থা পৰিচালিত হৈ আহিছে। সোনোৱাল সমাজে ইয়াৰপৰা ব্যতিক্ৰম নহয়। ই এক সামাজিক ৰক্ষা কৰচ বুলিব পাৰি।

আমি তেওঁলোকৰ মাজত প্ৰচলিত সঁচ, পৰিয়ালসমূহ কেনেকৈ সৃষ্টি হ'ল তাৰ বিতৰ্কলৈ নগৈ বৰ্তমান সমাজত প্ৰচলিত আৰু মানি চলা বংশলতা, বা সঁচ-পৰিয়াল, খেল আদিৰ কথাহে চমুকৈ উল্লেখ কৰো। সঁচ বা পৰিয়াল প্ৰধানত উত্তৰাধিকাৰী বা জন্মসূত্ৰে পোৱা যায় যদিও পৰিয়ালত উঠাই লোৱা বা তুলি লোৱা ব্যৱস্থাও সোনোৱাল সমাজত আছে।

সোনোৱাল সমাজত প্ৰচলিত লোক প্ৰবচন আৰু বুৰঞ্জীৰ সমলৰ পৰা জানিব পাৰি যে এটা সময়ত সোনোৱাল

কছাৰীসকলে শদিয়াত হালালী ৰাজ্য পাতি
প্ৰৱল প্ৰতাপেৰে ৰাজত্ব কৰিছিল। এই ৰাজ
কাৰ্য সুচাৰুৰূপে পৰিচালিত কৰিবৰ বাবে
চৈধ্যজনা ব্যক্তিৰ চৈধ্যটা সৰু বৰ, বিষয়বাব
আছিল আৰু ৰাজতন্ত্ৰ শেষ হোৱাৰ পিছত
এই ব্যৱস্থাই বংশলতাৰ ব্যৱস্থাকৰূপে
বৰ্তমানেও চিহ্নিত হৈ থাকিল। তলত
সেইসমূহ উল্লেখ কৰা হ'ল —

মদন বংশ	মন্ত্ৰী
মানিকীয়াল বংশ	ৰাজপুৰোহিত
হুগাল বংশ	ৰজা
মুক্তাল বংশ	পালিৰজা
বৰহাজোৱাল বংশ	সেনাপতি
সৰু হাজোৱাল বংশ	পালি সেনাপতি
ফৰমাল বংশ	দেৱদ্বাৰৰ দুৱৰী
কুম্বাল বংশ	ৰাজদ্বাৰৰ দুৱৰী
এজমাল (এহমাল) বংশ	থল সেনাপতি (যুঁজাৰু)
ডিঙাল (ডিঙিয়াল) বংশ	নৌ সেনাপতি (যুঁজাৰু)
ঢেকীয়াল বংশ	অন্তভাগৰ চোৰাংচোৱা
চতিয়াল বংশ	বহিঃভাগৰ চোৰাংচোৱা
বৰমাল (আঠুৱাল) বংশ	সৰবজান
লাঠিয়াল বংশ	হিলৈভাৰী ও চিকাৰভাৰী

‘সোনোৱাল কছাৰী সমাজ সংস্কৃতি’

নামৰ গ্ৰন্থত শ্ৰীযুত যুগল ফৰমালদেৱে
তেখেতৰ প্ৰবন্ধ সোনোৱাল কছাৰী বংশ
পৰিচয় জাতিৰ ৰক্ষা বাবতে ওপৰত
উল্লিখিত বিষয়বাবসমূহ উল্লেখ কৰিছে।
তেখেতৰ মতৰ আঁত ধৰি আমি এটা
সিদ্ধান্তত উপনীত হ'ব পাৰো যে এই পদবী
ব্যৱস্থাই হয়তো পৰৱৰ্তী সময়ত
উত্তৰাধিকাৰী সূত্ৰে বংশ ব্যৱস্থাৰ পৰম্পৰা
স্থায়ী হৈ যায়। বিভিন্ন জাতি জনগোষ্ঠীৰ
সামাজিক ইতিহাসলৈ লক্ষ্য কৰিলে দেখা
যায় সোনোৱাল সকলৰ বাহিৰে এনে
চাৰিটা পৰিয়ালৰ সংগঠিত হৈ এটা বংশ
হোৱাৰ নজিৰ নাই। সোনোৱাল সকলৰ
এই বংশ ব্যৱস্থা এক অতি সুশৃংখলিত
ব্যৱস্থা বুলি ক'ব পাৰি। কাৰণ এনে
ব্যৱস্থাই সোনোৱাল সকলৰ সামাজিক
জীৱন কটকটীয়াকৈ বান্ধি ৰখাৰ লগতে

সামাজিক অনুশাসনো বজায় ৰাখিছে।
সোনোৱাল কছাৰী সকলৰ বংশ
পৰম্পৰা অনুসৰি পূৰ্বতে চাৰিটা পৰিয়াল
লগ হৈ এটা বংশৰ সৃষ্টি হৈছিল। সময়
আৰু পৰিস্থিতিৰ সাপেক্ষে এই চাৰি
পৰিয়ালৰ ঠাইত কোনো কোনো বংশত
হয় সাতটাকৈ পৰিয়াল লগ হৈ এটা বংশ
হোৱাকো সোনোৱাল কছাৰী সৰ্ব বংশাৱলী
সভাই গ্ৰহণ কৰা দেখা গৈছে। ইয়াৰ প্ৰধান
কাৰণ বিচাৰি গ'লে দেখা যায় যে আৰ্থ
সামাজিক কাৰণত একেটা পৰিয়াল দুটা
ভাগত বিভক্ত হৈ কোনো দূৰ ঠাইত থাকিব
লগা হয় আৰু তেওঁলোকক সেই ঠাইৰ
মানুহে এক নতুন নামেৰে খ্যাত হৈ পৰে।
বিভিন্ন সময়ত সোনোৱাল কছাৰী কল্যাণ
সংঘই বিভিন্ন অধিবেশনত সিদ্ধান্ত দিয়া
বংশলতা বা সঁচ পৰিয়ালসমূহ তলত দিয়া
ধৰণে পোৱা গৈছে। সহজতে বিচাৰি
উলিয়াব পৰাকৈ সঁচ পৰিয়াল বিলাকৰ নাম
বৰ্ণ অনুসৰি দিবলৈ যত্ন কৰা হৈছে।
যেনে —
অঃ অকলশৰিয়ালী, অহয়াৰী
আঃ আগাৰী, আখোৱাৰী
ওঃ ওঝাৰী
এঃ এজলাৰী
কঃ কলাৰী, কলাখোৱাৰী, কান ভেঙালী,
কেকুৱাৰী, কেওতাৰী, কেদাবাণী,
কেনাৰী, কোমৰাৰী
খঃ খঙুৰী, খঁটাৰী, খাটোৱালী, খেপাৰী,
খুঙিয়াৰী, খাকলাৰী
গঃ গড়পৰাৰী, গাৱফাৰী, গেজেপী,
গেলেপী, গাঠিৰী, গ্ৰেবাৰী, গুঁইৰী
ঘঃ ঘেৰাৰী, ঘোটাৰী, ঘুঙাৰী, ঘুঙিয়াৰী
চঃ চেলেঙী, চৰুৰী, চৈতাৰী, চবাইমাৰী
জঃ জাৰলগাৰী
ঝঃ ঝাপাৰাৰী
টঃ টিপমীয়াৰী
ডঃ ডাকুলী, ডেকাৰী, ডেকাৱনাৰী
ঢঃ ঢকোৱালী, ঢৱালী, ঢেকীয়াৰী
তঃ তাঙিৰী, তাৰাৰী, তুহাৰী, তেপাৰী,
তিতাৰী, তোৰকী, তেজিয়াৰী
নঃ নাকৰী, নেজকটাৰী
ধঃ ধাকনাৰী, ধেমখাৰী, ধাদুমীয়াৰী
পঃ পলাসী, পিঠাৰী, পেদাৰী, পিঙবাৰী,
পিকাৰী

ফঃ ফাটোৱালী, ফেলাৰী, ফুটকাৰী
বঃ বৰগিয়াৰী, বুঢ়ামুদৰী, বাগলাৰী, বালি
থিতাৰী, বাইথৰী, বাওলাৰী, বাত্ৰী,
বেটাৰী, বাইলুঙুৰী, বুনীয়াৰী,
বাহঁবৰীয়া
ভঃ ভঙিয়াৰী
মঃ মুক্তালী, মেৰাৰী, মুকুদমী, মাঝিৰী,
মুখৰাৰী, মেগলাৰী, মাটিয়াৰী
লঃ লখনাৰী, লাপিড্ৰী, লগোৱাৰী,
লাঙিৰী, লাৰাঙী, লিকামিৰি, লুকৰী,
লোহাৰী, লেধাৰী, লালোৱাৰী।
সঃ সৰু মাজিৰী, স্বগীয়াৰী
হঃ হাণ্ডমিৰি, হাটখোৱাৰী, হুকুলী

উল্লিখিত সঁচ পৰিয়াল বা বংশলতাৰ
পৰিচয় থকাৰ বাবে সোনোৱাল কছাৰী
সমাজত একে বংশ পৰিয়ালত বিবাহ কাৰ্য
সম্পন্ন হোৱা নাই। আমাৰ অজ্ঞাতে যদি
ক'ৰবাত হৈছেও তেতিয়াহ'লে সমাজৰ
বিধান অনুসৰি তেনে ব্যক্তি বা পৰিয়ালক
সমাজচ্যুত কৰা হয়। মুগুন কৰি প্ৰায়শ্চিত্ত
কৰোৱাই ল'ৰা- ছোৱালীক এৰা এৰি
কৰোৱাই সংস্কাৰ কৰোৱা হয়। প্ৰয়োজন
সাপেক্ষে দেশান্তৰ কৰাৰ বিধানো সমাজত
প্ৰচলিত আছে। একে পৰিয়ালত বিয়া-
বাক হ'লে বিজ্ঞানসন্মতভাৱেই সন্তান
বিকলাংগ বা দুৰ্বল হয় বুলি কোৱা হয়।
এতেকে বিয়া-বাকৰ সময়ত এই পৰিয়াল
ব্যৱস্থাৰ ওপৰত অধিক গুৰুত্ব দিয়া হয়।
প্ৰাথমিক পৰ্যায়তে সঁচ পৰিয়ালৰ কথা জানি
বুজিহে বিবাহৰ পৰৱৰ্তী স্তৰলৈ আগবঢ়া
হয়। পূৰ্বতে তিনিখন মেখেলালৈকে
বংশলতাৰ আতিগুৰি লৈহে বিয়াৰ কামত
আগবাঢ়িছিল। বৰ্তমান কিছু শিথিল কৰা
হৈছে।

খেল ব্যৱস্থাঃ

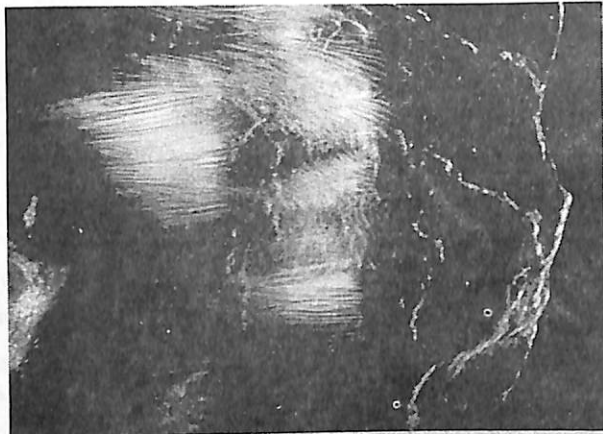
সোনোৱাল সমাজত প্ৰচলিত ব্যৱস্থা
অনুসৰি খেল ব্যৱস্থাৰ প্ৰচলনৰ কথা জানিব
পৰা যায়। কথাই কথাই তেওঁলোকে সাত
খেল, চৈধ্য বংশৰ কথা কোৱা শুনা যায়।
এই সাত খেল হ'ল — উজনি কুচীয়া,
নামনি কুচীয়া, অমৰা বমীয়া, তিপমীয়া,
চুলীয়া, চিৰিপুৰীয়া আৰু বালিথিতাৰী।
হাইদাং হুঁচৰি গীতত এই সাত খেলৰ কথা

উল্লেখ আছে যদিও বৰ্তমানে তিনিটা খেলহে সৰ্বসন্মতিক্ৰমে উদ্ধাৰ বা গৃহীত কৰা হৈছে। কল্যাণ সংখ্যৰ অধিৰেশনত গৃহীত এই তিনিটা খেল হ'ল — উজনি কুচীয়া, নামনি কুচীয়া আৰু ঢুলীয়া। বাকী চাৰিটা খেলৰ বিতং আলোচনা বিশ্লেষণ আৰু উদ্ধাৰ কৰিব পৰা হোৱা নাই বুলি জনা গৈছে। ইয়াতে এটা মন্তব্য আগবঢ়াব খুজিছে যে এই খেল শব্দই সোনোৱাল সমাজত এক অঞ্চলকহে বুজায়। খেল মানে

কছাৰী ভাষাত ঠাই। খলৰ পৰা খেল শব্দৰ উৎপত্তি হোৱাতো কোনো ডাঙৰ কথা নহয়। সেয়ে হ'লে কোনো ঠাইৰ মানুহক বুজাবৰ বাবে এই খেল শব্দ ব্যৱহাৰ হৈছিল যেন লাগে। উজনিত যিসকলে বাস কৰিছিল তেওঁলোকক উজনি কুচীয়া আৰু নামনি অঞ্চলত যিসকলে বাস কৰিছিল তেওঁলোকক নামনি কুচীয়া বুলি কোৱা হৈছিল। এই উজনি নামনি ৰাজ্যৰ বা নদীৰ উজনি খণ্ড আৰু নামনি খণ্ডত বসবাস

কৰাৰ কথাৰ সূচাইছিল। বাকী কুচীয়াৰ শব্দকেইটা সাধাৰণতে একোটা বংশ বা পৰিয়ালৰহে নাম হ'ব লাগে। নতুবা সেইকেইটা পৰিয়ালৰ বা বংশৰ ব্যক্তিসকলে যিটো অঞ্চলত বাস কৰিছিল তেওঁলোক অৰ্থবাৰ আৰু ক্ষমতাশালী হোৱা বাবে তেওঁলোকৰ পৰিয়ালৰ নামানুসৰি সেই অঞ্চল বা খণ্ড বিশেষক জনসাধাৰণক বুজাবৰ বাবে ব্যৱহাৰ কৰা হৈছিল বুলিও সবল যুক্তি নথকা নহয়। ■

Youth Psychiatric disorder : myth or reality ?

Pinky Dhar

B.Sc. 4th Semester

When the patterns of a disease are studied in human population, it is known as epidemiology. The patterns of disease distribution can occur in time and space. The observed patterns in time and space is tried to be understood by epidemiologist. This understanding helps in the prevention and control of disease. Diseases cause burden to the community. It is important to understand the size of this burden. For treatment and prevention, burden is a crucial factor. Most psychiatric disorders have their onset before adulthood. The burden of mental illness begins to be felt in childhood. To plan for treatment and prevention, it is important to know the extent of the problem. Attempts to reduce the burden of mental illness must pay attention to the early years. The prevalence of psychiatric disorders in youth varies in between 10 to 20% across the world. Adolescent depression is twice as common as that of childhood depression. Depression in Adolescent girl is significantly higher than

their male counterparts. Disorders like attention difficulty hyper activity disorder (ADHD) and separation anxiety decrease as one grows up. But their place is gradually taken up by drug abuse and depression. 11 to 14 years of age is comparatively a problem free period. During this time, childhood disorders fade while adulthood disorders do not yet start. Later on, drug abuse become predominant. Girls suffer more from depression usually after puberty. Longitudinal studies follow mental illness from childhood into adolescence and adulthood. They show indications of continuity of disorder across childhood and adolescence. They also show relationship between temperamental characteristic in early childhood and the onset of psychiatric disorder in late adolescence and young adulthood. Two revolutions in genetic epidemiology are going to have a tremendous impact on psychiatry. The first revolution occurred when the methods of psychiatric epidemiology were applied to behavioural genetics. The second genetic revolutions occurred when it became feasible to apply the methods of molecular genetics to epidemiological samples. ■

Training and Development in N.C.C.

Dr. (Lt.) Bikash Kr. Boruah

HoD, Dept. of Accountancy

The N.C.C is a premier youth organization in the country and it plays a very important role in youth building as regards the values of character, patriotism, unity and selfless service amongst the youth. N.C.C helps in shaping the youth into disciplined, responsible and patriotic citizens of the country. N.C.C also provides an excellent platform for their self development, their energy towards nation building.

Regular students from the schools and colleges are enrolled in the J.D. and S.D. in case of boys and J.W. and S.W. in case of girls. The N.C.C is purely a vol-

untary organization. N.C.C officers are helping and guiding the cadets in self development, as facilitators, motivators and coordinators in different activities.

The training is the most important activity of N.C.C. The cadets generally carry out the training and development in four distinct spheres as under –

1. Institutional training
2. Community development
3. Adventure training
4. Youth Exchange programme.

1. Institutional Training :

Institutional Training covers essential aspects of basic military training in the Army, the Navy, and the Air Force.

Unit level training, since the N.C.C is partly a filter for entry of cadets into the Defence Forces, the training syllabus at unit level endeavours to expose young cadets to a regimental way of life, which is essential for inculcating the values of discipline, dutifulness, punctuality, orderliness, respect for rightful authority and correct work ethos.

It also aims to develop self-confidence, personality bearing, interest, courage, endurance, loyalty and skill of public speaking among the young cadets. The unit level training is divided into Regular Parades and camp

Training as under.

Regular parades :

The N.C.C training activities are carried out through the regular parades in every academic year conducted at colleges or Schools twice in a week. Usually a Parade is conducted for 1.30 hours per day. It can be extended based on need.

During the parades the cadets are given training in drill (both free hand and rifle). Map reading with practical part and theory classes are conducted on topics like, Indian history & geography, Indian military history, general knowledge, leadership qualities and man management, Hygiene and sanitation. Food and water management, First Aid, etc. It is given under the supervision of respective institutions A.N.O and PI staff from Battalion office or coy, office.

Camp Training :

Camp training plays an important role in giving the young boys and girls the thrill and joy of outdoor life. It helps to develop qualities of character and leadership, through activities involving team work and group dynamics. During the camp period the increase in the level of self-confidence in the cadets is quite visible. The various camps conducted in the N.C.C fall into two categories viz state level and central Govt. organised camp. The state level camp are called Annual training camps (ATC), Combined Annual training camp (CATC) are held

annually within the state. Centrally organised camps are conducted as All India Camps like Basic leadership camps, Advanced leadership camps, Army attachment camps. Thal Sainik Camp (TSC), Vayu Sainik Camps (VSC) and Nau Sainik Camp (NSC) for Air and Naval. During camp period, the cadets are enjoying of firing of '22 rifles, '303 rifles 7.62 mm SLR, L M Gs and training with all Arms which are available in near by Defence Unit.

National Integration Camp (NIC) :

National Integration Camps are conducted on a National basis. Unlike Annual training camps, these camps give importance to letting the cadets know more about the place where the camp is organised. The cadets are taken for sightseeing trips, cultural programmes and competitions are conducted during the camps. These camps are conducted for the cadets to know more about their country, other states and the life styles of various people. The Republic Day Camp and Basic leadership camp is conducted in New Delhi. The selection to these camps are done from various Annual training Camps conducted in the different state. The cadets who attended the R.D. Camp form up the N.C.C contingent, which marches during the Republic Day parade at New Delhi.

Army Attachment Camp (AAC) :

The Army Attachment camps are conducted once every academic year at national level to give a feel of the disciplined life in the Armed Forces. Cadets undergo Attachment Training with the Army, the Navy and Air Force formations and units, for a period of 10 to 15 days. Some selected cadets also get an opportunity to undergo attachment training in the Indian Military Academy, Dehradun and officers Training Academy, Chennai, which no doubt is a highly inspirational experience. In the camp the cadets will get excellent training in the use of automatic weapons and in advanced map reading like night marching and navigation by stars.

Republic Day Camp (RDC) and PM's Rally :

RDC is the most prestigious camp of the N.C.C. It is the grandest of all activities of the N.C.C. It is held from 1 to 29 January every year. 1800 young boys and girls from every corner of the country from Kashmir to Kanyakumari and Kutch to Assam and Arunachal Pradesh, Selected through numerous competitions at the state level participation. Cadets are given opportunity to March in consonance with the Armed Forces, the police and various para military organization on 26 January at Rajpath.

The prime Minister's Rally is held on 27 January, an event that marked as much by the, display of skills in different

activities. The Vice-President, generally inaugurates the camp which is visited by the number of VIP's like the Prime Minister, the Defence Minister, state Defence Minister and the three service chiefs. Cadets get an opportunity for interacting with the VVIP's, VIP's and tea with Prime Minister.

Trekking Camp (TC):

The trekking camp are also conducted in an All India basis. The camp can be conducted any where in India where trekking hills are there and cadets from every directorate take part in it.

Basic Leadership Camp (BLC) :

B.L.C is a competition camp in which the best shooters and also map readers of various states Directorates compete with each other.

Community Development :

These are the activities organised to make youth and through them people conscious and sensitive to the needs and problems of their fellow countrymen so as to contribute meaningfully to enriching the community life. The major activities include Blood

Donations, Adult literacy, Anti Dowry aid leprosaria, Aids Awareness, tree plantation, cleaning Drive, literary Drives, eye donations etc. As per new syllabus the N.C.C cadets Social Service is given importance to build roads in rural area and also clean and maintenance the camp premises and surroundings.

Adventure Training :

This includes Tracking, Rock Climbing Mountaineering, Para jumping, Scuba diving, Water skiing, Wind surfing, Hang gliding and Micro light flying, Slithering, Motorcycle expeditions etc. Where by cadets develop special qualities of courage, leadership spirit of adventure, team work and self-confidence.

Youth Exchange Programme (YEP) :

The well designed YEP, with the youth organization of friendly countries, comprise visit by a group of cadets for a period of one to three weeks to each other's country on a reciprocal basis. The primary aim is to expose our youth to international understanding and awareness.

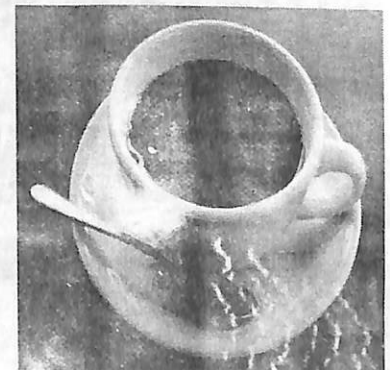
The exchanges are carried out with N.C.C. community of nine countries namely Bangladesh, Bhutan, Canada, Maldives, Nepal, Singapore, UK, Russia and Vietnam at international level. The Govt. of India has in Principle' agreed to include seven additional countries e.g. USA, Australia, New Zealand, Malaysia, Thailand, Indonesia and Myanmar. Cadets who attended the R.D camp will be selected to attend YEP. They will be selected through an interview of ADG/DG NCC.

Besides the N.C.C. also gives importance to sports. It is a part of parcel of every training camp. As an exclusive activities, N.C.C. Games were held at Jawaharlal Nehru Stadium in Delhi every year on 15 August.

N.C.C. participates in selected national level games every year in order to fulfil its role of providing a launching pad for talented cadets. Such competitions are G.V. Mavlankar and National Shooting Competitions, Jawaharlal Nehru Hockey tournament, Subroto cup football tournament etc.. ■

Health Benefits of Tea and Coffee

Caffeine is a natural chemical that activates the central nervous system, which means that it revs up nerves and thought processes. Regular caffeine consumption, from coffee and/or tea, has been shown to increase short-term focus and alertness, as well as long-term memory. Tea and coffee may wake you up and keep you focused, but don't overdo it on the caffeine — it may trigger migraines or IBS in people who are sensitive.

The Sixth Schedule to the Constitution of India is a mini constitution governing the administration of tribal areas of the North Eastern part of our country. The concept of territorial council is the outcome of the sixth schedule of the Indian Constitution.

The sixth schedule of the Constitution of India is very important and significant so far as the North-East India is concerned. The sixth schedule deals with the administration of the areas of Assam, Meghalaya, Mizoram, and Tripura. District councils are constituted under its provision to exercise legislative, executive as well as judicial powers.

The administration of tribal areas in the North-East region which were earlier known as "Backward Tracts" has a history of its own. However it will be pertinent if we start our discussion from the British rule.

The grant of Dewani of Bengal to Robert Clive in 1765 secured for the East India Company "superintendence of all laws and the collection of all revenues" in the Presidency of Bengal. As a result of this, the states bordering of North-Eastern region came under the control of the authorities of Fort William. The richness of this region includes timber, ivory, wax, eri, muga, etc. allured the East India Company to develop trade relations and interests in the North-East frontiers. Though the Company had appointed its own officers for the collection of public revenue the actual collection continued to be made by the Zamindars and their officers. The internal quarrels among the Zamindars soon led the authorities in Calcutta (Kolkata) to make inquiries into the happening of unrest in these areas. For this purpose, reference may be made about

the work of David Scott, who was the magistrate of Rangpur on 1815. David Scott after extensive tour of the areas submitted an elaborate report on August, 1816. The recommendation of Scott received the approval of the Governor General in council and some areas were separated from the district of Rangpur and placed under the special charge of an officer to be called as Civil Commissioner of North East Rangpur.

Great care had been bestowed when the question of providing a proper constitutional set up for the tribal areas of North-East was debated in the Constituent Assembly. The desire was to see that aspirations of the people of the areas are met on one hand, and on the other, these areas are assimilated, with the mainstream of the country. To assist the assembly for this purpose a sub-committee was formed to

THE SIXTH SCHEDULE OF THE INDIAN CONSTITUTION

Banjit Kumar Das

Asst. Professor, Department of Political Science

report on the North-East frontier (Assam) Tribal excluded areas. This sub-committee was to work under the Advisory Committee on fundamental rights, minorities and tribal and excluded areas. The Chairman of this sub-committee was the then Premier of Assam, Shri Gopinath Bordoloi.

The committee which was formed on 27th Feb., 1947, extensively toured, the province of Assam, which included visits to Lushai Hills District North Cachar Sub-Division and Mikir Hills District. On account of bad weather and difficult communications, Jowai Sub-Division of Khasi Hills District could not also be visited for the same reason. The committee noted the anxiety of the hill people about their land and fear of exploitation by more advanced persons, specially the money lenders.

The unsuitability of normal laws for the simple folk was also felt. The sub-committee after great deliberations submitted its report on 28th July, 1947 to the Chairman, Advisory Committee on Fundamental Rights, Shri Ballabhbhai Patel. The report has dealt in detail with various aspects relating to administration of tribal areas. These aspects include thoughts on development, special features of these areas, land, forest, jhuming, courts, finance, control of immigration, mines, legislation, representation, 24th Feb, 1948; and while forward-

ing the same to the President of the Constituent Assembly on 4th March, 1948 suggested only two amendments, these were:

1. The high court will have the power of revision in cases where there is failure in justice or where the authority exercised by the district court is without jurisdiction, and
2. The plains portions were to be excluded from schedule 'B' of the areas which were recommended for inclusion in the schedule by the Sub-Committee.

The British India government was mainly concerned with the administration at that period of time, which was more static than dynamic. Thus the administration detachment as compare to other areas contributed to the prolongation of backwardness of North-Eastern region especially the areas predominantly inhabited by the tribal people. The British did everything possible to check the emotional integration between the tribal and non-tribal for the evolution of a spirit of common identity superseding ethnic diversities. There were even abortive attempts of keeping North-Eastern tribal areas outside the Indian dominion when the Indian Independence Act of 1947 was being passed by the British Parliament.

From the above account we can say that British government knew the strong customs

and the different identity of the tribes of North East India. Since the British government had some ideas from their experiences with the tribes of Jharkhand called the Pahariyas.

The British Government of India felt that backward hilly areas/districts of Assam are needed to be brought under separate administrative system within the constitution of India. For that purpose the Governor General in the Council of Assam declared the hill tracts chiefly inhabited by the Mikirs (Karbis) and the Dimasas i.e the Mikir Hills and the North Cachar Hills respectively, along with other hill areas as Backward Tracts under section 52 A(2) of Govt. of India Act, 1919. Later on the Indian Statutory Commission (popularly known as Simon Commission) in 1930 examined the case, and put forward suggestions and recommendations that there should be centralized administration for those areas under the direct responsibility of the Governor. On the basis of recommendation of the Simon Commission a separate chapter was devoted to that area in the Government of India Act, 1935. This Act used new terminologies for these backward areas as Excluded Areas or Partially Excluded Areas. Further, the Governor had the power to use his discretion in the administration. The Governor was also empowered to make the regulation, however, subject to the prior permission

of the Governor-General.

But, well before, the Independence of India, Jawaharlal Nehru adopted the policy of winning the confidence of the tribals and non-tribals ensuring the protection of interest of the tribals in their lands and autonomy to shape their lives as they desired. In the Constituent Assembly, Jawaharlal Nehru moved the historic objective resolution which was adopted on 22nd January, 1947. These objectives had actually shaped the making of the constitution. This resolution proclaimed that India would be an Independent, Sovereign Democratic Republic wherein, inter-alia, "adequate safeguards shall be provided for the minorities, backward and tribal areas, depressed and other backward classes."

Before independence there were many speculations about the fate of the tribals. The Cabinet Mission suggested that there should be an Advisory Committee to study and make recommendation about the administration of the tribal areas and accordingly the Constituent Assembly set up an Advisory Committee known as the North East Frontier (Assam) Tribal and Excluded Areas Committee with Gopinath Bordoloi as Chairman (popularly known as Bordoloi sub-committee).

When the Indian constitution was adopted it gave importance on democratic decentralisation at the grass root level as well as welfare of the tribal

communities. Consequently, democratic decentralization and establishment of Panchayati Raj became one of the Directive Principles of State Policy. However, in the case of the tribal areas in the country, especially those in the North-East, there are certain specific provisions provided in the constitution. The constitution makers also recognized the necessity of a separate political and administrative structure for the Hill Tribal Areas of the erstwhile province of Assam by enacting the sixth schedule to the constitution of India. In doing so, they were broadly guided by three major considerations:

1. The necessity to maintain the distinct customs, socio-economic and political culture of the tribal people of the region and to ensure autonomy of the tribal people and to preserve their identities.
2. The necessity to prevent their economic and social exploitation by the more advanced neighbouring people of the plains.
3. To allow the tribal people to develop and administer themselves according to their own genius.

One of the Sub-Committees constituted by the Constituent Assembly on fundamental rights of minorities in the tribal areas was popularly known as Bordoloi Sub-Committee. The aforesaid sub-committee visited the tribal areas in the

then composite state of Assam and interacted with the representatives of the hill people in order to formulate a model administration set up for those areas within the state of Assam. When the Sub-Committee studied the problems of the tribal people of the region, it realised that these areas need protection and safeguard so that they might be able to preserve their way of life and at the same time participate in political life of the country along with other.

The Bordoloi Sub-Committee recommended that the tribals should be allowed to evolve from their tribal institution and at the same time their contact with the civilized progressive world should be maintained so as to make them aware of the progress of outside world. The Sub-Committee also recommended that the tribals should be vested with power on land, forests, agriculture, local laws and villages and town management.

The Bordoloi Sub-Committee, taking into view of the backwardness of the tribal people recommended that, "the districts of Naga Hills, the Lushai Hills and the North Cachar Hills have totally different atmosphere. Therefore, these areas must be treated separately from the rest." It further recommended that the areas of the North-East Frontier should be classified into two regions:

1. Autonomous Region and
2. Non-Autonomous Region.

The Khasi and the Jaintia Hills, the Naga Hills, the Lusai Hills, the Mikir Hills and the North Cachar Hills should be put under the autonomous region; while the Sadiya, Balipara and Tirap Frontier Tracts and the Naga Tribals (TuenSung) should be brought under the Non-Autonomous Region. For the administration of the autonomous region it was suggested that an Autonomous District should be formed for each Hill District. Comprehensive political and administrative authorities should be given to the Autonomous District Councils. It was recommended that Autonomous District Councils should consist of not less than twenty and more than forty members, of whom three forth should be elected on the basis of the adult franchise. For the administration of non-autonomous region, recommendation was made that the regional council or local council should be formed for each frontier tract.

The above recommendations were incorporated in the Sixth Schedule to the Indian constitution. With the recommendation of the constitution on 26th Jan, 1950 steps were taken to constitute District Council under the sixth schedule in the hill districts of Assam. Further, on 10th February, 2003 Bodoland Territorial Area District (BTAD) was formed by creating four new districts of Assam namely, Chirang,

Kokrajhar Baksa and Udalguri by amending the Sixth Schedule of the Indian constitution. Mr. Hagrama Mohilary, the former leader of Bodoland Liberation Tigers was appointed as the Chief Executive Member of the interim Bodoland Territorial council.

The Sixth Schedule to the constitution empowers the Governor to determine the administrative areas of the council. He was also authorized to create a new Autonomous District, increase or diminish the areas of any existing District Council, unite two or more Autonomous Districts, define the boundaries of any district and alter the name of any autonomous district.

Each district council provided under Sixth Schedule is a corporate body by the name of the District Council of (Name of the district or name of the region) having perpetual succession and a common seal with the right to the sue and to be sued. The council consists of thirty members which are elected on the basis of the adult franchise. Governor has the power to nominate maximum four members on the advice of the Chief Executive Member for a term of five years. The members are popularly known as M.D.C (Member of the District Council). The nominated members normally represent the minorities and unrepresentative communities.

The term of the District

Council is five years. The Governor may extend the term for a period of maximum one year during the time of national emergency or in the event of unsuitable circumstances.

The District Council has a Chairman and a Deputy Chairman who are elected by the members of the Council in accordance with the provisions of Assam Autonomous District (Constitution of District Council) Rules, 1951. The Deputy Commissioner functions as the Returning officer in respect of the election to the District Council. Paragraph 16 of the sixth schedule to the constitution of India empowers the Governor of Assam to dissolve, the Autonomous Council on some specific grounds stated below :

- a] When an Enquiry Commission recommends for the dissolution of the Council.
- b] When the Governor is satisfied that the administration of the council can't be carried in accordance with the provision of sixth schedule.
- c] After dissolution, the Governor may direct for a fresh general election or reconstitution of the council. The Governor himself or by person or body authorized by him shall administer the affairs of the council. But the period of dissolution should be confined to six months which was subsequently being extended for another

period not exceeding six months.

d) There is an Executive Committee of Autonomous Council headed by the Chief Executive Member (CEM). In addition to that, on the advice of the Chief Executive Member of the Council one third of the total number of members of the council are appointed by the Governor of Assam as Executive Members. But the Chairman and Deputy Chairman are not eligible to hold office either as Chief Executive Members or as a Member of the Executive Committee. The executive commit-

tee formulates policy decisions besides discharging day to day functioning of the council. The council session presided by its Chairman. Almost all developmental departments with its jurisdiction are controlled by the council.

Further, the District Councils have the liberty to utilize fund and make own procedure to raise its revenue.

Functioning of the Sixth Schedule however continued to be marred by District Councils incompetence and state's indifference etc. Accumulation of grievances and new aspirations of tribal youth to have economic power gave birth to

various movements for implementation of article 244(A) of the Constitution.

The basic idea behind the Sixth Schedule is to accommodate the feeling of "distinct identity" of the tribal people. This feeling of "distinct identity" of the tribal people is the phenomenon which is taking place in the bigger Assamese society today.

Our presentation of the sixth schedule of the constitution gives us the impression that it is lucid and detailed description of how the tribal areas of the North-East are to be covered. This has been an outlet of expressing the aspirations of the various ethnic groups of the North-East. ■

References:

1. Bhuyan, A.C. : Political History of Assam (1940-1947) Vol-III, Govt. of Assam Publication, 1980, (First Edition).
2. Bhuyan, B.C.: Political Development of North-East Vol.-I, Omsons Publications, New Delhi, 1989, (First Edition).
3. Borpujari, Dr. H.K. The Comprehensive History of Assam, Publication Board of Assam, Guwahati, 1990 (First Edition).
4. Gait, E. : A History of Assam, LBS Publications, Ghy, 1926, (First Edition).
5. Gassah, L.S. : Autonomous District Council, Inter India Publications, New Delhi, 1989, (First Edition).
6. Hansaria, Justice B.L. : Sixth Schedule to the Constitution, Universal Law Publishing Co. New Delhi, 2010, (Third Edition)

A German Girl's Sees Just Fine with Only One Hemisphere

A 10-year-old German girl's perfect vision baffled doctors - because she was born with only the left hemisphere of her brain. Humans with both hemispheres see because visual information delivered by the optic nerves cross over to the opposite hemisphere for processing and storage. So, one brain hemisphere should mean that only one eye works; in the girl's case, only her right eye should work.

Yet, the girl enjoys normal, binocular vision and in 2010, doctors scanned her brain to determine why. It turned out that through a process called plasticity, the optic nerve from her left eye had migrated to her left hemisphere; in other words, the left side of the girl's brain was accepting visual information from both eyes.

A stoundingly, the visual cortex on her left hemisphere had developed areas set aside for processing information from the left eye, which avoided confusion.

কোনোবা এজন মহাপুৰুষে কৈছিল, “মানুহৰ মনটো পেৰাছুটৰ দৰে। ই মেল খালেহে কাম কৰে।” এই বাণীকেই সাৰোগত কৰি দৈনন্দিন বিভিন্ন ব্যস্ততাৰ মাজতো মানুহৰ মনটোক মেলি দিবলৈ ক্ষুদ্ৰ প্ৰয়াস কৰা হ’ল।

সাম্প্ৰতিক কালত মানৱতাৰ নৈতিক অৱনতি ঘটিবলৈ ধৰিছে। মানুহৰ মনবিলাক দিনে দিনে ঠেক হৈ পৰিছে। হিংসা, অন্ধবিশ্বাস, ব্যভিচাৰ, অত্যাচাৰ আদি কাৰ্যই চৌদিশে আগুৰি ধৰিছে। এনে সময়ত জাতি, ধৰ্ম, বৰ্ণ আদিৰ মাজত ভেদাভেদ নাৰাখি প্ৰত্যেকেই মহাপুৰুষসকলৰ জীৱন চৰিত্ৰ অধ্যয়ন কৰাতো অতি আৱশ্যক হৈ পৰিছে। অসং মানুহসকলক সং পথত আনিবলৈ যুগে যুগে পৃথিৱীত মহাপুৰুষৰ আবিৰ্ভাৱ হৈ আহিছে। সেয়ে “পবিত্ৰ ঈশ্বৰে” পথভ্ৰষ্ট মানৱক মুক্তিৰ পথ দেখুৱাবলৈ খ্ৰীষ্টিয়ান ধৰ্মৰ পবিত্ৰ বাইবেলত “যীচুখ্ৰীষ্ট”ই কৈছে যে — “যিবিলাকৰ ভৰি কু-কৰ্মৰ ফাললৈ বেগাই চলে আৰু যিবিলাকে নিৰ্দেষীৰ বক্তৃতা কৰিবলৈ বেগাবেগি কৰে; সিবিলাকৰ কল্পনাবোৰ অধৰ্মৰ কল্পনাহে, সেই পথত ধ্বংস আৰু উচনতা আছে। সিবিলাকে শান্তিৰ পথ নাজানে আৰু সিবিলাকৰ গতিত একো বিচাৰ নাই, সিবিলাকে নিজলৈ বেকাবোঁকি বাট কৰিছে; যি জনে সেই পথত চলে সি শান্তি নাজানে।”

মানুহক কুসঙ্গে সদাচাৰ নষ্ট কৰে — এদিন উদয়াদিত্য বজাই তেওঁৰ প্ৰজাসকলৰ বিষয়ে জানিবৰ মনেৰে নিজৰ ৰাজ্যৰ মাজত ঘোৰাত উঠি ঘূৰি ফুৰিছিল। এইদৰে ঘূৰি ফুৰোতে এদিন এজন ব্যাধৰ ঘৰত উপস্থিত হ’ল। ৰজাক দেখি পোহনীয়া ভাটোটেৰে ধৰ ধৰ, মাৰ মাৰ, বান্ধ বান্ধ বুলি চিঞৰিবলৈ ধৰিলে। আন এদিনৰ কথা ৰজাই আকৌ এজন সং মৰমিয়াল মানুহৰ ঘৰত গৈ ওলাল। ৰজাক দেখি ভাটোটেৰে আহক বহক বুলি কবলৈ ধৰিলে। ৰজা আচৰিত হ’ল। একেই ভাটো এটাৰ মুখত ধৰ ধৰ, মাৰ মাৰ, বান্ধ বান্ধ মাত, আনটোৰ আকৌ আহক বহক মাত। ৰজাই বুজিলে যে সং সঙ্গত থাকিলে মানুহ সং হয় আৰু অসং সঙ্গত থাকিলে মানুহ অসং হয়। আমাৰ আচাৰ ব্যৱহাৰো আনৰ আগত প্ৰকাশিত হৈ আছে। কোনটো ভাটোৰ দৰে আমাৰ ব্যৱহাৰ আনৰ আগত প্ৰকাশিত হৈ আছে চিন্তা কৰক আৰু নিজকে পৰীক্ষা কৰক। যদি আমাৰ সঙ্গত অসং লোক আছে তেন্তে আমি আনৰ আগত প্ৰথমটো ভাটোৰ দৰে প্ৰকাশিত হম আৰু যদি আমাৰ সঙ্গত সং লোক আছে তেন্তে আমি দ্বিতীয়টো ভাটোৰ দৰে মান-সন্মান, গৌৰৱ, প্ৰসংশা আমাৰ ব্যৱহাৰ আনৰ আগত প্ৰকাশিত হৈ আছে। আমাৰ সু-আচৰণ ব্যৱহাৰৰ যোগেদি কোনো এজনৰ কু-আচৰণৰ পৰা যেন নিৰ্মূল হয় এনে ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ নিজকে নিজেই প্ৰস্তুত কৰক।

আমি এই পৃথিৱীত কিয় জন্ম হ’লোঁ, আমি যদি নিজকে এবাৰ প্ৰশ্ন কৰোঁ যে আমি এই পৃথিৱীত কিয় জন্ম ল’লোঁ? এই প্ৰশ্নৰ উত্তৰত মই তিনিটা বিষয় আপোনালোকক দিব বিচাৰোঁ।

প্ৰথমতে — আমি প্ৰত্যেকজন ঈশ্বৰৰ সন্তান হবলৈ জন্ম হৈছোঁ।

আপুনি জানে যে ঈশ্বৰৰ আনন্দৰ পৰাই তেওঁৰ সন্তান সকলে তেওঁৰ মৰম পায় আৰু তেওঁ আপোনাক প্ৰেম কৰে। আপুনি যি কামেই নকৰক, যদি ঈশ্বৰৰ সহযোগিতা আপোনাত নাথাকে আৰু আপোনাৰ সহযোগিতা ঈশ্বৰত নাথাকে তেতিয়া হ’লে আপুনি জানিব যে আপোনাৰ জীৱনৰ মুখ্য উদ্দেশ্য আপুনি হেৰুৱালে।

দ্বিতীয়তে — আমি প্ৰত্যেকে ঈশ্বৰত বাঢ়ি যাবৰ বাবে জন্ম হৈছোঁ।

আপুনি ঈশ্বৰৰ সন্তান হোৱাৰ কাৰণে আপোনাৰ জীৱনটো এই পৃথিৱীত শিক্ষাৰ অধ্যায় হয় কাৰণ অনন্ত জীৱন পাবৰ কাৰণে নিজকে প্ৰস্তুত কৰা হয়। আপুনি সেই কাৰ্যৰ কাৰণে নিজক তৈয়াৰ কৰিব লাগিব যাতে এদিন ঈশ্বৰৰ ৰাজ্যত প্ৰবেশ কৰিব পাৰে। আপুনি যি সমস্যা আৰু কষ্ট উপভোগ কৰিছে এই সকলো আপোনাক ধৈৰ্যশীল, বিশ্বাসী আৰু আঞ্জাকাৰী হ’বলৈ শিক্ষা দিয়ে।

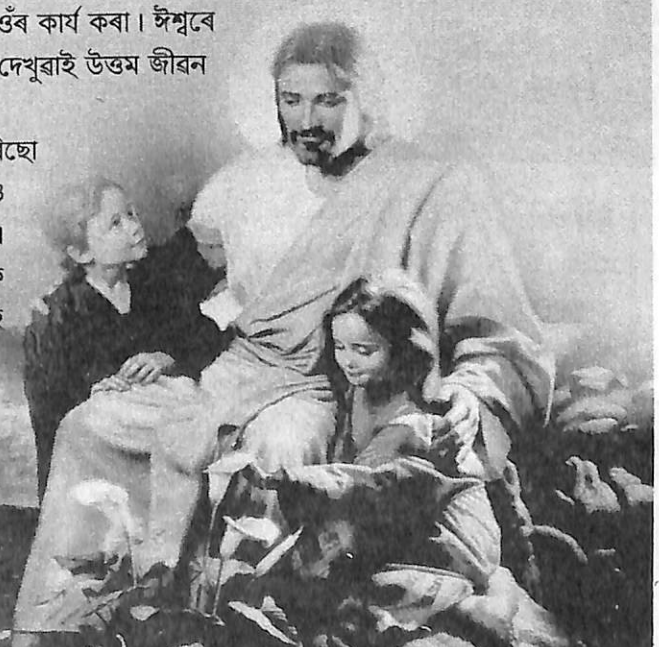
তৃতীয়তে — আমি প্ৰত্যেকে ঈশ্বৰৰ কাৰ্য কৰিবলৈ জন্ম হৈছোঁ।

ঈশ্বৰে আপোনাক বিচাৰে যে তেওঁৰ সাক্ষী হোৱা আৰু তেওঁৰ কাৰ্য কৰা। ঈশ্বৰে আপোনাক সহায় কৰিব বিচাৰে যে আন এজনক শুদ্ধ পথ দেখুৱাই উত্তম জীৱন অতিবাহিত কৰোৱা।

আমি এই পৃথিৱীত জন্ম হোৱাৰ উদ্দেশ্যৰে নিজকে প্ৰস্তুত কৰিছোঁ নে? আমাৰ জীৱন কোনফালে আগবাঢ়িছে। লক্ষ্যত উপনীত হও আহক। আমাৰ জীৱনৰ মুখ্য উদ্দেশ্য যেন আমি হেৰুৱাই নিদিও। আমাৰ মুখ্য উদ্দেশ্য বিশ্বৰ দৰবাৰত দাঙি ধৰি সকলোৱে একে ককাই, ভাই, বাই-ভনীৰ দৰে আমি আমাৰ মুখ্য উদ্দেশ্য উজ্বলাই ৰাখোঁক।

আমি কিয় জন্ম হ’লোঁ

ক্ৰেব’টিয়
শ্ৰীমত তৃতীয় বৰ্ষ (কন্যা শাখা)

দীপশিখা বৰুৱা

উঃমা: ১ম বৰ্ষ (কলা শাখা)

পৰিৱৰ্তন মানে সলনিকৰণ। এই প্ৰক্ৰিয়া আদিম যুগৰপৰাই চলি আহিছে। যাৰ কোনো অন্ত নাই। এই প্ৰক্ৰিয়াৰ লগত জড়িত অতীত, বৰ্তমান আৰু ভৱিষ্যত। পুৰণি অধ্যায়ৰ পৰিসমাপ্তি আৰু নতুন অধ্যায়ৰ আৰম্ভণি। মায়া সভ্যতাৰ পৰা আধুনিক সভ্যতালৈ এক বৃহৎ পৰিৱৰ্তন।

নিজস্ব বৈশিষ্ট্য বৰ্তমানেও অক্ষুণ্ণ ৰাখিছে।

অতীত, বৰ্তমান আৰু ভৱিষ্যত মানৱ জীৱনৰ এবাৰ নোৱাৰা প্ৰক্ৰিয়া। অতীত মানে স্মৃতি, বৰ্তমান সত্য আৰু ভৱিষ্যত কল্পনাতীত। অতীতে দিয়ে পোৱা-নোপোৱাৰ অনুভূতি, মিঠা-তিতা অনুভৱ আৰু ভৱিষ্যত কল্পনাতীত, মানুহ নিজে ইয়াৰ ৰচক। কিন্তু বৰ্তমান সত্য যি শিলৰ ৰেখা, যাৰপৰা নিঃশ্ৰেয়স মুক্তি অবাঞ্ছনীয়। বৰ্তমান মানে একৈশ শতিকা আৰু তাৰ সমান্তৰালভাৱে আধুনিক সভ্যতা। আধুনিক সভ্যতাৰ নামত বুৰ গ'ল সমগ্ৰ বিশ্ব মানৱ জাতি। আধুনিকতাক মহীয়ান কৰিবলৈ যেন সকলো তৎপৰ। এই আধুনিক শব্দই যেন সলনি কৰিছে বিশ্বৰ ৰূপৰেখা। ইয়াৰ বাবে সকলো জাতি-জনজাতিৰ পৰম্পৰাগত লোক-সংস্কৃতিয়ে হেৰুৱাইছে স্বকীয় গুণ গৰিমা আৰু নিজস্ব বৈশিষ্ট্য। এই আধুনিকতাৰ ৰূপত বিশেষকৈ বুৰ গৈছে যুৱচাম আৰু তাৰ লগে লগে বয়োজেষ্ঠ্যসকল। আধুনিকতাক লৈ যেন আমি এক প্ৰকাৰৰ মোহাচ্ছন্ন হৈছো। ই আমাৰ সাজ-পাৰ, কৃষ্টি-সংস্কৃতি, পৰম্পৰা সকলোতে প্ৰভাৱ পেলালে। আধুনিকতাই কেৱল আমাৰ পৰম্পৰাই নহয় আমাৰ সমাজ, ধ্যান-ধাৰণা, চিন্তা-ভাৱনা সলনি কৰিলে। আধুনিকতাৰ এক ৰূপ পশ্চিমীয়া সভ্যতা। পশ্চিমীয়া সভ্যতাই সকলোৰে মনলৈ আনিলে নতুন আৰু বৃহৎ পৰিৱৰ্তন। আমি পশ্চিমীয়া সভ্যতা অনুসৰণ কৰিবলৈ গৈ কোটি কোটি টকা খৰচ কৰিছো।

পশ্চিমীয়া সভ্যতা অনুসৰণ কৰাটো অপৰাধ নহয়, কিন্তু তাৰ বেয়াটো গ্ৰহণ কৰি কাৰ্যত খটোৱাটো অপৰাধ। এই সভ্যতাৰ অশোভনীয় দিশ গ্ৰহণ কৰি আমি তাক অসন্মান কৰিছো। আধুনিকতা আমাৰ মূৰত এনেকৈয়ে শিপাইছে যেন ই এক ব্যাধি। এই আধুনিকতাৰ বাবেই য'ত সমস্যাৰ সৃষ্টি। ইয়াৰ বাবে আমি শিপ্তাচাৰ আৰু সৌজন্যতাবোধ পাহৰি পেলাইছো, নিয়ম-শৃংখলা ভংগ কৰিছো।

বৰ্তমানে পশ্চিমীয়া সভ্যতা অনুসৰণ কৰণে সকলো সলনি কৰি দিছে। এই যুগত ল'ৰা কি ছোৱালী সকলোৰে হাতে হাতে মদ, চিগাৰেট। যদিওবা তেওঁলোক ১৮ বছৰৰ অনুৰ্ধ্ব। ইয়াৰ উপৰিও পেকেটযুক্ত ধপাতসমূহ, ড্ৰাগচ্ আদি সেৱন কৰি নিজৰ লগতে দহলৈ বিপদ মাতি আনিছে। দেশৰ ভৱিষ্যত হৈও অন্ধকাৰ সাম্ৰাজ্যৰ বাসিন্দা। এই পেকেটযুক্ত দ্ৰব্য, তামোল-পাণ খাই বা সেৱন কৰি য'ত-ত'ত পিক পেলাই পৰিৱেশ বিনষ্ট কৰে আৰু তাৰ সৌন্দৰ্য নাশ কৰে। গতিকে এনেধৰণৰ নিচায়ুক্ত দ্ৰব্য নাইকীয়া কৰাৰ বিকল্প গ্ৰহণ কৰাতো অতি প্ৰয়োজনীয়।

সমাধিকাৰ পোৱাৰ পিছতো তাৰ যেন অপব্যৱহাৰ কৰিছে একাংশ যুৱতী-মহিলা আৰু কিশোৰীয়ে। এওঁলোকে অশালীন-অমার্জিত সাজ-পাৰ পৰিধান কৰি ডিস্ক-বাৰত প্ৰৱেশ কৰে আৰু ৰাতি দেৰিলৈকে তাত সময় অতিবাহিত কৰে আৰু কেতিয়াবা অশালীন আচাৰ-ব্যৱহাৰও কৰে। যাৰ

অতীত, বৰ্তমান আৰু ভৱিষ্যত মানৱ জীৱনৰ এবাৰ নোৱাৰা প্ৰক্ৰিয়া। অতীত মানে স্মৃতি, বৰ্তমান সত্য আৰু ভৱিষ্যত কল্পনাতীত। অতীতে দিয়ে পোৱা-নোপোৱাৰ অনুভূতি, মিঠা-তিতা অনুভৱ আৰু ভৱিষ্যত কল্পনাতীত, মানুহ নিজে ইয়াৰ ৰচক। কিন্তু বৰ্তমান সত্য যি শিলৰ ৰেখা, যাৰপৰা নিঃশ্ৰেয়স মুক্তি

এটা যুগত এই পৃথিৱী এক জ্বলন্ত অগ্নিপিত্ত আছিল। সময়ৰ গতিত ইও সলনি হৈ বসবাসৰ উপযোগী হ'ল। আমাৰ শাৰীৰিক পৰিৱৰ্তনো উল্লেখনীয়, কিয়নো বিজ্ঞানৰ ভাষাত, বান্দৰৰ ৰূপান্তৰিত ৰূপ হ'ল মানুহ। সময় ধাৰমান, সেয়ে পৰিৱৰ্তনো গতিশীল। এই পৰিৱৰ্তনৰ ওপৰত লক্ষ্য ৰাখিয়েই বিভিন্ন সভ্যতা গঢ় লৈ উঠিছে। হিন্দু সভ্যতা, মিছৰীয় সভ্যতা, বেবিলনীয় সভ্যতা, চীনা সভ্যতা আদি ইয়াৰ জ্বলন্ত নিদৰ্শন। পুৰণি হ'লেও এই সভ্যতাসমূহে

বাবে এচাম লোকে মন্তব্য কৰে যে মহিলা সদায় পদধূলা, তেওঁলোকক সমাধিকাৰ দিয়া অনুচিত। এগৰাকী ছোৱালী হিচাপে মই নিজে লজ্জান্বিত যে কাৰোবাৰ কু-কৰ্মৰ বাবে সমগ্ৰ নৰীজাতি অপমানিত হয় আৰু তেওঁলোকৰ স্বাধীনতাত বাধা আৰোপ কৰা হয়। ঠিক তেনেদৰে ল'ৰাসকলেও মদ-ভাং খাই দেৰিকৈ বাতি ঘৰত প্ৰৱেশ কৰে। অশালীন মাত মাতি ঘৰৰ মানুহক গালি পাৰে আৰু চুবুৰীয়া সকলৰ নিদ্ৰাত ব্যাঘাত জন্মায়। ইয়াৰ উপৰিও শাস্তিময় পৰিৱেশ বিঘ্নিত কৰে।

এই পৰিৱৰ্তনে যে অকল যুৱ সমাজ বা এখন সমাজৰ ৰীতি-নীতিত প্ৰভাৱ পেলাইছে তেনে নহয়। গণতন্ত্ৰৰ ওপৰতো ই প্ৰভাৱান্বিত। বৰ্তমানে ছাত্ৰ সমাজ পথভ্ৰষ্ট হোৱাৰ মূল কাৰণ হ'ল — ধনীৰ শোষণ, শাসকৰ অপশাসন, পিতা-মাতাৰ দুৰ্ব্যৱহাৰ, শিক্ষাব্যৱস্থাৰ অশুদ্ধ নীতি, কু-সংস্কৰ, অন্ধবিশ্বাস আদি। বৰ্তমানে সংস্কৃতি অপসংস্কৃতিলৈ, শিষ্টাচাৰ ভ্ৰষ্টাচাৰলৈ, নিয়ম-শৃংখলা অনিয়ম-অনীতিলৈ

পৰিৱৰ্তন হৈছে। ইয়াৰ বাবে দায়ী আমাৰ সমাজ ব্যৱস্থা।

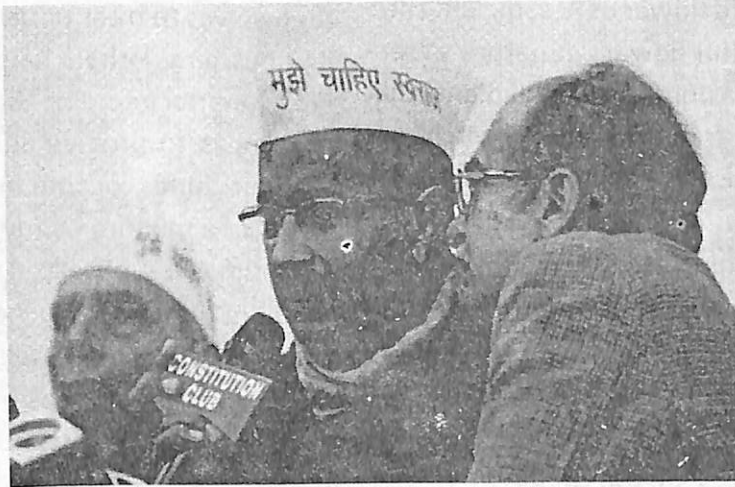
আধুনিক শব্দটো তথা পৰিৱৰ্তন শব্দটো সৌন্দৰ্যৰে ভৰপূৰ। কিন্তু এই সৌন্দৰ্যৰ বিনাশকাৰী হ'ল মানুহ। সেয়ে আমি ভবা উচিত যে, এই পৰিৱৰ্তন কিহৰ বাবে যি মূল্যহীন, অর্থহীন। যাৰ কোনো অস্তিত্ব নাই। যি মাথোঁ ধ্বংস কৰে, সৃষ্টি নকৰে। যি মানৱ জীৱনৰ বাস্তৱিকতাই নিঃশেষ কৰি দিব পাৰে। যিহৰ বাবে আমি নিয়ম-শৃংখলা, শিষ্টাচাৰ, সৌজন্যবোধ সকলো পাহৰি গৈছো। সেয়ে জ্ঞানীলোকে মন্তব্য কৰে বোগতকৈও ভয়ংকৰ আধুনিকতা আৰু পৰিৱৰ্তন। যাৰ সৃষ্টি ব্যভিচাৰী সমাজ।

উল্লেখনীয় যে, পশ্চিমীয়া সভ্যতা অনুসৰণ কৰি আমি ব্যভিচাৰ সমাজ গঢ় দিয়াৰ লগতে দেশৰ অমংগল কৰিছো। এই সভ্যতাই আমাৰ পৰম্পৰা-কৃষ্টি-সংস্কৃতি, সভ্যতা গ্ৰহণ কৰি তাৰ ভাল গুণসমূহ আদৰি লৈছে। কিন্তু, নিজ সভ্যতা-সংস্কৃতি ত্যাগ কৰা নাই। তাৰ পৰিৱৰ্তে ভাৰতীয় আদৰ্শক

বিশ্ব দৰবাৰত সন্মানিত কৰিছে। আধুনিকতাৰ ৰূপত আমি এনেভাৱে অন্ধ হৈছো, যে নিজকে পাহৰি গৈছো। এই পৰিৱৰ্তনৰ এক সীমা নিকপণ কৰা উচিত। কাৰণ, ইয়াৰ পৰিণাম অতি ভয়ংকৰ হৈ পৰিছে। হৰিণাৰ মাংসই বৈৰী হোৱাৰ দৰে ইও আমাৰ বাবে কাল ৰূপে থিয় দিছে। সেয়ে, ইয়াৰ বিকল্প গ্ৰহণ কৰাটো আমাৰ কৰণীয়।

এই পৰিৱৰ্তনে ব্যৱসায়-বাণিজ্য, অনুষ্ঠান-প্ৰতিষ্ঠান, দেশসমূহ আনকি শিক্ষা ক্ষেত্ৰতো প্ৰভাৱ পেলালে। বৰ্তমানে সকলো প্ৰতিযোগিতামুখৰ, একো ভবাৰ বা চিন্তা কৰাৰ আহৰি নাই। প্ৰতিযোগিতাত জয়ী হোৱাই একমাত্ৰ লক্ষ্য। যিসকলে এই প্ৰতিযোগিতাক লৈ অৰ্হুদ্বন্দ্বত ভোগে, তেওঁলোকে মানসিক চাপ সহিব নোৱাৰি মৃত্যুৰ পথ বাছি লয়।

পৰিৱৰ্তন মানৱ জীৱনৰ বাবে দৰকাৰী, কিন্তু তাৰ ফলত বৃদ্ধি পোৱা অপৰাধজনিত কাৰ্য হ'ল প্ৰধান সমস্যা যাৰ উপায় উদ্ভাৱন কৰিব পৰা হোৱা নাই।

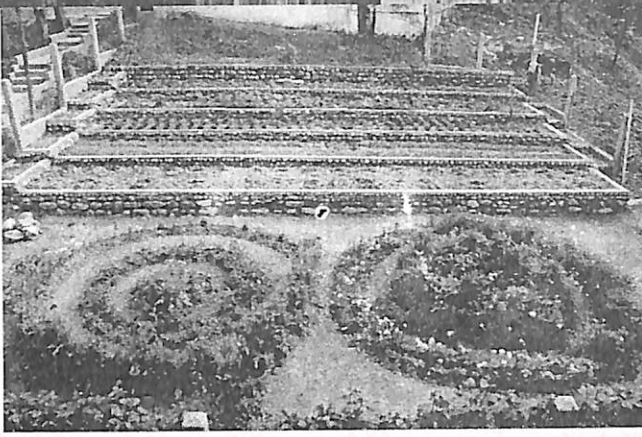

Aam Aadmi Party's anti-corruption helpline a hit, gets 3,200 calls in first 3 hrs

A day after Delhi Chief Minister Arvind Kejriwal kept his third promise and launched the much-awaited anti-corruption helpline, it had received more than 3,200 calls in the first two and a half hours of its functioning.

Aam Aadmi Party's anti-corruption helpline number (011-27357169) went live on Thursday at 8 am. By 10.30 am, it had already received more than 3,200 calls while many more were in waiting.

Set up under the state vigilance department, the anti-corruption helpline cell is manned by serving and retired police personnel.

Gardening Orchids in DIGBOI COLLEGE

Rubul Tanti
B.Sc. 4th Semester

In one sense, the word 'orchid' reminds us about our native flower. We call Kopou phul which is also the state flower of Assam. ORCHIDS are the most beautiful flowers in nature's creation. They comprise a unique group of plants that are known for their fragrance and bewitchingly beautiful flowers which too fetch a very high price in flower markets.

The person behind the idea of gardening orchids in our Botany department was former HOD, our deceased Papor Kalita baidew. She had a dream but could not take any step further and so by the ending of last year's summer with the help of the teachers of our department we started collecting some species of wild orchids, initially we grew these plants in thermocol vases prepared hard by our lab assistant Dinesh Garh and later on our Principal contributed 20 more earthen pots and today we have a good collection of about 30+ different species of wild orchids, including the rare jewel ground orchid. Stepping this spring 5 different orchids have bloomed and as regards identification, Subhasish Arandhara has photographed them finely for records.

Gardening the Orchids

Depending on availability and suitability the first time grower needs to begin somewhere. But once we get the idea of caring them the growing seems to be robust and easy and for the orchid enthusiastic the passion for orchids gets much more intensifying. Here I am mentioning some of the steps for growing orchids from our experience.

Selecting Orchids

First, the proper care of orchids starts with choosing plants that are suited to the particular environment : the basic step is to observe what type of orchid we have collected and want to grow. Orchids may be terrestrial and epiphytic. Most of them we come across are epiphytic (tree or branch-growing) and require very different growing media.

Right way to pot

The epiphytic orchids (tree-or branch-growing) gets killed commonly by being planted in soil. Epiphytes have thick fleshy roots used to attach themselves to trees or bark and to absorb water and nutrients others have aerial roots that will grow unattached. For these plants what is important is to provide suitable growing media which includes coconut husks, mosses, tree fern fibers or a mixture of any of those in layers. But sometimes it is observed that the plant growing medium dries off. This indicates that the orchid is about to die so, the solution is to re-pot them *i.e.* Change the masses of moss fern fibers and everything else in the pot except the orchid plant.

Watering them

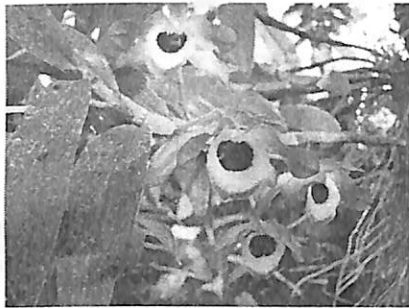
Orchids have different watering requirements. What might be suitable enough to one species risks drowning and decaying another. Generally watering is necessary for 6 to 15 days depending on what type of orchid we have more in summer less in winter. An another important thing is to avoid wetting the leaves when you water your orchids. If they do get wet gently dry them with a tissue or cotton swab. Once we can properly care our orchids it is sure that they will

bloom in the next blooming season and once it blooms it can be easily identified which flower is it.

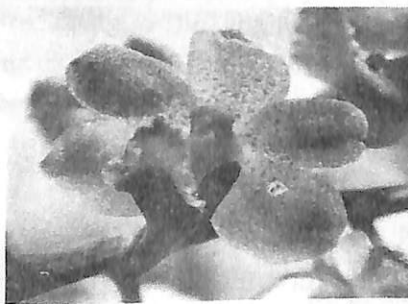
Among the different orchids in our garden the bloomed ones are named below and described briefly.

Dendrobium nobile:

"The showy dendrobium". They are grown for their spectacular display of multicolored fragrant flowers produced in late winter or early spring. A large plant may have as many as 40-50 flowers at a time and they last for one or two months. This orchid is one of the most widespread ornamental members of the family. There are many different created varieties which bloom in different colors - yellow, white etc.

Aerides rosca:

This is a medium to large sized, hot growing, monopodial epiphyte. It has flowered

inflorescence with fragrant, waxy flowers occurring in the spring and summer on open rocks and bluffs in evergreen and semideciduous forests at elevations of 300 to 1700 meters and needs to be watered and fertilized regularly and kept humid with frequent mistings through the hot summer months. They do best tied into a wood slat basket with little to no medium.

Dendrobium densiflorum:

Found here in Assam, Bangladesh, Eastern Himalayas as a small to medium sized epiphyte on moss covered trunks or branches of trees at altitudes of 1100 to 1830 meters with erect long stems with each node half covered by a white sheath cylindrical densely flowered racemes with scented short-lived flowers that arise from nodes at or near the apex of the pseudobulb. This species requires a distinct dry rest from water and fertilizer through the winter months and should be resumed with the onset of new growth in the spring.

Ryconstylis retusa (kopou phul):

This is a medium sized warm to hot growing species that comes from Vietnam, Malaysia, Indonesia and India. It is found in semi-deciduous and deciduous dry lowland forests woodlands at elevations of sea level to 700 m with stout, repent, short stem carrying to 12 curved, fleshy, deeply channeled, keeled, retuse apically leaves and blooms on an axillary, pendant, to 60 cm long, racemose, densely many flowered. cylindrical inflorescence that occurs in the winter and early spring and requires even water and fertilizer year round.

Jewel Orchid:

Pantling's Jewel Orchid is a new orchid species identified as

recently as 2006. Pantling's Jewel Orchid is a terrestrial herb. Flowers are 12-16 cm long, pink, white, appearing to be inverted not fully opening. Pantling's Jewel Orchid is found in West Bengal, Darjeeling District near Mongpoo at altitudes of about 900 m. ■

Moth Diversity of Digboi College Campus

Subhasish Arandhara
B.Sc. 4th Semester

Among the most beautiful winged creatures people generally look for butterflies, what a little importance has been shown on those, are the moths that produces silk and that affect crops. Generally we don't observe moths in course of the day light as because most of them are nocturnal and least of them are day flying, and it is hard to accept the fact that there are many more day flying moths than the total no of butterflies.

The butterflies and moths, though they are named different, they have lot in common; both are Scale winged and a part of Scientific order Lepidoptera; both the insects start their lives as hungry caterpillar; eat nectar. But, what makes the difference is basically the antennae, their sense organ; the moths possesses a feathery antennae, while the butterflies possesses a club shaped antennae, In a sense moths are nocturnal, while the butterflies are observed during the daylight, although exception is seen in numerous cases. Moths rest themselves by draping their wings flat, the butterflies rest holding their wings folded, unless they are warming themselves under sun.

Recording the Moths :

Numerous records have been made for checking the diversity of other organisms such as the plants, fungus, Birds, mammals, reptiles; being a part of our ecosystem, Moths too are important. Not only they pollinate the flowers, they are also source of food for other creatures such as the birds, bats and reptiles,

maintaining the ultimate ecological balance. Recent researches have been made and it is clear that Moth population too is declining, which becomes a serious knock for the other wildlife. Conversely, the distribution of moths remains unknown without knowing their roots and gets hard for undertaking any conservation efforts. As Moths are all around us, we the interested ones could spend our past times in sighting and recording least of them, this can really help proving a source to underpin their diversity in that particular area.

There are several ways we can record them, but the best and unharmed way is to photograph and identify them, this is what I am doing the past few years. As these creatures are attracted to light, they deviate themselves towards the glowing light. Basically what I do is to remove the curtains of my window pane, the moths from our hostel's backyard rests over the glass panes and I could easily photograph them. But, this method is not much convenient sometimes as the flash from the camera glazes and a distorted photograph is formed. Another way I tried is to glow a Chargeable Lamp, put a curtain beside and keep it in the backyard for an hour or two. This way proved to be better and more than 100 species of moths were photographed in the span of 2 years without harming any one of them.

For identification of any organism, the best method is a field guide book. But, for the moth enthusiast, there are no concise book based on Asiatic moths as because they are outnumbered. Yet, many records have been made and people engaged in moth recording go for older books written long before India's Independence. Basically, I go for G.F Hampson's book on Fauna of British India, Moths (Vol 1-5) which have the best visual illustrations with cited literatures. Moreover the Internet and social networking sites have helped me interact with the people involved with Moths and identify up to a great extent.

These sightings in the form of records provide an information which is the foundation of almost all types of study and; for me recording was easy and its really not needed for someone to be an expert, if we can identify up to a level, the other details are much simple such as when and where it was found, its date and we can go for someone who can prove the identity.

Varieties of Moths in our College Campus

From the first day I became a part of this College, I have attempted hard to record around 200 species of moths in total, which I came across inside the boundaries of our Digboi College Boys' Hostel campus. I am presenting some of the 10 common groups of moths with some of their photographs and

their names.

The Geometrid moths:

They got their name from latin as earth measurer as the caterpillars of this group possesses movement in a looping manner like the leech they belong to the Family Geometridae. A large family of moths, almost always of slender build, and of semi diurnal habits. They are the brightest as well as the dullest moth.

The Tiger moths :

Tiger moths are stout, hairy moths with broad wings and bright colors. The conspicuous colors, particularly those on the back wings, warn birds that they are inedible. The caterpillars look a lot like a mini hairy bear,. A number of these species are found specifically on grass plants.

The Hook tipped moths

Hook tip moths belongs to the family Drepanidae. They have hook like wings on the both ends. The most striking character uniting the Drepanidae is the pair ultrasound-detecting tympanal organs ("ears") on the anterior region of the abdomen. The proboscis is reduced in size or absent.

The Tussock moths :

They are called so because of their numerous hairs along with the scales.

To insect lovers, the Tussock Moth caterpillars are known for

their striking tufts of hair, or tussocks. Many species exhibit four characteristic clumps of bristles on their backs, giving them the appearance of a toothbrush. Some have longer pairs of tufts near the head and rear.

The Lappet Moths :

They are the beautiful moths from the family, Lasiocampidae. When In rest hey show small forewings and big broaded hind wings. Thus, they are called 'lappet moths' due to the decorative skin flaps. the moths in this family are large bodied with broad wings and may still have the characteristic elongated mouth parts, or have reduced mouthparts and not feed as adults. They are either diurnal or nocturnal.

The Hawk Moths :

They are also called sphinx moth or hummingbird moth, any of a group of sleek-looking moths, that are named for their hovering, swift flight patterns. They have hawk like wings, Cigar shaped body and are known as the fastest flying moths. They have extra long proboscis and so they are the best pollinators. Their caterpillar have eye like markings and horns at their tips.

The Noctuid Moths :

The Noctuids have a wide variation in appearance and behavior. Most moths are gray to brown in color and have line

or spots on their wings. Some species are brightly colored. Noctuids are typically nocturnal, though some species are diurnal. Most larvae feed on plant foliage, dead leaves, lichens, and fungi; many are serious forest pests. Some species are leaf miners, others are stem- or leaf-borers, and still others feed at night on plant shoots. Noctuid moths pupate in cells in soil, in plant cavities, or in silk cocoons.

Saturnid Moths :

The Saturniidae are members of silk moth family but, they are wild. These species are medium to very large in size, and this family includes the largest moths in world. Adults have , relatively small heads, and densely hairy bodies.

The Zygaenid Moths :

They are moths which have fascinating, colorful forms, diurnal habits, These diurnal moths are avoided by birds and other predators because both adults and larvae are able to release hydrocyanic acid (HCN), which has enabled many to take part in complex mimicry relationships. Adults are variable in size, and have a well-developed proboscis and commonly visit flowers. Wings are highly variable in shape and are often metallic colored.

The Brahmin Moths

Brahmin moths belong to family Brahmeidae and are charac-

terised by their patterns of wavy lines much like contours on a map..Somehow the intricate patterns appear fitting for a moth from the Indian subcontinent..

Moth Diversity of Digboi College campus

Among the most beautiful winged creatures people generally look for butterflies, what a little importance has been shown on those, are the moths that produces silk and that affect crops. Generally we don't observe moths in course of the day light as because most of them are nocturnal and least of them are day flying, and it is hard to accept the fact that there are many more day flying moths than the total no of butterflies.

The butterflies and moths, though they are named different, they have lot in common; both are Scale winged and a part of Scientific order Lepidoptera; both the insects start their lives as hungry caterpillar; eat nectar. But, what makes the difference is basically the antennae, their sense organ; the moths possesses a feathery antennae, while the butterflies possesses a club shaped antennae, In a sense moths are nocturnal, while the butterflies are observed during the daylight, Although exception is seen in numerous cases. Moths rest themselves by draping their wings flat, the butterflies rest holding their wings folded,

unless they are warming themselves. under sun.

Recording the Moths

Numerous records are been made for checking the diversity of other organisms such as the plants, fungus, Birds, mammals, reptiles; being a part of our ecosystem, Moths too are important. Not only they pollinate the flowers, they are also source of food for other creatures such as the birds, bats and reptiles, maintaining the ultimate ecological balance. Recent researches have been made and its clear that Moth population too is declining, which becomes a serious Knock for the other wildlife. Conversely, the distribution of moths remains unknown without knowing their roots and gets hard for undertaking any conservation efforts. As Moths are all around us, we the interested ones could spend our past times in sighting and recording least of them, this can really help proving a source to underpin their diversity in that particular area.

There are several ways we can record them, but the best and unharmed way is to photograph and identify them, this is what I am doing the past few years. As these creatures are attracted to light, they deviate themselves towards the glowing light. Basically what I do is to remove the curtains of my window pane, the moths from our hostel's backyard rests over the glass panes and I could

easily photograph them. But, this method is not much convenient sometimes as the flash from the camera glazes and a distorted photograph is formed. Another way I tried is to glow a Chargeable Lamp, put a curtain beside and keep it in the backyard for an hour or two. This way proved to be better and more than 100 species of moths were been photographed in the span of 2 years without harming a single of them.

For identification of any organism best is a field guide book. But, for the moth enthusiastic there are no concise book based on Asiatic moths as because they are outnumbered. Yet, many records are been made and people engaged in moth recording go for older books written long before India's Independence. Basically, I go for G.F Hampson's book on Fauna of British India, Moths (Vol 1-5) which have the best visual illustrations with cited literatures. Moreover the Internet and social networking sites have helped me interact with the people involved with Moths and identify up to a great extent.

These sightings in the form of records provide an information which is the foundation of almost all types of study and; for me recording was easy and its really not needed for someone to be an expert, if we can identify up to a level, the other details are much simple

such as when and where it was found, its date and we can go for someone who can prove the identity.

Varieties of Moths in our College Campus

From the first day I became a part of this College, I have attempted hard to record around 200 species of moths in total, which I came across inside the boundaries of our Digboi College Boys' Hostel campus. I am presenting some of the 10 common groups of moths with some of their photographs and their names.

The Geometrid moths :

They got their name from latin as earth measurer as the caterpillars of this group possesses movement in a looping manner like the leech they belong to the Family Geometridae. A large family of moths, almost always of slender build, and of semi diurnal habits. They are the brightest as well as the dullest moth.

The Tiger moths

Tiger moths are stout, hairy moths with broad wings and bright colors. The conspicuous colors, particularly those on the back wings, warn birds that they are inedible. The caterpillars look a lot like a mini hairy bear. A number of these species are found specifically on grass plants.

Hook tip moths belong to the family Drepanidae. They

have hook like wings on the both ends. The most striking character uniting the Drepanidae is the pair ultra-sound-detecting tympanal organs ("ears") on the anterior region of the abdomen. The proboscis is reduced in size or absent.

The Tussock moths

They are called so because of their numerous hairs along with the scales. To insect lovers, the Tussock Moth caterpillars are known for their striking tufts of hair, or tussocks. Many species exhibit four characteristic clumps of bristles on their backs, giving them the appearance of a toothbrush. Some have longer pairs of tufts near the head and rear.

The Lappet Moths

They are the beautiful moths from the family, Lasiocampidae. When in rest they show small forewings and big broaded hind wings. Thus, they are called 'lappet moths' due to the decorative skin flaps. The moths in this family are large bodied with broad wings and may still have the characteristic elongated mouth parts, or have reduced

mouthparts and not feed as adults. They are either diurnal or nocturnal.

The Hawk Moths

They are also called sphinx moth or hummingbird moth; any of a group of sleek-looking moths, that are named for their hovering, swift flight patterns. They have hawk like wings, Cigar shaped body and are known as the fastest flying moths. They have extra long proboscis and so they are the best pollinators. Their caterpillar have eye like markings and horns at their tips.

The Noctuid Moths

The Noctuids have a wide variation in appearance and behavior. Most moths are gray to brown in color and have line or spots on their wings. Some species are brightly colored. Noctuids are typically nocturnal, though some species are diurnal. Most larvae feed on plant foliage, dead leaves, lichens, and fungi; many are serious forest pests. Some are stem or leaf-borers, and still others feed at night on plant shoots. Noctuid moths pupate in cells in soil, in plant cavities,

or in silk cocoons.

Saturnid Moths

The Saturniidae are members of silk moth family but, they are wild. These species are medium to very large in size, and this family includes the largest moths in world. Adults have, relatively small heads, and densely hairy bodies.

The Zygaenid Moths

They are moths which have fascinating, colorful forms, diurnal habits. These diurnal moths are avoided by birds and other predators because both adults and larvae are able to release hydrocyanic acid (HCN), which has enabled many to take part in complex mimicry relationships. Adults are variable in size, and have a well-developed proboscis and commonly visit flowers. Wings are highly variable in shape and are often metallic colored.

The Brahmin Moths

Brahmin moths belong to family Brahmeidae and are characterised by their patterns of wavy lines much like contours on a map. Somehow the intricate patterns appear fitting for a moth from the Indian subcontinent.

Saturniid Moths

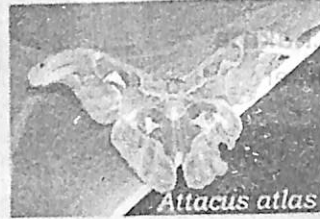
Family: Saturniidae

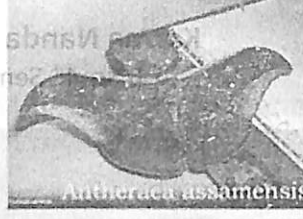
Actias Selene

Loepa katinka

Attacus atlas

Antheraea assamensis

Tussock Moth

Family: Lymantriidae

Carriola ecnomoda

Problepsis eucircota

Nygmia javana

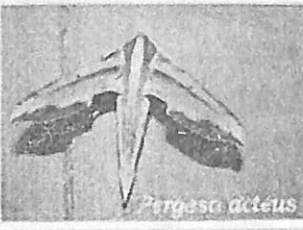
Euproctis sp.

Hawk Moths

Family: Sphingidae

Ambulix pryeri

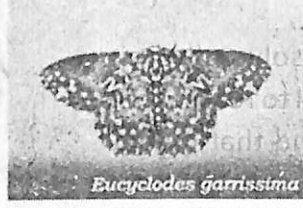
Pergesa acteus

Geometrid moths

Family: Geometridae

Agathis leucosticta

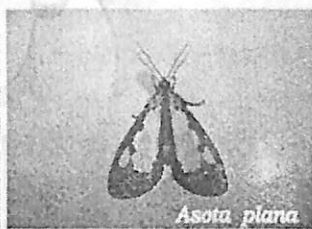
Eucyclodes garrissima

Tiger Moths

Family: Actinidae

Asota carice

Asota plana

Olepa sp.

Cretonotos transiens

Hook-tipped Moths

Family: Drepanidae

Callidrepana petrana

Cyclidia substigmata

Noctuid moths/owlet moths

Family: Noctuidae

Scrobigeria albomarginata

Spirama retora

Oreta sp.

Borsine sp.

Zygaenid Moth

Family: Zygaenidae

Sorita sp.

Cyclosia sp.

Lappet Moths

Family: Lasiocampidae

Trabala viridana

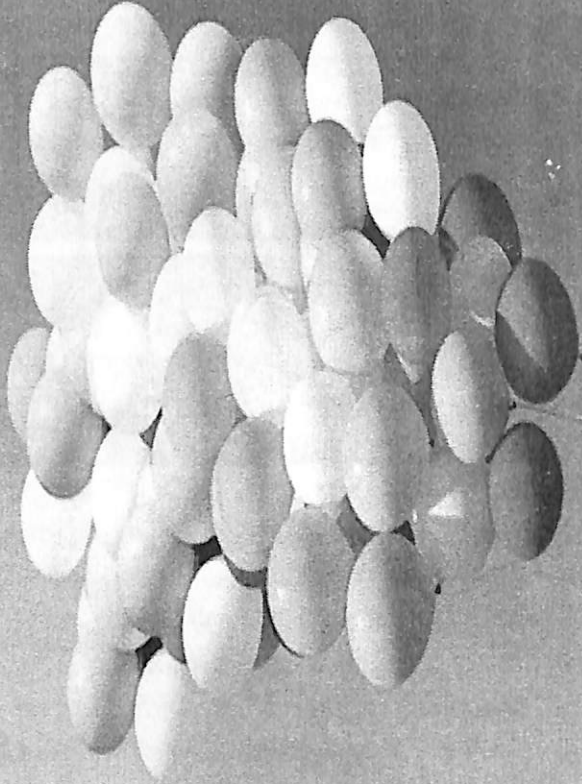

Trabala vishnui

Happiness and Materialism

Karma Nanda Chakma
B.Sc. 4th Semester

Happiness and Materialism is part of our life. Happiness means merriment and Materialism means the belief that material possession and physical comfort are more important than spiritual values.

Many people believe that they can solve all their problems, if only they have money. They fail to realise that money alone cannot solve all problems and that money itself has its attendant problems.

Many people never learn this and all their lives they rush about using all their energy trying to collect many more "gadgets" and when they have them find that these do not satisfy them but that they must have other "things and more gadgets". In fact, the more they have the more desire to have. Therefore, they can never be happy or contented.

The following advice will give us consolation to cease our minds if we lose something or our happiness or someone.

*"Say not that this is yours and that is mine,
Just Say, this came to you and that to me,
So we may not regret the fading shine,
Of all the glorious things that ceased to be".*

Wealth is not something for you to crave for and stash away somewhere. Your wealth is for you to make use for your welfare as well as that of others. If you spend your time just clinging to your property without even fulfilling your obligations towards your country, your people and religion, you may find that when the time comes for you to leave this world you will still be plagued with worries. No

one will have benefited from that wealth which you had so painstakingly collected.

To hope for wealth and gain through gambling is like hoping for shelter from the sun through the clouds, whereas to hope for progress and prosperity through diligence in work is like building a permanent house as a shelter from the sun and rain.

"Your wealth will remain when you die".

Your friends and relatives will follow you up to your grave. But only the good or bad actions you have done during your lifetime will follow you beyond the grave".

Many things that we expect will give us pleasure, disappoint us instead when we get them. It sounds nice to have a lot of money but if and when we get

it, we may find that it brings us more worry than pleasure, deciding how to use or guard our new-found money or we may be led to act foolishly. The rich man begins to wonder if his friends value him for himself or for his money, another form of mental sorrow. And there is always the fear of losing what we have, whether they be possessions or some beloved person. So when we are honest and look closely at what we call "happiness", we find that it is a mere mirage, never fully grasped, never complete, or at best, accompanied by fear of loss.

"Your wealth can decorate only your house but not you. Only your own virtue can decorate you. Your dress can decorate your body but not you. Only your good conduct can decorate you". ■

Some amazing facts

- # Our eyes remain the same size from birth onward, but our nose and ears never stop growing.
- # Ants never sleep!
- # When the moon is directly overhead, you will weigh slightly less.
- # Alexander Graham Bell, the inventor of the telephone, never called his wife or mother because they were both deaf.
- # An ostrich's eye is bigger than its brain.
- # "I Am" is the shortest complete sentence in the English language.
- # Babies are born without knee caps – actually, they're made of cartilage and the bone hardens between the ages of 2 and 6 years.
- # Happy Birthday (the song) is copyrighted.
- # Butterflies taste with their feet.
- # Leonardo Da Vinci invented the scissors.
- # No word in the English language rhymes with month, orange, silver or purple.
- # Shakespeare invented the words "assassination" and "bump."
- # Stewardesses is the longest word typed with only the left hand.
- # Elephants are the only animals that cannot jump.
- # The names of all the continents end with the same letter that they start with.
- # The sentence, "The quick brown fox jumps over the lazy dog" uses every letter in the English language.

The Personality I admire the most

Rimpi Sonowal
B.A. 5th Semester

In this journey of life, one comes across all sorts of men, women and children of varying age. Some of them influence him, while he also influences the others. During this course of give and take I am deeply influenced by my teacher. Her sterling qualities of courage, simplicity, patriotism, broad minded, serving humanity and love of nature influence me immensely.

My teacher has left on me such a great influence which almost recast my life after her own pattern. She is about fifty years. From my childhood, I have heard her name from my elders as a very strict disciplinarian lady, sincere about studies and also punishes students whenever needed in such a way that they would remember in their whole life. From then, I was very eager to meet her once in my life. When I stood in class VIII, I was taken to her for learning English Grammar. On that first day in my tuition I didn't know her name and I was not even aware that the lady whom I wanted to meet for a long time was sitting in front of

me. On that very first day, I got punishment from her for doing two activities at a time i.e. learning and writing at the same time. According to her, we should first learn the subject then write that subject. It was my bad habit at that time to write while learning and for this she warned me twice but I did not care. So, she punished me by throwing my geometry box to me. I was very shocked and afraid at that time and thought that the teacher was very dangerous. But from the first day I was impressed by her skilful teachings. Later I came to know that the lady was none other than the teacher about whom I heard for a long time from my elders and I was eager to meet. Ma'am's simplicity, her moral ideas and the principle of 'Simple Living and High Thinking' greatly influenced me.

Ma'am is a very well educated lady and has double M.A. After meeting her personally, my views about her become completely true. Although, she is a strict lady, she also has a charming personality. I got punishment from her for the first

and last time on that very first day. After that I did not get any punishment from her as I always followed her advice. It is just because of her the subject in which. I was not too much interested in my school days now has become my favourite and studying it now as the major subject. She has all the qualities of a good teacher. She not only gives the description of the text prescribed but also about the moral incidents related to it and she takes most of the examples of the great holy-books. Her strictness has taught me to do my activities properly at time and not to waste our time by indulging ourselves in unnecessary activities.

Her simplicity and child like innocence is yet another quality which has left a deep impression on me. In spite of her high status and highly cultured and educated family, she lives a very simple life. She has implicit faith in 'Ishwar' and never does anything which is against anybody's interest. I also mould my life after her and adopt myself to plain living. I also have learnt from her about the concept of

'modernism' with reference to our life. Modernism does not mean to dress up fashionably to show our high status, to talk in a stylish way, to show that we have a lot of knowledge. Ma'am always taught that we should be broad-minded and positive thinker. She is ever ready to raise voice against corruption, to help the needy people. Such an admixture of love with discipline and duty are seldom seen. Not only I but several others, admire her and draw inspiration from her plain living and high thinking which does not remain only a precept with her; she has practised it to her utmost. I have also derived some of my inspiration from her habits and is equally influenced by her actions which has led me to open a new chapter in my life. I have vowed to live a simple life and tried to help people to the utmost. Whatever good qualities exist in me, in this direction, have been a direct result of my respectable teacher's personal conduct.

Her patriotism is also unsurpassed. She is patriotic and national to the core. Her creed is Gandhian and she always believe in plain thought and straight action. She keeps no secret and can do anything to protect and heighten the honour of the country. One can see her taking a leading part on the eve of all the national functions - the Republic Day, Gandhi Jayanti, the Independence Day and such others. She also takes leading part in helping the people who is suffering from such natural calamities in Assam i.e. flood etc. Her life is more an example than a precept. Her qualities of leadership are quite outstanding. She talks little and works more. Everyone who has met her is deeply influenced. I have not met anybody bearing such patriotic feelings so far.

There are many great men in this country and abroad whose dynamic influence has changed the course of events of the world since time immemo-

rial. The religious, social and political reformers, saints and philosophers have influenced the common man and inspired him to remodel his life on their precepts. In our own country dynamic personalities like Mahatma Dayanand, Lokmanya Tilak, Maharshi Rabindranath Tagore and last of all the Father of the nation, the great Gandhi, have influenced the people of the whole world and set nations on righteous lines and redeemed humanity of the centuries' old wrongs. We read about them in their own works and also of others. But the persons who come in touch with us during this journey of life sometimes cast more stable influence on our lines. We read them more closely and are subconsciously influenced into action by their contact. The all round influence which this teacher cast on me was so immense and deep-rooted that even today her recollection encourages me to better deeds and actions. ■

Some Unknown Facts

- # Dogs and cats, like humans, are either right or left handed.
- # Sherlock Holmes NEVER said "Elementary, my dear Watson".
- # The Guinness Book of Records holds the record for being the book most often stolen from Public Libraries.
- # Bats always turn left when exiting a cave.
- # The shortest English word that contains the letters A, B, C, D, E, and F is "feedback."
- # All Polar bears are left-handed.
- # In England, the Speaker of the House is not allowed to speak.
- # "Dreamt" is the only English word that ends in the letters "mt."
- # Almonds are a member of the peach family, and apples belong to the rose family.
- # Peanuts are one of the ingredients of dynamite.
- # The only 15 letter word that can be spelled without repeating a letter is "uncopyrightable".
- # In most advertisements, the time displayed on a watch is 10:10

চন্দ্রবাহাদুৰ ছেত্ৰী
উচ্চতৰ মাধ্যমিক দ্বিতীয় বৰ্ষ
(বাণিজ্য শাখা)

“Letter to Bapu from generation next on his Birthday.” This is the heading of a chapter of Chetan Bhagat’s book “What young India wants.”

নিমন্ত্ৰণী পত্ৰ

ভাৰতবৰ্ষৰ বাবে গান্ধীজীয়ে নিজৰ গোটেই জীৱন উৎসৰ্গ কৰিছিল। ১৯৪৭ চনত তেওঁ ভাৰতবৰ্ষক স্বাধীন কৰিছিল। কিন্তু প্ৰকৃত স্বাধীনত্বৰ পৰা ভাৰতবৰ্ষ বহুত দূৰত। হয়, তেওঁ ৬৫ বছৰ আগতে আমাক এৰি থৈ গৈছে। কিন্তু এতিয়াও আমি তেওঁক পাহৰি যোৱা নাই। তেওঁ সকলোতে বিদ্যমান অৰ্থাৎ তেওঁৰ ফটো সকলো চৰকাৰী আৰু বেচৰকাৰী প্ৰতিষ্ঠানত দেখিবলৈ পোৱা যায়। স্কুল-কলেজৰ পৰা আৰম্ভ কৰি নোটতো তেওঁ বিদ্যমান।

ইমান কৰাৰ পিছতো আমি তেওঁক গৰ্ব অনুভৱ কৰাবলৈ সক্ষম হৈছো নেকি? নাই মোৰ মতে সক্ষম হোৱা নাই। হয়, ব্ৰিটিছ ভাৰতৰ পৰা যোৱা ৬৫ বছৰ হ’ল। তথাপিও এতিয়া আমি অনুন্নত দেশৰ শৰীতে পৰো। এতিয়াও ভাৰতত বহু দুখীয়া মানুহ আছে। স্বাস্থ্য, শিক্ষা, প্ৰযুক্তিবিদ্যা আদি দিশত আমি পিছপৰা। এতিয়াও বহুতো ল’ৰা-ছোৱালী বিদ্যালয়লৈ যাব পৰা নাই। গ’লেও ভাল বিদ্যালয়লৈ নহয়। সিহঁতে এতিয়াও ভাল কলেজত শিক্ষাগ্ৰহণ কৰিব পৰা নাই। কিয়? এইটো সকলোৰে জানে কোৱাৰ প্ৰয়োজন নাই। স্বাস্থ্যৰ দিশতো একেই।

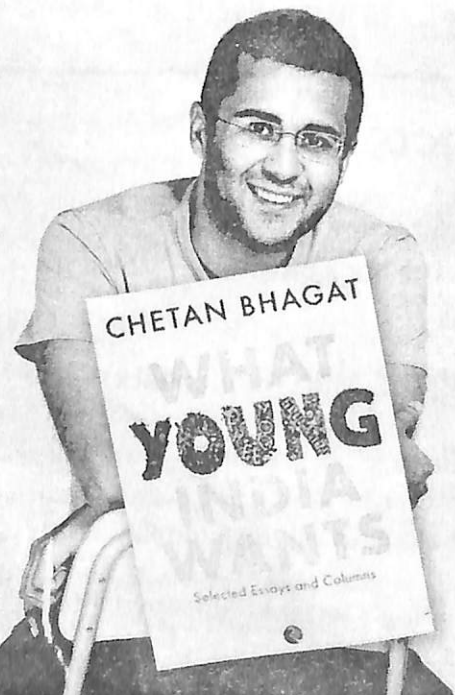
আমি সোনকালে ধনী দেশসমূহৰ শৰীত প্ৰৱেশ কৰিব লাগিব। সোনকালে উন্নতিৰ দিশত আগবাঢ়িব লাগিব। অকল নতুন নতুন বিদ্যালয়, কলেজ, হস্পিটেল আদি স্থাপন কৰিলেই নহ’ব, তাক সুচাৰুৰূপে পৰিচালনা কৰিব পাৰিব লাগিব। নৱ প্ৰজন্মই উপলব্ধি কৰিব লাগিব যে পুৰণি নীতি-নিয়ম, অন্ধ-বিশ্বাস আদিত আৱদ্ধ হৈ থাকিলেই নহ’ব, নতুনত্বত অধিক আগ্ৰহ দেখুৱাব লাগিব।

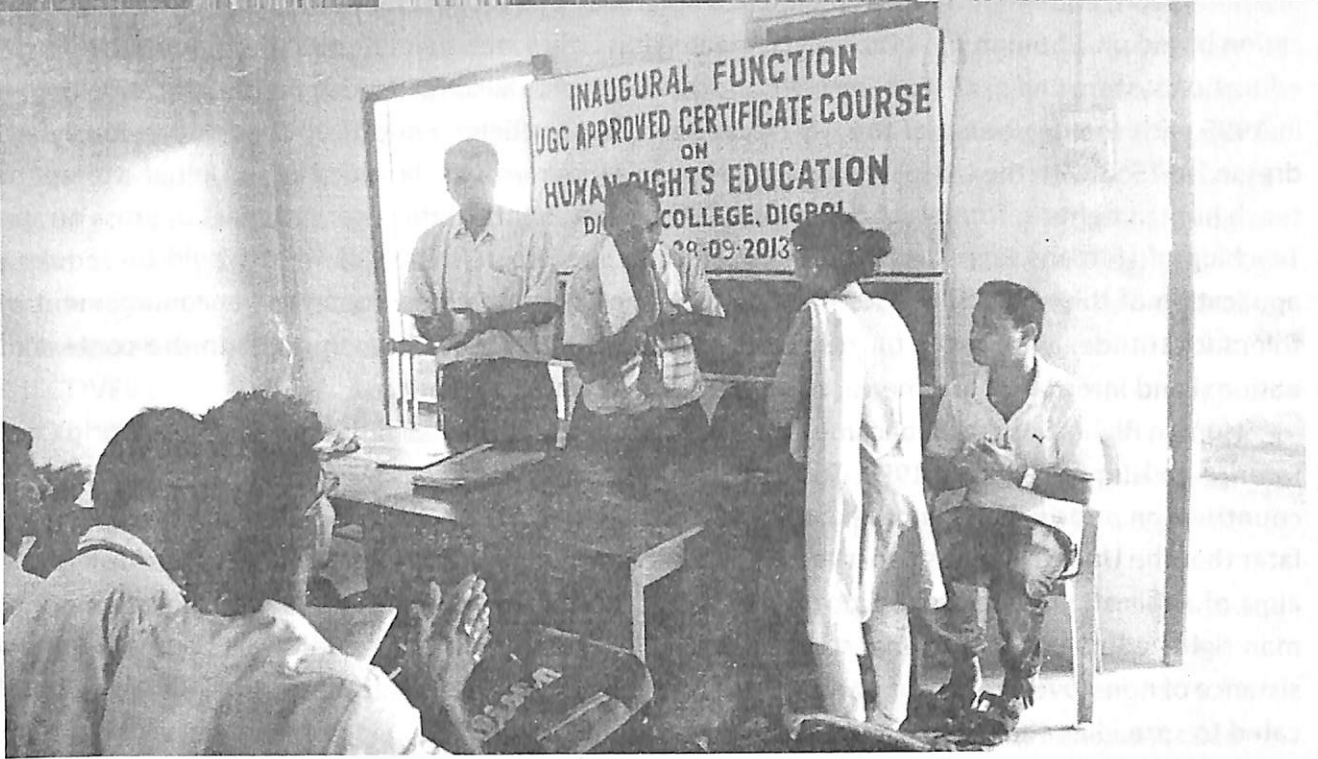
মই নৱ প্ৰজন্মৰ ফালৰ পৰা আপোনাক পৃথিৱীলৈ আকৌ এবাৰ বাহিৰলৈ নিমন্ত্ৰণ কৰিছো। নৱ প্ৰজন্মই আশা কৰিছে যে আপুনি এদিন ইয়ালৈ আহি সকলো ভাৰতীয়ক আকৌ এবাৰ শিক্ষা দিব কিয়নো আপোনাৰ আগৰ শিক্ষা সকলোৰে পাহৰি গ’ল। নতুন প্ৰজন্মক আপোনাৰ প্ৰয়োজন আছে সেইকাৰণে আপোনাক পৃথিৱীলৈ আকৌ নিমন্ত্ৰণ কৰিছোঁ। আমি আকৌ যুদ্ধ কৰিব লাগিব, যিদৰে আপুনি ব্ৰিটিছ সকলৰ লগত যুদ্ধ কৰিছিল। কিন্তু শত্ৰু এইবাৰ ব্ৰিটিছ নহয় আৰু কোনো বাহিৰৰো নহয়। ব্ৰিটিছ সকলকৈও শক্তিশালী শত্ৰু। শত্ৰু হৈছে পুৰণিকলীয়া নীতি-নিয়ম অৰ্থাৎ অন্ধবিশ্বাস আৰু যিসকলে এইবিলাকৰ নেতৃত্ব কৰিছে। সিহঁতে পুৰণি নীতি-নিয়ম, সংস্কৃতি, আদিৰ নাম লৈ দেশখনৰ লুণ্ঠন চলাইছে। আপুনি সিহঁতৰ চিনাক্ত কৰণত আমাক সহায়ৰ হাত আগবঢ়াব পাৰিব।

দেশখনৰ উন্নতিৰ আটাইতকৈ ডাঙৰ উৎস হৈছে নৱ প্ৰজন্ম। সেয়ে এইসকল লোকে নৱ প্ৰজন্মকে বেয়া দিশত অগ্ৰসৰ কৰাবলৈ বহু ক্ষেত্ৰতে সক্ষম হৈছে। নৱ প্ৰজন্মত একতাৰ অভাৱ আছে।

যদি আপুনি পৃথিৱীলৈ নামি আহে, তেন্তে সকলো নৱ প্ৰজন্মক একগোট কৰিব পাৰিব। বিভিন্ন ছাত্ৰ সংগঠন একগোট হ’ব। কোনো আছ, আটাছ, NSUI, আদি নাথাকিব থাকিব মাথোন এটা সংগঠন New Generation Union of India.

যদি আপুনি শত্ৰুক চিনাক্ত কৰিব আৰু নৱ-প্ৰজন্মক একগোট কৰিব, তেতিয়া আমি New Indian Revolution ৰ প্ৰথম স্তৰত অগ্ৰসৰ হ’ব পাৰিম। যদি আপুনি আহিব নোৱাৰে, তেন্তে আমাক আশীৰ্বাদ দিয়ক। আমি দেশৰ উন্নতি কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিম। ■

A STUDY OF ATTITUDE TOWARDS HUMAN RIGHTS EDUCATION AMONG THE STUDENTS OF DIGBOI COLLEGE, TINSUKIA DISTRICT, ASSAM

**POBAN GOGOI
PRADIP DUTTA**

Assistant Professors, Department of Education

“Human rights education is all learning that develops the knowledge, skills, and values of human rights”.

INTRODUCTION:

Human rights are the basic rights that a person irrespective of race, gender or any other background cannot be denied anywhere or at any condition. The term “human rights” denote all rights that are present in our society and without which we cannot live as human beings. The Universal Declaration of Human Rights (UDHR), a declaration adopted by the United Nations General Assem-

bly on 10 December, 1948 at Paris arose directly from the experience of the Second World War and represents the first global expression of rights to which all human beings are inherently entitled. It consists of 30 articles which have been elaborated in subsequent international treaties, regional human rights instruments, national constitutions and laws.

Human rights education is the teaching of the history,

theory, and law of human rights in schools and educational institutions, as well as outreach to the general public. Human rights education is an integral part of the right to education and is increasingly gaining recognition as a human right in itself. Knowledge of rights and freedoms is considered a fundamental tool to guarantee respect for the rights of all. Education should encompass values such as peace, non-

discrimination, equality, justice, non-violence, tolerance and respect for human dignity. Quality education based on a human rights approach means that rights are implemented throughout the whole education system and in all learning environments. The emphasis on Human Rights Education began in 1995 with the beginning of the UN Decade for Human Rights Education, though previously addressed in 1953 with the UNESCO Associated Schools Program, which served as an "initial attempt to teach human rights in formal school settings". The participants of the International Congress on the Teaching of Human Rights met in 1978 to form a specific definition of what would be required application of the education in formal curricula. The Congress agreed upon the encouragement of tolerant attitudes with focus on respect, providing knowledge of human rights in the context of national and international dimensions as well as their implementations.

Human Rights Education became an official central concern internationally after the World Conference on Human Rights in 1993. This conference brought the issue of educating formally in many countries' on priority basis and was brought to the attention of the United Nations. It was two years later that the United Nations approved the Decade for Human Rights Education, which reformed the aims of application once again. Since the development of the UN Decade, the incorporation of human rights education into formal school curricula has been developed and diversified with the assistance of non-governmental organizations, inter-governmental organizations, and individuals dedicated to spreading the topic through formal education.

A comprehensive education in human rights consists of two components: knowledge and information on human rights and the mechanisms that protect these inalienable rights. It is important that education also impart the skills needed to promote, defend, and apply human rights in daily life.

The need of promoting & protecting all human rights is important in order to secure full & universal enjoyment of these rights. It cannot be fulfilled without mass awareness and sensitivity to human rights issues. The grand agenda of global peace & prosperity is possible only with people understanding & imbibing the human rights values. Awareness is important in order to resolve the human right conflicts. This robust participation can be achieved only with human rights education. One pre-condition for success of the same is development of a positive attitude among the rising generation towards the human rights education.

A BRIEF SKETCH OF DIGBOI COLLEGE: Digboi College, Digboi is a premier institution of Assam imparting education in Arts, Science and Commerce at Higher Secondary and Degree levels. It was founded on 15th July, 1965 and has, over the years, achieved a place of pride through the collective efforts of energetic academicians, generous people and dedicated employees. The performance of the students of the college has always been remarkable. In the backdrop of rapid change in the educational scenario, the college is determined to offer courses of contemporary relevance and needs with a blend of modernity and tradition. The college tries to keep itself abreast of activities on a wide gamut of pertinent issues through workshops, seminars, talks, extra-curricular activities etc.

Digboi College had started a certificate course on Human Right Education (UGC funded) in 2010-11. The course is approved by Dibrugarh University. Regular seminars, talks and workshop are organised periodically on this subject. The course starts from the month of August & ends in the month of February in every year.

RATIONALE OF THE STUDY :

Human rights education is the need of the hour. It is the only mean to meet the challenges of human rights related issues. That is why; most of the educational institutions of the contemporary time are trying to introduce the Human Rights Education courses in a formal manner. Now, Human Rights Education is considered as an instrument for equipping the rising generation with adequate

knowledge, skill and attitude on human rights. In addition to this, governments (both Central and State) are also implementing different policy and programmes at different levels for promotion of human rights awareness and skill. All these efforts will go in vain if the people do not develop a positive attitude towards the same. Human Rights Education, in the educational institutions will be successful only after development of a positive attitude among the students. Therefore, measurement of attitude of the students towards Human Rights Education is of great importance. Recognising this, the investigators have attempted to analyse the attitude of the students of Digboi College towards Human Rights Education. The study is an important step for gaining a better understanding of the human rights attitude among the college students.

OBJECTIVES :

Objectives of the present study are mentioned below –

- (1) To find out the attitude of the students of Digboi College towards human rights education.
- (2) To compare the attitude towards Human Rights Education between boys and girls students of Digboi College.
- (3) To compare the attitude towards Human Rights Education between the students from Arts and Science stream of Digboi College.

HYPOTHESES :

- (1) All the students of Digboi College have a positive attitude towards human rights education.
- (2) There is no significant difference between boys and girls students of Digboi College with regard to their attitude towards Human Rights Education.
- (3) There is no significant difference between the students of Arts and Science Stream of Digboi College with regard to their attitude towards Human Rights Education.

METHODOLOGY :

METHOD: The method followed in this study is 'normative survey method'. "Normative survey method is that method of investigation which attempts to describe and interpret what exist at present in the form of conditions, practices, trends, effects, attitude, beliefs, etc," (Siddhu, K.S., 1990, P- 107). The investigators used it because the study is concerned with the existing attitude and beliefs of the students of Digboi College under Dibrugarh University.

POPULATION: The population of the study comprised all the Students of Digboi College. There are 1413 nos. of students in Digboi College.

SAMPLE: A sample of 300 students was selected for the study by using stratified random sampling technique. The sample consists of 150 boy and 150 girls of degree courses from both Science and Arts stream. Out of 150 boys 100 from Arts and the rest 50 was from Science stream. The same procedure was followed in the context of girls also.

TOOL: For the present study, Investigators used the 'Human Rights Education Attitude Scale' (HREAS) constructed by themselves. The "HREAS" is used to measure the attitude of college student's towards human rights education. HREAS consist of 20 items. ("HREAS" is a non-standardised tool.)

ANALYSIS AND INTERPRETATION :

Analysis and interpretation of the collected data has been done to test the aforementioned hypotheses. The HREAS consist of 20 items. That is why; the maximum and minimum score of a respondent can be 100 & 20 respectively.

TABLE NO. : 1

Strongly Agree 23%	Slightly Agree 45%	Neither Disagree nor Agree 21%	Slightly Disagree 9%	Strongly Disagree 2%
-----------------------	-----------------------	-----------------------------------	-------------------------	-------------------------

Above table reveals the fact that majority of the students have shown positive attitude towards Human Rights Education. Only a smaller section of the students have shown their negative attitude towards the same. So, conclusion is that students of Digboi College have positive attitude towards Human Rights Education.

TABLE NO. : 2

Groups	N	Mean	SD	CR	Rejection of the null hypothesis.
Boys	200	67.25	8.10	3.74	
Girls	100	72	11.40		

To test the hypothesis no. 2 i.e. "There is no significant difference between boys and girls students of Digboi College with regard to their attitude towards Human Rights Education" the Mean and Standard Deviation for Boys and Girls were computed separately . The CR is 3.74 which larger than 1.96 (at 0.05 level). Here, we can reject the null hypothesis. That is why; there is a significant difference between boys and girls with regard to their attitude towards Human Rights Education.

TABLE NO. : 3

Groups	N	Mean	SD	CR	Acceptance of the null hypothesis
Science	100	70.25	11.48	0.59	
Arts	200	69	7.96		

To test the null hypothesis no: 3 i.e. "There is no significant difference between the students of Arts and Science Stream of Digboi College with regard to their attitude towards Human Rights Education" CR is computed on the Mean and SD. The CR is 0.59 which is smaller than 1.96 (at 0.05 level). Here, we can accept the null hypothesis. That is why it can be concluded that there is no significant difference between the students of Arts and Science Stream of Digboi College with regard to their attitude towards Human Rights Education.

FINDINGS:

After analyzing the data at hand, the investigators arrived at the following conclusions—

1. Students of Digboi College have positive attitude towards Human Rights Education.
2. There is a significant difference between boys and girls students of Digboi College with regard to their attitude towards Human Rights Education.
3. There is no significant difference between the students of Arts and Science Stream of Digboi College with regard to their attitude towards Human Rights Education.

CONCLUSION:

The study of attitude towards Human Rights Education among the students of Digboi College, Tinsukia District, Assam is an institutional level study wherein the investigators tried to have an insight on the level of attitude towards Human Rights Education. Here, the attempt was made to analyse the attitude of the College students in relation to gender and Stream. This micro-level study reveals many significant conclusions. The investigators hope that this study will be helpful for the

Educational Administrators, Policy makers and the concerned Authorities while taking decisions relating to Human Rights Education at College level. While conducting the study, the investigators realized that a lot of studies can be done in this area of serious concern. Further, in-depth studies can be undertaken on Attitude towards Human Rights Education at macro level taking some other considerations like locality (Rural-Urban), Levels of education (Elementary, Secondary, University), attitude of teachers etc.. ■

BIBLIOGRAPHY :

1. Aggarwal, J.C: Theory and Principles of Education, Vikas Publishers House Pvt. Ltd., New Delhi, 1981
2. Dash, B.N: Foundation of Educational Thought and Practice, Kalyani Publishers, New Delhi, 1995
3. Koul, Lokesh : Methodology of Educational Research, Vikas Publishing House PVT. LTD, Noida, 2008
4. Mahapatra, Nibedita: "Role of Education in Promotion and Protection of Human Rights", Odisha Review, September – 2012.
5. Wikipedia, the free Encyclopedia.

The Gods

Visible

To Me

Pritam Oli
H.S 2nd year
(Commerce Stream)

We often hear people talking about 'God'. They say that there are about 3 billion gods who are worshipped. But why can't we see them? Why can't we touch their feet and seek blessings, these questions come to my mind. But before getting answer I fall in deep sleep. The next morning, forgetting about them, I do my works but, the questions arise frequently in my mind : Do Gods Really Exist?

And the answer is 'yes' according to us. I can see them, I can touch their feet and seek blessing from them and I can also talk to them. They are my parents, who have shown me the first ray of light and who care for me more than anyone. They work hard day and night, to earn money so that I can remain far away from all kinds of odds. And I hope everyone will agree with me that they are the gods visible to us. When I wish sometimes, to have an omelette in the dinner, I don't know how my mother reads my minds, and prepares it for me. We also know that God can read our feelings. So, if my parents are able to read my feelings, aren't they gods?

I feel myself very much lucky, as I have my parents with me. So I never miss any opportunity to worship them and Seek blessings from them. If I take rebirths, I wish to get them as my parents every time. ■

বাংলা সাহিত্যে রবীন্দ্রনাথ ঠাকুরের অবদান সম্পর্কে নতুন করে কিছু বলার আছে বলে মনে হয় না। যদিও তিনি বিশ্বকবি নামে অধিক পরিচিত কিন্তু তাঁকে শুধু বিশ্বকবি নয়, বিশ্বঔপন্যাসিক, বিশ্বনাট্যকার, বিশ্বপ্রাবন্ধিক বললেও কিছু ভুল বলা হয় না। তিনি বিশ্বসাহিত্যের ইতিহাসে যেমন নিজের নামটিকে চির লিপিবদ্ধ করে গেছেন, তেমনি বাংলা সাহিত্যের একচ্ছত্র সম্রাট। তাঁর মৃত্যুর পর প্রায় বাহাত্তর বছর হয়ে গেল, তবু বাঙালীর জাতীয় জীবনে তিনি শয়নে, স্বপনে, জাগরনে আজও নিত্য বিরাজমান। জন্মের পর মাত্র সতের বছর বয়সে প্রথম কাব্য ‘কবিকাহিনী’ (১৮৭৮) ছাপা হয়েছিল, তারপর থেকে তাঁর যাত্রা শুরু সে যাত্রা মৃত্যুর আগের দিন পর্যন্ত, ১৯৪১ সালে তিনি কাব্যগ্রন্থ লিখে যাত্রা শেষ করেছিলেন। তিনি কাব্যগ্রন্থ দিয়ে সাহিত্যের অভিনায় প্রবেশ করলেও ছোটগল্প, উপন্যাস, নাটক, প্রবন্ধ ও চিঠি-পত্রে অনবদ্য ছিলেন। বঙ্কিমচন্দ্রের হাতে বাংলা উপন্যাসের প্রাণপ্রতিষ্ঠা হলেও রবীন্দ্রনাথ ঠাকুর সেই প্রাণকে আরো সতেজ করে তুলতে সচেষ্ট হয়েছিলেন। বঙ্কিমচন্দ্রের হাতে বাংলা উপন্যাস রূপ পাওয়ার আগে আরো একজন বিখ্যাত লেখকের হাতে উপন্যাসের ছোঁয়া পেয়েছিল। তিনি বিখ্যাত ‘আলালের দুলাল’ গ্রন্থের লেখক প্যারীচাঁদ মিত্র। তিনি চেষ্টা করেছিলেন মাত্র কিন্তু সফল হতে পারেন নি। বঙ্কিমচন্দ্রের ‘দুর্গেশ নন্দিনী’ (১৮৬৫) প্রথম বাংলা উপন্যাসের শিরোপা লাভ করেছিল। ঊনবিংশ শতাব্দীর সাতের দশক থেকে নয়ের দশক পর্যন্ত বঙ্কিমচন্দ্র মোট ১৪ টি উপন্যাসটি রচনা করেছিলেন। ফলে ঊনবিংশ শতাব্দীর শেষার্ধ্বে যেমন বঙ্কিম যুগ নামে চিহ্নিত করা হয়, তেমনি বিংশ শতাব্দীর প্রথমার্ধ্বে রবীন্দ্রযুগ বললে কিছু ভুল বলা হয় না। বিচিত্রমুখী প্রতিভার অধিকারী রবীন্দ্রনাথের আলোচনা নয়, মূলতঃ ঔপন্যাসিক রবীন্দ্রনাথের প্রগতিশীলতার আলোচনা এখানে মুখ্য স্থান পাবে।

বঙ্কিমচন্দ্র পরবর্তী বাংলা উপন্যাস সাহিত্যে রবীন্দ্রনাথের আবির্ভাব। উপন্যাসের পালাবদলে, স্বাদপরিবর্তনে রবীন্দ্রনাথ অনন্য। ঠাকুর পরিবারের আভিজাত্য তাঁকে সমাজ পরিবর্তনে, মননে, চিন্তনে নতুন পথের সন্ধান দিয়েছিলেন। উপন্যাসের প্রথম দিকে তিনি বঙ্কিম প্রভাবিত হলেও, কয়েকবছরের ব্যবধানে তাঁর মৌলিকতা ও নিজস্বতা বাংলা সাহিত্যকে চিরন্তন করে তুলেছিল। কৈশোরের সীমা তখনও অতিক্রম করেন নি, মাত্র ষোল-সতের বয়স, সেই অপরিণত হাতে প্রথম উপন্যাস প্রকাশিত হয় ‘ভারতী’ পত্রিকায়। সেটিকে তিনি উপন্যাসের মর্যদা দিতে চান নি, সেটি হল ‘করুনা’ (১৮৭৭-১৮৭৮) বঙ্কিমচন্দ্র উপন্যাসের মধ্যে পুরুষ চরিত্রের পাশাপাশি নারী চরিত্রের সৃষ্টি করেছিলেন। পুরুষ ও নারীর প্রেম, প্রেমের পরিণতি ও বিকাশের পাশাপাশি দাম্পত্য কলহ, টানাপোড়েন তাঁর উপন্যাসে বৈচিত্র্য সৃষ্টি করেছিল। প্রেমে তিনি আগুন জ্বালিয়েছিলেন, আগুনের ষি হিসেবে ব্যবহার করেছিলেন বিধবা নারীকে। বঙ্কিমচন্দ্রের উপন্যাসে বিধবা প্রেমের অঙ্গনে আছতি দিয়ে সমাজের কলঙ্কের ভার লাঘব করেছিল। রবীন্দ্রনাথের প্রথম উপন্যাসে বঙ্কিমচন্দ্রের প্রভাব পরিলক্ষিত হয়। ‘করুনা’ উপন্যাসে মহেন্দ্র-রজনী ও মোহিনীকে নিয়ে কাহিনী গড়ে উঠলেও

আরো একটি উপকাহিনীও গড়ে উঠেছিল। অনূতপ্ত মহেন্দ্র স্ত্রী রজনীর কাছে ফিরে এসেছিল, তাদের দাম্পত্যজীবন সুখময় হয়ে উঠেছিল কিন্তু শেষ পর্যন্ত বিধবা মোহিনী প্রেমিক মহেন্দ্রের কল্যানকামনায় কাশীবাসী হয়েছিল। এই ঘটনা বঙ্কিমচন্দ্রের ‘বিষবৃক্ষ’ উপন্যাসের কথা মনে করায়। ‘বিষবৃক্ষ’র সঙ্গে তফাৎ এই বঙ্কিমচন্দ্র বিধবাকে প্রেমের অভিনয় এনে আবার তাকে প্রত্যাখ্যাত করে এবং পরিণতি হিসাবে বিষপানে অথবা তরবারির আঘাতে হত্যা করে। কিন্তু রবীন্দ্রনাথের উপন্যাসে বিধবার এই প্রেমের পরিণতি দেখাতে সক্ষম না হলেও, বিষপানে বা তরবারিতে হত্যা না করে কাশীতে পাঠিয়েছিলেন।

ঔপন্যাসিক রবীন্দ্রনাথ ও প্রগতিশীল চিন্তার আলোকে

দীপেশ মণ্ডল

সহকারী অধ্যাপক, বাংলা বিভাগ

‘বিষবৃক্ষ’ দেবেন্দ্রনাথের বৈঠকখানায় বসে তারাচরন বিধবাবিবাহ ও স্ত্রী শিক্ষা বিষয়ে যেরূপ প্রবন্ধাদি পাঠ করতেন, নরেন্দ্রের বাগানবাড়িতে বসে বিধবাবিবাহ ও নারীর স্বাধীন বিবাহের সপক্ষে গদাধর ও স্বরূপ তেমনি আলোচনা করেন।’ (করুনা)।

দ্বিতীয় উপন্যাস ‘বউঠাকুরানীর হাট’ গ্রন্থাকারে মুদ্রিত প্রথম উপন্যাস হিসাবে স্বীকৃত। উদয়াদিত্য, প্রতাপাদিত্য ও বিভা (প্রকৃত নাম বিমলা) এই তিনজনকে নিয়েই উপন্যাসটি গড়ে উঠেছে। ঐতিহাসিক উপন্যাস নামেই পরিচিত। ইতিহাসের কাহিনীকে গ্রহণ করে রবীন্দ্রনাথ এই উপন্যাস রচনা করেছিলেন। প্রতাপাদিত্য কন্যাকে পতিগৃহে পাঠানোর আগেই আশঙ্কা করেছিলেন, জামাতা তাকে প্রত্যাখ্যান করবে, সেজন্য আগে থেকেই তার কন্যার জন্য ঘোষণা করে দিয়েছিলেন, কন্যাকে তিনি কাশী পাঠাচ্ছেন। বিমলা স্বামীর রাজ্যে পৌছে স্বামীর আদেশের প্রত্যাশায় নৌকাতে অপেক্ষা করে, তাঁকে দেখবার জন্য দলে দলে প্রজারা দুটে আসে। অত্যধিক মানুষের ভিড়ে সেখানে হাট বসে যায়, ফলে উপন্যাসটির নাম হয় ‘বউ ঠাকুরানীর হাট’। উপন্যাসের উপসংহার অংশে কিন্তু অন্য কাহিনী দেখা যায়, স্বামীর কাছে পরিত্যক্ত হয়ে বিভা (বিমলা) উদয়াদিত্যের সঙ্গে কাশীবাসী হয়েছেন। এখানেও রবীন্দ্রনাথ বিধবা চরিত্র অঙ্কন করেছেন, বিধবাকে কাশীতে পাঠিয়েছেন তবে বালক রবীন্দ্রনাথের এই উপন্যাসের কাহিনীতে একটু অসংগতি লক্ষ করা যায়। তবুও তিনি যে প্রগতিশীলতার মনোভাব দেখিয়েছেন তা অসাধারণ। স্বামী-স্ত্রীর আগমনের খবর পেয়েও গ্রহণ করার মনোভাব দেখায় নি, কিন্তু শাশুড়ী মাতা উদ্যোগী হয়ে বধূমাতাকে প্রাসাদে নিয়ে গেছে। জমিদার স্বামী একাধিক স্ত্রী বা নারীর স্পর্শ তাঁকে স্ত্রীর প্রতি মোহভঙ্গ করলেও সংসারের গৃহিনী সমাজের সামনে মাথা হেঁট হতে দিতে চান নি, নিজে পুরুষের নির্দেশ অমান্য করে পুত্রবধূকে সন্মান দেখিয়েছেন।

‘রাজর্ষি’ বউঠাকুরানীর অল্পকাল পরেই প্রকাশিত। ১৮৮৭ খ্রীষ্টাব্দে ‘বালক’

নামক মাসিক পত্রিকাতে প্রকাশিত হয়েছিল। উপন্যাসটি ধারাবাহিক ভাবে ছাব্বিশটি (২৬ টি) পরিচ্ছেদে প্রকাশিত হয়েছিল। ত্রিপুরার রাজপরিবারের ঘটনা নিয়ে লেখা উপন্যাস। মৌলিকতা থাকলেও বঙ্কিমচন্দ্রের প্রভাব মুক্ত হতে পারেন নি। উপন্যাসটির কেন্দ্রীয় ঘটনায় তিনি গোবিন্দমানিক্য ও রঘুপতির আদর্শগত দ্বন্দ্ব দেখিয়েছেন। আসলে প্রেমের অহিংস পূজার সঙ্গে হিংস্র শক্তিপূজার বিরোধ দেখাতে চেয়েছিলেন। ‘রাজর্ষি’ উপন্যাস লেখার পরবর্তী বেশ কয়েক বছর রবীন্দ্রনাথ কোন উপন্যাস রচনায় হাত দেন নি। ১৯০৩ সালে তাঁর অতি বিখ্যাত উপন্যাস ‘চোখের বালি’ প্রকাশিত হয়। প্রকৃতি, ইতিহাস এই পর্বে বিসর্জন দিয়েছেন। তিনি চিনেছেন মানুষের অন্তরকে, অন্তরের অন্দর মহলে প্রবেশ করে অন্তর্যন্ত্রনাকে ফুটিয়ে তুলেছেন। ‘চোখেরবালিতে’ ঔপন্যাসিক এখানে শুধু কাহিনীকার নন, মানবজীবন রহস্যের ব্যাখ্যাতা। এই উপন্যাসের প্রধান তিনটি চরিত্র মহেন্দ্র-বিনোদিনী-আশা। মহেন্দ্র মায়ের অনুরোধে আশাকে বিয়ে করে বাড়ী

আনে। মহেন্দ্র বিয়ের পর আশাকে নিয়ে ঘরবন্দী হয়ে থাকার মত অবস্থা তৈরী হয়। বাল্য বন্ধুত্বের সূত্রে বিনোদিনীর মা মহেন্দ্রের মা রাজলক্ষ্মীর কাছে প্রস্তাব আনে বিনোদিনীকে বিয়ের জন্য কিন্তু রাজলক্ষ্মীর সম্মতি থাকলেও মহেন্দ্রের আপত্তিতে সে বিয়ে হয় নি। অন্যএ বিয়ে হয়ে যায় বিনোদিনীর। কিন্তু অকালে বিধবা হয়ে আবার বাপের বাড়ি ফিরে আসে। অন্যদিকে মহেন্দ্র তার কাকিম্মা অল্পপূর্ণার বোনঝিকে পছন্দ করে বিয়ে করে। আশাকে পেয়ে মহেন্দ্র মায়ের প্রতি যে কর্তব্যও ভালবাসা থেকে বিস্মৃত হয়।

পুত্রের প্রতি তাঁর যে একাধিপত্য তা বজায় রাখতে না পেরে মহেন্দ্রের মা গ্রামের বাড়িতে চলে যান। আবার যখন কোলকাতায় ফিরে আসেন তখন বিনোদিনীকে সঙ্গে নিয়ে আসেন। উপন্যাসের দ্বন্দ্ব এখান থেকে শুরু হয়। বিনোদিনী যেসময় মহেন্দ্রের সংসারে প্রবেশ করে তখন মহেন্দ্র আশা প্রেমাভেগে অন্য ভাঁটা পড়ে সেই ভাঁটার সময়ে জোয়ারের জল হয়ে মহেন্দ্রের জীবনে প্রবেশ করে বিনোদিনী। বন্যাও বইয়ে দিয়েছে, কিন্তু শেষ পর্যন্ত বিনোদিনী ভাঁটা হয়ে কাশীতে থেমে গেছে। মাঝখানে শুধু কয়েকবছর উচ্ছল জোয়ারে মহেন্দ্র বিনোদিনীর জীবন বয়ে গেছে। আশা সেই জোয়ারে হারিয়ে গিয়েছিল, কিন্তু বিনোদিনী জোয়ার যখন শেষ হল আশা আবার নিজের শ্রোতে ফিরে

তবুও তিনি যে প্রগতিশীলতার মনোভাব দেখিয়েছেন তা অসাধারণ। স্বামী-স্ত্রীর আগমনের খবর পেয়েও গ্রহণ করার মনোভাব দেখায় নি, কিন্তু শাশুড়ী মাতা উদ্যোগী হয়ে বধূমাতাকে প্রাসাদে নিয়ে গেছে। জমিদার স্বামী একাধিক স্ত্রী বা নারীর স্পর্শ তাঁকে স্ত্রীর প্রতি মোহভঙ্গ করলেও সংসারের গৃহিনী সমাজের সামনে মাথা হেঁট হতে দিতে চান নি, নিজে পুরুষের নির্দেশ অমান্য করে পুত্রবধূকে সন্মান দেখিয়েছেন।

এল। বিনোদিনী শুধুই ডেউ, আশা মনিমুক্ত নিয়ে সংসারে অবিচল হয়ে থাকল।

‘চোখের বালি’ উপন্যাসটির মধ্যে ঔপন্যাসিক রবীন্দ্রনাথের পূর্ণতার পরিচয় স্পষ্ট হয়ে ওঠে। এখন তিনি যুবক। তিনি প্রান দিয়ে মানুষের মনের ছবি প্রত্যক্ষ করেছেন। চরিত্রের জটিল দ্বন্দ্ব, মনোবিকলন, সংসারে জটিল তত্ত্ব আবিষ্কার করেছেন। তিনি নারীর যৌবন, যৌবনের বিস্তার যৌবনের উপভোগ করবার সুযোগ দিয়েছেন। যে সময় তিনি উপন্যাসটি লিখছেন, তখন ভারতবর্ষের মেয়েরা অল্প বয়সে বিধবা হয়ে ‘নবযৌবনকে বিফলে’

অতিবাহিত করবেন, এ তিনি সহ্য করতে পারছিলেন না, সেজন্য বিনোদিনী চরিত্রটিকে কৌশলে রাজলক্ষ্মীর সঙ্গে মহেন্দ্রের পরিবারে প্রবেশ করিয়েছেন। আশা অপরিণত, সংসার অনভিজ্ঞা। আশা নিজের প্রয়োজনেই বিনোদিনীকে অবলম্বন করেছে। বিনোদিনীর সহযোগিতায় তাদের বিবর্ন ও বৈচিত্র্যহীন দাম্পত্য জীবনকে আশা পুনরুজ্জীবিত করে তুলতে চেয়েছে এবং এই প্রয়াসের প্রাথমিক প্রয়াসে সে খুশি ও নিশ্চিত হয়েছে। সেই সময় পতি প্রেমের গৌরব তাকে বিনোদিনী সম্পর্কে সন্দ্বিগ্ন হতে দেয় নি। যাই হোক, শেষ পর্যন্ত বিনোদিনীর যৌবনের উদ্যম উদ্যানে মহেন্দ্র বিচরণ করে আবার নিজের বাসায় ফিরেছে। সমাজবাস্তবতার উর্দে উঠে রবীন্দ্রনাথ কিছু সৃষ্টি করতে চান নি, সেজন্য বিনোদিনীকে কাশীতে পাঠিয়েছেন। আরো একটি দিককে তিনি পাঠকের সচক্ষে তুলে ধরেছেন, তাহল, বিধবা মা রাজলক্ষ্মী সন্তানের আগলে রাখতে যখন অসমর্থ হয়েছে তখন কাশীতে চলে গেছেন। এয়েন সেকালের বাস্তব সংসারের প্রতিচ্ছবি। বিবাহের পর নবজীবনে পুত্রের সুখ সেকালের বিধবা মায়ের অপূর্ণ যৌবনের ঈর্ষাকে ফুটিয়ে তোলে। আধুনিক রবীন্দ্রনাথের মন সত্যেই বিনোদিনী রাজলক্ষ্মী চরিত্র দুটিতে পাঠকের নতুন স্বাদের সন্ধান দিয়েছেন।

‘চোখের বালি’ উপন্যাসের রচনার দু’বছর পর প্রকাশিত হয় — ‘নৌকাডুবি (১৯০৬) উপন্যাস। রমেশ, কমলা ও হেমলিনী এই উপন্যাসের প্রধান চরিত্র। একটি নৌকাডুবির ঘটনাকে কেন্দ্র করে এই উপন্যাসের কাহিনী আবর্তিত হয়েছে। জটিল কোন দ্বন্দ্ব এই উপন্যাসে চিত্রিত হয়নি। একটি স্বপ্নাবেশ অচেতন্য চরিত্রকে সত্যে রূপ দিয়েছিল। কিন্তু সে স্বপ্নের ঘোর যখন কেটে গেল, তখন আসল সত্যকে জানতে পারল আর তখনই সমস্ত সম্পর্কগুলো এলোমেলো হয়ে গেল। এই উপন্যাসে রবীন্দ্রনাথ নারীর জয় দেখিয়ে একটা পুরুষকে সর্বসান্ত করেছেন। উপন্যাসের পরিণতিতে কমলা তার স্বামীকে ফিরে পেয়েছে, হেমলিনীর মন একটি

অধ্যাত্ম আশ্রয়ের অভিমুখী হয়েছে, কিন্তু রমেশের জীবন ব্যর্থ হয়ে গেছে। পুরুষশাসিত সমাজে পুরুষের জয়ের পরিবর্তে নারীর জয় দেখানোর সাহস রবীন্দ্রনাথের কলমে সজীব হয়ে উঠেছে। ‘নৌকাডুবি’র পর ‘গোরা’ (১৯১০) রবীন্দ্রনাথের একেবারে ভিন্নধর্মী উপন্যাস। বঙ্গভঙ্গ আন্দোলনের ফলে দেশে সমাজ পরিবর্তনের যে জোয়ার এসেছিল, সেখানে জাতীয়তাবাদী দেশ প্রেমিকের প্রতিনিধিরূপে গোরা আবির্ভাব। গোরা কণ্ঠে রবীন্দ্রনাথ বলতে চেয়েছেন যে এই অন্ধমোহ ও পরানুকরণের মধ্যে কল্যান নেই, জাতির ভবিষ্যৎ নেই — ভারতবর্ষকে তার নিজের পথেই কল্যানের তপস্যা করতে হবে। অন্যত্রও রবীন্দ্রনাথ স্বকণ্ঠে অনুরূপ উচ্চারণ করেছেন :

“স্বাধীন আত্মারে

দারিদ্র্যের সিংহাসনে করো প্রতিষ্ঠিত
রিক্ততার অবকাশে পূর্ণ করি চিত।”

ভারতবর্ষের যেকোন রবীন্দ্রনাথের কল্পনায় বিজড়িত, গোরা তার জীবনব্যাপী সাধনায় যে ভারতবর্ষকে সন্ধান করে ফিরেছে, আনন্দময়ী সেই ভারতবর্ষের মূর্তপ্রতীক — যাঁর ‘জাত নেই, বিচার নেই, যিনি শুধু কল্যানের প্রতিমা।’

‘গোরা’ উপন্যাস প্রকাশিত হওয়ার ছ’ বছর পর প্রকাশিত হয় ‘ঘরে - বাইরে’ উপন্যাস (১৯১৬)। এই উপন্যাসটি বঙ্গভঙ্গ আন্দোলনের প্রেক্ষাপটে রচিত। নিখিলেশ, বিমলা, সন্দীপকে ঘিরে ত্রিকোন প্রেমের উপন্যাস। এই উপন্যাসটি কয়েকটি দিক দিয়ে অভিনব। প্রথমতঃ এই উপন্যাসে প্রথম চলিত ভাষার ব্যবহার লক্ষ্য করা যায়। তেমনি বিমলা প্রথম নারী রবীন্দ্র উপন্যাসে, যে প্রথম পুরুষের সামনে বেরিয়ে আসতে পেরেছিল। চিকের আড়ালে থেকে পুরুষের কথা শোনা ভারতীয় নারীর আদর্শ ছিল, সেই আদর্শ ভেঙে প্রথম বিমলা বেরিয়ে এল। নিখিলেশ প্রেমিক, বিমলা লোভী, সন্দীপ ভক্ত। রবীন্দ্রনাথ সত্যের জয়ে বিশ্বাসী। জোর করে ভালবাসা আদায় করার বিরোধী, সেজন্য নিখিলেশ বিমলা বিশ্বাস করেছে, বিমলা নিখিলেশকে চিনতে ভুল

করেছে। তাই সে সন্দীপের প্রলোভনে পা দিয়েছে। বিমলার ভুল ভেঙেছে অমূল্যর মধ্যে দিয়ে। কিন্তু তখন দেবী হয়ে গেছে। বিমলার চরিত্র আঁকতে বসে রবীন্দ্রনাথ সমাজ বাস্তবতার কঠিন সত্যে উপনীত হয়েছেন। বিমলা সম্পর্কে বলেছেন, ‘বন্যার জল যখন কলসীর মধ্যে ঢোকে, তখন কলসীর কৈমাছ কলসী থেকে বেরিয়ে গেলে, সে আর কলসীতে ফিরে আসেনা।’ তেমনি ঘরের বউ একবার বাইরে বের হলে সে আর আগের মত ফিরে আসে না। যেটা বিমলার ক্ষেত্রে প্রযোজ্য।

‘ঘরে-বাইরে’ প্রকাশের একই বছর প্রকাশিত হয় ‘চতুরঙ্গ উপন্যাসটি। শচীশ দামিনী জ্যাঠামশাইকে নিয়ে কাহিনী আবর্তিত হয়েছিল। গুরুজী এই কাহিনীর মধ্যে প্রবেশ করে উপন্যাসটির দ্বন্দ্ব ফুটিয়ে তুলতে সক্ষম হয়েছেন। ‘চতুরঙ্গ’ নামটি দাবার গুটির সঙ্গে তুলনীয়। উপন্যাসের কাহিনীতে নায়ক শচীশ তার জীবনের ছক বারবার সাজিয়েছে, বারবার ভেঙেছে। দামিনীর জীবনেও এই ছকের খেলা। সংকেত ও সংযম গভীরতার মধ্যেই ‘চতুরঙ্গ’র শিল্প সৌন্দর্য নিহিত এই উপন্যাসে দামিনীর আগুনে পুড়ে ছাই হয়ে গেছে শচীশ ও শ্রীবিলাস। দামিনীর মৃত্যুর পর শ্রীবিলাস তাকে আরো সত্য বলে জেনেছে। রবীন্দ্রনাথ দামিনী চরিত্র আঁকতে গিয়ে নারী যে সমস্ত কতখানি শক্তি আসন, পুরুষের কাছে কতখানি প্রয়োজনীয়তা যে পাঠকের সামনে তুলে ধরেছেন। যে সময় উপন্যাসটি লিখিত হয় সে সময় ভারতবর্ষে নারীকে এইরকম মর্যাদার আসনে আর কোন উপন্যাসিক বসাতে পারেন নি, একথা সাহসের সঙ্গে বলা যেতে পারে। এর পরের উপন্যাসটি রবীন্দ্রনাথ পুরোপুরি বাস্তবতায় নারীকে নতুন রূপে সাজিয়ে তুলেছেন। উপন্যাস ‘যোগাযোগ’ নায়ক মধুসূদন ও নায়িকা কুমুদিনী। কুমুদিনী উচ্চ শিক্ষিতা কিন্তু মধুসূদন অশিক্ষিত অর্থের অহংকারে কুমুদিনীকে বিয়ে করে। কুমুদিনীর যে মানসিকতা তা একেবারে ভারতীয় নারীর মানসিকতা স্বামী যার কাছে এক নির্বিশেষ ভাব। মধুসূদন কুমুদিনীর

সঙ্গে ব্যবহারে একেবারে অপটু কিন্তু “পয়সার মাহাত্ম্য সন্দেহে সে কথায় কথায় যে মন্তব্য করত, সেই গর্বোক্তির মধ্যে তার রক্তগত দারিদ্র্যের একটা হীনতা ছিল। এই পয়সা পূজার কথা মধুসূদন বার বার তুলত কুমুভ পিতৃর খোঁটা দেবার জন্যই” কিন্তু মধুসূদন কুমুদিনীর এই সম্পর্কের মাঝে এসে হাজির হয়েছিল শ্যামাসুন্দরী। শেষ পর্যন্ত শ্যামসুন্দরীকে চোখের জল ফেলে নীরবে বিদায় নিতে হয়েছে।

‘যোগাযোগ’ উপন্যাস সম্পর্কে বলা ভাল, রবীন্দ্রনাথ সমাজ সংস্কারক। যে সময় ভারতবর্ষে মহিলা শিক্ষার জাগরণ দেখা দিয়েছিল, সে সময় বিবাহের ক্ষেত্রে অশিক্ষিত পুরুষের সংখ্যা বৃদ্ধি পেয়েছিল, নারী পুরুষ সমানাধিকার কথাটি স্পষ্ট হলেই সমাজে বিশৃঙ্খলা, সে জন্য কৌশলে কুমুদিনীর মত শিক্ষিতার সঙ্গে মধুসূদনের বিয়ে দিয়ে সমাজে সমতা বজায় রাখতে সহায়তা করেছিলেন। ‘শেষের কবিতা’ (১৯২৮) রবীন্দ্রনাথ পুরুষের জীবনে

নারীর দুই ভিন্ন ভূমিকার কথা বলেছিলেন একটিতে সে গৃহিনী অন্যটিতে প্রণয়িনী। আবার একই তত্ত্ব অন্য একটি উপন্যাসে অন্যভাবে দেখাতে চেয়েছেন। ‘দুইবোন’ উপন্যাসে মেয়ের যে দুই জাতের একটি জাত হল মা, আর একটি জাত হল প্রিয়া এই দুই শ্রেণীর আকর্ষণে পুরুষের জীবনে যে সমস্যা সৃষ্টি হতে পারে ‘দুইবোন’ (১৯৩৩) উপন্যাসে তারই চিত্র উপস্থাপিত করেছেন শর্মিলা উর্মির মধ্যে। রবীন্দ্রনাথ গবেষণা করেছেন দুই জাতীয় নারী চরিত্র সৃষ্টি করে। পুরুষের চিত্রে দুই ভিন্নজাতীয় নারীর প্রভাব ও প্রতিক্রিয়া পরিমাপ করতে চেয়েছেন লেখক। ‘শেষের কবিতা’য় উপন্যাসিকের স্বভাবে কবির সংযোগে রবীন্দ্রমনের মুক্তি ঘটেছে। শেষের কবিতায় রবীন্দ্রনাথ আধুনিক নারীর চিত্র অঙ্কন করেছেন কেটি ও লাবন্যের মাধ্যমে। ‘শেষের কবিতার’কে উপন্যাস না বলে যৌবনের কাব্য যেতে পারে।

পারে বন্ধিম পরবর্তী রবীন্দ্রনাথ আধুনিক সাহিত্যের যত রকম গবেষণা সম্ভব, তাঁর লেখা উপন্যাসগুলোর মধ্যে করতে সক্ষম হয়েছিলেন। ইতিহাসের কাহিনী দিয়ে আরম্ভ করে সমাজ, সমাজের অলি-গলি ডিঙিয়ে একেবারে রাজপথে এসে উপস্থিত হয়েছেন। ইতিহাসাশ্রিত, দ্বন্দ্বমূলক, বৃহৎ সমস্যামূলক, মিস্টিক ও রোমান্টিক, ব্যঞ্জনধর্মী উপন্যাসের স্রষ্টা। উপন্যাসিকের যেরনের বাস্তব দৃষ্টিভঙ্গি এবং বিশ্লেষণ কুশলতা থাকা প্রয়োজন গীতিকবি সেজাতের হন না। ফলে রবীন্দ্রনাথের উপন্যাসে বাস্তব চিত্র-চরিত্রগুলো কল্পনার রঙে রঙিন হয়ে উঠেছে। সেইজন্য সাধারণ পাঠক রবীন্দ্রনাথের কবিতাতে মুগ্ধ হলেও তাঁর উপন্যাসের জনপ্রিয়তা শিক্ষিত সমাজ ও পাঠকের মধ্যে সীমাবদ্ধ ছিল। সে যাই হোক, রবীন্দ্রনাথ ঠাকুর যে ঊনবিংশ শতকের শেষার্ধ ও বিংশ শতকের প্রথমার্ধে প্রগতিশীলতায় অগ্রগতি দেখিয়েছিলেন, সে খন বাঙালী কোনদিন শোধ করতে পারবে না। ■

পরিসমাপ্তিতে একথা বলা যেতে

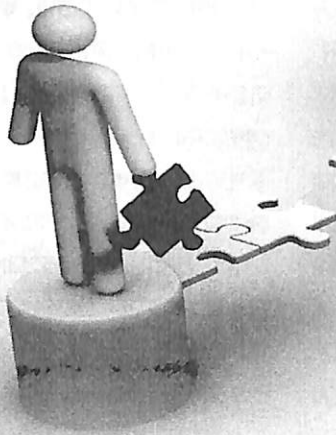
সহায়ক গ্রন্থ	গ্রন্থকারের নাম
১। বাংলা সাহিত্যের সম্পূর্ণ ইতিবৃত্ত	— ড° অসিত বন্দোপাধ্যায়
২। উপন্যাসিক রবীন্দ্রনাথ	— ড° ধীরেন্দ্র দেবনাথ
৩। বঙ্গসাহিত্যে উপন্যাসের ধারা	— ড° শ্রীকুমার বন্দোপাধ্যায়
৪। জীবনস্মৃতি	— রবীন্দ্রনাথ ঠাকুর
৫। রবীন্দ্র জীবনী (১ম খণ্ড)	— প্রভাতকুমার মুখোপাধ্যায়
৬। রবীন্দ্র সাহিত্যের ভূমিকা	— ড° নীহার রঞ্জন রায়
৭। কথাসাহিত্যে রবীন্দ্রনাথ	— অধ্যাপক বিশুপতি চৌধুরী

Did you Know???

- # Tigers have striped skin, not just striped fur.
- # The planet Venus does not tilt, so consequently, it has no seasons. It is the only planet that rotates clock-wise.
- # Honey is the only food that doesn't spoil.
- # The word “set” has more definitions than any other word in the English language.
- # Molecularly speaking, water is actually much drier than sand.
- # Human tonsils can bounce higher than a rubber ball of similar weight and size, but only for the first 30 minutes after they've been removed.
- # Coca-Cola was originally green.
- # Moths are unable to fly during an earthquake.
- # Like fingerprints, every person's tongue print is different.
- # No piece of normal-size paper can be folded in half more than 7 times.
- # The tongue is the only muscle that is attached from one end only.
- # Pumice is the only rock that floats in water.
- # Your foot is the same length as your forearm, and your thumb is the same length as your nose. Also, the length of your lips is the same as the index finger.

Failure is the mother of SUCCESS

Pravassor Chakma
B.A. 2nd Sem.
B.A. 2nd Sem.

Every successful person fail many times before they achieve success. The failures let them know about their short comings. It tells their lack of preparedness, lack of vigour in their efforts. Making a mistake is not a crime but a source to learn to progress toward the success.

Failure is nothing but the lack of preparedness, lack of competitiveness and lack of vigour in efforts. It tells us that our effort is not sufficient to our level of success. It not only extracts our shortcomings but also encourages us toward success.

The past failures give us nothing but relate our career to our future prospects. The failures give us the green to improve the mistake in the future, thus clear the barrier / hindrance on our way to success.

Failure in not a thing to be frustrated by, disappointed at and depressed of, because every success lies behind the failure. It gives zeal to bounce back and compensate the past short coming. It gives the final resolution to a person, a way toward his success.

No one can directly touch the tip of success because it cannot be inherited by birth. In fact, one has to cultivate passing a series of steps.

Abraham Lincoln failed many a times but he was never frustrated. Rather he struggled with more determination, with full donation in the failures. He was never discouraged of his failure rather he embraced it. As a result, latter he became the president of America. The Indian freedom fighters also failed many times yet they continued their attempt with every different method for the freedom and finally, they became successful in getting the freedom of India.

When success comes easily, it asks for its price. There are two categories of people in the world. But the success always comes to the hope of the obligant people who persist even after the failure. The failure either defeats and discourages the people or the people learn from it and make improvements and there by ensure its success.

In this way failure is the real Indicator of success. It is the pillar of the success. It sets fire to the wings. It rectifies the past mistakes and tells us, now to make our effort toward the right direction of success and finally we become able to get our success. The greatest glory never fall with failure but rise every time it falls.

To say, failure is the mother of success. It is the stepping stone of success. ■

এইচ.ই.বে'ট্ছ - "যিকোনো বস্তু
এটা ঘোঁৰাৰ মৃত্যুৰ পৰা আৰম্ভ কৰি
এগৰাকী গাভৰুৰ প্ৰথম প্ৰেমলৈকে,
এটা ফুলৰ পাপৰি মেলখোৱাৰ পৰা
আৰম্ভ কৰি এটা প্ৰচণ্ড
ভূমিকম্পলৈকে - সূৰ্য্যৰ পোহৰত
দেখা প্ৰতিটো বস্তুৱেই চুটি গল্পৰ
বিষয় হ'ব পাৰে।"

কথা শিল্প

দায়িত্ব, কৰ্তব্য আৰু প্ৰেমৰ পথেদি

কৰবী ডেকা

স্নাতক পঞ্চম স্নাত্ত্বাসিক (কলা শাখা)

অনামিকাই ঘড়ীটোলৈ চালে। চাৰে আঠ বাজিবৰে হ'ল। আজি কেইবাদিনৰ মূৰত তাই কলেজলৈ ওলাইছে। গতিকে অলপ সোনকালে গ'লে ভাল হয়। সেই হিচাপত অনামিকাই আৰু পোন্ধৰ মিনিটৰ ভিতৰতে ওলাই যাব লাগিব। ইতিমধ্যে তাই কাপোৰ-কানি পিন্ধি সাজু হৈছেই। “মা ভাত কেইটামান বাঢ়ি দেখোন” — অনামিকাই চুলিখিনি ফণিয়াই ফণিয়াই মাকক চিঞৰিলে।

অনামিকাই পাকঘৰলৈ সোমাই যোৱাৰ আগতেই মাকে গৰমে গৰমে ভাতকেইটা বাঢ়ি টেবুলত সজাই দিছিল। তাই গৈ চকীত বহাৰ সময়তে এবাৰ মাকৰ মুখলৈ চালে। এই দুদিনমানতে মানুহজনীক বেছি বুঢ়ী হোৱা যেন লাগিছে।

গোটেই জীৱনটো মাকজনীয়ে কেৱল সংগ্ৰামেই কৰিলে। কিন্তু মনৰ সুখ হ'লে কেতিয়াও নাপালে। মানুহজনীৰ মুখত যি অকণমান হাঁহি বিৰিঙিছিল সেয়াও স্থায়ী নহ'ল। ভাতকেইটা লিৰিকি বিদাৰি খাই থকাৰ মাজতে অনামিকাই আকৌ এবাৰ মাকলৈ চালে। তেওঁ মুখেৰে একো মতা নাই। আনকি তাইৰ চকুলৈও চোৱা নাই। কাঁহী এখনত ভাত কেইটামান লৈ মাক পাকঘৰৰ পৰা ওলাই গ'ল। ভায়েকক দিবলৈ নিছে চাগৈ। অনামিকাৰ হঠাৎ নিজকে দোষী দোষী যেন অনুভৱ হ'ল। হৈ যোৱা পৰীক্ষাৰ ৰিজাল্টবোৰ পাহৰি

তাই পুনৰ নতুন উদ্যমেৰে আগবাঢ়িম বুলি থিৰাং কৰিছিল। কিন্তু মাকৰ মুখখনে যেন তাইক পুনৰ আঘাত দিলে। ভাগ্যই তাইৰ লগত কিয় এই খেলখন খেলিলে তাই নাজানে। যাৰ বাবে মাকে মনত ইমান আঘাত পাবলগীয়া হ'ল। মাকৰ বাৰু তাইৰ ওপৰত খং উঠি আছে নেকি ?

সেইকাৰণে চাগৈ তেওঁ তাইৰ লগত ভালদৰে কথা পতা নাই। ভালদৰে চকুলৈ চোৱা নাই। কাঁহীখনত থকা ভাতকেইটা তাই শেষ কৰিব নোৱাৰিলে। ডিঙিৰ ওচৰতে ভাত কেইটামান লাগি ধৰা যেন অনুভৱ হ'ল তাইৰ। ভাতৰ পাতৰ পৰা উঠি মুখৰ লগতে কাঁহীখনো ধুই তাই লৰালৰিকৈ পাকঘৰৰ পৰা ওলাই আহিল। কলেজলৈ নিয়া বেগটোত পানীৰ বটলটো ভৰাই অনামিকাই গোঁসাই থানৰ দুৱাৰ মুখৰ পৰাই নেদেখাজনলৈ সেৱা এটা কৰি কলেজলৈ যাবলৈ সাজু হ'ল। যাওঁতে তাই এবাৰ মাকৰ মুখলৈ ভুমুকি মাৰি চালে। মাকে ভায়েকৰ ভাত খোৱা কাঁহীখন লৈ আহিব ওলাইছে। তাই লাহেকৈ

আগফালৰ প্ৰকাণ্ড চোতালখনৰ সৈতে এটা প্ৰকাণ্ড ‘আসাম’ টাইপৰ ঘৰ অৱশ্যে অনামিকাহঁতৰ ৬ জনীয়া পৰিয়ালটোৰ বাবে যথেষ্ট ডাঙৰ। ককাকৰ দিনৰ ঘৰটো পাছত তাইৰ দেউতাক দদায়েকহঁতে তাৰ বেৰবোৰ পকী কৰি নতুনকৈ সজাইছিল। আজিকালি ডাঙৰ চহৰত এনে ঘৰ নায়েই। আনকি তাহাঁতৰ দৰে সৰু চহৰবোৰতো খুব কমেইহে এনে ঘৰ দেখিবলৈ পোৱা যায়।

কৰিডৰটোৰ বাহিৰলৈ ওলাই গ'ল।

আগফালৰ প্ৰকাণ্ড চোতালখনৰ সৈতে এটা প্ৰকাণ্ড ‘আসাম’ টাইপৰ ঘৰ অৱশ্যে অনামিকাহঁতৰ ৬ জনীয়া পৰিয়ালটোৰ বাবে যথেষ্ট ডাঙৰ। ককাকৰ দিনৰ ঘৰটো পাছত তাইৰ দেউতাক দদায়েকহঁতে তাৰ বেৰবোৰ পকী কৰি নতুনকৈ সজাইছিল। আজিকালি ডাঙৰ চহৰত এনে ঘৰ নায়েই। আনকি তাহাঁতৰ দৰে সৰু চহৰবোৰতো খুব কমেইহে এনে ঘৰ দেখিবলৈ পোৱা যায়। তাইৰ ভনীয়েক জন্মৰ পাছতেই দেউতাকহঁতে পুৰণি ঘৰটো সাল-সলনি কৰিছিল যদিও সন্মুখৰ ডাঙৰ চোতালখন তেনেকৈয়ে ৰাখি থৈছিল। এইখন চোতালৰপৰাই হেনো ডাঙৰ

(ডিগৰৈ) চাৰি আলি পাওঁতে বাছৰ পৰা
নামি অনামিকাই খোজ কাঢ়িলে
কলেজৰ অভিমুখে। এতিয়ালৈকে চাগৈ
শইকীয়া ছাৰৰ বাদে কোনো কলেজলৈ
অহাই নাই। তাই যিমানেই কলেজৰ
ভিতৰৰ ফালে খোজ ল'লে, সিমানেই
তাইৰ কলেজলৈ যাবলৈ মন নোহোৱা
হ'ল। সকলোৱে ৰিজাল্টৰ কথা সুধিব।

সৰু হৈ আছে। পিতৃ
ৰুগীয়া, কাম কৰিব
নোৱাৰে আৰু মাকে
হাঁহ, ছাগলী, মূগী পুহি
অনামিকাক কলেজত
পঢ়ুৱাইছে।

“বাইদেউ আৰু
অলপ পিছলৈ
যাওকচোন। বাছত
থকা কণমানি
ল'ৰাটোৰ মাতত
সম্বিত ঘূৰি আহিল
অনামিকাৰ। আৰু
ক'ত যাম?” এইখন

দুয়োজনী জীয়েকক বিয়া আৰু চাকৰিৰ
পাৰ্ট দিয়াৰ সপোন দেখিছিল দেউতাক
তথা ঘৰৰ সকলোৱে। সেমেকি উঠা
চকুহাল অনামিকাই তললৈ নমাই আনিলে।
ঘৰৰ পৰা ওলায়েই কেইখোজমান
আগবাঢ়ি গৈ তাই বাছ এখনত উঠি ল'লে।
ঘৰৰ পৰা তাই কলেজলৈ দহ
কিলোমিটাৰমান হ'ব। সচৰাচৰ তাই বাছত
অহা-যোৱা কৰে। যোৱা চাৰিটা বছৰে
তাই একেটা পথেৰে অহা-যোৱা কৰি
আছে। কিন্তু আজি পাঁচ দিনৰ মূৰত তাই
কলেজলৈ আহিছে। অনামিকাই জানে
আজি কলেজত প্ৰতিজন বন্ধু-বান্ধৱী তথা
শিক্ষক সকলৰ প্ৰশ্নবানে তাইক থকা-
সৰকা কৰিব। কিন্তু কি উত্তৰ দিব? কাৰণ
প্ৰকৃত উত্তৰটো তাই তিনিটা ছেমিষ্টাৰতে
ইংৰাজী বিষয়তে বেক পাইছে। ৰিজাল্ট
বেয়া হোৱাত মনৰ দুখত আৰু লাজত
অনামিকাই কলেজলৈ অহা নাছিল। কিন্তু
ঘৰত থাকি দুখ কৰিলে কি হ'ব তাইৰ হৈ
যোৱা ভুলৰ পাছত ঘৰটোত সোমাই
থাকিবলৈ তাইৰ মন নগ'ল। মানুহৰ প্ৰশ্ন
বানৰ পৰা সদাই কিমান আঁতৰি ফুৰিব?
কিন্তু ঘৰত মাকৰ মুখখন দেখিলে তাইৰ
নিজকে বৰ দেৱী যেন অনুভৱ হয়। চকুলো
ধৰি ৰাখিব নোৱাৰে তাই। তদুপৰি তাইৰ
মাক আৰু ভনীয়েকৰ সন্মুখত নিজৰ
দুৰ্বলতাইনি প্ৰকাশ কৰিব নোৱাৰে। কিয়নো
তাইৰ মাকহঁতৰ বাবে দুখীয়া পৰিয়ালৰ এগটি
গোহৰ চাকি। ইতিমধ্যে বায়েক মধুস্মিতাৰ
বিয়া হৈছে আৰু ভনীয়েক, ভায়েক নিচেই

ইমান সৰু গাড়ী তাতেই দুৱাৰ মুখলৈকে
মানুহ ইয়াৰ পাছতো আকৌ আৰু দুজন
উঠাবলৈ বিচাৰিছে। তাই আঁতৰি নিদিয়াত
যাত্ৰী দুজন উঠিব খুজিও বৈ গ'ল।
হেন্দিমেনটোৱে কিবা এটা কওঁ বুলি তাইৰ
মুখলৈ চাওঁতেই সন্মুখৰ চালকৰ আসনৰ
পৰা চালকজনে মাত লগালে --
“পেচেঞ্জাৰৰ কথামতে চলিম নেকি? ঐ
পোৱালী, উঠাই ল মানুহটোক।”
“পেচেঞ্জাৰৰ কথামতে চলিব বাৰু
নালাগে। কিন্তু পেচেঞ্জাৰ নহ'লে তোমাৰ
গাড়ী চলিব নেকি? আৰু দুজন লোক ক'ত
ক'ত উঠাব? যাত্ৰীৰ মূৰত নেকি?
তোমালোকৰ সিমানো জ্ঞান নাইনে?”

তাইৰ খঙে চুলিৰ আগ পাইছিলগৈ।
তাই খঙৰ ভমকত চালকজনেও আৰু
কোনো প্ৰত্যুত্তৰ নিদিলে। অনামিকাই
ভুৰভুৰাই থাকিল।

(ডিগৰৈ) চাৰি আলি পাওঁতে বাছৰ
পৰা নামি অনামিকাই খোজ কাঢ়িলে
কলেজৰ অভিমুখে। এতিয়ালৈকে চাগৈ
শইকীয়া ছাৰৰ বাদে কোনো কলেজলৈ
অহাই নাই। তাই যিমানেই কলেজৰ
ভিতৰৰ ফালে খোজ ল'লে, সিমানেই
তাইৰ কলেজলৈ যাবলৈ মন নোহোৱা
হ'ল। সকলোৱে ৰিজাল্টৰ কথা সুধিব।
তথাপি মনটো অলপ ডাঠ কৰি অনামিকা
নিজৰ কোঠা পালেগৈ। আজি সোমবাৰ।
কলেজলৈ সকলো আহিব চাগৈ আজি।
তাই বেধুখন টানি বহিবলৈ লওঁতেই সীমাই
মাত দিলে অনামিকা আহিলি। উপাসনাই

কৈছিল তই আহিবি বুলি। “অ
আহিলো”। — তাই চমুকৈ উত্তৰ দিলে।
ইতিমধ্যে কলেজৰ ল'ৰা-ছোৱালীবোৰ
এজন-দুজনকৈ আহিবলৈ ধৰিছিল।
“সকলো বিষয়তেই আগবাঢ়িছিলি, পঢ়া
শুনাওটো ভালকৈ কৰিছিলি, পিছে ক'ত
কেণা লাগিল অনামিকা”? কলেজত
সোমায়ই মামু আহি তাইৰ কাষত বহি
ল'লেহি। মামুৰ সৈতে তাইৰ সম্পৰ্ক
আনসকলতকৈ নিবিড়। অনামিকাই মামুৰ
কথাৰ উত্তৰ দিবলৈ কোনো ভাষা বিচাৰি
নাপালে। চিন্তা নকৰিবি অনামিকা। কিবা
এটা ভাল নিশ্চয় হ'ব। তই সাহসী
ছোৱালী, ঘৰখনো তইয়ে ধৰি ৰাখিবি—
মামুয়ে তাইৰ হাত এখনত খামুচি ধৰিলে।
দুটা ক্লাচ কৰিয়েই অনামিকা কলেজৰপৰা
ওলাল। কলেজত মন নবহিল তাইৰ।
তদুপৰি কাম কেইটামানো আছে।
অনামিকাই খোজ কাঢ়ি কাঢ়ি চাৰি আলি
পালেহি। ৰাস্তাটোৰে পূৰলৈ অকণমান যাব
লাগিব। ফেব্ৰুৱাৰী মাহ যদিও গৰম
লাগিছে। আজিৰ ব'দটো অলপ কাঢ়া।
ইফালে ছাতিটোও আনিবলৈ পাহৰিলে।
দুপৰীয়া সময়ত বজাৰৰ পৰিৱেশ অলপ
পাতল হৈ আছে। মানুহ কম। স্কুলত
থাকোতেই বিহুৱে-পূজাই যেতিয়া
লগৰবোৰে ফুৰি কৰিছিল, তেতিয়া তাই
মাথো নিজৰ মনটোক ডাঠ কৰাৰ অহৰহ
চেপ্টা চলাইছিল। কলেজতো লগৰ ৰিমা,
পাহী, প্ৰতিমা, উপাসনাইতে যেতিয়া
ধুনীয়াকৈ সাজি-কাচি কলেজলৈ আহিছিল,
তেতিয়া অনামিকাই মাথো নিজকে প্ৰশ্ন
কৰিছিল — তাইবো বাৰু এনেদৰে
সাজোন-কাচোন কৰিবলৈ মন নাযায়নে?
উত্তৰটোও তাই লগতে নিজেই দিয়ে।
সেইবোৰ তাই পাছতো কৰিব পাৰিব।
আগতে ঘৰখনৰ দায়িত্ব। অজানিতেই
অনামিকাই নিজকে ঘৰখনৰ মাজতে আৱদ্ধ
কৰি পেলাইছিল।

জীৱনটোৰ পাৰ কৰি অহা দিনবোৰৰ
কথা ভাবি ভাবি তাই কেতিয়া বাছ আস্থান
পালেহি গমেই নাপালে। এনেয়ে
ইমানখিনি পইচা পানীত পেলাব নোৱাৰি।
লঘোনে-ভেকে থাকিব নালাগিলেও বহুত
চিন্তা কৰি চলিব লাগে সিহঁতে। অনামিকা

ঘৰ আহি পায় মানে আবেলিয়ে হৈছিল। গাটো ধুই তাই পাকঘৰত সোমাল। মূৰটো অলপ কামুৰিছে। চাহ একাপ খালেহে ভাল লাগিব। তাই হাতত চাহকাপ লৈ মাকৰ কোঠালৈ ভুমুকিয়াই চালে। ভায়েকৰ কাষতে মাক শুই আছে। ভাত খায়েই শুলে চাগৈ। মাকজনীক শান্তিৰে শুই থকা দেখি তাইৰ ভাল লাগিল। খুব কষ্ট কৰি সিহঁতক ডাঙৰ কৰিছে। জীৱনত বহুত দুখ পাইছে মানুহজনীয়ে। মানুহৰ জীৱনত সকলো সম্পৰ্কত স্বার্থ থাকিব পাৰে। কিন্তু মাকৰ মমতা এই সকলোবোৰৰ উৰ্ধত। টকা-পইচাবে সুখ দিব নোৱাৰিলেও অপাৰ মমতাৰে তাহাঁতক ইমানদিনে আৱৰি ৰাখিছে। মিতিৰ-কুটুম্বৰ ঘৰলৈকো যাবলৈ বাদ দিয়া মাকজনীৰ মুখত সামান্য হাঁহি বিৰিঙিছিল তাই বি.এ পাছ কৰি সৰু-সুৰা কিবা চাকৰি কৰি ঘৰখন চম্ভালি ল'ব পৰা হ'ব বুলি। ইয়াতো তেওঁৰ মনত কিছু সকাহ পাইছিল অনামিকা, মৌচুমীয়ে নিজৰ জীৱনটো গঢ়ি ল'ব পাৰিব বুলি ভাবি।

প্ৰায়েই মোমায়েক-মামীয়েকে অনামিকাক কৈছিল — “মাৰে তহঁতৰ বাবে কিমান কৰিব? তহঁতে নিজৰ চিন্তা নিজেই কৰিব।” অনামিকাই মামীয়েকৰ কথাখিনি ঠিকেই বুজিছিল আৰু সেইমতেই হয়তো তাই জীৱনৰ সিদ্ধান্তবোৰ লৈছিল। কিন্তু মৌচুমী অনামিকাৰ দৰে চিন্তা কৰিব পৰা নাছিল। প্ৰতিজনী ছোৱালীৰে জীৱনত কিছুমান সপোন থাকে। সেই সপোনত দেখাজনক মনৰ মাজত নিজৰ কাষত বিচাৰে। ছোৱালীবোৰে বাৰু কেতিয়াৰ পৰা এনে সপোন দেখে? তাইৰ দৰিদ্ৰতাৰ হেঁচাতেই হয়তো মনৰ মাজত সৃষ্টি হোৱা সপোনবোৰৰ কথা তাই গমেই পোৱা নাছিল।

“মই তোমাক সংগ দিব অহা নাই। তোমাৰ দুখৰ সমভাগী হ'ব বিচাৰিছো।” — পিন্টুৱে কৈছিল অনামিকাক। পিন্টুক লগ পোৱাৰ পাছৰ পৰাই অনামিকাৰে মনত কিছুমান অনুভূতিৰ সৃষ্টি হৈছিল। সি আৰু কৈছিল — “কেৱল একেটা

কথা চিন্তা কৰাটো পাপ নহয়, মূৰ্খামি, আহিব লগা আগলুক পৰীক্ষাবোৰ কেনেকৈ ভাল কৰিব পৰা যায় সেই কথাটোহে ভবা উচিত।”

মামীয়েকৰ ঘৰলৈ যাওঁতে ওচৰৰে বায়ু সেনা বিভাগত চাকৰি কৰা পিন্টু নামৰ ল'ৰাজনক প্ৰথম লগ পাইছিল মামীয়েকহঁতৰ ঘৰত। চিনাকী হোৱাৰ পাছত অফিচলৈ আহোঁতে যাওঁতে সি তাইক দেখি হাঁহি মাৰিছিল অথবা আগবাঢ়ি আহি তাইৰ খবৰ সুধিছিল। এতিয়া পিন্টুৱে তাইক ভালকৈ পঢ়াবলৈ আৰু টান পোৱা বিষয়টো তেওঁ নিজে পঢ়াব বুলি কৈ অনামিকাৰ মনত আশাৰ ৰেঙনি আনিলে। তাইৰ যেন সকলো দুখ দূৰ হ'ল।

পঢ়া টেবুলৰ পৰা লগে লগে বাহিৰলৈ ওলাই আহি আকাশলৈ চালে নীলা আকাশখনত এচমকা ডাৱৰ ফালি এখন বিমান অসীমলৈ উৰি গৈছে। তাইৰ অন্তৰখনে যেন কৈছে — “সেই বিমানখন যেন ময়েই।” ■

You should know

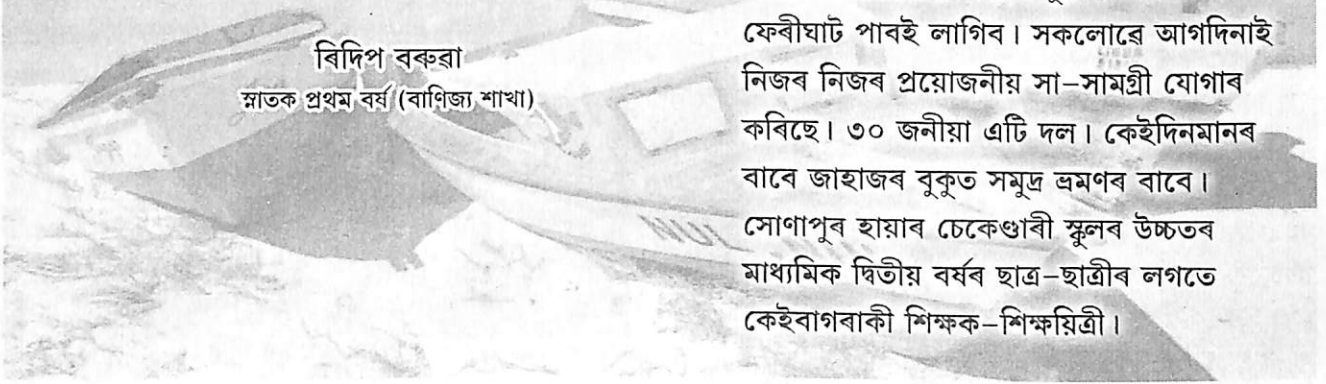
- #The human brain is 80% water.
- # Men's shirts have the buttons on the right while women's shirts have the buttons on the left.
- # Human fingernails grow nearly 4 times faster than toenails.
- # The Great Pyramid at Giza in Egypt holds a constant temperature of 68 degrees Fahrenheit.
- # The liquid inside young coconuts can be used as a substitute for blood plasma.
- # Oak trees do not produce acorns until they are fifty years of age.
- # It takes approximately 2 million flowers for a bee to make 1 pound of honey.
- # Human saliva has a boiling point three times that of regular water.
- # It is physically impossible to urinate and give blood at the same time.
- # The letter J does not appear anywhere in the periodic table of the elements.
- # The right lung of a human is larger than the left one. This is because of the size and placement of the heart.
- # Watermelons, which are 92% water, originated from the Kalahari Desert in Africa.
- # The hair of some cancer patients treated with chemotherapy can grow back in a different colour, and sometimes even be curly or straight.

ৰীতা আৰু ইয়াংদন

বিদ্যাপ বৰুৱা

মাতক প্ৰথম বৰ্ষ (বাণিজ্য শাখা)

আজি ৰীতা, পাহি, ৰুণজুনহঁতৰ গাত তৰণি নাই। কাইলৈ যাত্ৰাত কি কি লাগিব, কোনযোৰ কাপোৰে শুৱাব, কেনেকৈ যাব ইত্যাদি কামবোৰত ব্যস্ত। পুৱা ৯ বজাত ফেৰীঘাট পাবই লাগিব। সকলোৱে আগদিনাই নিজৰ নিজৰ প্ৰয়োজনীয় সা-সামগ্ৰী যোগাব কৰিছে। ৩০ জনীয়া এটি দল। কেইদিনমানৰ বাবে জাহাজৰ বুকুত সমুদ্ৰ ভ্ৰমণৰ বাবে। সোণাপুৰ হায়াৰ চেকেণ্ডাৰী স্কুলৰ উচ্চতৰ মাধ্যমিক দ্বিতীয় বৰ্ষৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ লগতে কেইবাগৰাকী শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী।

সময়ে লৈ গ'ল সেই যাত্ৰাৰ দিনলৈ। পুৱা ৭ মান বজাত সকলোৱে গোট খাই ৮-৩০ মান বজাত ফেৰীঘাট পালেহি। ৯ বজাৰ লগে লগে যাত্ৰা আৰম্ভ হ'ব সাগৰৰ বুকুত। গতিকে অকণো পলম নকৰি সকলোৱে জাহাজত উঠিল। জাহাজৰ ভিতৰতে চলিল তেওঁলোকৰ খোৱা-বোৱা। ক্ষন্তেক সময় পিছতে আৰম্ভ হ'ল

যেতিয়া তেওঁলোকৰ জাহাজখন পানীৰ তললৈ গতি কৰিছিল তেতিয়া ৰীতাই অসীম সাহসেৰে টিউব এটাত ধৰি বাহিৰলৈ ওলাই যায়। তাই যেনেকৈ সাহসী, ঠিক তেনেকৈ সাঁতুৰাৰে পৰা আদি কৰি নানা ধৰণৰ বিদ্যাত সৰুৰে পৰাই বৰ পাকৈত আছিল। শত্ৰুৰ পৰা কেনেকৈ হাত সাৰিব পাৰি ইত্যাদি কিছুমান বিদ্যা দেউতাকেই দিছিল। সেইবাবেই হয়তো তাই জীৱনটোক লৈ আকৌ নিজৰ ঠাইলৈ বুলি উভতি আহিব পাৰিছিল।

আহিছিল টোৱে-টোৱে খুন্দা খাই উঠাত। সেই টোটা তেওঁলোকৰ ফেৰীখনৰ ওপৰ পালেহি। অলপ সময় ইফাল-সিফাল কৰিয়েই ফেৰীখন গতি কৰিলে সাগৰৰ তললৈ। য'ত আছিল ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ লগতে শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী আৰু জাহাজৰ অন্যান্য মানুহবোৰ। সেই দৃশ্যই সকলোৰে মন দুখৰ সাগৰত বুৰাই দিছিল।

তেওঁলোকৰ জাহাজখনৰ যাত্ৰা। সাগৰৰ মৃদু বতাহে তেওঁলোকৰ গা-মন জুৰ পেলালে। সকলোৱে নানা ৰং ধেমালিৰ মাজেৰে আগুৱাই গ'ল তেওঁলোকৰ যাত্ৰা। ভালেকেইটা দ্বীপ পাৰ হৈ গ'ল। এনেকৈয়ে চাৰিদিন চাৰি ৰাতি পাৰ হ'ল। জাহাজৰ খিৰিকীৰে অহা চিকিমিক পোহৰে ৰাতিপুৱাৰ বাতৰি দিলে। ক্ষন্তেকৰ পিছতে এটি ঠাণ্ডা বতাহ গাত লাগিল। ৰহিম চাৰ আৰু প্ৰশান্ত চাৰে বাহিৰলৈ গৈ বাহিৰৰ পৰিৱেশ দেখি তেওঁলোকৰ যেন মুখৰ মাত নাইবিয়া হৈ গৈছিল। ওপৰত দেখা গৈছে ডাৱৰ'বীলাকে অতি বেগেৰে উৰিব ধৰিছে। মাজ সাগৰত থকা ফেৰীখনৰ ওপৰত নানা ধৰণৰ জলচৰ চৰাইবোৰে চিঞৰিব ধৰিছে।

সাগৰৰ সকলো জলচৰ প্ৰাণীবোৰ যেন সাগৰৰ তললৈ যাত্ৰা কৰিছে। যেন পুৱা নহয় ৰাতিহে, ক্ষন্তেকৰ বাবে অন্ধকাৰ কৰি দিলে সেই ঠাইডোখৰ। দেখা গ'ল এক ভয়ংকৰ দৃশ্য। বতাহৰ গতি বাঢ়িবলৈ ধৰিলে। দুয়ো ভিতৰলৈ আহি সকলোকে প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ ক'লে। প্ৰকৃতিৰ ৰূপ কোনে সলনি কৰিব। ক্ষন্তেকতে সাগৰত টোৰ সৃষ্টি হ'ল। জাহাজ চালকে কোনোমতে একো কৰিব পৰা নাই। সাগৰত সৃষ্টি হোৱা ধুমুহা বতাহে সিহঁতৰ জাহাজখন ইফাল-সিফাল কৰিবলৈ ধৰিলে। কমেও এক ঘণ্টামান এনেদৰে চলি থকাৰ মাজতে এটা ডাঙৰ শব্দ সকলোৰে কাণত পৰিল। যিটো শব্দ

কাৰো সন্ধান পোৱা নগ'ল। কিন্তু কেইবা বছৰৰ মূৰত সেই দলটিৰ এগৰাকী ছোৱালী পোৱা গ'ল। তাইৰ ধৰ্ম, সাহসৰ বলত এই কৰুণ ঘটনাৰ পৰাও পৃথিৱীৰ বুকুত জীয়াই থকাৰ হেঁপাহেৰে বাছি গ'ল। জ্ঞাতি কুটুমক বিচাৰি। দুখ-কষ্ট কৰি হ'লেও ঘৰ আহি ওলালহি। যাৰ নাম আছিল ৰীতা।

যেতিয়া তেওঁলোকৰ জাহাজখন পানীৰ তললৈ গতি কৰিছিল তেতিয়া ৰীতাই অসীম সাহসেৰে টিউব এটাত ধৰি বাহিৰলৈ ওলাই যায়। তাই যেনেকৈ সাহসী, ঠিক তেনেকৈ সাঁতুৰাৰে পৰা আদি কৰি নানা ধৰণৰ বিদ্যাত সৰুৰে পৰাই বৰ পাকৈত আছিল। শত্ৰুৰ পৰা কেনেকৈ হাত সাৰিব পাৰি ইত্যাদি কিছুমান বিদ্যা দেউতাকেই

দিছিল। সেইবাবেই হয়তো তাই জীৱনটোক লৈ আকৌ নিজৰ ঠাইলৈ বুলি উভতি আহিব পাৰিছিল। ইফালে তাই টিউবত ধৰি বাহিৰলৈ ওলাই গৈছিল যদিও একো উৱাদিহ পোৱা নাছিল। চাৰিওফালে পানী। তাৰ মাজতে অকলশৰীয়াভাৱে তাই। বতাহৰ গতিও কমাই নাছিল। তাই সাঁতুৰিব জানিলেও সেই প্ৰচণ্ড বতাহত একোৱে কৰিব পৰা নাছিল। তাইৰ ভাগ্যত লিখা আছে যদি জীয়াই থাকিব বুলিয়েই অসীম ধৰ্মৰে টিউবটোত ধৰি থাকিল। বতাহৰ গতিয়ে তাইক লৈ এটি অজান দ্বীপত লগালেগৈ। সাহসী ৰীতাৰ জীৱন সেই অজান দ্বীপত। যেনে তেনে পাৰত উঠি বহিল। ভাগৰত তাই নিদ্ৰাদেৱীৰ কোলাত ঢলি পৰিল। কেইঘণ্টামান পাছত কিছুমান মাতত তাই সাৰ পালে। সাৰ পাই দেখে কেইজনমান মানুহ তাইৰ চাৰিওফালে বৈ আছে। মানুহ কেইজনৰ গাত গছৰ পাত। মুখত অঁকা-অঁকা। তেওঁলোকে সিহঁতৰ ভিতৰতে বুজি পোৱা এক অন্য ধৰণৰ ভাষাৰে কথা পাতিছে। তাই ভয়ত ঘামিবলৈ ধৰিলে যদিও মনটো ডাঠ কৰি বহি থাকিল। তেওঁলোক আছিল সেই অজান দ্বীপৰে এক বাসিন্দা। চিকাৰ কৰি পোৱা জীৱ-জন্তু, ফল-মূলেই তেওঁলোকৰ খাদ্য। তাই তেওঁলোকে হাতত লৈ থকা চোকা-তৰোৱাল, মাটি-জোংবোৰৰ পৰাই গ'ম পালে যে তেওঁলোকে হয়তো চিকাৰ বিচাৰিয়েই এইখিনি পাইছিলহি। তেওঁলোকে আপোনা-আপুনি ৰং কৰিবলৈ ধৰিলে। কাৰণ কেইদিনমানৰ পাছতে তেওঁলোকৰ পূজা। সেই পূজাত গোঁসানীৰ আগত নৰ বলি দিয়ে। বছৰেকৰ মূৰত হোৱা পূজাত সিহঁতৰ মাজৰ পৰাই এটাকৈ মানুহ বলি দিয়ে। কিন্তু ভাগ্যক্ৰমে এই ছোৱালীজনী পাই এইবাৰৰ বাবে পূজাত তাইকে দিব পাৰিব বুলি কোৱা-কুই লাগিল। তাই কথাবোৰ বুজি পোৱা নাছিল মাত্ৰ সিহঁতৰ কাণ্ডবোৰেই চাই থাকিল। অলপ সময় এনেদৰে কথা-বতৰা পাতি তাইক ধৰি লৈ গ'ল। হাবিয়ে হাবিয়ে প্ৰায় তিনি চাৰি কিলোমিটাৰমান যোৱাৰ পাছত তাই এটি ঘৰ দেখিবলৈ পালে। প্ৰকাণ্ড ঘৰটোৰ চাৰিওফালে ডাঙৰ-ডাঙৰ কুণ্ডা

কাঠ-বাঁহেৰে সজা আছিল। এবাৰ তাৰ ভিতৰত সোমালে ওলাই অহাৰ সাধ্য নাই। যেন এটা সিহঁতৰ কাৰাগাৰহে। তাইক লৈ গৈ সেই কোঠাতে বন্দী কৰি থ'লে। তাৰপৰা তেওঁলোকৰ থকা ঠাইলৈ প্ৰায় আধা কিলোমিটাৰ। সকলোৱে তাইক কিছুমান খোৱা বস্তু দি গুচি গ'ল। সিহঁতবোৰৰ মাজত এজন ডেকা ল'ৰা আছিল। নাম ইয়াংদন। দেখাতো বৰ সুন্দৰ। সি তাইক অক'লে বহি থকাৰ পৰা এই ঘৰটোলৈ লৈ অনালৈকে সিহঁতৰ লগৰবোৰৰ কথাত বেয়া লাগিল। প্ৰকাশ কৰিবলৈও ভয়। ক'লে সিহঁতে তাকে মাৰি পেলাব। সেই গতিকে সিহঁতৰ কথাত হয়-ভৰ দি গৈছিল। তাইলৈ ইয়াংদনৰ মৰম লাগিল। এজনী ছোৱালী বিপদত পৰিহে এইখিনি পাইছিল। কিন্তু মৰম-স্নেহ বুজি নোপোৱা জ্ঞতিবোৰে তাইক বলি দিয়াৰ বাবে থ'লে। তাইক ঘৰটোত এৰি সিও সিহঁতৰ লগত গুচি গৈছিল। নগ'লেও বিপদ। সেই গতিকে, গুচি গৈছিল তাইক অক'লে এৰি থৈ।

ইফালে ৰীতাই ঘৰটোৰ ওপৰ ফালৰ পৰা সৰু সৰু ফুটা কিছুমানেদি পোহৰ দেখা পালে। সেই পোহৰত জিলিকি উঠিছে অদ্ভুত ধৰণৰ কালি গোঁসানী মূৰ্তিবোৰ আৰু যাগ-যজ্ঞ কৰা কিছুমান আহিলাপাতি। সেইবোৰৰ বাদে আন একো নাই। তাইৰ আৰু বুজিবলৈ বাকী নাথাকিল। হয়তো সিহঁতে তাইক চল কৰিহে আনিলে। তাই কি কৰিব উপায় নাই। ভয় কি বস্তু স্নেহকৰ বাবে পাহৰিয়েই গ'ল। এচুকত ঢলি পৰিল। এনেকৈয়ে প্ৰকৃতিৰ বুকুলৈ সন্ধ্যা নামি আহিল। চন্দ্ৰটো সুন্দৰকৈ ওলাইছে। এনেতে বাহিৰৰ দুৱাৰখন যেন কোনোবাই সাৱধানে খুলিছে। অকণমানো মাত ওলাবলৈ দিয়া নাই। কোন, কিয়, কি কাৰণে আহিছে তাই উচপ খাই উঠিল। ভয়ত মুখৰ মাতো নাইকিয়া হ'ল। তাইক এতিয়াই বলি দিব নেকি। তাই চুকত বহি থকাৰ পৰাই লক্ষ্য কৰিলে। অকলশৰে এজন কোনোবা আহিছে। জোনৰ পোহৰত তাৰ মুখখন অলপ দেখা পালে। তাই তাক দেখিয়েই গম পাইছিল যে দিনত ধৰি লৈ অহা মানুহকেইজনৰে এজন। সি তাইক

বিচাৰিবলৈ ধৰিলে। তাইক দেখা পাই সি ওচৰলৈ আহিল। হাতত কিছুমান খোৱা বস্তু তাইক খাবলৈ দি হাতৰ ইংগিতেৰে কথা পাতিছিল। তাই যদিও সকলোবোৰ বুজি নাপাইছিল কিছুমান হাতৰ ইংগিত তাই বুজি পাইছিল। তাইক এইদৰে দি বেছি সময় বৈ নাথাকি আগৰ দৰে দুৱাৰ বন্ধ কৰি গুচি গৈছিল। নহ'লে কোনোবাই গম পাব।

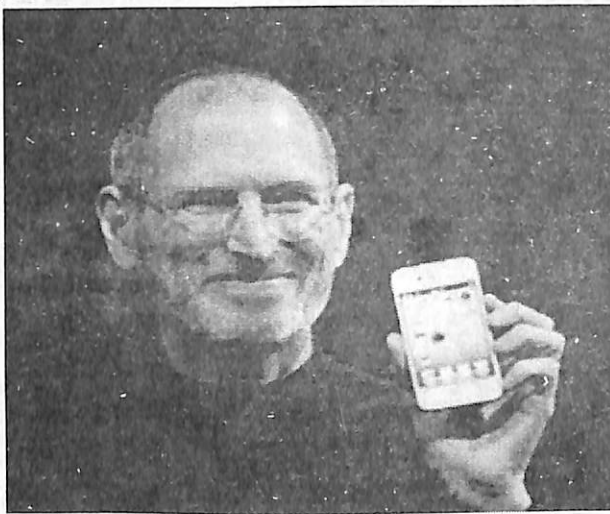
এনেদৰে ইয়াংদনে প্ৰত্যেক দিনাই তাইক মনে মনে খোৱা বস্তু কিছুমান দি আহে। তায়ো তাৰ কথাবোৰ অলপ অলপ বুজি পোৱা হ'ল। দুয়ো দুয়োকে ভাল পাবলৈ ধৰিলে। এইবোৰ কথা সৰহ সময় বৈ নাথাকে। কাণে কাণে গৈ তেওঁলোকৰ জ্ঞতি নাইচু নামৰ ছোৱালী এজনীৰ কাণত পৰিল। নাইচুৱে ইয়াংদনক ভাল পাই। তাই কুৎচিত স্বভাৱৰ। ইয়াংদনে কিন্তু ভাল নাপায়। তাই এই কথা কাণত পৰাৰ লগে লগে ৰীতাক মাৰি পেলাবলৈ বুদ্ধি পাঙিলে। যদি তাই ৰীতাক মাৰে তাৰ বাদে পূজাত কাক বলি দিব। এই কথাৰ বাবে তাইৰো বিপদ। কাৰো আগত প্ৰকাশ কৰিবলৈ টান পালে। এদিনাখন ৰাতি হাতত তৰুৱাল লৈ ৰীতাক কাটিবলৈ গ'ল। ইফালে ইয়াংদন আছিল কমেও তিনি কিলোমিটাৰমান দূৰত সি সেই কথা গম পাই দৌৰি আহিবলৈ ধৰিলে। এইফালে নাইচু দুৱাৰ খুলি ভিতৰলৈ সোমাই গ'ল। বাহিৰত জোনৰ পোহৰ। সৰু ফুটাৰে অহা পোহৰত নাইচুৰ হাতৰ তৰুৱালখন জিলিকি উঠিল। পোনে-পোনে তাইক কাটিবলৈ সাজু হ'ল। দুৱাৰখনো বন্ধ কৰি ল'লে। তাইক কাটিবলৈ নাইচুৱে বহুবাৰ চেষ্টা কৰিও কাটিব পৰা নাই। ৰীতাৰ সৰুৰে পৰা এই শিক্ষা লোৱা বাবে তাইক বলে পৰা নাই। কমেও ডেৰ ঘণ্টামান এনেদৰে চলি থাকিল। নাইচুৰ এইবাৰ খঙে মূৰৰ চুলি পালেগৈ। ৰীতাক এইবাৰ নাইচুয়ে তাইৰ চুলিকোচাত ধৰি বগৰাই পেলালে আৰু কাটিব লওঁতেই বাহিৰৰ পৰা বিজুলী বেগেৰে হাতত তৰুৱাল লৈ ইয়াংদন পালেহি। একে গুৰে দুৱাৰ ভাঙি ভিতৰ সোমায়ো নাইচুক কাটি টুকুৰা টুকুৰা কৰি পেলালে। ইফালে এই কথা সকলোৱে গম

পোৱাৰ আগতে তেওঁলোক দুয়ো পলাবলৈ ধৰিলে। জোনৰ পোহৰত কিছুমানে দেখি খেদা মাৰি গ'ল। ইয়াংদন আৰু বীতাই অতি বেগেৰে পলাবলৈ ধৰিলে। বীতাৰ ভৰিৰ গোৰোহাৰে ওলোৱা তেজেৰে গোটেইখন বাঙলী হ'ল। হাবিৰ নানা ধৰণৰ কাঁইটে বিন্ধি বীতাক অসুস্থ কৰি পেলালে। তাই আৰু যাব নোৱাৰা হ'ল। ইফালে খেদা মাৰি অহা মানুহেই লগ পাবহি। ইয়াংদনো সাধাৰণ নহয়। কান্ধত তুলি পলাবলৈ ধৰিলে। ডাঠ অৰণ্যত বহুদূৰ যোৱাৰ পাছত সকলোৱে উৱাদিহ নাপায় ঘূৰি গুচি আহিল। এনেতে ৰাতি পুৱাল। ইয়াংদনে বন ঔষধ দি বীতাক সুস্থ কৰিলে আৰু দুয়ো অন্য এটা দ্বীপলৈ গ'ল। য'ত তেওঁলোকৰ মানুহৰ আগমন নহয়। এটি গছৰ পাত, খেৰেৰে ঘৰ সাজিলে। এনেদৰে যদিও দুয়ো পলাই আহিল তেওঁলোকৰ বিয়া সেই মন্দিৰতে পাতিব লাগিব। নহ'লে ইয়াংদনে কেতিয়াও বীতাৰ লগত বিবাহ পাশত আৱদ্ধ হ'ব নোৱাৰে। বিধাতাৰ লিখন। এতিয়া আকৌ সেই ঠাইলৈ যায় কেনেকৈ। এনেদৰে এমাহ পাৰ হ'ল। এদিনাখন ৰাতি মনে মনে দুয়ো

মন্দিৰলৈ গ'ল। আন্ধাৰ ৰাতি বহুত কষ্ট কৰি ভাগ্যক্রমে মন্দিৰ পালেহি। মন্দিৰত সোমাই ইয়াংদনে অতি বেগেৰে গোসানীৰ আগত থকা মানুহৰ তেজ তাইৰ শিৰত দিলে আৰু নিয়ম কৰি বাহিৰ ওলাই যাবলৈ ধৰিলে। এইবাৰো কি দুৰ্ক পাল। কেইজনমানে দেখা পাই খেদা মাৰি গ'ল। যেন হাবিত তেওঁলোকে চিকাৰহে পাইছে। হাতত যাঠি জোং ইত্যাদি নানা ধৰণৰ আহিলাপাতি। হাবিৰ পশু-পক্ষীবোৰো যেন নিমাত হৈ পলাবলৈ ধৰিছে। কিন্তু এইবাৰো সিহঁতে ধৰিব নোৱাৰিলে। প্ৰেমক কোনেও বান্ধিব নোৱাৰে। জাতি-ধৰ্ম এইবোৰ প্ৰেমৰ নামত অন্ধ। ভালপোৱা-মৰম এইবোৰ সঁচাই এনেকুৱাই হ'ব লাগে। ইয়াংদনে ভাবিলে হয়তো এই ঠাইলৈও তেওঁলোক আহিব পাৰে সেই গতিকে সেই ঠাই এৰি অন্য এটা দ্বীপলৈ গ'ল। আগৰদৰে তাতো এটা ঘৰ সাজি দুয়ো থাকিবলৈ ল'লে। নানা ঘাত-প্ৰতিঘাতৰ মাজেৰে দুখ-কষ্ট কৰি হ'লেও বছৰ পাৰ হ'ল। বীতাৰ মন যদিও সাগৰৰ দ্বীপত তথাপিও ঘৰৰ মৰম স্নেহবোৰে যেন আমনি কৰে। তাই সদাই গা ধুবলৈ আহি

সাগৰলৈ চাই থাকে। এদিন তাই সোনকালে শুই উঠি আনদিনাৰ দৰে চাই থাকোঁতে সাগৰৰ বুকুত এখন জাহাজ দেখিবলৈ পালে। তাই জাহাজখন দেখি হাত বাউলি দিলে। তাই হাত বাউলি জাহাজ চালকজনৰ চকুত পৰিল। সকলোৱে লক্ষ্য কৰিলে সেইজনী তেওঁলোকৰ দেশৰ ছোৱালী কেনেকৈ সেই দ্বীপত আছে। হয়তো তাই কিবা বিপদত পৰিহে হাত বাউলি দিছে। ল'ৰালৰিকৈ জাহাজখন তাইফালে আহিবলৈ ধৰিলে। ওচৰ পোৱাত তাই অতি সোনকালে জাহাজত উঠি জাহাজখন চলাবলৈ ক'লে। লগে লগে জাহাজখন যাবলৈ ধৰিলে। ইফালে ইয়াংদনে ইমান দেৰি বীতাক নেদেখি পাৰলৈ আহিল। সি দেখা পালে জাহাজখনৰ পৰা হাত বাউলি। সি তাৰ চকুৰ আগত কি দেখিছে। এয়াইনে তাৰ জীৱনৰ শেষচোৱা। এয়াইনে প্ৰেম। যাৰ বাবে অশেষ কষ্ট কৰি জাতি-কুটুম এৰি কৰ্ম কৰা এয়াইনে পৰিণাম। সি নিজকে স্থিৰে ৰাখিব নোৱাৰি পানীত পৰি গ'ল। লগে লগে সাগৰৰ হিংসুক জন্তুৱে তাৰ দেহতো পানী তললৈ লৈ গ'ল। ■

What Steve Jobs said..

Here's to the crazy ones. The misfits. The rebels. The troublemakers. The round pegs in the square holes. The ones who see things differently. They're not fond of rules. And they have no respect for the status quo. You can quote them, disagree with them, glorify or vilify them. About the only thing you can't do is to ignore them. Because they change things. They push the human race forward. And while some may see them as the crazy ones, we see genius. Because the people who are crazy enough to think they can change the world, are the ones who do."

অজয় শইকীয়াই মৌনভাৱে পৰিয়ালৰ ফটোখনলৈ লক্ষ্য কৰি নিজ কোঠাত বহি আছে। তেনেতে মৌনতা ভংগ কৰি বনকৰা ল'ৰাজন সোমাই আহিল। খালী হৈ পৰি থকা চাহৰ কাপটো লৈ গ'ল। পুনৰ আহি কোঠাটো চাফ-চিকুণ কৰি নিজ কামত ধৰিলেগৈ। আজি পাঁচ বছৰ ধৰি বনকৰা ল'ৰাটো শইকীয়াৰ লগতে থাকে। তেওঁৰ প্ৰত্যেকটো কথাৰ ধ্যান ৰাখে যাতে কাম ইফাল-সিফাল নহয়। মিঃ শইকীয়াই অলসভাৱে বিছনাত শুই দিলে।

কিন্তু পিছ মুহূৰ্ততে তেওঁ বিছনাত বহি পৰিল। প্ৰায়ে তেওঁক পুৰণা স্মৃতিয়ে হেঁচা মাৰি ধৰে। সেই স্মৃতি যি মাত্ৰ কিতাপৰ পৃষ্ঠাত আৱদ্ধ হৈ ৰ'ল। তেওঁ এজন অৱসৰপ্ৰাপ্ত বিষয়া আৰু লগতে এজন সাহিত্যিক। সেই হিচাপে সমাজত তেওঁৰ মান মৰ্যদা আছে। তাৰ পৰিৱৰ্তে তেওঁৰ ইচ্ছা পুনৰ সেই দিনবোৰলৈ ঘূৰি যোৱা, য'ত তেওঁৰ পৰিয়াল তেওঁৰ লগত আছিল। শৈশৱৰ সেই দিনবোৰলৈ উলটি যোৱা য'ত মাকৰ মৰমে আঁকোৱালি ৰাখিছিল। কিন্তু সেয়া মাত্ৰ অলৌকিক কল্পনাৰ বাদে আন একো নহয়। কোনে জানে, এই অকলশৰীয়া হাঁহিমুখীয়া, খোলা প্ৰাণৰ মানুহজন কত নিশা উজাগৰে কটাঁছে সেই পুৰণা দিনৰ স্মৃতি সোঁৱৰণ কৰি, কোনে বুজিব তেওঁৰ মনৰ বেথা। তেওঁৰ চকুৰ আগত ভাঁহি উঠিল জীৱনৰ অতীত স্মৃতি। তেওঁ দেউতাক-মাক আৰু বায়েকৰ সৈতে এখন গাঁৱত বাস কৰিছিল। বহুদিনলৈ তেওঁলোক সুখেৰে আছিল। তেওঁ সেই কথাবোৰ সোঁৱৰণ কৰি অতীতলৈ উৰা মাৰে, কিন্তু কোনে জানে বিধাতাই মোৰ জীৱনত কি লিখিছিল। নিয়তিৰ কি নিষ্ঠুৰ পৰিহাস, মই মোৰ মা-দেউতাক হেৰুৱাইছিলো অতি কম বয়সতে। কিন্তু বাইদেউজনী আছিল, তেওঁ পইচাৰ অভাৱত মোক পঢ়ুৱাব নোৱাৰিব বুলি আনৰ ঘৰত বিক্ৰী কৰি দিছিল। সেই মানুহঘৰৰ কোনো সন্তান নথকা হেতুকে মোক তুলি-তালি ডাঙৰ কৰিছিল। নিজ সন্তানৰ দৰে মোক মৰম আদৰ কৰিছিল আৰু মোৰ সকলো প্ৰয়োজন পূৰণ কৰিছিল। শৈশৱত এই কথাবোৰে মোক আঘাত কৰিব পৰা নাছিল। কিয়নো সময় সদায় একে নাথাকে। মোৰ দ্বিতীয় পিতৃ এক ব্যৱসায়ী আছিল। সেই সূত্ৰে তেওঁ মোক ব্যৱসায়ীৰ অংশীদাৰী দাবী কৰিছিল। মই তেতিয়া যৌৱনৰ দোমোজাত, সকলো যেন মোৰ বাবে নতুন। মহাবিদ্যালয়ত পঢ়ি থকা বাবে বন্ধু-বান্ধৱী সকলৰ লগত অধিক সময় অতিবাহিত কৰিছিলোঁ। সেয়ে, কেতিয়াবা ঘৰলৈ অহাত পলম হৈছিল। কোনেও একো ক'ব পৰা নাছিল যদিও মই বুজিলো তেওঁলোকে অন্তৰত আঘাত পাইছে। এসময়ত নিজৰ পঢ়া সামৰি চাকৰিত যোগান কৰাৰ লগতে নিজ ব্যৱসায়তো সমানেই ধ্যান দিলোঁ। সেই সময়ত লগ পালোঁ মানসীক, যাক মই জীৱন সংগিনী হিচাপে বিচাৰিছিলোঁ। কিন্তু সপোন কেতিয়াও বাস্তৱত

পৰিণত নহয়, তাই মোক মা-দেউতা আৰু বাইদেউৰ দৰে এৰি থৈ গুচি গ'ল। সেই দুখকে পাহৰিবৰ বাবে মই বেয়া সঙ্গ আৰু পথ বাছি ল'লো, যি মোৰ জীৱন সলনি কৰি দিলে। মই ক'ব নোৱাৰাকৈ এনে কিছুমান কাম কৰিলো যি কোনেও আশা কৰিব পৰা নাছিল। মোৰ দুখ সহিব নোৱাৰি ইচ্ছা নথকা সত্ত্বেও বীণাৰ লগত মোৰ বিবাহ কৰালে। তাই অতি সাধাৰণ ছোৱালী আছিল। সেয়ে মোৰ সকলো কথাতে ধ্যান ৰাখিছিল। কিন্তু কু-কৰ্মসমূহ কৰি মই ক'লা সাম্ৰাজ্যৰ গৰাকী হৈ পৰিছিলো। নিজৰ প্ৰতিটো কাম সফল কৰাৰ স্বার্থত ক'লা ৰাজ্যৰ সহায় লৈছিলো। সময় কেতিয়াও একে হৈ নাথাকে। মোক দুৰ্ভাগ্যই পুনৰ সাৱটি ধৰিলে। মোৰ পত্নী বীণা আৰু দুই সন্তানে ক'লা সাম্ৰাজ্যৰ কথা জানি এৰি থৈ গ'ল। পিতৃ-মাতৃয়ে এই কথা সহ্য কৰিব নোৱাৰি ইহ সংসাৰৰ পৰা বিদায় মাগিলে। লোভ আৰু লালসাৰ মায়া বান্ধোনত বান্ধ খাই যি কৰ্ম মই কৰিলোঁ, তাৰ শাস্তি এতিয়া পদে পদে ভোগ কৰিছোঁ। প্ৰতিটো ক্ষণ মাথোঁ নিজৰ কৰ্মৰ বাবে অনুতপ্ত। যাৰ বাবে মই মোৰ দুই সন্তানক হেৰুৱাইছিলোঁ। আজি সেই অভিশপ্ত দিনৰ দহ বছৰ হ'ল। তথাপি মোৰ সন্তান ঘূৰি নাহিল। ভৱিষ্যতেও যে তেওঁলোক আহিব, তাৰ আশা নোহোৱা হৈ পৰিছে। এতিয়া এই টকাৰ সাম্ৰাজ্যত মই অকলে ৰাজত্ব কৰিছোঁ। টকাৰ বাবে মই কাৰো আবেগ-ভাৱনাৰ সন্মান নকৰিছিলো। সকলো থাকিও মোৰ ওচৰত একো নাই। মই বিচাৰো মৰম-ভালপোৱা, সহাঁৰি, মৰমৰ এষাৰি মাত, সেয়া দিবলৈও মোৰ ওচৰত কোনো নাই।

এনেতে কোঠাৰ দুৱাৰখন খোল খালে। বনকৰা ল'ৰাজনে ক'লে, “ছাৰ, আপোনাক বিচাৰি মানুহ এজন আহিছে?” তুমি তেওঁক চাহ-পানীৰ যোগান ধৰা মই আহিছো বুলি কৈ মিঃ শইকীয়া বিছনাৰ পৰা উঠিলে। তেওঁ মনতে ভাবিলে, এই অতীতৰ অভিশপ্ত দিনৰ স্মৃতি সোঁৱৰণ কৰিয়ে হয়তো এই পৃথিৱী এৰিব লাগিব। কাৰো মৰমৰ অবিহনে....। ■

এক বসাল অভিজ্ঞতা

পট্টকণ ছেত্ৰী

স্নাতক তৃতীয় বৰ্ষ (বিজ্ঞান শাখা)

দুজন নলেগলে লগা বন্ধু। এজনৰ ঘৰ ডিগবৈ আৰু আনজনৰ শদিয়াত। চাকৰিৰ সূত্ৰে দুয়োজন একেলগে আছিলগৈ শদিয়াত। দুয়োজনে একোটি সাধাৰণ চাকৰি আজিৰ পৰা ১২ বছৰ আগতে পাইছিল। মাত্ৰ দুই হাজাৰ টকা। দুয়োজনেই ঘৰখনৰ ডাঙৰ ল'ৰা হোৱাৰ বাবে ঘৰখনৰ সমস্ত দায়িত্ব আছিল সিহঁতৰ ওপৰতেই। সিহঁতে ভাড়া কম লৈ আছিল শদিয়াৰ ছপাখোৱা টাউনত। গধূলি হ'লেই সিহঁত ওলাই গৈছিল বজাৰলৈ বুলি। ভাল লাগিছিল সিহঁতৰ তেনেকৈ ঘূৰি। লগৰ সমনীয়াবোৰ লগ পাইছিল। তেনেকৈয়ে ব্যস্ততাৰ মাজতেই পাৰ হৈছিল সিহঁতৰ দিন। সেই বন্ধু দুজনৰ ভিতৰত এজনৰ নাম আছিল গগন আৰু আনজনৰ প্ৰদীপ। সিহঁতে প্ৰায়েই খোৱা-বোৱা কৰি লৈ বিছনাত বহি কথা পাতিছিল।

প্ৰদীপ : গগন তোৰ ঘৰলৈ কেতিয়া নিবি অ' ? তোৰ ঘৰটো শদিয়াতেই।

গগন : যাবি অ' ৰবিচোন, মই মৰি নাযাও নহয়। থাকিম নহয় তোৰ লগতেই।

প্ৰদীপ : কথাটো হয় গগন, তথাপি যাবৰ মন যায় অ' তোৰ ঘৰলৈ।

গগন : কি যাবি আৰু তই। এবাৰ গ'লেই পস্তাই যাবি, যি বোকা ৰাস্তা নাই বিজুলী চাকি।

প্ৰদীপ : হ'ব দে, নিবৰ মন নাই যে তই বাহানা উলিয়াই থাকিবিয়েই।

গগন : ঠিক আছে বাৰু, মোৰ বিয়াতেই যাবি। ভালপাওঁ যে সেইজনী তাই মোক মাতিয়েই আছে।

প্ৰদীপ : কাম নাই আৰু তোৰ গগন। হ'ব দে দেখা যায়।

এইবাৰ জুন মাহতেই ইমান গৰম পৰিছে যে গগন। অ ঠিকেই কৈছ তই। প্ৰদীপ আমাৰ কামটো দুদিন ছুটি আছে, ব'ল আজি মোৰ ঘৰলৈকে যাওঁ। কৈ থাক' নহয় যাম বুলি, তয়ো

অলপ ফুৰি আহিব পাৰিবি। দুয়োজনেই অ'টত উঠি যাত্ৰা কৰিলে গগনৰ ঘৰলৈ বুলি।

প্ৰদীপ : গগন তইতো কৈছিলি তোৰ ঘৰ শদিয়াত। আকৌ শান্তিপুৰ গেট পাৰ হৈ যাব ক'লে।

গগন : তই ব'ল না, মোৰ তাত অকণমান কাম আছে। সেই কামখিনি কৰিয়েই গুচি আহিম।

প্ৰদীপ : হ'ব বাৰু ব'ল।

গাড়ীখন আৰু দূৰ নাযায়। হাবিৰ লুংলুঙীয়া বাটেদি গগনে প্ৰদীপক লৈ গ'ল প্ৰায় আঠ কিল'মিটাৰমান খোজ কাঢ়িলে দুয়োজনেই। এটা সময়ত কিছুমান পোহৰ দেখা পালে দুয়ো। গগনৰ ভয় লাগিল ইমান দুৰ্গম ঠাইত সি কেতিয়াও যোৱা নাছিল। সি প্ৰদীপক সুধিলে।

প্ৰদীপ : গগন তই সঁচাকৈ ক না তই কেলৈ ইয়ালৈ আহিছ ?

গগন : মই সেই যে কথাটো কৈছিলো ছোৱালীজনী, তাইক বোলে ঘৰত বেলেগ ঘৰলৈ বিয়া দিব বিচাৰিছে, মোক তাই ফোন কৰিছিল বাতিপুৰা। তোক কথাটো ক'লে নাহিবি বুলিয়ে মই নক'লো। বেয়া নাপাবি দেই।

প্ৰদীপ : নাই নাই মোৰ বৰ ভয় লাগে অ' গগন এইবোৰত।

গগন : ভয় নকৰিবি অ' প্ৰদীপ মোৰ কনডিচন বুজ না।

গগনে ছোৱালীজনীক আগতে মাতিয়েই থৈছিল। সিহঁত নিৰ্দিষ্ট ঠাইত পোৱাৰ পাছত ছোৱালীজনীক লৈ গুচি আহিল। আহোতে আহিব লগা হ'ল হাবিয়ে হাবিয়ে, প্ৰদীপৰ প্ৰাণ যাওঁ যাওঁ। মাজে মাজে দুই চাৰিখন গাঁও পাৰ হৈ গৈছে। গাঁৱৰ বন্ধক ভি.ডি.পি বোৰে সিহঁতক এশ এবুৰি প্ৰশ্ন কৰিছে। বাৰ কিল'মিটাৰমান খোজ কঢ়াৰ পাছত গগনৰ ঘৰ পালে। ঘৰ পাই হাত মুখ ধুই প্ৰদীপ কেতিয়া টোপনি গ'ল সি গমকে নাপালে। পাছদিনা গগনৰ বিয়াৰ পাৰ্টী খাই প্ৰদীপ যাবলৈ ওলাল।

প্ৰদীপ : গগন কামৰ ছুটি মাত্ৰ দুদিনমানহে আছিল মই যাওঁ।

গগন : হ'ব তোক বহুত কষ্ট দিলো বেয়া নাপাবি দেই। যা এতিয়া, ক'বি মই দুদিনতে আহি আছে।

প্ৰদীপ : হ'ব বাৰু।

প্ৰদীপ গুচি আহিল গগনৰ ঘৰৰ পৰা। কিন্তু নাছিল গগন, কোনো দিনে খবৰো নাপালে তাৰ। প্ৰদীপো বদলি হৈ গ'ল ডিগবৈলৈ। মাথো ভাল লাগে প্ৰদীপৰ সেই বসাল অভিজ্ঞতাটোৰ কথা ভাবি। ■

স্মৃতি

ধনটি নেওঁগ

স্নাতক প্ৰথম ষাণ্মাসিক (বিজ্ঞান শাখা)

আজি নয়নৰ মনটো বিষণ্ণতাৰে ভৰি আছে। কোনো কাম ভালদৰে কৰিব পৰা নাই। আজি তাক অতীতৰ স্মৃতিয়ে বৰকৈ আমনি কৰিছে। অতীতত ঘটি যোৱা ঘটনাবোৰলৈ তাৰ বৰকৈ মনত পৰিছে। কেতিয়া তাৰ জীৱনত কি ঘটিলে সি গমকে নাপালে। কথাবোৰ চিন্তা কৰি থাকোতে নয়নৰ বন্ধু আকাশ আৰু বসন্তই পদূলিমুখত মাত লগালে — নয়ন ঘৰত আছেনে?

নয়নে ভিতৰৰ পৰা মাত লগালে, “আছো, ভিতৰলৈ সোমাই আহ।” নয়নে আকাশ আৰু বসন্তক বহিবলৈ দিলে। তাৰ পাছত সিহঁতৰ মাজত কথোপকথন আৰম্ভ হ’ল।

বসন্ত : নয়ন, তই কি চিন্তা কৰি আছিলি?

আকাশ : তোৰ কি হৈছে? কিয় মন মাৰি থকা যেন লাগিছে?

নয়ন : মোৰ মন ভাল লগা নাই। মোক অতীতৰ স্মৃতিয়ে বৰকৈ আমনি কৰিছে।

আকাশ : তই কি স্মৃতিৰ কথা কৈছ? মই হ’লে বুজি পোৱা নাই। মই জনামতে তোৰ জীৱনত একো অশুভ ঘটনা ঘটা নাই।

নয়ন : হয়, মোৰ জীৱনত এটা অশুভ ঘটনা ঘটিছে। সেইটো হ’ল মোৰ জীৱনৰ প্ৰথম প্ৰেম। ই বৰ্তমান স্মৃতিৰ গৰ্ভত। আজি মোক সেই স্মৃতিয়েই বৰকৈ আমনি কৰিছে।

বসন্ত : (আচৰিত হৈ) তই প্ৰেমত পৰিছিলি? কাৰ প্ৰেমত? কেতিয়া? মোৰ হ’লে সপোনতো বিশ্বাস নহয়!

আকাশ : তই প্ৰেমত পৰিছিলি বুলি মোৰো বিশ্বাস নহয়। তই এই বিষয়ে আমাক কেতিয়াও কোৱা নাছিলি।

নয়ন : হয়, মই প্ৰেমত পৰা কথাটো সঁচা। মই এই কথাটো গোপনে থৈছিলো। তথাপিও এতিয়া মই কওঁ শুন। মই যোৱাবাৰ বিছ সন্মিলনত মাকুম অঞ্চলৰ নিতুমণি মৰাণ নামৰ ছোৱালী এজনীৰ লগত চিনাকী হৈছিলো। এই চাৰি চকুৰ চিনাকি প্ৰথমতে বন্ধুত্বলৈ ৰূপান্তৰিত হ’ল। মই তাইৰ প্ৰতি তীব্ৰ আকৰ্ষণ অনুভৱ কৰিছিলো। তাইও মোৰ প্ৰতি আকৰ্ষিত হৈছিল। দিন যোৱাৰ লগে লগে আমাৰ সম্পৰ্ক বন্ধুত্বৰ পৰা গৈ প্ৰেমলৈ ৰূপান্তৰিত হ’ল। এদিন দুদিন কৰি এই প্ৰেম গভীৰৰ পৰা গভীৰতৰ হ’বলৈ ধৰিলে। এনেকৈ দিনবোৰ গৈ আছিল। ঠিক এনেতে এদিন কাল ধুমুহাই আহি মোৰ হৃদয়ক ভাঙি-চিঙি থানবান কৰি থৈ গ’ল। এই ধুমুহাই মোৰ হৃদয়ক বেয়াকৈ জোকাৰি থৈ গ’ল।...

বসন্ত : কি হ’ল? বৈ গলি যে।

আকাশ : কি হ’ল? হঠাৎ বৈ গ’লি। তাই হঠাতে এই জীৱনৰ পৰা বিদায় ল’লে নেকি? নে কিবা দুৰ্ঘটনা হ’ল? নে অন্য কিবা?

নয়ন : তাইৰ একো দুৰ্ঘটনা হোৱা নাছিল। তাইৰ দিনক দিনে মন আৰু মতিগতি সলনি হ’বলৈ লৈছিল। এদিন তাই মোক জনালে যে তাই মোক ভাল নাপায়। মই তাইক সুধিছিলো কিয় তাই মোক ভাল নাপায়। তেতিয়া তাই মোক কৈছিল যে তাই মোক সঁচাকৈ ভাল পোৱা নাছিল। তাই মোক প্ৰতাৰণা কৰিবলৈ অভিনয়হে কৰিছিল।

আকাশ : তাই কিয় প্ৰতাৰণা কৰিলে?

নয়ন : নাজানো।

বসন্ত : তাই তোৰ জীৱনৰ পৰা যোৱাৰ পিছত তই আন কাৰোবাৰ প্ৰেমত পৰিলি নে?

নয়ন : কাৰো প্ৰেমত নাই পৰা। জীৱনৰ প্ৰথম প্ৰেমক পাহৰিব নোৱাৰি। ই মোৰ জীৱনত পাহৰিব নোৱাৰাকৈ সাঁচ বহুৱাই থৈ গ’ল। কিন্তু মোৰ অতীতৰ কথা মনত পৰিলে বৰ দুখ লাগে।

বসন্ত : জীৱনৰ প্ৰথম প্ৰেমক পাহৰাটো সকলোৰে বাবে অসম্ভৱ।

আকাশ : বহুত দেৰি হ’ল। আমাৰ কথা-বতৰাৰ মাজত কেনেকৈ যে সময় পাৰ হৈ গ’ল গমই নাপালো। আমি গৈ থাকো।

নয়নে বসন্ত আৰু আকাশক পদূলিলৈ আগবঢ়াই থৈ আহিল। সি জীৱনটো নতুনকৈ গঢ়িবলৈ বুলি সংকল্পবদ্ধ হ’ল। ■

মুনৰ জীৱন কাহিনী

বিশাল ছেত্ৰী

উ: মা: প্ৰথম বৰ্ষ (বাণিজ্য শাখা)

১৯৯৪ চনৰ ২৫ নৱেম্বৰৰ দিনা জন্ম হোৱা ল'ৰাজন সৰুকালৰে পৰা বিভিন্ন বেমাৰ-আজাৰত আক্ৰান্ত হৈ আছিল। ল'ৰাজনৰ নাম আছিল সবস্বতীচন্দ্ৰ কাকী। মৰমৰে তাক সকলোৱে মুন বুলি মাতিছিল। জন্মৰ দিনাই সি জণ্ডিচ নামৰ এটা ভয়ানক ৰোগত আক্ৰান্ত হৈ পৰিছিল। ভগৱানৰ কৃপাত তাৰ ৰোগটো নিৰাময় হ'ল যদিও সি সময়ে সময়ে বিভিন্ন ৰোগত আক্ৰান্ত হৈয়ে আছিল।

কেইবা বছৰমান এনেকৈয়ে অতিবাহিত হ'ল। চাৰি বছৰ বয়সত দেউতাকে তাক ওচৰৰ প্ৰাথমিক বিদ্যালয়ত নামভৰ্তি কৰাই দিলে। মুনৰ দেউতাক এজন কৃষক আছিল, সেয়ে তাক চহৰৰ কোনো এখন ভাল স্কুলত নামভৰ্তি কৰোৱাৰ সামৰ্থ্য নাছিল। ডেৰ বছৰ বয়সতে মুনৰ দেউতাকে নিজ পিতৃক হেৰুৱাইছিল। আইতাকে বিভিন্ন দুখ-কষ্টক আওকাণ কৰি দেউতাকৰ লালন-পালন কৰিছিল।

মুনৰ দেউতাকে কৃষিৰ বাহিৰেও বিভিন্ন কাম-কাজ কৰি নিজৰ পৰিয়ালৰ ভৰণ-পোষণ কৰিছিল। মুনক এজন শিক্ষিত ব্যক্তি কৰি তুলিবলৈ বিভিন্ন কষ্ট কৰি টকা উপাৰ্জন কৰিছিল। কিয়নো টকাৰ অবিহনে একো কাম কৰা সম্ভৱ নহয়। সৰুকালৰে পৰাই মুন এজন তীক্ষ্ণ বুদ্ধিৰ ছাত্ৰ আছিল। কিন্তু বিভিন্ন বেমাৰ-আজাৰত আক্ৰান্ত হৈ থকাৰ বাবে পঢ়া-শুনাত কিছু অসুবিধাৰ সন্মুখীন হৈছিল। তথাপিও সি সদায়েই প্ৰথম হৈছিল। চতুৰ্থ শ্ৰেণীত সুখ্যাতিৰে উত্তীৰ্ণ হৈ সি প্ৰায় ৬ কিল'মিটাৰমান দূৰত অৱস্থিত এখন এম.ই. স্কুলত নামভৰ্তি কৰিছিল। এবছৰ তাত শিক্ষাগ্ৰহণ কৰাৰ পিছত সি জেঠায়েকৰ ঘৰত থাকি শিক্ষাগ্ৰহণ কৰিছিল। মুনৰ জেঠায়েকৰ ঘৰ আছিল টিপঙত। মাৰ্ছেৰিটাৰ পৰা প্ৰায় ২৫ কিল'মিটাৰমান দূৰত। জেঠায়েকে তাক টিপং কলিয়ৰী

এম.ই. স্কুলত ষষ্ঠ শ্ৰেণীত নামভৰ্তি কৰাই দিছিল।

গান্ধীজীৰ দৰে মুনো আছিল লাজকুৰীয়া স্বভাৱৰ। কাৰোৰে লগত ইমান কথা-বতৰা নাপাতিছিল, বিশেষকৈ ছোৱালীৰ লগত। সি সদায় ভাল বিজাল্ট কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিল। দুবছৰ তাত শিক্ষাগ্ৰহণ কৰি আকৌ সি নিজ ঘৰলৈ উভতি আহিছিল। ভি.বি.উচ্চ মাধ্যমিক বিদ্যালয়ত অষ্টম শ্ৰেণীত নামভৰ্তি কৰিছিল। কিন্তু নৱম শ্ৰেণীত বহুবেকীয়া পৰীক্ষাৰ এমাহমান আগত তাক এটা অজব-গজব অৰ্থাৎ কেতিয়াও শুনি নোপোৱা বেমাৰে ধৰিছিল। প্ৰথমতে মূৰ বিষৰ পৰা আৰম্ভ কৰি চকুপুৰা, গোটেই শৰীৰত বিষ আদি হৈছিল। সি পঢ়া-শুনাও কৰিব পৰা নাছিল আৰু পঢ়িলেও মনত ৰাখিবলৈ সক্ষম নহৈছিল। দেউতাকে প্ৰথমতে কোনো ডাইনীয়ে কিবা কৰা বুলি বেজক দেখুৱাইছিল। বেজেও দেউতাকৰ সন্দেহক বাস্তৱত পৰিণত কৰিছিল। একৈশ শতিকাতো যে অসমত অন্ধবিশ্বাসী মানুহ আছে ইয়াৰেপৰা ধৰি ল'ব পাৰো।

মুনে কিন্তু ডাইনী, বেজ আদিত বিশ্বাস নকৰিছিল। সেয়ে সি দেউতাকক বেজৰ ওচৰলৈ নাযাও বুলি কৈছিল। কিন্তু দেউতাকে তাৰ কথা নুশুনি বিভিন্ন বেজক দেখুৱাইছিল। কোনোবাই ডাইনীৰ কবলত পৰা, কোনোবাই ভূত-পিশাচৰ আৰু কোনোবাই দেও উঠা বুলি কৈছিল। বিভিন্ন জৰা-ফুকা কৰা, কুকুৰা-ছাগলী আদিৰ বলি দিও কিন্তু তাৰ সেই অজব-গজব বেমাৰ ভাল নহ'ল। অৱশেষত দেউতাকে তাক অসম মেডিকেল কলেজলৈ লৈ গৈ ডাক্তৰক দেখুৱালে। ডাক্তৰে Chek-up কৰি C.T. Scan, Sonography আদি কৰিবলৈ ক'লে। ধাৰ-ঋণ কৰি দেউতাকে এইবোৰ সকলো কৰিলে। কিন্তু Report ত একোৱেই পোৱা ন'গল। ডাক্তৰেও কোনো

ভাল বেজক দেখুৱাবলৈ পৰামৰ্শ দিলে। "শিক্ষিত সকলৰ এনে মনোভাৱ, তেন্তে সাধাৰণ গাঁওবাসী সকলৰ কেনে হ'ব।"

মুনৰ পেহীয়েকে দুলীয়াজানত এজন ভাল বেজ আছে বুলি কোৱাত মুনক সেই বেজৰ ওচৰলৈ লৈ যোৱা হ'ল। কিবা-কিবি মন্ত্ৰ গাই, চকু বন্ধ কৰি কেইমিনিট মানৰ পিছত বেজে ক'লে যে কোনোবা আত্মীয়ই তাৰ পঢ়া-শুনা ভাল হোৱাৰ বাবে হিংসা কৰি কিবা কৰি দিছে। ৫০০ টকাৰ তাবিজ পিন্ধি আৰু এসপ্তাহমান জৰা-ফুকা কৰাৰ পিছত হঠাৎ সি ভাল হৈ গ'ল।

মুন নৱম শ্ৰেণীৰ পৰীক্ষাত সুখ্যাতিৰে উত্তীৰ্ণ হৈ দশম শ্ৰেণীতো ভালকৈ পঢ়ি আছিল। কিন্তু ছমাহৰ পিছত আকৌ উভতি আহিল সেই ৰোগটো। আগৰ বেজটোৱে জৰা-ফুকা কৰাৰ পিছতো ভাল নোহোৱাত দেউতাকে তাক আন এক বেজৰ ওচৰলৈ লৈ গ'ল। বেজে এটা কুকুৰা বলি দিব লাগে বুলি কোৱাত সেইমতে বলি দিয়াৰ পিছদিনাই আকৌ গ'ল সেই অজব-গজব ৰোগটো। অৱশেষত অন্ধবিশ্বাসত বিশ্বাস নকৰা মুনৰ মনৰ পৰিৱৰ্তন হ'ল।

হাইস্কুল শিক্ষান্ত পৰীক্ষা (HSLC) ৰ দুমাহমান আগত আকৌ দেখা দিলে সেই ৰোগটোৱে। আগৰ দৰেই সেই বেজটোৱে একো কৰিব নোৱাৰিলে। বেলেগ এজন বেজৰ ওচৰলৈ লৈ যোৱা হ'ল। কেইদিনমান জৰা-ফুকা কৰাৰ পিছত আকৌ গুছি গ'ল সেই অজব-গজব ৰোগটো। তথাপিও মুনে কিন্তু হাইস্কুল শিক্ষান্ত পৰীক্ষাত (HSLC) বিজ্ঞানত নেটাৰসহ প্ৰথম বিভাগত উত্তীৰ্ণ হ'ল।

এইবাৰ মুন কলেজলৈ যাব। তাৰ মনত আনন্দৰ জোৱাৰ, কিন্তু ভয় ভাবো আছে। অৱশ্যে এই ভয় কলেজলৈ যোৱাৰ বাবে নহয়, সেই ৰোগটোৰ বাবেহে। সেই ৰোগটোৰ আন এক বিশেষত্ব হ'ল যে ই কমেও ১০ দিনমান থাকে। তিনিমাহৰ

অন্তৰে অন্তৰে হোৱা ৰোগটো দুমাহলৈ পৰিৱৰ্তিত হ'ল। অৱশেষত মূনে এইবাৰ ভালদৰে ভাবি দেউতাকক ১০ দিনমান ঘৰতে থকাৰ কথা ক'লে, বেজৰ ওচৰলৈ নাযায়। দেউতাকেয়ো মান্তি হ'ল। মূনে ভবা কথাটো এয়ে আছিল যে যদি কোনোবা ডাইনী, ভূত-পিশাচৰ কবলত পৰা হ'লে সেই ৰোগটো দুমাহে দুমাহে কিয় উভতি আহে। মূনৰ মনৰ ভাৱতো বাস্তৱত পৰিণত হ'ল। ১০ দিনৰ পিছত আকৌ গুছি গ'ল সেই ৰোগটো।

কোনোবাই মূনৰ দেউতাকক এজন ভাল মানসিক বিভাগৰ ডাক্তৰক দেখুৱাবলৈ

ক'লে। সেইমতে দেউতাকে অসম মেডিকেল কলেজৰ Head Psychiatrist হিৰণ্য কুমাৰ গোস্বামীক দেখুৱালে। তেওঁ ক'লে যে “এই ৰোগটোৰ কোনো নাম নাই। বৰ্তমান সময়ত বহুতক এই ৰোগে ধৰিছে। কিন্তু তোমাৰ ৰোগটো অলপ বেলেগ।” এই ৰোগটোৰ আন এক বিশেষত্ব হ'ল যে সেই ৰোগটো হোৱাৰ আগত যি পঢ়া-শুনা কৰা হয় ৰোগটো হৈ যোৱাৰ পিছত সেইবোৰ মনত নাথাকে। সেয়ে মূনে ইমান পঢ়া-শুনা নকৰিছিল। ডাক্তৰে তিনিবছৰ দৰৰ খাব লাগে বুলি ক'লে। কিন্তু এইবাৰ সেই ৰোগটো আকৌ

চমু হৈ আহিল। দুমাহৰ পৰিৱৰ্তে এমাহলৈ এনেদৰেই H.S. 1st year পাৰ হ'ল। কিন্তু ভাগ্যয়েই নে ভগৱানৰ কৃপা, সি পৰীক্ষা দিব পাৰিলে আৰু উত্তীৰ্ণও হ'ল।

এনেদৰেই দিনবোৰ অতিবাহিত হ'বলৈ ধৰিলে। এমাহমান ভাল হৈ থকাৰ পিছত ৭-১০ দিনমান বিছনাত পৰি আকৌ উঠে। কিন্তু দয়ালু ভগৱানৰ কৃপাত কোনোমতে কেইদিনমান পঢ়া-শুনা কৰি সি H.S. Final Exam দিলে। এইবাৰ বিজাল্ট কি ওলাব? মূনৰ এই ৰোগটো এনেকৈয়ে হৈ থাকিবনে? এইবোৰ কোনোৱেই নাজানে, ভগৱানৰ বাহিৰে। ■

पश्चात्ताप

रश्मि छेत्री

स्नातक कला द्वितीय सीमेस्तार

के थिएन नन्दिता को। आलिशान बडला, गाडी-मोटर देखि लिएर ऐस्वर्य वान पति। एक सम्प्रान्त परिवार। तर नन्दिता सधै दुखी थी। उसले सवै थोक प्राप्त गर्दा पनि उसको मनमा एउटा कमी संधै थियो। त्यसैले उ कहिलै आत्म गौरव गर्न सक्दिन। मान्धे को स्वरूप मात्र छ मेरो। तर म कहिलै एउती प्रकृत माछे भने हुने सक्दिन। म मात्र एउती नारी को स्वरूप भएकी पशुतुल्य प्राणी हुँ। ऊ आफुलाई एउता शुन्य ठान्द थि। मान्छे जातिको तिम्ती म एउती मुल्यहीन, नारी जातिको स्वरूप मात्र हुँ। म कसिंगर हु यो समाज का निम्ती साँगुरिएको विचार र तुच्छ भावना देखी पूर मसंग के छ र। ज्ञान शुन्यता मा संकिर्णता लाई अंगालेर पछाडिएको नारी हुँ म यो समाज मा, मेरो मूल्य नै के छ र। म यो परिवार, गाउँ, अथवा यो देश की एउती मात्र नारी हुँ। म आफुलाई रिक्तो भाँडो झैं सम्झिन्छु। जसको प्रयोजन छैन। यदि सम्पन्न थिए भने निश्चय यस्तो अपदार्थ भै बाच्चु पर्ने थिएन कसै को तिम्ती आदर्श उदाहरण वन्ने थिएँ। त म मात्र एउता शुन्य हु। मलाइ कसैले अनुकरण नगरे हुन्छ। ऐस्वर्य ; विभुती ; सुख अथवा परिपूर्णता ले भरिएका जीवन मात्रै जीवन होईन। त्यो त भौतिकता को खाँचो टार्ने माध्यम मात्र हो, प्रकृत जीवन अर्के हुन्छ। जो म संग छैन यसैले म एउती शुन्य को पृतिक हुँ।

यस्ता अनेकौ नकारात्मक विचार लिएर बाँचेकी नन्दिता लाई किन आफुलाई हेय प्रतिकपत्र गर्न नडराएको ? आखिर नन्दिता मा के को कमी थियो के चाहना थियो ? के भन्न खोजेकी उसले। किन आफुलाई शुन्य संग दाजेकी ? ठभ्याउन गारो परेको थियो।

अन्तमा उसका सस्ता नकारात्मक विचार को उत्तर भेटदा म झसंग भएको थिएँ। उसले भन्दै थी।

“म एउती अशिक्षित नारी हुँ। जसको शिक्षा छैन - ऊ वास्तव मा शुन्य हुन्छी। शिक्षाहीन अथवा अज्ञानी ले कहिलै एउता घर समाज अथवा देश लाइ चाहिने खाचो पूरा गर्न सक्दैन। ■

শুকোমলতাৰ ছাঁয়াত প্ৰেৰণা হৈ

ময়ূৰী গোহাঁই

উ: মা: প্ৰথম বৰ্ষ (বিজ্ঞান শাখা)

শৈশৱৰ সোণালী দিনত দেখা
সপোনবোৰক মই আজি বাস্তৱত
পৰিণত কৰিব খুজোঁ,
সোণোৱালী কৈ...

কোনোবা এখনি গাঁও। য'ত বাস
কৰিছিল প্ৰেৰণা। দেখাত সহজ-সৰল,
নম্ৰ। মুখত লৈ থাকে এটি মিচিকীয়া হাঁহি।
অফুৰন্ত ভাব-বেদনা বুকুত বান্ধি আজিও
আপুৱাই গৈ আছে নিজ লক্ষ্যৰ দিশে।
মাক-দেউতাক, আইতাক, তাইৰ আপোন
ব্যক্তিসকলক তাই অলপমান সুখ দিব
বিচাৰে। সেই আকলুৱা সুখ তাই
সকলোকে দিব নোৱাৰিলে। বিশেষকৈ তাই
মাক-দেউতাকক তেখেতসকলৰ তাইৰ
প্ৰতি থকা আশা বাস্তৱিক হোৱা দেখা
নাপালে। আনন্দৰ সীমা নৌ পাওঁতেই এই
ধৰা এৰি মৰমৰ প্ৰেৰণাক এৰি বহু দূৰণিলৈ
আঁতৰি গ'ল। মাক-দেউতাকৰ মৃত্যুয়ে
যেন তাইৰ বুকু ভেদি গ'ল। মৃত্যুয়ে
কেতিয়াও কাৰোবাক খবৰ দি নাই। ই
মানৱ জীৱনৰ এটা স্নাতকিক পৰিঘটনা।
এই কথা বহু ভালদৰেই বুজে প্ৰেৰণাই।
সেয়ে হেৰুৱাই পেলোৱা নাই তাইৰ আশা,
তাইৰ বিশ্বাস। হ'ব পাৰে তাইৰ মনত
দুখ। কিন্তু নিজকে তাই দুখৰ বলি হ'ব
নিদিয়ো। মৰমৰ সাদৰী আইতাকেই তাইক

তাইৰ জীৱনৰ বাট দেখুৱাই দিছিল। কিন্তু
দুৰ্ভগীয়া আইতাকেও তাইক এদিন এই
সংসাৰত নিৰলে এৰি থৈ গ'ল। তাইৰ
আজি কোনোৱেই নাই। তাইৰ মনত প্ৰবল
দুখ। কিন্তু যিমানদিন আইতাক জীয়াই
আছিল সেইকেইদিনত তাই আইতাকৰ পৰা
বহুত জ্ঞান লাভ কৰিলে। আইতাকে তাইক
পঢ়িবলৈ কোৱাত তাই পঢ়াত মনোযোগ
দিলে। তাইৰ ভদ্ৰতা, সৰলতা এই
সকলোবোৰ আইতাকৰেই স্মৃতিস্বৰূপ।
আইতাকে তাইক কেতিয়াও মাকৰ অভাৱ
অনুভৱ কৰিবলৈ সুযোগ দিয়া নাছিল।
কিন্তু, সময় পৰিৱৰ্তনশীল। সময়ৰ টোৱে
আইতাককো লৈ গ'ল। তাই যেন এতিয়া
নিৰল।

কিন্তু জীৱনটো যেন কেৱল
আনন্দৰেই ভৰপূৰ। যেতিয়া সময়ৰ
কোলাহল উঠিল উঠিল, তেতিয়া প্ৰেৰণাৰ
জীৱনত বন্তী আনন্দৰ জোৱাৰ ভাঁহি
উঠিল। অতি কষ্টেৰে শিক্ষা লোৱা, টকা-
পইচাৰ বাবে, এমুঠি আহাৰ যোগান ধৰিবৰ
বাবে আনৰ ঘৰত কাম কৰা আদি প্ৰথমে
তাইৰ বাবে অসহ্যকৰ আছিল। কিন্তু
নকৰিলেও আন উপায় তাইৰ হাতত
নাছিল। জীয়াই থকাৰ অধিকাৰ সকলোৰে
আছে। কিন্তু জীয়াই থকা মাদকতা বিচাৰিব

জানিব লাগিব। প্ৰেৰণাই সেই মাদকতা
তাইৰ জীৱনৰ বাবে গঢ়ি তুলিলে। তাইৰ
চেপ্টাৰ পৰিচয় সকলোৰে আগত দাঙি
ধৰিলে। তাই আচল জীৱনৰ মাদকতা
বিচাৰি পাইছিল শিক্ষাৰ মাজত। তাই
শিক্ষাক অনবদ্য অংগ হিচাপে লৈ আপুৱাই
গৈছিল। এনেকৈয়ে কষ্টৰ বলত এম.এ.
পাছ কৰিলে ভাল ফলাফল হাতত লৈ আৰু
পঢ়াৰ মন আছিল যদিও তাই কিন্তু
নোৱাৰিলে। তাইৰ নিজৰ মনটোক সংযত
কৰি চাকৰি এটা যোগাৰ কৰাৰ কথা
ভাবিলে। ভাল ফলাফল দেখি অতি
সোনকালেই চাকৰি এটা পালে। প্ৰকৃতৰ্থত
জীৱনৰ সফলতা, জীৱনক গঢ়ি তোলাৰ
মাদকতা আৰু জীৱনৰ অৰ্থ তেতিয়াহে
ভালকৈ বুজা যায়, যেতিয়া জীৱনলৈ অহা
প্ৰতিটো বাধা হেলাৰঙে অতিক্ৰম কৰি
সফলতাৰ বাট পোৱা যায়। প্ৰেৰণাৰ বাবে
জীৱন যেন সহজ নাছিল। তথাপি আনৰ
আশা পূৰাবলৈ তাই আপ্ৰাণ চেপ্টা কৰিছিল
আৰু চেপ্টাৰ ফল হাতে হাতে পাইছিল।
তেনে এক ক্ষণত মনত পৰিছে তাইৰ অতি
মৰমৰ মাক-দেউতাকলৈ আৰু অতি
চেনেহৰ আইতাকলৈ, যিয়ে তাইৰ জীৱনৰ
বাট মোকোলাই দিছিল আৰু আধৰুৱা
জীৱনৰ সংগী হৈ আছিল। ■

“কলম মোৰ কণাৰৰ হাতৰ হাতুৰী
ভাঙি পিটি গঢ়ি লওঁ শব্দ।”

- হীৰেণ ভট্টাচাৰ্য

যাৰ বিষয়ে নুসুখিলে বহুত কিবা কিবি ক’ব পাৰি,
অথচ সুখিলে একো ক’ব নোৱাৰি - সেয়ে কবিতা।

- আগষ্টান

ছন্দ শিল্প

শান্তিৰ সপোনেৰে

সুৰভী শইকীয়া

স্নাতক চতুৰ্থ ষাণ্মাষিক (কলা শাখা)

এয়া কঠিনতাৰ সন্ধিক্ষণ

কিদৰে লিখিম কবিতা

ভয় হয়

জানোচা চিয়াঁহীবোৰ তেজ হয়

বাক্যবোৰ প্ৰতিবাদী হয়

কিমান দিন, কিমান নিশা

বাট চাইছোঁ

এটি শান্তিৰ কবিতা লিখিবলৈ

এটি প্ৰেমৰ কবিতা লিখিবলৈ

কিয় জানো

সময়ৰ নিস্মৰ্তাই বাধা দিছে বাৰে বাৰে

নৃশংসতাত বান্ধ খাব খুজিছে সময়

এতিয়া মাথোঁ

অলপ আশা, অলপ নিৰাশাৰ দোমোজাত

প্ৰত্যয়দীপ্ত মোৰ কলমে

বিচাৰি পালে

প্ৰতিবাদী সিদ্ধ

এটি শান্তিৰ কবিতা।

মৃত্যু

জিম্পল মেছ

উচ্চতৰ মাধ্যমিক দ্বিতীয় বৰ্ষ (বিজ্ঞান শাখা)

মৌন অৰণ্যত সপোনৰ গভীৰতা

জোখ লৈও মোৰ মন স্থিৰ হোৱা নাই,

আৰু শেষ হোৱা নাই

গল্পবোৰৰ বিষাদময়তা।

তোমাক পাইছো আনক পাইছো

কিন্তু পোৱা নাই একো

পাইছো কিছুমান অন্তকোণৰ বেদনাই

দিয়া মৃত্যুৰ দুৰ্গম পথ।

হাঁহি থাকোতে কেতিয়াবা শুনা পাবা

ভয়ংকৰ নতু মৃত্যুৰ ঝংকাৰ

হয়তো নিজকে নিচিনিবা

ভুজভোগী দেহাৰ মুৰ্খু হৈ ॥

মোৰ স্নিগ্ধ আবেগৰ মসৃণ চকুলোবোৰ.....

সবিতা ছেত্ৰী
স্নাতক ২য় শাখাসিক (কলা)

নিশাৰ আকাশৰ এটি বিৰল পৰত,
জিৰ জিৰ মলয়াৰ কোবাল সোঁতত
মোৰ অতীতৰ কিছু মুহূৰ্তই এনে গীতৰ সৃষ্টি
কৰিছে..... !!

যাৰ সুৰৰ সৈতে খেলি খেলি
বহু গীতৰ ৰূপ ৰং ৰহস্য অদৃশ্য হ'ল ;
কিন্তু....বহু গীতৰো আবিৰ্ভাৱ হ'ল.....
কিয় জানো..... কেতিয়াবা এনে লাগে
যেন..... মোৰ মসৃণ চকুলোবোৰ
নিমাত নিস্তন্ধ এটি বৰফৰ টুকুৰা হৈ যাব.....
আৰু সেই বৰফৰ টুকুৰাটো য'ত.....
য'ত মোৰ ভৱিষ্যত জীৱনৰ
আশাবাদী নাওখন আকাশৰ ওচৰ চাপি....
এটি বিশাল আকাশৰ পক্ষী হৈ
মোৰ মৰম, প্ৰেম, সপোন
আৰু নষ্টালজিক জগতৰ আকাশখনলৈ
উৰা মাৰিব..... !!
আৰু মোৰ হৃদয়ৰ স্পন্দনবোৰে
মিচিকিয়াই হাঁহিব !!

অংকুৰণ

শ্ৰী বক্তিম বৰগোহাঁই
উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বৰ্ষ (কলা শাখা)

শুকান মৰুৰ পথিক মই।

হাবাখুৰি খাইছোঁ চিৰ সেউজৰ সন্ধানত
বহুতো যুঁজৰ অন্তত দেখিলো জলাশয়,
মন মোৰ সজীৱ হ'ল উলাহত।

উপনীত হৈ মই নাপালোঁ পানী

নাপালোঁ কোনো জলাশয়

ইমান পৰে মই কেৱল দেখিলোঁ মৰীচিকা।

এন্ধাৰ বাটৰ পথিক মই

দূৰত দেখো এটি জোনাকী আশা

অৰুণোদয়ৰ পাছত শেষ হয়

সেই আশা

নিজকে পাওঁ বালিময় মৰুৰ মাজত।

মই আছোঁ কেৱল এটুপি অম্লৰ সন্ধানত

বিছাৰিছোঁ মই চিৰসেউজ

গভীৰ মৰুৰ কণ্টকৰ মাজত

মৰুৰ মাজত এজাক বৰষুণৰ সপোন।

সপোন কণ্টক আঁতৰ হোৱাৰ।

যি এজাক বৰষুণত আঁতৰিব

বালিময় সমাজৰ কণ্টকময় বেদনা

সেই এজাক বৰষুণৰ শেষত যেন

অংকুৰণ ঘটিব মানবীয়তা।

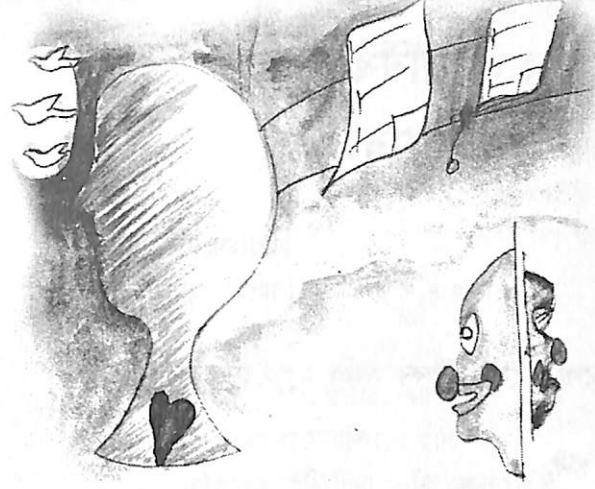

স্মৃতি

বেথা প্রধান

স্নাতক চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক (কলা শাখা)

এনেকৈ এদিন দুদিন কৰি তুমি
 যাবা মোৰ পৰা আঁতৰি
 হৈ থাকিবা মোৰ অতীতৰ স্মৃতি
 জীৱন ব্যস্ততাৰ পথত
 তুমি যাবা আগুৱাই আৰু যাবা ছাগে মোক পাহৰি
 এই গতিশীল জীৱন পথত
 হয়তু লগ পাম কেতিয়াবা
 পাবা নেকি চিনি তেতিয়া ?
 চিনি পালে দিবা নেকি মাত এযাৰ ?
 তেতিয়া ছাগে তুমি হৈ থাকিবা
 কাৰোবাৰ স্বামী নতু কাৰোবাৰ দেউতা
 নতু কাৰোবাৰ ককাদেউতা ।
 আৰু মোৰ জীৱনত থাকিব একেই ব্যস্ততা
 ময়ো হম কাৰোবাৰ পত্নী
 নতু কাৰোবাৰ মা নতু কাৰোবাৰ আইতা
 জীৱন পথত বহুতক লগ পায় মানুহে
 কিন্তু মোৰ জীৱন পথত
 তোমাক লগ পোৱা এক মোৰ চিৰজীৱনৰ
 ভাল লগা স্মৃতি হৈ ৰ'ব ।

চিত্ৰকৰ

ঘনকান্তি গোহাঁই

স্নাতক চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক (কলা শাখা)

তুমি শিল্পী,

নাম তোমাৰ চিত্ৰকৰ,

বং আৰু তুলিকাৰে,

এখন কোমল হাতৰ পৰশেৰে

সজীৱ কৰি তোলা সকলোবোৰ ।

গছ, বন, আকাশ, বতাহ

নৈ, চৰাই প্ৰতিষ্ঠিত কৰা

এখন উঁকা কাগজত

মৰুভূমিত বোলাই দিয়া

সেউজৰ আভাস ।

নানা ৰঙৰ চানেকীৰে

উঁকা হৃদয় এখনতো —

পোহৰৰ বশ্মি সোমাবলৈ

সৃষ্টি কৰা কিছুমান সূক্ষ্ম বিজ্ঞাৰ ।

মৰহি যোৱা শেৱালিবোৰ

প্ৰাণ হৈ উঠে

তোমাৰ তুলিকাৰ পৰশ পাই

তুমি শিল্পী,

অপূৰ্ব তোমাৰ সৃষ্টি

ছবিৰেই তুমি সকলো সন্তৰ কৰি তোলা

সপোন দেখিবলৈ নিশিকাজনক

আশাৰ ছবি আঁকি শিকাই দিয়া

সপোন কেনেকৈ দেখিব লাগে ।

সেইবাবে তুমি শিল্পী,

নতুন যুগৰ তুমি চিত্ৰকৰ ॥

মোৰ সপোনৰ হৃদটিৰ নিজান পাৰ...!!

বিশ্বজিৎ দাস
স্নাতক ৪ ৰ্থ ষাণ্মাসিক (বাণিজ্য শাখা)

শিক্ষক

বঙ্গন সোণোৱাল
স্নাতক প্রথম বৰ্ষ (বিজ্ঞান শাখা)

মোৰ সপোন, মোৰ নিয়ৰৰ অজস্ৰ অযুত কণাবোৰৰ
সৈতে

খেলি খেলি,

মৰমৰ সেই দুৰ্গম পথাৰ খনলৈ

ডিঙা মেলি মেলি ;

মোৰ প্ৰেমৰ সেই

স্মিঞ্চ জোনাক সদৃশ চাকিটিয়ে

দূৰৈৰ পৰা বিঙিয়াই বিঙিয়াই মাতি আছে,

আৰু....কিবা কৈছে এনে সুৰত.....

হাজাৰ আলিৰ

অযুত নৰাৰ

নিযুত জিঞা মাজে মাজে

এটি স্বপ্নোদীপ্ত হৃদ আৰ্বিভাৰ হ'ব.....

হৃদটি মোৰ সপোনৰ হ'ব

মোৰ মৰমৰ জিঞা জনীও সেই হৃদটিৰ কাষতে গৈ
পৰিব ;

মোৰ জীৱনৰ

মোৰ যৌৱনৰ, প্ৰতি পলে পলে উৰি ফুৰা পখিলাবোৰে
একাজলি একাজলিকৈ মৰমৰ বতৰাবোৰ কঢ়িয়াই.....

মোৰ সেই হৃদটিৰ পাৰত এটি সপোনৰ বালিঘৰ
সাজিব;

আৰু মৌ সনা নষ্টালজিক আৱাহনৰ প্ৰতিবেদনবোৰে
সেই হৃদৰ নিজান পাৰটি সজাই পৰাই পুলকিত কৰিব ॥

..... আৰু

মোৰ সপোনৰ হৃদটিত

বিশাল মৰমৰ জোৱাৰ

আৰু সুৰৰ তৰংগবোৰ আৰ্বিভাৰ হৈ

এটি প্ৰেমৰ সুৰংগৰ সৃষ্টি হ'ব.....

মোৰ প্ৰেমৰ সুৰংগৰ সৃষ্টি হ'ব..... ॥

জিলিকি উঠিছে জিলিকাই, সুন্দৰ বসুন্ধৰা;
মৃত-জীৱিত জীৱ, কত আছে লেখিব নোৱাৰা।
কোন আহে কোন যায়, কেও তালৈ নকৰে গুৰুত্ব;
তাৰ মাজে সাধিছা কেৱল, তুমিয়েই দেৱত্ব।
উপলব্ধি হয় সমাজ, মানুহৰ জীৱনে-মৰণে;
সেই সমাজ শান্তিময় নহ'ব, তোমাৰ অবিহনে।
অতিক্ৰম সম্ভৱ আজি, বিশ্ব-ব্ৰহ্মাণ্ডত;
সকলো সম্ভৱ হ'ল, কেৱল তোমাৰ প্ৰভাৱত।
দুৰ্লভক সুলভ কৰি, চৌদিশে জগতত বিলালা;
নিৰ্বলক শক্তি দি, বিজয়ৰ প্ৰেৰণা যোগালা।
প্ৰতি ক্ষণে বিনয়েৰে, ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক কৰা পুত্ৰ মান;
জাতি-ভেদ পাহৰি, শিক্ষক ৰূপে সমাজত কৰা শিক্ষা দান।
পিতৃ-মাতৃ সকলোৰে, হৃদয়ৰ আপোন;
কোনো গুণে কম নহয়, শিক্ষকৰ চেনেহৰ বান্ধোন।
চিন্তাৰে বিভোল হয়, সন্তানৰ উন্নতি সাধনত;
তুমিও চিন্তিত হোৱা, নপৰিলেও পৈতৃক সম্পৰ্কত।
ভক্তিৰে আৰাধা আৰু শ্ৰদ্ধাৰে প্ৰণামো;
তোমাৰ ঋণী মই, এই ঋণ কেতিয়াও শুজিব নোৱাৰো।
শিক্ষক ৰূপে সমাজত, জ্ঞানৰ সূৰ্য হ'লা;
অজ্ঞানতাৰ কালিমা গুচাই, শান্তিময় জগত গঢ়িলা।
নিচিনো স্বৰৰ গুণ, অজ্ঞানতাৰ কবলত থাকিলে;
গুৰুৰ প্ৰভাৱে মানুহক, জগত চিনালে।
নিঃসহায়ক সঁহাৰি জনায়, সমাজত আদৰ্শ যাছিলো;
নিজ দোষত দোষী নহৈ, মানৱতাৰ আত্মবল উপজালা।
বহুলোক সমাজত, ধন-সোণৰ ধনী;
আদিৰ পৰা আজিলৈকে, তুমিয়েই আত্মদানী।
মানুহেই গৰাকী আজি, মানুহ নামৰ;
গুৰুৰ বিনে মানুহ হ'ব, পশু তুল্যৰ।
অতি আগ্ৰহে পৰিত্ৰ মনেৰে, পঢ়ালা পৃথিৰ পাঠ;
যাউতিয়ুগীয়া চিৰ যুগমীয়া, তোমাৰ শূৱলা মাত।

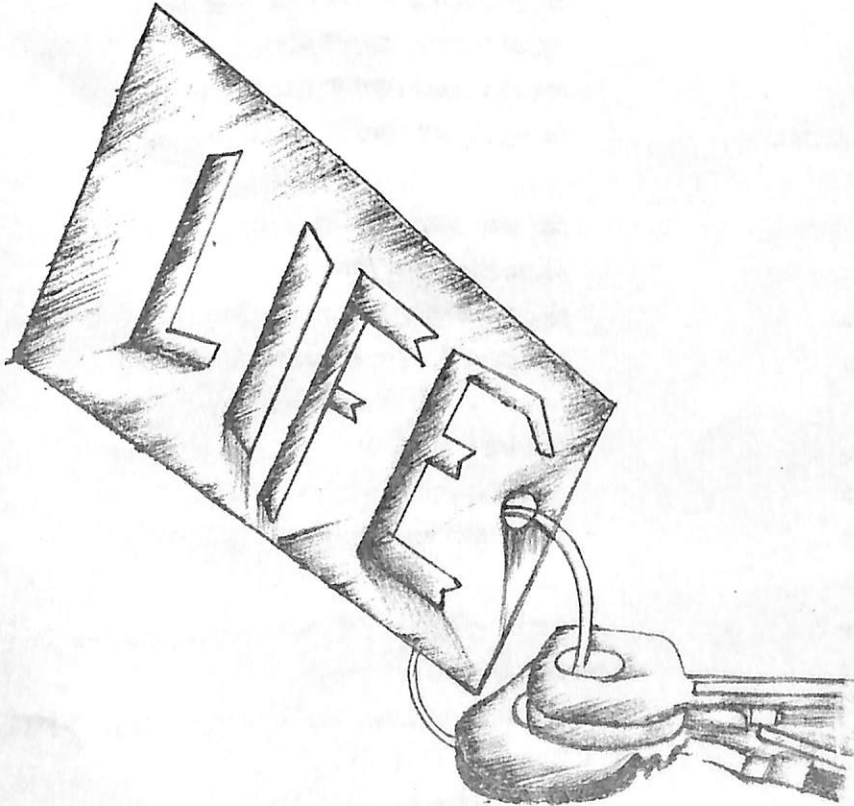

জীৱন

সঞ্জীৱ চেতিয়া

উ: মা: ১ম বৰ্ষ (কলা শাখা)

জীৱন মানেই অশ্রু হাঁহিত
 সুবেৰে সজোৱা গান,
 মৰম-চেনেহ, আশা-নিৰাশা
 মান আৰু অভিমান।
 সেয়েটো জীৱনৰ অন্তহীন আশা
 সুখ-দুখৰ এই জীৱনৰ খেলা।
 এয়েটো জীৱন হয় শিলনীত ফুলনি
 প্ৰিয়তম বুকুৰ আপোন ঠাই
 এয়েটো হৃদয়ে কয় উজনি-নামনি
 সোণৰ সপোন ভাঙি গুচি যায়।
 হাঁহিৰে চকুলো ঢাকিব খোজা
 উলাহৰ ছবিটি আঁকি জোনাকী পথেৰে
 আগুৱাই যোৱা।
 পোৱাখিনিৰে নোপোৱাখিনিক
 ঢাকিবলৈ কৰা পণ
 জীৱন নহ'লে নোমাব নিৰৱে
 কল্পনাবিলাসী মন।
 ধুনতকৈ নহয় কম সজ মনৰ গুণ
 গুণে-স্তাণে কৰিব জীৱনৰ পথ পোন।

অনুবোধ

নয়নজ্যোতি হাজৰিকা

উচ্চতৰ মাধ্যমিক দ্বিতীয় বৰ্ষ

(বাণিজ্য শাখা)

বন্ধু

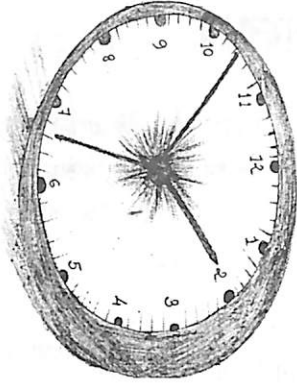
এতিয়াও আছে নেকি ছবি
 সাগৰ, নগৰ, চৰাই, বাগিছা,
 প্ৰেম নতুবা মনালিহাৰ হাঁহি
 এতিয়াও সিঁচি দিয়া নেকি কেনভাচত
 অইল অথবা ওৱাটাৰ কালাৰ

জানা বন্ধু

জটিল হৈছে দিন
 সলনি হৈছে সময়
 বন্দুকৰ গুলীয়ে আঁকিছে আজি
 তেজে ধোৱা বীভৎস ছবি
 কাঢ়িছে শত জনৰ হিয়াৰ আমঠু।
 নিঠকুৱা নিঃসহায় কবি

বন্ধু

মোৰ এটি অনুবোধ মনিবানে তুমি;
 তুমিও সলনি কৰা তোমাৰ জীৱন
 বুলাই লোৱা সাতোৰং সূৰ্য্যৰ পৰা
 আঁকি যোৱা ছবি শান্তিৰ
 হিংসা, সন্দ্বাস, পৰিত্যাগ কৰা
 প্ৰেম আৰু মানৱতাৰ মিলনৰ ছবি বনোৱা।
 বন্ধ হৈ পৰক বন্দুকৰ নলী।
 কোমল হওক, কঠিন হৃদয়
 জীপাল হওক অতদিনে পৰি ৰোৱা
 তেজে ধূসৰিত মাটি।।

সময়

দ্রুত বেগেৰে যাব ধৰিছে সময়,
সেই সময়ে লৈ গ'ল
মোৰ সেই অতীতৰ ভঙা পঁজা।

চাকিৰ শলিতা পুৰি ছাই হ'ল,
মোৰ জীৱনৰ আদিছোৱা
লংপেণ্ট, কোট, এখন বিলাসী গাড়ী।

আজিৰ সমাজত নাই মান,
কৰিব পৰা নাই মই অট্টালিকা,
এমুঠি ভাতেই মোৰ প্ৰাণ।

হৃদয়ত জ্বলিব ধৰিছে
কৰুণ বিনিনি,
দেখা নাই পানীৰ পাৰ্থিৱ ৰূপ।

দেখিছো মাথো চকুৰ ৰামধেনু,
হাতৰ জানো পৰশ দিব পাৰিছো,
সেই সাতোটা ৰং।

বৰ্তমানে লৈ গ'ল অতীতৰ
সেই কেঁচা মাটিৰ গোন্ধ,
যন্ত্ৰৰ দৰে হৈ পৰিল মানৱ দেহ।

দুখীয়াৰ বাবে হাহাকাৰ,
পেটৰ জ্বালাত ৰাস্তাৰ কাষত
দুধাৰি চকুলো।

ৰাস্তাই প্ৰাণ, ৰাস্তাই ঘৰ
কোন আহিব এখনি ৰুমাল দিবলৈ,
চকুৰ এচলু মচি দিবলৈ।

সময় পৰিৱৰ্তন হ'ল,
জাতি ধৰ্ম নাই চিন,
টকাই কিনিলে মানুহক।

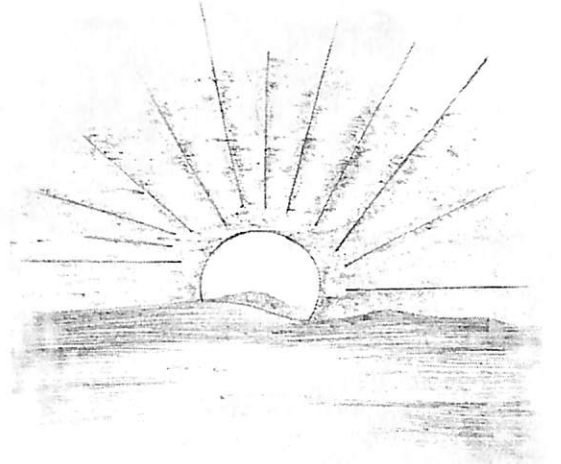
বিদীপ বৰুৱা
স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ (বাণিজ্য শাখা)

মোৰ দৰে এজন ভিকত্ৰ বাবে
কোন, ক'ত বৈ আছে,
কোনে আহিব মোক মন্ত্ৰণা
দিবলৈ।

সময়... সময়...
সেই সময়...
দিন-ৰাতি পাৰ হ'ল।

য'ত মোৰ দৰে
চিঞৰি থকা ভিকত্ৰ
কোনে কৰিব পুতৌ।

ওলাব নেকি এতিয়াও
মোৰ ভঙা পঁজাতো
পূৰ্ণ কৰিবলৈ...।

অগস্তি যাত্ৰা

(জীৱন)

ভাস্কৰ জ্যোতি গগৈ
স্নাতক চতুৰ্থ ষাণ্মাষিক (কলা শাখা)

নিশাৰ শেষত এক কোমল পুৱা।
এক নতুন আশাৰ আৰম্ভ
নৱ প্ৰতিশ্ৰুতিৰ এক নতুন দিন।
সপোন আৰু কৰ্তব্যৰ নৱ যাত্ৰা ॥

এবি অহা দিনক পাহৰি,
আকৌ আৰম্ভ হ'ল এক নতুন দিনৰ যাত্ৰা।
আকৌ আৱেলি, আকৌ নিশা;
আকৌ খতিয়ান, আকৌ গণিত,
কি পালোঁ, কি দিলোঁ ॥

দিন আৰু নিশা, নিশা আৰু দিন;
কিমান নিশা আৰু কিমান দিন,
কিমান দিন আৰু কিমান নিশা;
পাৰ হৈ গ'ল মোৰ জীৱনৰ,
কিমান যে সপোন, কিমান যে আশা;
কিমান যে কৰ্তব্য,
মোৰ জীৱনটো এতিয়া আবেলি পৰত
নিশাৰ বাবে অপেক্ষাৰত.....

আকৌ খতিয়ান আকৌ গণিত, জীৱনৰ মোৰ শেষ নিশাত
জীৱনৰ এই নিশাৰ পিছত,
আকৌ নতুন কোমল পুৱা আহিবনে ????
কি পালোঁ, কি দিলোঁ;
আকৌ খতিয়ান, আকৌ গণিত ॥

মানৱতাহীন পৃথিৱী

গীতুমণি চেতিয়া

ম্নাতক প্ৰথম ষাণ্মাসিক (কলা শাখা)

মৃত্যু নামৰ সেই ভয়লগা বীজাণু
যাৰ বলি হ'বলৈ হয়তো,
তুমি মই ভয় কৰো।
তথাপিও সমাজ আৰু দেশৰ কাৰণে
আমি প্ৰাণ আহুতি দিবলৈকো
ওলাই আহোঁ।।
বুকুত সাহস বান্ধি থিয় দিওঁ
মৃত্যু নামৰ বীজাণুৰ সৈতে যুঁজিবলৈ,
সেই মৃত্যুক কোনে মাতে জানা...??
এজাক তেজপিয়া নৰ-মনিচে
আজি মানুহে মানুহৰ বাবে নাভাৰে
মাথো শুহি খাব খোজে,
কলিজাৰ কেঁচা তেজটোপি।

তৰংগৰ ঢৌ কঢ়িয়াই অনা
এটি মিঠা অনুভূতি ঝংকাৰ,
যিয়ে মন আকাশত অলেখ সপোন বচি
কাঁইটীয়া জীৱনত খোজ দিছিল।
কিনো দুখৰ সমভাগী হৈ সি
অতি নৃশংসভাৱে আজি,
মৃত্যুক সাৱটি ল'লে
ঝংকাৰ...
তোমাৰ আকাশ পাতাল কঁপোৱা
চিঞৰে গলাব নোৱাৰিলে কিয়...
তেজ পি খোৱা নৰ মনিচৰ হৃদয়।
কিয়নো তেওঁলোক মানুহ নহয়
কিয়...??
কিয়! ইমান নিষ্ঠুৰ হ'ব পাৰিলে
মানুহ নামৰ সেই পিশাচবোৰ।

অকণমান সহানুভূতিৰ বাবে
তুমি দুচকু তিয়াই চিঞৰিছিলি
“মোক নামাৰিবা নামাৰিবা না” কিন্তু
কিয় নাহিল কোনো...??
তোমাক আশ্ৰয় দিবলৈ
শেষত মৰিলো অ', মৰিলো অ',

বুলি
অতি কাতৰভাৱে এই পৃথিৱীৰ পৰা
তুমি মেলানি মাগিলা।
আহ! কি কৰুণতাৰে ভবা সেই
বিষাদময় চিঞৰ
তথাপিও নগলিল এজনো মনিচৰ হৃদয়।
ভদ্ৰতাৰ পোচাকধাৰীয়ে
নোৱাৰিলে কিয় নিজৰ দায়িত্ব
পালন কৰিবলৈ
দেশ বন্ধাৰ দালালবোৰে
আজি কেনেকৈ মৃত্যুমুখলৈ ঠেলি
দিব পাৰিলে,
এজন নিষ্পাপ কিশোৰক।
আজি পুলিচ প্ৰশাসন
কিয় ইমান তললৈ নামি গ'ল,
অবিৱেচক চৰকাৰে
কেনেকৈ পাহৰি গ'ল
তেওঁলোকৰ দায়িত্ব
মানুহ যে মানুহৰ বলি হৈছে
কিহৰ দোষত।
ইমান দিনে চকুমুদা চৰকাৰৰ আজি
চকু মেলিবৰ হ'ল।
দায়িত্ব পালন নকৰা পুলিচ প্ৰশাসন
আজি সজাগ হ'ববে হ'ল
নিজকে বন্ধা কৰিবলৈ হাজাৰ
জনতাৰ হাতত হাত ধৰি
খোজত খোজ মিলাই
জাগিবৰ হ'ল।।

(স্বৰ্গীয় ঝংকাৰৰ সোঁৱৰণত)

Irony of life

Pinky Dhar
B.Sc. 4th Semester

What is life?
A mysterious phenomenon, indeed
it itself doesn't know perhaps
what it takes and what it gives
The search never seems to end
Life seems to slip from the hand
What is life made of?
Sugar and spice
If we can relish the sugar
then we must learn to enjoy the spice
Besides, life and irony how can we divide?
One they indeed are, together they reside
Along with life
The mind of man travels on
Wondering into an unseen world
Seeking happiness and peace
Their heart beat on
The journey seems to go on and on.

Beautiful love

Preety Chetry
B.A. 4th semester

He walks away,
with those pages of 'beautiful love'
left blank and unwritten!
And she falls down deep
from the laps of love,
to the **thorns** of hatred!
Broken, shattered and hurt
yet no complaints, no efforts
To win him back, to hold him tight...
she has been sorry.
No more of prayers, no tears required...
For her heart is already burnt
In the wild fire of her own optimism!
Let him go, let him find a new story.
A touch of warmth, no more needed
A hug of friendship, not again!
Its all the pain,
In a fancied fairy tale!
Alone and blue, Yes, she can go on...
Let him go away, let him not turn back
For not his blood can heal her wound,
And not their love.....can be beautiful again!!

The Divine Soul

(For my father)

Shompi Nag
B.A. 4th Sem

The Divine soul who brought me in limelight,
The Divine soul who made my path easier
The only person who shared my pains and difficulties
Why did he leave me behind...???

The holy soul whom I loved the most
The holy person whom I trusted the most
The only person who could understand me a lot
Why didn't he look back once leaving me behind...???

The excellent soul who told me where there is a
Candle there is a flame.
But will I really see him again...???
Tears only tears roll down again and again

Come again close of mine
So that I can feel the touch of divine
Blind's the hope that you will return
I know you will never come.

And for this I can never forgive the supreme being'
For taking away my beloved being... (BABA)

The Wonder of One...

Rizwana Parvees Bhuyan
B.A. 5th Sem.

One song can spark a moment,
One flower can wake the dream
One tree can start a forest
One bird can herald the spring
One smile begins a friendship
One hand clasp lifts a soul
One star can guide a ship at sea
One word can frame a goal
One vote can change the nation
One sunbeam lights a room
One candle wipes out darkness
One laugh can conquer the gloom
One step must start each journey
One word must start each prayer
One hope will raise our spirits
One touch can show your care
One voice can speak with wisdom
One heart can know what's true
One life can make the difference.

You see, it up to you !

उपकार

मंजु रजक

स्नातक कला द्वितीय सीमेस्तार

'हम सब मिले तो ख्वाइशों के फुल खील गये
ऐसा लगा मानो ख्वंय इश्वर हमें मील गये
कुछ अनोखे से थे सपने
कुछ अनजानी सी थी इच्छाये'

लग रहा था मानो सब हैं
तमाओ की मालायें
सब ने अपना नाम बताया
सब ने अपना परिचय दिया।

सब ने यहा अपने आप की
इसी रंग मे रंग दिया।

जगी है तम्मन्नाये दिल में
अन्य कुछ कर के दिखाना है

इश्वर हमें अब आप के बल पर
सागर पर जाना है
रखिएगा आशीष हम पर
यही करते है। प्रार्थना

रखिएगा आपने कर कमलों में
सहेज कर हमारी वंदना ॥

मेरो भावना

किशोर कुमारी नेवार

स्नातक कला द्वितीय सीमेस्तार

सृष्टि गर्न म होइन।
सम्हाल्ने नारीमात्र हुँ।
सहारा दिने म भर्दैन।
हाराकों लहरामात्र हुँ।

हरियो बनथै रहेकी छूम
किरण मैं चडन सकिन
फूल भै फुलेको छुम
भमरा भै घुम्न सकिन।

आकाशजै ठूलो छार्ता मेरो।
बादल थै दाकिदिन सकिन।
सागर पै गहिरो मुटु मेरो।
पानी थै बग्न सकित।

जीवन

विजयलक्ष्मी गिरि

स्नातक कला द्वितीय सीमेस्तार

जीवन में गिरते - उठते जाते है
काम भी उसी तरह बनते - बिगड़ते जाते है
लेकिन हमारी कल्पना उम्मीद में रहती है
जीवन ना एक डोर है उसमे माया भी बनते जाते है।
जीवन में गिरते - उठते जाते है
जीवन में हर काम आसान नही है
लेकिन उस दुनियाँ में हम हर काम में
परिश्रम से सफलता पाते रहते है।
जीवन में गिरते - उठते जाते है
अगर हम उस जीवन में फँस जाये
तो हमारी उम्मीद ही हमें जगाती रहती है
जीवन में गिरते - उठते जाते है।

वदनाम

रामजी भूजेल

स्नातक कला द्वितीय सीमेस्तार

फेरि लेखे मैले एउटा कविता
आफ्नालागि होईन निम्नालागि
कागजका पानाहरुमा होईन
मनका फाँकहरुमा।

तिम्नो लागि लेखेका कविता हर
तिम्नोय दिनेछु म नाम
केही शद्वको प्रयोग चैन
कलमलाई न देउँ वदनाम।

कलमता एउटा मसिन हो
मैले चलाउँदा मात्रैई चलने
'माया' भनें एउटा कविता हो
कसेको सहयोगमा लेखने।

निमीसंगा विताएका ती झणहरुलाई
समटेर सपनीका पानहरुमा
फेरि लेखे मैले एउटा कविता निम्नोलागि।
कागजको पानाहरुमा होईन
मनको फाँटहरुमा।

मेरो प्रेम

रश्मी क्षेत्री

स्नातक कला द्वितीय सीमेस्तर

सोची रहेछु म
 यस पालीको भेटधाटमा
 के उपहार दिउँ तिमिलार्ई ?
 म सँग मउटा संग्लो जीन्दगी छ
 र छन् कोमल हृदयहरू
 त्यही हृदयबाट बसि रहेका
 केही सुन्दर कविताहरू छन
 तिनै कविताहरूको पाना गासेर
 तिम्रो आगमन पसिरहेछु
 तिमि आउने गोरेटोमा
 कविताका गुच्छाहरू छरिरहेछु ।
 अन्धकार रातहरूमा
 कविताका दीपहरू जलाई रहेछु
 यसरी म तिमो लागि कविता लेखि रहेकोछु
 एउटा कविता बनेर
 एउटा सुगंधित भएर फुलदैधु ।
 किनकी तिम्रो आँखमा कविता भएर देखिनुछ
 यसरी जीन्दगी भर लेखिए का कविता हरू
 तिम्रो लागि भएनत् भने
 मैले कविता लेखनुको कुनै महत्व हुँदैन ।
 तिमि प्रतिविम्ब भएनै पनि
 त्यो कविता अनथेको हुनेछ
 त्यसैले म भन्छु तिमि कवितामा
 राम्रो विचार भएर आउनु पर्छ
 सुनैलो जीवन भएर उदाउनु पर्छ
 उज्यालो घाम भएर बाँचनु पर्छ
 तब मात्र मैले कविता लेखनुको उदेश्य पुरा हुनेछ
 त्यसैने म तिमरै लागि कविता लेखिरहेको छु ।

बहुला

श्री तेज प्रताप छेत्री

स्नातक कला द्वितीय सीमेस्तर

म बहुला होइन
 आमा, तिनीहरूले जेसुकै भनुनु,
 तर म बहुला होइन
 मैले गर्न नहुने केही गरेर हिडेकै छैन
 बोल्न नहुने केही बोलेर हिडेकै छैन
 मेरो आँखा छ, त्यसैले हेर्न पाउँ भन्छु
 पेट छ खान पाउँ भन्छु
 नाङ्गो भएर कोही नहिडोस भन्छु
 सबैको जिन्दगी राम्रो संग जाओस भन्छु
 कसैको जिन्दगी दुःखले नपीरलोस भन्छु
 आफूले सोचेको आशालार्ई मेटाउन पाओस भन्छु
 अरूको आशामा पखैर कोहिपनि नषसोच भन्छु
 पत्तिकैमा पनि तिनीहरू
 मलाई बहुला भन्छन
 आमा, म बहुला होईन ।

অতিথি শিতান

আশীৰ দশকৰ পৰৱৰ্তী অসমীয়া গল্পত সমাজ-চেতনা

ড° ধৰণী লাহন
প্ৰাক্তন ছাত্ৰ

০.০১ অৱতৰণিকা

‘জোনাকী যুগৰ ত্ৰিমূৰ্তি’ৰ অন্যতম বসৰাজ লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱাৰ হাতত প্ৰাণ প্ৰতিষ্ঠা হোৱা অসমীয়া চুটিগল্পই প্ৰথমটো শতিকা অতিক্ৰম কৰি এতিয়া দ্বিতীয়টো শতিকাৰ দোকমোকালি ক্ষণত। শতিকা বিয়পা এই দীৰ্ঘ সময়ৰ ব্যৱধানত অসমীয়া চুটিগল্পই সময়, আলোচনী আৰু গল্পকাৰৰ ভিন্নতা অনুসৰি বিভিন্ন ৰূপেৰে আত্মপ্ৰকাশ ঘটাইছে। বহু জনপ্ৰিয় তথা প্ৰতিভাবান লেখকৰ গল্পই অসমীয়া গল্প-সাহিত্যৰ উঁচাল সমৃদ্ধ কৰিছে। বিশেষকৈ যোৱা তিনি-চাৰিটা দশকৰ ভিতৰত বামধেনুৰ পৰৱৰ্তী সময়ত অসমীয়া গল্প-সাহিত্যত আকৰ্ষণীয়ভাৱে পৰিৱৰ্তন সাধিত হৈছে আৰু আংগিকৰ, কাহিনী-কথনৰ নানা পৰীক্ষা-নিৰীক্ষাই অসমীয়া গল্পক দান কৰিছে বহুমান্বিত আয়তন। নতুন নতুন গল্পকাৰৰ নতুন নতুন চিন্তা-চৰ্চাই নতুন নতুন পৰীক্ষা-নিৰীক্ষাই, নব্য উপস্থাপনশৈলীয়ে অসমীয়া গল্পৰ আয়তন বৃদ্ধি কৰাৰ লগতে কিছুসংখ্যক তৰুণ গল্পকাৰৰ প্ৰকাশভংগীৰ অত্যধিক দুৰ্বোধ্যতাই, নিয়ন্ত্ৰণহীন ভাষাৰ কছৰতে তেওঁলোকৰ গল্পৰ স্থায়িত্ব সম্পৰ্কে এতিয়াও পাঠকক সন্দেহান কৰি ৰাখিছে।

আৱহমান কালৰেপৰাই সমাজত চলি অহা কথাটো হ’ল যে সাহিত্য হৈছে

সমাজৰ দাপোণ। প্ৰতিবিন্দু এটি দাপোণত ছবছ প্ৰতিফলন ঘটাব দৰে সাহিত্যতো প্ৰতিফলিত হয় সমাজৰ প্ৰতিবিন্দু। বিশেষকৈ সৃষ্টিশীল সাহিত্যত সমসাময়িক সমাজৰ বিভিন্ন দিশ আলোকিত হোৱা দেখা যায়। আমাৰ অসমীয়া গল্প-সাহিত্যতো দেখা পাওঁ সমকাল ধাৰণা আৰু গল্পকালীন সময়ৰ নানান বাস্তৱ দিশ। জোনাকী যুগৰ গল্প, আৱাহন যুগৰ গল্প অথবা বামধেনু যুগৰ গল্পৰ মাজত থকা বিভিন্ন পাৰ্থক্য আমাৰ সততে চকুত পৰে। সেইদৰে চকুত পৰে সমসাময়িক গল্পৰ সৈতে পূৰ্বৱৰ্তী অসমীয়া গল্পৰ বিভিন্ন কাহিনী, চৰিত্ৰ তথা পটভূমিৰ সৈতে থকা পাৰ্থক্য। এই সম্পৰ্কে আলোচনা কৰিবলৈ গৈ ড° প্ৰহ্লাদ কুমাৰ বৰুৱাই ‘অসমীয়া চুটিগল্পৰ অধ্যয়ন’ গ্ৰন্থত মন্তব্য কৰিছে —

‘অসমীয়া চুটিগল্পৰ প্ৰতিটো যুগতে লেখক সকলৰ সমাজ চেতনা আৰু সমাজ চেতনা পৰিৱৰ্তনৰ লগে লগে সমাজ পৰিৱৰ্তন হোৱাৰ ফলত লেখক সকলৰ দৃষ্টিভংগী যিদৰে সলনি হৈ আহিছে, সেইদৰে সামাজিক দায়বদ্ধতাৰো কিছু সলনি হৈছে। উদাহৰণস্বৰূপে যুগে যুগে অসমীয়া চুটিগল্পত গুৰুত্ব পোৱা শ্ৰেণী চৰিত্ৰবোৰলৈ আঙুলিয়াব পাৰি। সাম্প্ৰতিক যুগৰ চুটিগল্পত কেৰাণী আৰু মাষ্টৰৰ জীৱনৰ পৰিৱৰ্তে কৃষক আৰু শ্ৰমিকৰ

অসহনীয় জীৱন-যন্ত্ৰণাহে গুৰুত্ব দিয়া হয়। ...সেইদৰে, সাম্প্ৰতিক কালৰ গল্পকাৰসকলৰ দৃষ্টিত মধ্যবিত্ত ভণ্ড শ্ৰেণী চৰিত্ৰতকৈ গুৰুত্ব পালে সমকালীন ৰাজনৈতিক নেতাসকলেহে...।’

০.০২ আশীৰ দশকৰ অসমীয়া সমাজ :
পটভূমি আৰু বাস্তৱ

আশীৰ দশকৰ পৰৱৰ্তী অসমীয়া গল্পত প্ৰতিফলিত সমাজ বাস্তৱতাৰ বিষয়ে বা গল্পকাৰসকলৰ সমকাল চেতনা সম্পৰ্কে আলোচনা কৰিবলৈ যোৱাৰ আগেয়ে বিগত সময়ছোৱাৰ আমাৰ অসমীয়া সমাজখনৰ বিভিন্ন দিশ সম্পৰ্কে থূলমূলকৈ আলোচনা কৰি লোৱা নিশ্চয়কৈ যুগুত হ’ব। সন্দেহ নাই যে আলোচিত সময়ছোৱাত প্ৰবল জাতীয়তাবাদী চেতনাই যিদৰে এচামক আৱেগিক কৰি ৰাখিছে তাৰ বিপৰীতে একেখন সমাজতে গা কৰি উঠিছে চৰম পন্থা, বিচ্ছিন্নতাবাদী মনোভাৱ আৰু উগ্ৰবাদী চেতনা আদিৰ। বিভিন্ন জনগোষ্ঠীৰ সাংস্কৃতিক উত্তৰণ আৰু জনগোষ্ঠীয় আন্দোলনে বিগত সময়ছোৱাত অসমীয়া সমাজখনক আলোড়িত কৰি ৰাখিছে। স্বাধীনতাৰ স্বপ্নটো এই এচামক কৰি তুলিছে অস্থিৰ আৰু চঞ্চল। ৰাজনীতিক তথা চৰকাৰী উচ্চপদস্থ বিষয়াৰ আকণ্ঠ দুৰ্নীতিয়ে প্ৰগতিৰ বাটত অন্তৰায় সৃষ্টি কৰাত ক্ষুদ্ধ হৈ উঠিছে সমাজৰ আন এচাম। ইবোৰৰ

লগে লগে সমাজ ব্যৱস্থাটোৰ আন্তঃগাঁথনি ক্ৰমশঃ দুৰ্বল হৈ পৰাৰ লগতে মানুহৰ প্ৰমূল্যবো অৱক্ষয় ঘটছে। বিশ্বায়নৰ প্ৰভাৱত, মুক্ত অৰ্থনীতিৰ প্ৰভাৱত, বিজ্ঞান-প্ৰযুক্তিবিদ্যাৰ ন ন উদ্ভাৱনৰ ফলত সমাজ জীৱনলৈ অহা দ্ৰুত পৰিৱৰ্তনে অসমীয়া সমাজখনকো প্ৰভাৱিত নকৰাকৈ থকা নাই। ফলত মানুহ নিঃসংগ হৈছে, ভোগবাদৰ প্ৰভাৱত এচাম অতি ব্যক্তিকেन्द्रিক হৈ পৰিছে। অসমীয়া নগৰীয়া আৰু গাঁৱলীয়া উভয় সমাজতে ব্যাপক পৰিৱৰ্তন সাধিত হোৱা দেখা গৈছে। প্ৰান্তীয় মানুহৰ অভাৱ-সমস্যা, হা-হুমুনিয়াহ, অপ্ৰাপ্তিৰ যন্ত্ৰণাই মানুহৰ মাজলৈ নৈবাশ্য আৰু হিংসা-প্ৰতিহিংসাৰ মনোভাৱ বোৱাই আনিছে। সেইদৰে শ্ৰমিক-কৃষকৰ সমস্যায়ো বহু সময়ত জটিল ৰূপ ধাৰণ কৰিছে। এচামৰ শোষণ-বঞ্চনাত দক্ষ হৈছে আন এচাম মানুহ। লোক সমাজৰ বুকুলৈ নামি অহা পৰিৱৰ্তনে নতুন আৰু পুৰণিৰ মাজত দ্বন্দ্বাত্মক পৰিৱেশৰ সৃষ্টি কৰিছে। এচামৰ মাজত আত্মক্ষয়ী মনোভাৱ প্ৰবল হৈ পৰা দেখা গৈছে। প্ৰজন্মৰ সংঘাতে ক্ৰমশঃ জটিল ৰূপ ধাৰণ কৰিছে আলোচিত সময়ছোৱাতে।

প্ৰস্তাৱিত আলোচনা-পত্ৰখনত এই সময়ছোৱাত (১৯৮০-২০১০) প্ৰকাশিত গল্পসমূহত প্ৰতিফলিত অসমীয়া সমাজ জীৱনৰ বাস্তৱতাক তলত উল্লেখ কৰা ধৰণেৰে বিশ্লেষণ কৰি চাব পৰা যায়:

- (১) সন্ত্ৰাসবাদ, মানৱীয় সম্পৰ্ক, সামৰিক সন্ত্ৰাস, হিংস্ৰতা আদি।
- (২) অসমীয়া লোক জীৱন : সংঘাত, সংশয়।
- (৩) গোষ্ঠীগত সংঘৰ্ষ : বাস্তৱ সত্য।
- (৪) ভোগবাদ বনাম ব্যক্তি জীৱন।
- (৫) প্ৰজন্মৰ ব্যৱধান : নিৰ্মম-মৰ্মান্তিক।
- (৬) ব্যক্তি জীৱনৰ মনস্তাত্ত্বিক জটিলতা, নিঃসংগতা, একাকীভৱ আদি।
- (৭) প্ৰান্তীয় মানুহৰ জীৱন-চৰ্যা।
- (৮) নাৰী মুক্তিৰ চেতনা।
- (৯) সম্পৰ্কৰ জটিলতা : নাৰী বনাম পুৰুষ।
- ১০) কৰ্মসংস্থাপনহীনতা বনাম সমসাময়িক প্ৰজন্ম।

- (১১) সুবিধাবাদী আৰু নিকৰদেগ সমাজ।
- (১২) অনন্যা প্ৰসংগ।

অৱশ্যে আলোচনাপত্ৰ খনিত এই আটাইবোৰ উপ-বিষয়ৰ আলোচনা পৃথকে পৃথকে আগবঢ়োৱা সম্ভৱ নহয়। সেয়েহে উল্লিখিত বিষয়সমূহৰ নিৰ্বাচিত দুই-চাৰিটা সম্পৰ্কত পুংখানুপুংখ আলোচনা আগবঢ়াই বাকী বিষয়সমূহৰ সম্যক উল্লেখৰে বিষয়বস্তুটোৰ মূল্যায়ন কৰাৰ প্ৰয়াস কৰা হৈছে।

০.০৩ সন্ত্ৰাসবাদ, মানৱীয় সম্পৰ্ক, সামৰিক সন্ত্ৰাস, হিংস্ৰতা আদি :

অৱশ্যে নব্বৈৰ দশকৰ যি পটভূমি ওপৰত উল্লেখ কৰা হ'ল তাৰ আৰম্ভণি নব্বৈৰ দশক বুলি নিৰ্দিষ্ট কৰি দিব নোৱাৰি। নব্বৈৰ দশকৰ আগৰেপৰাই অসমীয়া জনজীৱনত এই ধৰণৰ কথাবোৰৰ আৰম্ভণি ঘটিলে। নব্বৈৰ দশকৰ পৰা বৰঞ্চ ইয়াৰে কিছুমান দিশ আমাৰ সমাজৰ বুকুত প্ৰবল হৈছে। বিশেষকৈ অসমৰ যুৱচামৰ উগ্ৰপন্থীত যোগদান, তাকে লৈ সমাজৰ মাজত গঢ়ি উঠা উত্তেজনা, গ্ৰাম্য সমাজৰ বুকুলৈ নামি অহা অশান্তি আৰু উগ্ৰপন্থী দমনৰ নামত অসমত আৰম্ভ হোৱা সামৰিক শাসন তথা সামৰিক বাহিনীৰ অত্যাচাৰ-উৎপীড়নৰ ছব্ব ছবিৰ প্ৰতিফলন ঘটাই বিগত সময়ছোৱাত প্ৰায় প্ৰতিগৰাকী গল্পকাৰেই গল্প ৰচনা কৰিছে। হত্যা-হিংসা, অপহৰণৰ লগত সেনাৰ উৎপীড়ন স্বাভাৱিক ঘটনাৰ দৰেই অসমীয়া জনসমাজৰ বুকুত গা কৰি উঠিছে। ইয়াৰ ফলত অসমত ঐতিহ্যপূৰ্ণ গ্ৰাম্য সমাজৰ ভেটি কিদৰে খহনীয়াত পৰিছে তাৰ উমান পাওঁ হৰেকৃষ্ণ ডেকা, কুল শইকীয়া, মনোৰমা দাস মেধি, বিতোপন বৰবৰা, জয়ন্ত মাধৱ বৰা, জয়ন্ত কুমাৰ চক্ৰৱৰ্তী, ইমৰাণ হুছেইন, মনোজ কুমাৰ গোস্বামী, শিৱানন্দ কাকতি আদি অনেক গল্পকাৰৰ গোটাচেৰেক গল্পৰ মাজত। মনোজ কুমাৰ গোস্বামীয়ে 'সমীৰণ বৰুৱা আহি আছে' গল্পৰ যোগেদি তৎকালীন সন্ত্ৰাসবাদী প্ৰসংগই পুলিচ-প্ৰশাসন-জনসাধাৰণক কিদৰে শংকিত আৰু ব্যতিব্যস্ত কৰি তুলিছিল তাৰে প্ৰমাণ দাঙি ধৰিছে। গল্পটোৰ কাহিনীৰ তীব্ৰতাৰ পৰাই বুজিব

পাৰি গল্পকালীন সময়ছোৱাত সন্ত্ৰাসবাদে কিদৰে ভয়ংকৰ ৰূপ ধাৰণ কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিছিল আমাৰ সমাজত। মনোজ কুমাৰ গোস্বামীৰ এই গল্পটোৰ দৰে ইমৰাণ হুছেইনৰ 'জিঘাংসা' গল্পটো আন এটি দিশৰপৰা তাৎপৰ্যপূৰ্ণ। চহৰৰ হোষ্টেলত থাকি পঢ়া-শুনা কৰা পুতেক ঘৰলৈ অহাত দেউতাকে তাক পাৰৰ মঙহেৰে এৰাঁজ খুৱাবৰ ইচ্ছা কৰিছে। কিন্তু পাৰটো মাৰে কোনে? পুতেকে কোনোদিনেই হাঁহ-পাৰ মৰা নাই, দেউতাকেও মৰা নাই। গোটেই গাঁওখনতে পাৰ মৰা মানুহ বিচাৰি চলাথ কৰা পিছত দেউতাকে যেতিয়া হতাশ মনেৰে ঘৰলৈ উভতিছে, পুতেকে দেউতাকৰ চকুৰ পচাৰতে পাৰকেইটা ডিঙি মুচৰি মাৰি পেলাইছে। পুতেকৰ এই নতুন ৰূপটো দেখি সন্ত্ৰস্ত, ভীতিবিহ্বল হৈছে দেউতাক। যুৱ-প্ৰজন্মৰ মানসিকতাৰ এই পৰিৱৰ্তনৰ ইংগিতেও আশীৰ দশকৰ পৰৱৰ্তী সময়ছোৱাকে প্ৰতিনিধিত্ব কৰে। শিৱানন্দ কাকতিৰ 'আমৃত্যু অমৃত' গল্পটোতো বিবৃত হৈছে গাঁৱৰ কৰ্মসংস্থানহীন, দাৰিদ্ৰজনৰ উগ্ৰপন্থীৰ প্ৰতি বৃদ্ধি পোৱা আকৰ্ষণ।

এইসকল গল্পকাৰৰ উপৰি সম্প্ৰতি গল্পচৰ্চাত মনোনিৱেশ কৰা যেনে দিলীপ বৰা, ডাঃ শুভ্ৰকিংকৰ গোস্বামী, মণিকা দেৱী, মৃগাল কলিতা, অৰবিন্দ ৰাজখোৱা, টুনুজ্যোতি গগৈ আদিৰ গল্পৰ মাজতো দেখা পাওঁ সমসাময়িক অশান্তজৰ্জৰ অসমৰ বাস্তৱ ছবিখন। দিলীপ বৰাৰ 'জয়মতীৰ এদিন', মণিকা দেৱীৰ 'বলুকাত বিয়লি বেলা', অৰবিন্দ ৰাজখোৱাৰ 'খেলপথাৰত কানাইকান্ত', 'মাক হোৱাৰ দুঃখ', টুনুজ্যোতি গগৈৰ 'অসম বন্ধ' আদি গল্পই পাঠকক একোখন ভয়লগা অথচ চিনাকি ছবিৰ সৈতে মুখামুখি কৰাই দিয়ে। তাৎপৰ্যপূৰ্ণ কথা এয়ে যে আলোচিত সময়ছোৱাত কবি-সমালোচক হৰেকৃষ্ণ ডেকাৰ সম্পাদনাত যিদৰে সন্ত্ৰাসবাদবিৰোধী গল্পৰ এটি সংকলন বৰ্তমান প্ৰকাশ হৈছে সেইদৰে কেৱল সন্ত্ৰাসবাদকে বিষয়বস্তু হিচাপে লৈ ডাঃ শুভ্ৰকিংকৰ গোস্বামীয়ে ২০০২ চনত সোণপাহিৰ চিঠি নামৰ এটি গল্প সংকলন

প্ৰকাশ কৰি উলিয়াইছে। সংকলনটিত সন্নিৱিষ্ট সাতেটা গল্পৰে বিষয়বস্তু সম্পৰ্কত গল্পকাৰৰ নিজা মন্তব্য হ'ল —

‘সন্ত্ৰাসবাদৰ টোৱে উটুৱাই নিয়া অসমত যোৱা দুটা দশকত অজস্ৰ নিৰপৰাধী মানুহৰ মৃত্যু ঘটিল। এই সময়ছোৱাত, বিভিন্ন ধৰণৰ সন্ত্ৰাসবাদৰ কবলত পৰা বহুজনৰ মনৰ বেদনাখিনি থূপ খুৱাই লিখা, কেইটামান গল্পৰ সংকলনটি মাথোঁ এমুঠি লোকৰ চকুপানীহে।’^২

গল্প কথনত নতুন শৈলী গ্ৰহণ কৰা *ৰামধেনু* পৰৱৰ্তী অসমীয়া গল্প সাহিত্যৰ এগৰাকী শক্তিশালী গল্পকাৰ দেৱব্ৰত দাস ৰাজনৈতিকভাৱে সচেতন গল্পকাৰ। সময়ৰ চেতনাই দাসৰ গল্পক টোৱাই ৰাখিছে। সমসাময়িক সমাজৰ বিভিন্ন দিশ প্ৰতিফলিত দেৱব্ৰত দাসৰ গল্পৰাজিৰ নাটকীয় চমৎকাৰিত্বই পাঠকক বিস্ময়-বিমুঢ় কৰি ৰাখে। দেৱব্ৰত দাসৰ ‘পংকিলতাৰ এদিন’ যিদৰে সমসাময়িক সমাজৰ দিনলিপি সেইদৰে ‘দুৰ্দিনৰ খতিয়ান’ সাম্প্ৰতিক সমাজৰ অন্য এক বাস্তৱ ৰূপ। গল্পৰ লগতে উপন্যাস ৰচনাতে মনোনিৱেশ কৰা দেৱব্ৰত দাসে ধ্বংসতাৰ কাব্য নামৰ শেহতীয়া উপন্যাসখনতো সময়ক ধৰি ৰখাৰ সযত্ন প্ৰয়াস কৰিছে।

দেৱব্ৰত দাসৰ দৰে গল্পকাৰ-ঔপন্যাসিক তথা গদ্যকাৰ ফণীন্দ্ৰ কুমাৰ দেৱচৌধুৰীৰ সৃষ্টিশীল সাহিত্যতো অতি সংবেদনশীলতাৰে উজ্জ্বলি উঠিছে সামাজিক বাস্তৱতাৰ চিত্ৰ। ভালেকেইখন ঔপন্যাসিকাৰ ৰচক দেৱচৌধুৰীৰ ‘অলপ চকুলো দিয়া’ গল্পত সন্ত্ৰাসবাদীৰ মানসিক জগতখনৰ উমান দিব বিচাৰিছে। মিতুন নাথৰ সহপাঠীজনৰ ভাৱনাৰ জগত, মানসিক ক্ৰিয়া-প্ৰতিক্ৰিয়া, সন্ত্ৰাসবাদী হোৱাৰ পিছত কৰা আচৰণেই গল্পটোৰ মূল উপজীৱ্য। চৰিত্ৰৰ মানসিক জগতখনৰ উমান দিবলৈ প্ৰয়াস কৰাৰ লগতে গল্পকাৰে সময়কো গল্পৰ ফ্ৰেমত বন্দী কৰি ৰাখিছে।

মৃত্যু কিদৰে সহজ আৰু সুলভ হৈ পৰিছে, কিদৰে এচাম অবিবেকী মানুহৰ আক্ৰোশৰ বলি হ’ব লগা হৈছে আন এচাম, সাম্প্ৰতিক সময়ত বন্দুকৰ গুলীৰ আগত কিদৰে অনেক নিৰপৰাধীৰ মৃত্যুৰ

ঠিকনা লিখা আছে তাৰ প্ৰমাণ দাঙি ধৰে অনুৰাধা শৰ্মা পূজাৰীৰ ‘চিকাৰ’, জ্যোতিষ শিকদাৰৰ ‘হত্যা’, বিতোপন বৰবৰাৰ ‘মুগয়া’ আদি গল্পত। তিনিওটা গল্পতে তিনিজন মানুহৰ মৃত্যু হৈছে সন্ত্ৰাসবাদীৰ গুলীত। অকল্পনীয় আৰু অভাৱনীয় এই মৃত্যু সমসাময়িক সমাজত একেবাৰে সহজ হৈ পৰিছে। গল্পকেইটাৰ কাহিনী তথা পটভূমি যদিও ভিন্ন, সেইদৰে তিনিওগৰাকী গল্পকাৰৰ গল্প কথনৰ শৈলী আৰু গল্পৰ বিষয়বস্তুৰ যদিও ভিন্নতা আছে তথাপি গল্পকেইটাৰ জৰিয়তে গল্পকাৰ কেইগৰাকী সমাজ সচেতন দৃষ্টিভংগী আৰু কাল চেতনাৰ প্ৰমাণ পোৱা যায়।

সন্ত্ৰাসবাদক কেন্দ্ৰ কৰি সংঘটিত অনেক ঘটনা তথা সন্ত্ৰাসবাদক ইচ্ছা হিচাপে লৈ গা কৰি উঠা নব্বৈৰ দশকৰ পৰৱৰ্তী সময়ৰ অসমীয়া সমাজখনৰ চিত্ৰ প্ৰতিফলিত গল্পবোৰৰ প্ৰতিটোকে সুকীয়া সুকীয়াকৈ আলোচনা নকৰি দুই-এটি মাথোঁ গল্পক উদাহৰণ হিচাপে ল’লে বিষয়বস্তুৰ স্পষ্টতা অধিক প্ৰকট হ’ব। মনোৰমা দাস মেধিৰ ‘বিস্ফোৰণৰ পিছত’ গল্পৰ কাহিনীত দেখুওৱা হৈছে এখন বজাৰত হোৱা বোমা বিস্ফোৰণৰ পিছত ভয়-শংকা-উদ্বেজনা। বিস্ফোৰণৰ পিছত মানুহৰ দুৰ্ভোগ আৰু তাৰ পিছত আৰম্ভ হৈছে পুলিচ-মিলিটাৰীৰ অত্যাচাৰ।

‘গাড়ীৰ শব্দ শুনিলে মানুহবোৰ ভিতৰ সোমায়গৈ। আকৌ ওলাই আহে। কথা পতাত লাগি যায়। বৰ কথকী এই মানুহ জাতিটো। কথাওনো আৰু কিবোৰ? সেইবোৰেই আৰু। বোমা, মৰা মিলিটাৰী, জীয়া মিলিটাৰী, পিটন, ধৰ্মগ, পলায়ন, তেজ আৰু ছিন্ন-ভিন্ন শৰীৰৰ কথা। একেবোৰ কথা।’^৩

নব্বৈৰ দশকৰ মাজভাগত অসমৰ গাঁৱে-ভূঞা সামৰিক বাহিনীৰ টহল তীব্ৰতৰ হৈ উঠিছিল। গাঁৱৰ মানুহে মুকলি মনেৰে ঘূৰি ফুৰিব নোৱাৰিছিল। উপ্ৰপস্থি বিচাৰ নামত মানুহৰ ওপৰত মিলিটাৰীয়ে চলোৱা অত্যাচাৰ, ডেকা-গাভৰু, জীয়াৰী-বোৱাৰীৰ ওপৰত কৰা শোষণ-নিষ্পেষণৰ অনেক কাহিনী এতিয়াও গাঁৱৰ মানুহৰ মুখে মুখে। উপ্ৰপস্থি দমনৰ নামত প্ৰশাসনৰ

যি বৰ্বৰতা আৰম্ভ হৈছিল সেই বৰ্বৰতাই এতিয়াও অসমৰ জনসমাজৰ বুকুত হেন্দোলনি তুলি আছে। অসমৰ গাঁৱৰ মানুহে সামৰিক শাসনৰ ভয়ত এটা সময়ত বিহু আদি উৎসৱ অনুষ্ঠানসমূহো মুকলি মনেৰে পাতিব পৰা নাছিল। মণিকা দেৱীৰ ‘বলুকাত বিয়লি বেলা’ গল্পটো ইয়াৰ সাৰ্থক নিদৰ্শন। বিহুৰ বতৰত গাঁৱৰ সোঁমাজতে থকা সৰু পুলটোত বহিছেহি অশোক। তাৰ ডিঙিত লাগি আছে বিহু বুলি মাকে দিয়া এখন গামোচা। বিগত দিনৰ, বিগত সময়ৰ অনেক চিন্তা-দুশ্চিন্তাৰে তাৰ মন-মগজু ভাৰাক্ৰান্ত। অশোকৰ কাষতে বহি থকা লগৰীয়া কেইজনৰো সেই একে মানসিক অৱস্থা। এনেতে সিহঁতৰ ওচৰতে ৰ’লহি টহলাদাৰী আৰ্মি। আৰ্মিয়ে সিহঁতক আগুৰি ধৰি অনেক প্ৰশ্ন কৰিছে। দূৰৈৰ পথেদি গাঁৱৰে গাভৰু কৰবীহঁতক অশোকহঁতৰ ফাললৈ আহি থকা দেখি অশোক বিচলিত হৈছে। ভয় খাইছে সি — এতিয়া কিবা কৰে আৰ্মিমখাই! আৰ্মিয়ে কৰবীহঁতক দেখি অশোকহঁতক জেৰা কৰা বাদ দিছে আৰু চিঞৰি উঠিছে —

‘চোৰ দো। জানে দো ইনলোগোকো। ৰ দেখো লড়কিয়া, খুবসুৰত লড়কী লোক — ইচতৰফ আ ৰহে হে। আৰো কুছ মস্তি কৰ লেতেহে।’^৪

আৰ্মিৰ এই কথাত শংকিত হৈ আশোকে কৰবীহঁতক আগবাঢ়ি নাহিবৰ বাবে বাধা দিবলৈ আৰ্মিৰ উপস্থিতিকো আওকাণ কৰি দৌৰ মাৰিছে পথাৰৰ মাজলৈ। লগৰীয়া কেইজনে বাধা দিছে, কিন্তু সি কাৰো কথা মনা নাই। ফলত ‘হঠাতে আকাশ-বতাহ চিৰাচিৰ কৰা এক তীক্ষ্ণ ধাতৰ শব্দই ধৰাশায়ী কৰি পেলাইছে তাক। উধাতু খাই অহা, লৱৰি অহা কৰবীহঁতৰ বাট ভেটি ঢলি পৰিছে সি পথৰুৱা আলিটোৰ ওপৰত।’

সমকালৰ এই ৰুঢ় বাস্তৱে, বাস্তৱৰ সুন্দৰ প্ৰতিফলনে কেৱল গল্পকাৰৰ হৃদয়কে নহয়, পাঠকৰো হৃদয়ত শোকানুভূতিৰ উদ্ৰেক ঘটায়। গল্পকাৰসকলৰ এই ধৰণৰ সমকাল চেতনাই নিশ্চয়কৈ সাহিত্য যে বহু সময়ত সমকাল সমাজৰ দাপোণ তাকে

প্ৰমাণ কৰে।

০.০৪ বিষয়-উপবিষয় আৰু অন্যান্য
অসম আন্দোলনৰ সময়ৰ পৰাই
কম-বেছি পৰিমাণে জাতীয়তাবাদী চেতনা
গা কৰি উঠিছে অসমৰ জনগোষ্ঠীসমূহৰ
মাজত। বিশেষকৈ নামনি অসমত বাস কৰা
বড়ো জনগোষ্ঠীৰ জাতীয়তাবাদী চেতনাৰ
লগতে নব্বৈৰ দশকৰ কেইবাটাও
গোষ্ঠীগত সংঘৰ্ষই জোকাৰি গৈছে
বড়োভূমিৰ লগতে অসমৰ প্ৰশাসনক।
গোষ্ঠীগত সংঘৰ্ষৰ ভয়াৱৰতা আৰু এই
সংঘৰ্ষই সৃষ্টি কৰা নানান সমস্যা তথা সংঘৰ্ষ
জৰ্জৰিত মানুহখিনিৰ যি কৰণ বাস্তৱতা
তাৰ ছব্ছ প্ৰতিফলন ঘটাই বিগত
সময়ছোৱাত কেইবাটাও গল্প ৰচিত হৈছে।
জয়ন্ত কুমাৰ চক্ৰৱৰ্তীৰ ‘সংগমত
এসাঁতোৰ’ গল্পত গভীৰ মানৱীয়
দৃষ্টিভংগীৰ লগতে গোষ্ঠীগত বিবাদৰ
প্ৰসংগও বৰ্ণিত হৈছে। নৈৰ সোঁতত উটি
অহা ছোৱালীজনীৰ মৃতদেহটো বাৰ
গোষ্ঠীগত বিবাদৰ ফল আছিল নেকি?
গল্পকাৰৰ নিজৰ ভাষাত —

‘এতিয়ালৈকে ইয়াত কোনো
অপ্ৰীতিকৰ ঘটনা ঘটা নাই যদিও অদূৰত
হোৱা সাম্প্ৰদায়িক সংঘৰ্ষৰ বা-বাতৰিয়ে
মানুহবোৰৰ মনত খোঁচা-বিদ্ৰা আৰম্ভ
কৰিছে।’

প্ৰতিভাশালী গল্পকাৰ ৰত্না ভবালী
তালুকদাৰৰ ‘দখনাৰ আবুৰ এটি গল্প,
আপোনালৈ’ নামৰ গল্পটোতে বিবৃত হৈছে
গোষ্ঠীগত বিবাদৰ পিছৰ পৰ্যায়ৰ অনেক
সত্য কথা। বড়ো গাভৰুৰ জাতীয় পোছাক
দখনাৰ আঁৰৰ কৰণ বাস্তৱবোৰেই গল্পটোৰ
বিষয়বস্তু। গল্পটোৰ মূল চৰিত্ৰ প্ৰমীলাৰ
যোগেদি গল্পকাৰে কৈছে সেইবোৰ কথা,
যিবোৰ পাঠকৰ হয়তো অগোচৰতে আছে।
প্ৰমীলাৰ জীৱনলৈ ইমান দুৰ্যোগ আহিল
কিয়? গল্পকাৰে তাৰ উত্তৰ দিছে
এনেদৰে —

‘আপুনি জানে নহয় — আঠ বছৰৰ
আগতে এইখন ঠাইত ভাতৃঘাতী সংঘৰ্ষ
আৰু ৰক্তপাতৰ বন্যা বৈছিল। প্ৰমীলা সেই
সংঘৰ্ষৰ পৰিণতিৰ আজিৰ পৰিণত
ফচল।... তাইৰ তেৰ বছৰ বয়সত দখনাৰ
দেশৰ ভাতৃঘাতী সংঘৰ্ষই তাইক শৰণাৰ্থী

শিবিৰলৈ লৈ আহিছিল।’

নতুন চামৰ ভিতৰত আৰু চামাদে
আমাৰ সমাজত গা কৰি উঠা সাম্প্ৰদায়িক
সংঘৰ্ষৰ ছবি অংকন কৰিছে কুৰুক্ষেত্ৰৰ
আখৰা নামৰ গল্প সংকলনটিৰ কেইবাটিও
গল্পত।

সদ্বাসবাদ, গোষ্ঠীগত সংঘৰ্ষ আদিয়ে
কাবু কৰা অসমৰ জনজীৱনৰ বুকুত আশীৰ
দশকৰ পৰৱৰ্তী সময়ত মুক্ত অৰ্থনীতিৰ
প্ৰভাৱ বাৰুকৈয়ে পৰিলক্ষিত হৈছে।
নগৰীকৰণৰ ধামখুমীয়াত পৰি মানুহে
ভোগসৰ্বস্ব জীৱনৰ প্ৰতি লালায়িত হোৱা
দেখা গৈছে। মানুহৰ চহৰমুখী প্ৰৱণতাৰ
ফলত কিদৰে ঐতিহ্যপূৰ্ণ গ্ৰাম্য সৰলতা
ক্ৰমশঃ জটিল হ’ব ধৰিছে, গাঁৱত থাকিও
মনে-প্ৰাণে মানুহে কিদৰে চহৰীয়া হ’ব
বিচাৰে তাৰ আভাস পাওঁ কেইবাটাও
গল্পত। বিশেষকৈ মনালিছা শইকীয়াৰ ‘স্বৰ্গ
ক’ত আৰ্যপুত্ৰ’ গল্পত দেখুওৱা হৈছে
গাঁৱৰ পৰা আহি চহৰলৈ বিয়া হোৱা
এগৰাকী নাৰীৰ স্বৰ্গ সন্ধানৰ মানসিকতা।
চহৰৰ ছন্দহীন ব্যস্ত জীৱন প্ৰণালীৰ মাজত
স্বৰ্গ বিচাৰি নোপোৱা নাৰীগৰাকীয়ে স্বামীৰ
সৈতে গাঁৱলৈ গৈছে — স্বামীক স্বৰ্গৰ
সন্ধান দিবলৈ। কিন্তু গাঁৱলৈ গৈ
নাৰীগৰাকীয়ে যিবোৰ শুনিছে, যিবোৰ
দেখিছে সেইবোৰে নাৰীগৰাকীৰ মনটো
আহত কৰি পেলাইছে। গাঁৱৰ মানুহেও
এতিয়া চহৰবাসীক অনুকৰণ কৰে। গাঁৱত
থাকিয়ে কথাই-কামে চহৰীয়া হ’ব বিচাৰে
এচাম মানুহে।

আধুনিক পৃথিৱীখনত মানুহ নিঃসংগ
হৈছে আৰু সমাজৰ সকলো শ্ৰেণীৰ
মানুহকে এই নিঃসংগতাবোধে স্পৰ্শ
কৰিছে। নব্বৈৰ দশকৰ পৰৱৰ্তী সময়ত
দ্ৰুত পৰিৱৰ্তিত আমাৰ সমাজখনৰ এচাম
মানুহ ব্যস্ত জীৱনৰ মেৰপাকত সোমাই
ক্ৰমশঃ আঁতৰি আহিছে সকলোৰে কাষৰ
পৰা। সামাজিক জীৱনৰ বিপৰীতে
বিশেষকৈ নগৰাঞ্চলত ব্যক্তিগত জীৱনে
মানুহক এনেকৈ আগুৰি ধৰিছে যে বৰ্তমান
মানুহ যেন নিজৰ পৰাও আঁতৰি গৈছে
বহু দূৰলৈ। মনোজ কুমাৰ গোস্বামীৰ
‘নিৰ্বাক্ষৰ’ গল্পটো এই ক্ষেত্ৰত এটা সাৰ্থক
উদাহৰণ। বিষ্ণু দত্ত নামৰ মানুহজনে মনৰ

সকলো খবৰ জনাই এখন চিঠি লিখিছে
আৰু সেই চিঠিখন প্ৰেৰণ কৰিছে তেওঁৰ
নিজলৈকে।

‘এদিন ৰাতিপুৱা অফিচলৈ যাবলৈ
ওলাই দত্ত বৈ গ’ল। মেজৰ ওপৰত পৰি
থকা ইনলেণ্ড কাৰ্ডখনলৈ চালে। ...কঁপা
কঁপা হাতেৰে ঘঁহাই ঘঁহাই তেওঁ এটা ঠিকনা
লিখিলে — প্ৰতি, শ্ৰীবিষ্ণু দত্ত, ৭ নং
ধৰ্মতলা বাইলেন, গুৱাহাটী-১১’।
উল্লেখযোগ্য যে ঠিকনাটো বিষ্ণু দত্তৰ
নিজৰে ঠিকনা।’

‘নিৰ্বাক্ষৰ’ৰ দৰে অনুৰাধা শৰ্মা
পূজাৰীৰ ‘ছাঁ’ গল্পটোৱেও চৰিত্ৰৰ এনে
অৱস্থা এটিৰে চিত্ৰ বহন কৰিছে।

বিশ্বায়নৰ প্ৰভাৱত পৰি আমাৰ
অসমীয়া সমাজখনো দ্ৰুত পৰিৱৰ্তন হ’ব
ধৰিছে তাৰ প্ৰমাণ দাঙি ধৰিছে শক্তিশালী
গল্পলেখিকা অৰুণা পটংগীয়া কলিতাই
‘মায়ামুগ’ গল্পত। আনহাতে বিশ্বায়নে
আমাৰ থলুৱা সংস্কৃতিৰ প্ৰতি কঢ়িয়াই অনা
ভাবুকিৰ ছবিখন অংকন কৰি মৌচুমী
কন্দলিয়ে লামবাদা নাচৰ শেষত আৰু
অৰুণা কুমাৰ নাথে ৰচনা কৰিছে ‘সাঁউদ’
নামৰ বহুপঠিত গল্প দুটা। প্ৰসংগক্ৰমে
উল্লেখ কৰিব পাৰি যে অৰুণা কুমাৰ নাথৰ
লগতে, বন্তি শেনচোৱা (নিষাদ গান্ধাৰ,
দুপৰৰ পাৰ চৰাই, সৰল আৰু সুন্দৰ),
অনামিকা বৰা (এবাহ পলুৰ ভূমা কথা,
জলাশয়), ৰশ্মিৰেখা বৰা (শিঙৰাজানৰ
ৰূপকথা) আদি প্ৰতিভাশালী অসমীয়া
গল্পকাৰসকলে লোক-সমাজক মূল বিষয়
হিচাপে লৈ ভালেকেইটা গল্প ৰচনা কৰিছে।

অসমৰ সমাজ জীৱনৰ বুকুত ভয়াৱৰ
ৰূপ ধাৰণ কৰা যুৱ সমাজৰ নিয়োগহীনতা
অথবা নিবনুৱা সমস্যাক কেন্দ্ৰ কৰি
আলোচিত সময়ছোৱাৰ ভিতৰত অনেক
গল্প নিশ্চয়কৈ ৰচিত হৈছে। এই ক্ষেত্ৰত
কমলা বৰগোহাঁইৰ ‘মই এটা সাপ’ নামৰ
গল্পটোৰ কথা বিশেষভাৱে উল্লেখ কৰিব
পাৰি। পৰৱৰ্তী সময়ত যদিও এই বিষয়ক
গল্প মনোজ কুমাৰ গোস্বামী, অপূৰ্ব কুমাৰ
শইকীয়া আদি গল্পকাৰে ৰচনা কৰিছে,
তথাপি যেন এই গল্পবোৰ ‘মই এটা
সাপ’ৰ দৰে নহয়। অৱশ্যে নিয়োগহীনতাই
সৃষ্টি কৰা যুৱচামৰ অস্থিৰতাসূচক মনোজ

কুমাৰ গোস্বামীৰ গল্পৰ চৰিত্ৰবোৰে আৰু অপূৰ্ব কুমাৰ শইকীয়াৰ ‘বজাবত এদিন’ গল্পৰ প্ৰথম পুৰুষৰ বাস্তৱতাৰে পাঠকক নব্বৈৰ দশকৰ যুৱচামৰ সৈতে পৰিচয় কৰাই দিব পাৰে।

অসম আন্দোলনৰ পৰৱৰ্তী সময়ৰ অসমৰ সমাজ জীৱনৰ কেইটিমান কৰুণ অথচ সঁচা ছবি চিত্ৰায়নেৰে প্ৰশান্ত ৰাজগুৰুৱে ‘হিপ্, হিপ্ হৰেৰে’ নামৰ এটি গল্প লিখিছিল ১৯৮৬ চনত প্ৰান্তিক আলোচনীত। পিছৰ পৰ্যায়ত প্ৰশান্ত ৰাজগুৰুৱে যদিও বহু বেছি সংখ্যক গল্প ৰচনা কৰা নাই তথাপি যিকেইটা গল্প লিখিছে সেইকেইটাৰ মাজতো গল্পকাৰৰ সমসাময়িক সূক্ষ্ম দৃষ্টিভঙ্গীৰ প্ৰকাশ ঘটিছে। গল্পৰ মাজত যদিও ব্যংগ আছে, সেই ব্যংগৰ আঁৰতে লুকাই আছে সময়ৰ সঁচা ছবি। ৰাজগুৰুৰ ‘অন্তৰংগ আলাপত মাছুদ আহমদ’, ‘পদ্মপাণি মহন্তৰ জন্ম ৰহস্য’, ‘অস্বস্তিকৰ মুহূৰ্ত’ আদি গল্পত ব্যংগৰ মাজেৰে সমসাময়িক বাস্তৱতাক উজলাই তোলা হৈছে।

দুটা প্ৰজন্মৰ সংঘাতৰ সুস্পষ্ট নিদৰ্শনেৰে পঞ্চাশ-ষাঠি দশকত হোমেন বৰগোহাঞিয়ে ৰচনা কৰা ‘হাতী’ গল্পটোৰ দৰে নব্বৈৰ দশকৰ পৰৱৰ্তী সময়তো এই ভাবৰ অনেক গল্প ৰচিত হোৱা দেখা গৈছে। এইলানি গল্পক আমি বৃদ্ধ প্ৰজন্মৰ সংঘাত প্ৰকাশক গল্প বুলিও অভিহিত কৰিব পাৰো। আজিৰ পটভূমিত বয়সৰ ব্যৱধান ডেকা-বুঢ়াৰ মাজত বিস্তৰ প্ৰভেদ আনি দিছে। ফলত ক্ৰমশঃ নিঃসংগ হ’ব ধৰিছে বিগত যৌৱনসকলে। সমসাময়িক সমাজত বুঢ়া মানুহৰ নিঃসংগতাবোধ, একাকীত্বই কেনে ভয়াৱহ ৰূপ ধাৰণ কৰিছে, ল’ৰা-ছোৱালীৰ পৰা অনাদৃত-অৱহেলিত বুঢ়া-বুঢ়ীসকলৰ জীৱন কেনে যন্ত্ৰণাকাতৰ হৈছে

সেয়া প্ৰকাশ কৰি মনোৰমা দাস মেধিয়ে ‘সপোনৰ সোণাক’, ভৃংগেশ্বৰ শৰ্মাই ‘ফটো’, ৰাজেন্দ্ৰ শৰ্মাই ‘প্ৰাতঃভ্ৰমণ’, নৱনীতা গগৈয়ে ‘দাহ’, প্ৰশান্ত কুমাৰ দাসে ‘মায়ী’, অপু ভৰদ্বাজে ‘এটা অংক আৰু এজন বুঢ়া মানুহ’ আদি অনেক মননশীল গল্প ৰচনা কৰিছে। গল্পসমূহৰ কাহিনীৰ মাজত প্ৰৌঢ়ত্বৰ জ্বালা-যন্ত্ৰণাৰ ছবিখন সুস্পষ্ট। মনোৰমা দাস মেধিৰ শেহতীয়া গল্প ‘ৰাগ ভীম পলশ্ৰী’ বাৰ্ষিক্যৰ নিঃসংগতা অতিক্ৰমৰ প্ৰয়াসৰ গল্প।

নব্বৈৰ দশকৰ পৰৱৰ্তী সময়ৰ অসমৰ গ্ৰাম্য সমাজখন যদিও নতুনৰ আৱাহনৰ সৈতে মিলি যাব বিচাৰিছে ইয়াৰ বিপৰীতে আন এচামে কিন্তু আৰ্থিক অনগ্রসৰতাৰ ফলত পংকিল জীৱন কটাবলগীয়া হৈছে। সেইদৰে বিজ্ঞান প্ৰযুক্তিবিদ্যাৰ নতুন নতুন আৱিষ্কাৰবোৰৰ স’তেও অভ্যস্ত নোহোৱাকৈ আছে সমাজৰে এটা চাম। সমসাময়িক গল্পত এইধৰণৰ বিষয়বস্তুবোৰো গল্পৰ পটভূমি হৈছে। শিৱানন্দ কাকতিৰ ‘অভিসাৰ’ গল্পত দেখুওৱা হৈছে অভাৱগ্ৰস্ত এখন গাঁৱৰ ছবি। দৈনন্দিন খোৱা-বোৱা যোগাৰৰ চিন্তাত পুৰুষ-নাৰীয়ে বাতিৰ অভিসাৰো যেন বাদ দিবলগীয়া পৰিৱেশৰ সৃষ্টি হৈছে বৰ্তমান সময়ত। মণিকা দেৱীয়ে ‘কাকিনী’ গল্পত পতি-পত্নীৰ মনোজগতৰ যি ভাববাশি বৰ্ণনা কৰিছে, তেওঁলোকৰ মাজত যি দ্বন্দ্বাত্মক পৰিৱেশৰ সৃষ্টি হৈছে, সেইবোৰ বাৰু সাম্প্ৰতিক সমাজ-অৰ্থনৈতিক বাস্তৱতাৰে ইংগিত নেকি?

সাম্প্ৰতিক সমাজৰ নিম্নবৰ্গীয় শ্ৰেণীটোৰ প্ৰতি প্ৰবল সহমৰ্মিতা প্ৰকাশ কৰিছে কেইগৰাকীমান গল্পকাৰে। এই ক্ষেত্ৰত বিশেষভাৱে নাম ল’বলগীয়া গল্পকাৰগৰাকী হ’ল ৰত্না ভৰালী

তালুকদাৰ। ৰত্না ভৰালী তালুকদাৰৰ ‘বিন্দু বিন্দু সিন্দু’, ‘এক শ্ৰমিক পুত্ৰৰ চিঠি, সম্পাদকলৈ’ আদি গল্পত ভোক আৰু ভোগৰ দুয়োখন পৃথিৱীৰে চৰিত্ৰসমূহে ভিৰ কৰিছেই এচামৰ ভোগৰ পৃথিৱীখনত আন এচামে ভোকত কিদৰে যন্ত্ৰণা ভোগ কৰিবলগীয়া হৈছে সেই কথা গল্পকাৰৰ সূক্ষ্ম দৃষ্টিত উজ্জ্বলি উঠিছে। ৰত্না ভৰালী তালুকদাৰতকৈ আগতে গল্প ৰচনাত মনোনিৱেশ কৰি অহা অথচ এতিয়াও সমালোচকৰ চকুত স্পষ্টকৈ ধৰা নিদিয়া তপন দাসৰ গল্পৰ মাজতো দেখা পাওঁ নিম্ন বৰ্গীয় মানুহৰ প্ৰতি থকা সহমৰ্মিতাৰ দৃষ্টিভঙ্গী। যুৱ প্ৰজন্মক আধাৰ হিচাপে লৈও তপন দাসে গল্প ৰচনা কৰিছে। অনুৰাধা শৰ্মা পূজাৰীয়ে ‘ইষ্টেচনৰ আহিন’ গল্পটোত ইষ্টেচনৰ মানুহখিনিৰ জীৱনচৰ্যা ফুটাই তুলিছে। গীতালী বৰাৰ ‘উঁৰিয়লিত জোনাক’ গল্পটোৰো বিষয়বস্তু গঢ় লৈ উঠিছে সমাজৰ নিম্নবৰ্গীয় মানুহখিনিক লৈ। ০.০৫ সামৰণি

আশীৰ দশকৰ পৰৱৰ্তী সময়ৰ গল্প বুলিলে অনেক গল্পকাৰৰ অনেক গল্পৰ প্ৰসংগ আহি পৰে। পুৰণি চামৰ গল্পৰ লগতে অনেক শক্তিশালী তৰুণ প্ৰতিভাৰ গল্পই এই সময়ছোৱাক টোৱাই ৰাখিছে। গল্পকাৰৰ ভিন্নতাৰ দৰে সমসাময়িক সামাজিক দৃশ্যপটবোৰো ভিন্নতা আছে। তথাপি যিখিনি কথা চকুত পৰিছে সেইখিনিৰে কিছু আভাস দিবলৈ যত্ন কৰা হ’ল। এই কথাখিনিৰ বাহিৰেও আশীৰ দশকৰ পৰৱৰ্তী সময়ৰ অসমীয়া গল্পত সমাজ চেতনা বুলিলে আৰু কিছু কথা হয়তো আলোচনা কৰিবলগীয়া আছে। সীমিত পৰ্যবেক্ষণেৰে কৰা এই আলোচনাই আন এক বিস্তৃত আলোচনাৰে প্ৰয়োজনীয়তাক নিশ্চয় স্বীকাৰ কৰি ল’ব। ■

সহায়ক গ্ৰন্থাৱলী

আলোচনা-পত্ৰখন প্ৰস্তুত কৰোঁতে বিগত ত্ৰিছটা দশকত প্ৰকাশিত অসমীয়া সাহিত্যৰ নবীন-প্ৰবীণ, প্ৰতিষ্ঠিত-অপ্ৰতিষ্ঠিত সকলো গল্পকাৰৰ গল্প-সংকলনবোৰৰ সহায় লোৱা হৈছে।

শিশুৰ শিক্ষা আৰু সমাজৰ ভূমিকা

ললিত চন্দ্ৰ গগৈ
প্ৰাক্তন ছাত্ৰ

শিক্ষাৰ প্ৰধান লক্ষ্য হৈছে শিশুৰ সৰ্বাঙ্গীন বিকাশ সাধন কৰা। শিশুৰ শাৰীৰিক, মানসিক আৰু আধ্যাত্মিক আদি দিশৰ বিকাশ আৰু উন্নতি সাধনেই প্ৰকৃত শিক্ষা। শিশুক প্ৰকৃত উপাৰ্জনক্ষম অৰু প্ৰকৃত মূল্যবোধৰ গুণসম্পন্ন তথা অৰ্হতাসম্পন্ন মানৱ সম্পদ হিচাপে গঢ়ি তোলাটোৱেই শিক্ষাৰ অন্যতম উদ্দেশ্য।

সম্প্ৰতি ৰাষ্ট্ৰীয় শিক্ষানীতিৰ আধাৰত শিশুৰ গুণগত শিক্ষা সাৰ্বজনীন কৰা হৈছে। ৪-১৪ বছৰ বয়সৰ শিশুৰ বাবে শিক্ষাৰ অধিকাৰক মৌলিক অধিকাৰ হিচাপে সাংবিধানিক স্বীকৃতি প্ৰদান কৰিছে। শিশুৰ বিনামূলীয়া আৰু বাধ্যতামূলক শিক্ষাৰ অধিকাৰ আইন ২০০৯ ৰ দ্বাৰা দেশৰ সকলো শিশুয়ে যাতে বিনামূলীয়া আৰু বাধ্যতামূলক প্ৰাথমিক শিক্ষা লাভ কৰিব পাৰে তাক নিশ্চিত কৰিছে। ইয়াৰ ফলত শিশুৰ অভিভাৱক, শিক্ষক তথা সকলো শ্ৰেণীৰ লোকৰ কৰ্তব্য আৰু দায়িত্ব অধিক বৃদ্ধি পাইছে।

সাম্প্ৰতিক শিক্ষা ব্যৱস্থাৰ প্ৰধান লক্ষ্য হৈছে শিক্ষাক সাৰ্বজনীন ৰূপ প্ৰদান কৰা আৰু প্ৰতিজন শিশুৱে যাতে প্ৰাথমিক শিক্ষা লাভ কৰে তাক নিশ্চিত কৰা। শিক্ষাৰ প্ৰসাৰতা লাভত সমাজৰ ভূমিকা সক্রিয় কৰি তুলিবৰ বাবে চৰকাৰী কৰ্তৃপক্ষই সমাজৰ বিভিন্ন শ্ৰেণীৰ লোকৰ

মাজত সমিতি আদি গঠন কৰি দিছে। প্ৰতিজন শিশুৰ প্ৰাথমিক শিক্ষা নিশ্চিতকৰণৰ বাবে প্ৰতিখন গাঁও আৰু চহৰত সংশ্লিষ্ট গাঁও শিশু শিক্ষা সমিতি, গাঁও পঞ্চায়ত শিক্ষা সমিতি, ৱাৰ্ড শিক্ষা সমিতি, চাহ-বাগান শিক্ষা সমিতি, মাতৃগোট, বিদ্যালয় পৰিচালনা সমিতি আদি গঠন কৰা হৈছে আৰু উক্ত সমিতি সমূহৰ জৰিয়তে প্ৰতিজন শিশুৰ নামভৰ্তিকৰণ, অকালতে বিদ্যালয় ত্যাগ কৰা, পিছপৰা দুৰ্বল ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক চিনাক্ত কৰি ব্যৱস্থা গ্ৰহণ কৰা আৰু বিদ্যালয়ত অনিয়মীয়া ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক নিয়মীয়াকৰণৰ ব্যৱস্থা গ্ৰহণ কৰা আদি বিভিন্ন বিষয়ৰ ওপৰত উম্মেহতীয়া কাৰ্যব্যৱস্থা গ্ৰহণ কৰা আদি বিষয়সমূহৰ সম্পৰ্কে সজাগতা আনি কাৰ্যব্যৱস্থা গ্ৰহণৰ দিহা কৰা হৈছে। এনেদৰে বিভিন্ন শ্ৰেণীৰ লোকক জড়িত কৰি শিশুৰ শিক্ষা নিশ্চিতকৰণৰ ব্যৱস্থা গ্ৰহণৰ বাবে চৰকাৰে কাৰ্যপন্থা হাতত লৈছে আৰু সেয়েহে এনেবোৰ দিশত শিক্ষক-অভিভাৱকৰ লগতে সমাজৰ আন আন ব্যক্তিসকল সাঙুৰ খাই পৰিছে আৰু কৰ্তব্য আৰু দায়িত্ব গধুৰ হৈছে।

শিশুৰ প্ৰাথমিক শিক্ষা হ'ল জীৱন গঢ়াৰ বুনীয়াদ। শিক্ষাৰ বিস্তাৰে মানুহৰ জীৱনলৈ আমূল পৰিৱৰ্তন আনে। সেয়েহে শিশুৰ শিক্ষাৰ বাবে সমাজৰ ভূমিকা

অনস্বীকাৰ্য। উল্লেখযোগ্য যে, শিক্ষা সাৰ্বজনীনকৰণ অথবা প্ৰসাৰণৰ বাবে কেৱল মাত্ৰ আঁচনি গ্ৰহণেই যথেষ্ট নহয়। সেয়েহে শিক্ষা সম্পৰ্কীয় যিকোনো আঁচনি সফল প্ৰয়োগ আৰু ৰূপায়ণৰ বাবে বিদ্যালয়ৰ শিক্ষকৰ লগতে সমাজৰ ভূমিকা অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ বিবেচিত হৈছে।

কিন্তু সাম্প্ৰতিক অৱস্থাত শিশুৰ প্ৰাথমিক শিক্ষাৰ বাবে আমি সামাজিকভাৱে কিমান সচেতন এই ক্ষেত্ৰত প্ৰশ্নৰ অৱতাৰণা হৈছে।

সাধাৰণতে গাঁও অঞ্চলত দেখা যায় উল্লিখিত শিক্ষা সমিতি সমূহৰ ভূমিকা তেনেই দুখ লগা। কোনো কোনো অঞ্চলবিশেষে এনে শিক্ষা সমিতি সমূহৰ নিষ্ক্ৰিয় ভূমিকাৰ বাবে কাৰ্যসূচীৰ সফল ৰূপায়ণত বাধাৰ সৃষ্টি হৈছে আৰু শিশুৰ প্ৰাথমিক শিক্ষা সাৰ্বজনীনকৰণে পূৰ্ণাঙ্গ ৰূপ লোৱা নাই। সেয়েহে সমাজৰ প্ৰতিজন ব্যক্তিয়েই শিক্ষাৰ এনেবোৰ দিশত সচেতন হোৱাটো অতি প্ৰয়োজনবোধ কৰা হৈছে।

শিশুৰ শিক্ষাৰ প্ৰথম পঢ়াশালি হ'ল ঘৰখন। সেয়েহে নিজা ঘৰখনৰ পৰিৱেশ সুস্থ কৰি ৰখাত অভিভাৱক-অভিভাৱিকাসকল সদায়েই সচেতন থাকিব লাগিব। অভিভাৱকে বিদ্যালয়লৈ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক নিয়মীয়াকৈ পঠোৱাৰ লগতে প্ৰয়োজনীয় সাজ-পাৰ, শিকন সামগ্ৰী

আদিৰ দিশত সততে চকু দিব লাগিব। ঘৰুৱা শৈক্ষিক পৰিৱেশ উন্নীতকৰণৰ অৰ্থে অভিভাৱকসকলে সততে বিদ্যালয়ৰ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীৰ সৈতে আলোচনাত মিলিত হৈ শিক্ষাদানৰ পদ্ধতি সমূহৰ প্ৰয়োগ সম্পৰ্কে অৱগত হৈ সেইবোৰ ৰূপায়ণৰ দিশত নিজ ঘৰত এটি পৰিৱেশ সৃষ্টি কৰি শিশুৰ গুণগত শিক্ষা লাভত অৰিহণা যোগাব লাগিব। ইয়াৰ লগতে প্ৰতিজন অভিভাৱকে নিজৰ চুবুৰী অথবা গাঁওখনৰ সামাজিক সুস্থ পৰিৱেশৰ প্ৰতি সদায়েই সচেতন থাকিব লাগিব। চুবুৰী অথবা গাঁওখনৰ প্ৰতিজন ব্যক্তিয়েই শিশুৰ শিক্ষাৰ দিশত বাস্তৱিক পদক্ষেপ গ্ৰহণ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিলেহে শিশুৰ শিক্ষাই সাৰ্বজনীনতা লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হ'ব।

সাম্প্ৰতিক শিক্ষা ব্যৱস্থাত অভিভাৱকৰ লগতে সমাজৰ সকলোৰে দায়িত্ব আৰু কৰ্তব্য অপৰিহাৰ্য। অভিভাৱক আৰু সমাজৰ অভিজ্ঞ ব্যক্তি তথা শিক্ষিত যুৱক-যুৱতীসকলে বিদ্যালয়ৰ বিভিন্ন কাম-কাজত সহায়ৰ হাত আগবঢ়োৱাৰ লগতে শিশুৰ পাঠদানতো অংশ লোৱাৰ সুবিধা প্ৰদান কৰা হৈছে। এনে ক্ষেত্ৰত অভিভাৱক আৰু সমাজৰ অভিজ্ঞ ব্যক্তিসকলে এই সুযোগ গ্ৰহণ কৰি শিক্ষক সকলক সহায়-সহযোগ আগবঢ়াব পাৰে।

প্ৰকৃত অৰ্থত অভিভাৱক তথা প্ৰমূল্যবোধৰ শিক্ষা প্ৰদানৰ অৰ্থে শিশুৰ শিক্ষাৰ আন কিছুমান দিশো শিক্ষক-

অভিভাৱক আৰু সমাজৰ ব্যক্তিসকলে লক্ষ্য কৰিব লাগিব। সাম্প্ৰতিক শিক্ষা পদ্ধতিত বিদ্যায়তনিক দিশৰ বাহিৰেও শিশুৰ সহ বিদ্যায়তনিক দিশ সমূহৰ বিকাশৰ ক্ষেত্ৰতো প্ৰয়োজনীয় ব্যৱস্থা গ্ৰহণৰ দিহা কৰা হৈছে। এই দিশসমূহ হৈছে — সামাজিক আচৰণ, নিয়মানুৱৰ্তিতা, নেতৃত্ববোধ, শাৰীৰিক উৎকৰ্ষ সাধন, সময়ানুৱৰ্তিতা আৰু পৰিশ্কাৰ-পৰিচ্ছন্নতা ইত্যাদি। এই সকলোবোৰ দিশৰ প্ৰকৃত উৎকৰ্ষ সাধনৰ বাবে শিক্ষক-অভিভাৱক আৰু সমাজৰ প্ৰতিজন লোকেই চেষ্টা চলাব লাগিব। বিদ্যালয়ৰ ভিতৰত অথবা বাহিৰত বিভিন্ন ধৰণৰ কাৰ্যসূচী গ্ৰহণ কৰি শিশুৰ এনেবোৰ দিশৰ বিকাশৰ ক্ষেত্ৰত সকলোৱে অৰিহণা যোগাব লাগিব।

শিক্ষা হ'ল এটা জাতিৰ, দেশৰ মেৰুদণ্ড স্বৰূপ। এই মেৰুদণ্ডস্বৰূপ শিক্ষাৰ প্ৰথম স্তৰটোৱেই হ'ল প্ৰাথমিক শিক্ষা। সেয়েহে দেশৰ বুনীয়াদ সুস্থ আৰু সৱল কৰি গঢ়ি তুলিবলৈ হ'লে প্ৰাথমিক স্তৰৰ শিশুসকলৰ শিক্ষাৰ প্ৰতি মনোযোগ দিয়াত সমাজৰ দায়বদ্ধতা অধিক হোৱা উচিত। প্ৰাথমিক স্তৰৰ শিক্ষা সাৰ্বজনীনকৰণত সমাজৰ ভূমিকা অপৰিহাৰ্য বিবেচনা কৰা হয়। সেয়েহে গুণগত বাধ্যতামূলক প্ৰাথমিক শিক্ষা প্ৰদানৰ ক্ষেত্ৰত আমি সততে নিম্ন উল্লেখিত বিষয়কেইটাৰ প্ৰতি মনোযোগ দিব লাগিব।

১। ৪ৰ পৰা ১৪ বছৰ বয়সৰ

সকলো শিশুকে বিদ্যালয়ত নামভৰ্তি কৰোৱা। এই সম্পৰ্কত শিক্ষক-অভিভাৱক আৰু সমাজৰ সকলো শ্ৰেণী লোকৰ সহায়-সহযোগ তথা দায়বদ্ধতা নিশ্চিত হ'বই লাগিব।

২। আধাতে বিদ্যালয় ত্যাগ কৰা শিশুক চিনাক্তকৰণ কৰি পুনঃ বিদ্যালয়মুখী কৰি গঢ়ি তোলা। এই সন্দৰ্ভত সংশ্লিষ্ট শিক্ষা সমিতিসমূহ, স্বেচ্ছাসেৱী সংগঠন, বিদ্যালয় কৰ্তৃপক্ষ, চৰকাৰী বিভাগ তথা সমাজৰ সকলো শ্ৰেণীৰ লোকৰ উমৈহতীয়া প্ৰচেষ্টা থাকিব লাগিব। শিশুৱে বিদ্যালয় আধাতে ত্যাগ কৰাৰ প্ৰকৃত কাৰণ নিৰ্ধাৰণ কৰি কাৰ্যকৰী ব্যৱস্থা গ্ৰহণ কৰাটো সংশ্লিষ্ট সকলোৰে দায়িত্ব আৰু কৰ্তব্য হোৱা উচিত। লগতে প্ৰাথমিক স্তৰৰ শিক্ষা শেষ নোহোৱা পৰ্যন্ত কোনো শিশুৱে যাতে বিদ্যালয় ত্যাগ নকৰে তাৰ প্ৰতি মনোযোগ দিব লাগিব।

৩। শিশুৱে সাম্প্ৰতিক শিক্ষা পদ্ধতিৰ আধাৰতে যাতে আটাইবোৰ বিষয়ত গুণগত আৰু অৰ্থসম্পন্ন শিক্ষা লাভ কৰিব পাৰে তাৰ প্ৰতি মনোযোগ দিয়াটো সংশ্লিষ্ট সকলোৰে দায়িত্ব হোৱা উচিত।

সেয়েহে কোৱা হৈছে যে, শিশুৰ শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত সমাজৰ দায়বদ্ধতা অধিক পৰিলক্ষিত হৈছে। সেয়েহে আমি সকলো পক্ষই শিশুৰ প্ৰাথমিক শিক্ষা বাধ্যতামূলক আৰু সাৰ্বজনীন কৰাৰ ক্ষেত্ৰত উমৈহতীয়া প্ৰচেষ্টা গ্ৰহণৰ সময় সমাগত আৰু ই সময়ৰ আহান। ■

Dinosaurs footprints spotted in Jaisalmer: Scientists

An International team of 34 scientists on 13 January 2014 spotted the footprints of Dinosaurs at Thaiat village in Jaisalmer district of Rajasthan. At present, the team of scientists from a number of countries is camping in Jaisalmer to study the fossils of Dinosaurs found in sandy desert areas. The research related to fossils is centered on the evolution, extinction and paleo-biogeography of the dinosaurs. The team of scientists also includes scientists from India. It also includes scientists from France and Germany. The team of the scientists is being led by Dr Jan Schlogl of Slovakia has observed the footprints on the basal rocks of Thaiat Scrap Section and identified it as footprints of Pterosaurs (flying dinosaur). Similarly, the bone fragments of Pterosaurs have been recorded earlier by Dr PK Pandey of the University of Rajasthan.

The first footprint discovered was only 5 cm long, the shape and name of the species has been called as Grallator (it is a specific name given to the footprint). The second footprint was about 30 cm long, which is three toed (tridactyl footprint) has been named as Eurontes Giganteus.

আমাৰ মা-দেউতা আৰু কিছু কথা

যদুমণি দত্ত
প্ৰাক্তন ছাত্ৰ

দুটি মিঠা শব্দ “মা-দেউতা”। যি দুটি শব্দৰ বুকুত হয় আমাৰ জন্ম, যাৰ আশীৰ্বাদত হয় আমাৰ বিকাশ আৰু এদিন যাৰ স্মৃতিৰ ডেউকাত উঠিয়ে আঁতৰি যাম কোনো এক নিৰ্জনতালৈ।

পলে পলে পৰিৱৰ্তন হয় সময়, সমাজ, সমাজৰ প্ৰতিজন মানুহৰ মন। কমি আহে মানুহৰ মাজৰ মৰম-চেনেহৰ পুৰণি এনাজৰীৰ দীঘ। মাথো জন্মৰ পৰা মৃত্যুলৈকে বাঢ়ি গৈ থাকে সন্তানৰ প্ৰতি মাক-দেউতাকৰ মৰমৰ দীঘ। তেওঁলোকৰ জীৱনৰ সকলো আশা-আকাংক্ষা শুকাই তলি ওলালেও কিন্তু কেতিয়াও নোলাই আমাৰ প্ৰতি সাঁচি ৰখা মৰমৰ কলচিটোৰ তলি। কিন্তু দুখৰ বিষয় এয়ে যে উক্ত মৰমৰ কলচিটোক মাটিৰে গঢ়া বুলি জ্ঞান কৰি মৰিয়াই গুৰিয়াই ভাঙি পেলাবলৈ আমি অনবৰতে চেষ্টা কৰি থাকোঁক।

জীৱনৰ বাটত খোজ কাঢ়িবলৈ, মাত মাতিবলৈ শিকোৱাৰ পৰা আৰম্ভ কৰি, জীৱনৰ প্ৰতিটো বিষয়ৰ আদি পাঠৰ জ্ঞান দিওঁতাই, আমাৰ ভালৰ বাবে দিয়া, প্ৰতিটো আদেশ-উপদেশক নেওচা দি, কোনো কাম কৰিবলৈ পালে যুদ্ধজয়ী সৈনিকৰ দৰে গৰ্ব-আনন্দ কৰি ভাল পাওঁ। তেওঁলোকৰ প্ৰায়বোৰ বাধাকে বুঢ়া আঙুলি দেখুৱাই আমাৰ মৰমৰ বুঢ়া আঙুলিটোক বেমাৰী কৰি পেলাইছে আৰু এই বেমাৰী বুঢ়া

আঙুলিৰে ঠেলি মুখৰ ভিতৰত ভৰাই দিয়াৰ বাবেই যেন আমি প্ৰতিদিনে খাই থকা ভাল ভাল বস্তুবোৰে আমাৰ মগজু বৃদ্ধিত সহায় কৰিব পৰা নাই। যাৰ ফলস্বৰূপে আমি মা-দেউতাক সন্মান কৰিব নজনা ৰোগত যেন আক্ৰান্ত হৈ পৰিছো। এই ৰোগৰ ৰোগী হোৱাৰ বাবেই আমি মা-দেউতাৰ পৰা লাভ কৰা অদৃশ্য শক্তিক (যি শক্তিয়ে অনবৰতে আমাৰ লগত থাকি আমাক ৰক্ষা কৰি ফুৰে) হেৰুৱাই পেলাইছে। আমি পাহৰি পেলাইছো এই শক্তিৰ শক্তি, যি শক্তিয়ে দেৱতাৰ শক্তিকো পৰাজয় কৰিব পাৰে। আমি প্ৰতিজন সন্তানে উপলব্ধি কৰা দৰকাৰ যে এই শক্তি কেনেকৈ হেৰুৱাব লাগিলে পৃথিৱীৰ সমস্ত অপশক্তিয়ে আমাক বেৰি ধৰি কোঙা কৰি পেলাব। তেনে সময়ত বিশ্ব ব্ৰহ্মাণ্ডৰ কোনো শক্তিয়ে কোঙা অৱস্থাৰ দুৰ্বিহ জীৱনটোৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰিব নোৱাৰিব।

এটা কথা মানিবই লাগিব যে আমি স্পৰ্শ কৰিব পৰা, কোলাত মূৰ থৈ মনৰ সুখ-দুখবোৰ ব্যক্ত কৰিব পৰা আৰু বহুত কি বা জানি-বুজি জীৱনৰ আলহী কোঠালিটোক সুন্দৰভাৱে সজাই তুলিব পাৰো মাথো এই দুজন দৃশ্যমান ভগৱানৰ পৰাহে। এনে বিমূৰ্ত ভগৱান দুজনক কাষতে পায়ো যি সন্তানে সন্মান, শ্ৰদ্ধা, ভক্তি কৰিব নাজানে বা নজনাৰ ভেকচন ধৰে, তেন্তে মই ভাবো যে সেই সন্তানতকৈ

দুৰ্ভগীয়া ব্যক্তি এই বিশ্বত আৰু কোনো থাকিব নোৱাৰে বা নাই। চমুকৈ ক’বলৈ গ’লে এনে ব্যক্তিয়ে বিশ্বৰ কোনো বস্তুকে প্ৰকৃত অৰ্থত চিনি পাব নোৱাৰে বা চিনি নাপায়। সাঁচা অৰ্থত বিদ্যালয়ৰ পৰা আৰম্ভ কৰি জীৱনৰ কোনো পৰীক্ষাতে এনে সন্তানে সফল হ’ব নোৱাৰে। কোনো সন্তানে সফলতা লাভ কৰিলেও সেইয়া যে মৰুভূমিৰ মৰীচিকা বাহিৰে আন একো হ’ব নোৱাৰে সেইয়া ধুকপ।

যি সন্তানৰ হৃদয়ত পিতৃ-মাতৃৰ প্ৰতি অকৃত্ৰিম শ্ৰদ্ধা-ভক্তি-ভালপোৱা আছে, তেনে সন্তান তিনিও লোকৰ প্ৰিয়ভাজন নাইবা শ্ৰদ্ধাৰ নমস্য ব্যক্তি হৈ থকা বিভিন্ন উদাহৰণ, বিভিন্ন ধৰ্মগ্ৰন্থ নাইবা মৌখিক কাহিনীৰ মাজত আজিও বিদ্যমান হৈ আছে। ইতিহাসেও ইয়াৰ প্ৰমাণ দিয়ে। আমি সকলোৱে জানো যে পিতৃ-মাতৃৰ প্ৰতি থকা অকৃত্ৰিম শ্ৰদ্ধা আৰু অগাধ বিশ্বাসৰ বাবেই গণেশ দেৱতাই, মৰ্ত্যলোকৰ প্ৰথম পূজা পোৱাৰ সৌভাগ্য হৈছিল। পিতৃ-মাতৃৰ প্ৰতি থকা অকৃত্ৰিম শ্ৰদ্ধা-ভক্তিক (শ্ৰৱণ কুমাৰক) কোনো শক্তিয়ে (দশৰথে) অজ্ঞাতে হ’লেও অনিষ্ট সাধন কৰিলে, সেই শক্তিৰ সকলো বৈশিষ্ট্য পলকতে নাইকিয়া হৈ পৰে। হেৰাই যায় জীৱনৰ মূলমন্ত্ৰ। কিন্তু পৰিতাপৰ বিষয় এয়ে যে শ্ৰৱণ কুমাৰৰ দেশৰ সন্তান হৈয়ো পাহৰি

পেলাইছো শ্ৰৱণকুমাৰৰ সেই কাহিনী।
বামৰ ভক্ত হৈয়ো শুনিবলৈ টান পাওঁ
পিতৃ-মাতৃৰ মুখৰ বাণী।

যন্ত্ৰৰ যুগৰ বাসিন্দা হোৱাৰ বাবেই
আমি মানুহবোৰো চাগে একো একোটা যন্ত্ৰ
হৈ পৰিছো। নহ'লেনো ধন-সম্পদ-ঐশ্বৰ্য
বিভূতিৰ পিছে পিছে দৌৰি দৌৰি ভাগৰি
নপৰিম নে? নহ'লেনো কাষৰ কোঠালিত
বেমাৰৰ বাবে কেকাই-কেকাই শুই থকা
মা-দেউতাৰ মুখখন বাক দেখা নাপামনে?
ভাগৱতৰ নৱম স্কন্ধৰ, যযাতিৰ পুত্ৰ পুৰ
বাক আমি হ'ব নোৱাৰো নে? পুৰে
দেউতাক যযাতিৰ বৃদ্ধত্বক ডেকা বয়সতে
নিজৰ কৰি লোৱাৰ বাবে পিছৰ সময়ছোৱাত
পুনৰ ডেকা হৈ সুখেৰে জীৱন-যাপন
কৰিছিল। আমাৰ মা-দেউতাৰ বয়স যিমানে
নহওক কিয়, তেওঁলোকক শুশ্ৰূষা কৰি পুৰ
দৰে আমিও সুখী জীৱন এটাৰ অধিকাৰী
নিশ্চয়কৈ হ'ব পাৰো। আমাৰ সন্তানসকলে
“আইলৈ যিহাত, বাইলৈ সেই হাত” বুলি
কৈ আমাক যাতে এলাগী কৰি নেপেলাই
তাৰ বাবে আমাৰ হাতেৰেই এই প্ৰবাদ
বাক্যশাৰী ভাঙি চিঙি চিন-চাব নাইকিয়া কৰি
পেলাব নোৱাৰো নে? নিশ্চয় পাৰো।
কিয়নো আমি একবিংশ শতিকাৰ সন্তান।
আমাৰ বাবে যদি বেয়াটো সম্ভৱ তেন্তে
ভালটো আৰু সম্ভৱ।

বৰ্তমান সময়ত আমাৰ মাজত হত্যা,
হিংসা, ধৰ্মণ, লুণ্ঠন আদি ঘটনাবিলাক যি
গতিত বাঢ়িবলৈ ধৰিছে, নৈতিকতাৰ পতনৰ
গ্ৰাফডাল যি দ্ৰুত গতিত তললৈ নামিছে
তাৰ মূলতে হৈছে পিতৃ-মাতৃৰ প্ৰতি ব্যক্তিৰ
অনীহা। যি ব্যক্তিয়ে নিজৰ পিতৃ-মাতৃক ভাল
পাব নাজানে তেনে ব্যক্তিয়ে পৃথিৱীৰ কোনো
ব্যক্তিকে নাইবা প্ৰাণীকে ভাল পাব নাজানে।
এনে ব্যক্তিৰ প্ৰতিটো কামতেই একোটা
জাতিয়ে নাইবা সমাজে হেৰুৱাই গৈ থাকে
নিজৰ স্বকীয় বৈশিষ্ট্য — সেই গতিকৈ সমাজ
সংস্কাৰৰ একমাত্ৰ আহিলা হিচাপে, জাতি
এটা জীয়াই ৰাখিবৰ বাবে একমাত্ৰ সমল
হিচাপে পিতৃ-মাতৃক শ্ৰদ্ধা-ভক্তি কৰিবলৈ
লাগিব। ইয়াৰ অবিহনে যিমানে প্ৰতিবাদ-
আন্দোলন কৰিলেও কোনো ফল পোৱা
নায়। সমাজ-দেশ-জাতিক লাজত পৰা
পৰা কোনেও ৰক্ষা কৰিব নোৱাৰিব।

আমাৰ প্ৰতিজনৰ মা-দেউতাসকলৰ
মতাদৰ্শ নাইবা জীৱনাদৰ্শ একে নহয়। আমাৰ
মাজতো এনে কিছু সংখ্যক মা-দেউতা
আছে, যাক আমাৰ মা-দেউত বুলি চিনাকি
দিবলৈ ঘিণ কৰো। তেওঁলোকৰ
আদৰ্শসমূহত দিক্-বিদিক হেৰুৱাই, শাস্তি
দিয়াৰো বহু উদাহৰণ আমাৰ মাজত জিলিকি
আছে। আমি যিদৰে ভগৱানৰ দৃশ্যমান ৰূপ
বুলি পিতৃ-মাতৃক ভাবো সেইদৰে
তেওঁলোকৰ কৰ্মসমূহক ভগৱানৰে লীলা
বুলি ধৰি ল'ব পাৰো। ভগৱানৰ লীলাক
মাঙ্গলিক কৰ্মত উচ্চাৰণ কৰি ভগৱানক সন্তুষ্ট
কৰিবলৈ চেষ্টা জানো নকৰো। সেইবুলি
মই ক'ব বিচৰা নাই যে পিতৃ-মাতৃৰ
অনৈতিক কামবোৰক গুণানুকীৰ্তন কৰিব
লাগে। নিশ্চয় নালাগে। সেইবুলি
তেওঁলোকৰ ওপৰত হাত তুলি ধৃষ্টতাও
দেখুৱাব নালাগে। বৰঞ্চ তেওঁলোকক
শুধৰাবলৈ কিছু চেষ্টা কৰি চাব লাগে আৰু
বিফল হ'লে সেই ঠাইৰ পৰা নিশ্ৰুদ্বে আঁতৰি
আহিব লাগে। পৰশুৰামে পিতৃৰ বাক্যপালি
যি কষ্টৰ সন্মুখীন হৈছিল, তাতোকৈ বেছি
ভয়ংকৰ কষ্টৰ পথ প্ৰশস্ত কৰি লোৱা কিবা
সকাম আছে বুলি মই নাভাবো।

মহাভাৰতৰ কৰ্ণৰ চৰিত্ৰটো
ভালপোৱাৰ বিভিন্ন কাৰণৰ ভিতৰত
অন্যতম কাৰণ হৈছে মাতৃপ্ৰেম। জন্মতেই
নিজৰ কু-কৰ্ম লুকুৱাবলৈ বিসৰ্জন দিয়া
কৰ্ণই শেষলৈ মাকক চিনি পায়ো, মাকে
বিচৰা বস্তুটো দিয়াত কোনো কৃপণালি কৰা
নাছিল। কোনোদিনেই মা-দেউতাকৰ
বিৰুদ্ধে মুকলি বিদ্ৰোহো কৰা নাছিল। যাৰ
কাৰণে মোৰ বাবে তেওঁ এজন আদৰ্শ
ব্যক্তি। আমাৰ জীৱনত যিবিলাক ঘটনাই
শাৰীৰিক তথা মানসিক অনিষ্ট সাধন কৰে
সেইবিলাক ঘটনা আমাৰ ভালৰ বাবেই
হয় বুলি ধৰি ল'ব পাৰিলেই সকলো দুখৰ
অৱসান ঘটিব। মাক-দেউতাকৰ
পৰিচয়বিহীন সন্তান সকলেও যদি ভাবি
ল'ব পাৰে যে পৃথিৱীৰ নাট ঘৰলৈ
নাট্যকাৰে তেওঁলোকক এইদৰেই কিবা
ভালৰ বাবে প্ৰৱেশ কৰোৱাইছে তেন্তে
মোৰ বিশ্বাস কলিৰ কৰ্ণ হৈ তেওঁলোকে
আমাৰ মাজত আদৰ্শ ব্যক্তি হৈ
জীয়াই থাকিব পাৰিব। ইয়াকে নকৰি

হা-হুমুনিয়াই, পিতৃ-মাতৃক গালি শপনি
দি থাকিলে নিজৰহে ক্ষতি। আৰু এটা
কথা মই ভাবো যে শপ্তৰ শাওত বুঢ়া
গৰু নমৰাৰ দৰে, সন্তানৰ শাওত পিতৃ-
মাতৃৰ চুলি এডালো নসৰে।

আমাৰ মাজত এনে কিছুমান সন্তান
আছে, যিয়ে পিতৃ-মাতৃক সৰুতে হেৰুৱাই
চিৰজীৱন পিতৃ-মাতৃৰ অলপমান সঁচা
মৰমৰ বাবে হাবাথুৰি খাবলগীয়া হয়।
তেওঁলোকে নিজকে পৃথিৱীৰ একেবাৰে
দুৰ্ভগীয়া সন্তান বুলি ভাবে। কিন্তু আমি যদি
ভালদৰে লক্ষ্য কৰো তেন্তে দেখিম যে
এফালৰ পৰা তেওঁলোকৰ সমান সুখী তথা
সৌভাগ্যৱান ব্যক্তি এই সংসাৰত নাই।
কিয়নো, তেওঁলোকে ভুলতো হ'লেও
মাক-দেউতাকক উদ্দেশ্যি কোনো ধৰণৰ
অশুভনীয় কথা ক'বলগীয়াত পৰা নাই বা
নপৰিব। সকলোৱে জনা কথা যে মানুহ
মাত্ৰেই ভুল হয় আৰু এই ভুল যে
তেওঁলোকৰো এদিন নহ'লহেতেন...।

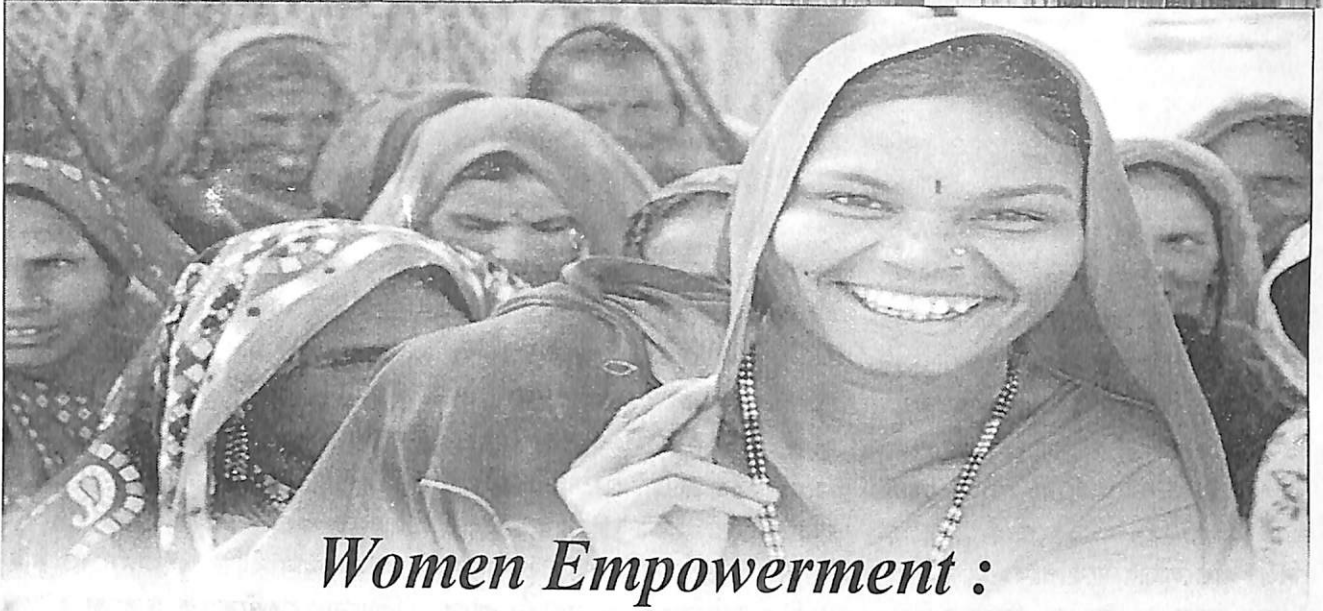
আমাৰ সমাজৰ প্ৰতিজন সন্তানে এটা
কথা মনত ৰখাটো দৰকাৰ যে আমি গৰ্ভত
স্থান লাভ কৰা দিনটোৰ পৰাই আমাৰ মা-
দেউতাই অৰ্থাৎ দৃশ্যমান ভগৱানে মৰমৰ
এটি ৰক্ষা কৰচ পিন্ধাই দিয়ে। পিতৃ-মাতৃৰ
অনুপস্থিতিতো, উক্ত কৰচটোৱে আমাৰ
মৃত্যুলৈকে, আমাৰ পিছে পিছে ঘূৰি ঘূৰি
বিভিন্ন ধৰণৰ অপশক্তিৰ পৰা ৰক্ষা কৰি
ফুৰে। সকলো বস্তুৰে ম্যাদ থকাৰ দৰে এই
কৰচৰ কিন্তু কোনো ম্যাদ নাই যদিও পিতৃ-
মাতৃৰ বিমুখ হ'বলৈ আৰম্ভ কৰিলে এই
কৰচে নিজে নিজে আমাৰ শৰীৰৰ পৰা
খুলি যাবলৈ আৰম্ভ কৰে।

সাম্প্ৰতিক সময়ত দেশ-জাতিক ৰক্ষা
কৰাৰ লগতে মানসিকভাৱে নিজকে সুস্থিৰ
কৰি জীয়াই ৰাখিবৰ বাবে মা-দেউতাক
সন্মান জনোৱাৰ আদি পাঠ আমি পঢ়িবই
লাগিব আৰু পঢ়োৱাবই লাগিব। সময়
থাকোতেই যদি এই কাম নক'ৰো তেন্তে
এই ভৱ সাগৰত শাস্তিৰ এটি সৰু দীপ
বিচাৰি হাবাথুৰি খাই ফুৰিব লাগিব।

এইটো এটি লিখি শেষ কৰিব নোৱাৰা
বিষয়। লিখিবলৈ আৰু বহুত বাকী।

পিতৃ: দেৱো ভৱঃ,

মাতৃ দেৱো ভৱঃ।

Women Empowerment : Need of Multisectoral Reforms

Mohan Sharma
Ex-Student

I am very much proud to be an Indian. There are many reasons for saying this. India is my birthplace, I love and believe every religion and people of the nation. Many great leaders have devoted their life for us and this nation. And the most important factors of loving this nation is that, in this nation girls are called incarnation of Goddess Laxmi and Durga.

But even though we have to worry a lot for women. I will give you a simple example – A daughter says to her father – “papa, I am going to market.” The father says, “now at 7 p.m.? Ok, take your brother (7 years) with you.” Why? Why such things happen in such a great country? Why it is impossible for women to move freely? The only answer is – Women are made weak, by own family, religions, customs etc.

Friends, it is very shameful to say, but it is a fact that every

20 minutes a woman is raped in India.

We all know the case of Delhi, Guwahati and etc., and also there are many cases in which public servants are involved in such matters. There are many cases where a police officer rapes a woman in a police station, hospital staff rapes a lady in their custody, a girl under 12 or an old women and also a pregnant women are raped.

But instead of recurrence of such cases, why we are still silent! What are we all waiting for such more cases? And like everyday after such crime we will strike a road taking a banner by saying ‘We Want Justice’ i.e. also for just one day!

Punishment for rape (under section 376) :

A person who commits rape shall be punished with imprisonment which shall not be less than 7 years; or which may

be life imprisonment; or upto 10 years.

I say why do we always blame the government in every such matters? I will serve you a simple example where something wrong or some crime or even murder happen in a public place we just think that we should not involve in such matters. But have you ever thought that if the same thing happens to you and your mother, sisters and in fact nobody helps you? Is the government or a right person to be blamed here? For stopping such crime there is only one solution. We have to be in unity, we have to organise a committee which serves the society every moment.

And lastly, if we have to wipe such social effects we have to be always alert otherwise we may be violated, cheated, looted at every place. We have to remember – “Every crime gives you an alert”. ■

পুৰস্কাৰপ্ৰাপ্ত লেখা

মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ প্ৰথম স্থানপ্ৰাপ্ত চিন্তাশিল্প,
কথাশিল্প, ছন্দশিল্প আৰু ঠাইতে লিখা বচনা

‘অসমৰ জনজাতি সমস্যা’ নামৰ গ্ৰন্থত ড° শিৱনাথ বৰ্মন ডাঙৰীয়াই দিয়া তথ্যমতে কুৰি শতিকাৰ প্ৰথম দশকৰ পৰা অসমলৈ বাহিৰা মানুহৰ সোঁত ক্ৰমে প্ৰবল হৈ আহিছিল। অসমলৈ অহা এই মানুহ বিলাকৰ বৃদ্ধি সংখ্যাটো গঠিত হৈছিল এতিয়াৰ বাংলাদেশৰ, বিশেষকৈ ইয়াৰ মৈমনসিং জিলাৰপৰা অহা ভূমিহীন, দুখীয়া মুছলমানৰ দ্বাৰা। খেতিৰ মাটি বিচাৰি তেওঁলোক অসমত সোমাইছিলহি। গোৱালপাৰা জিলাত, কামৰূপৰ বৰপেটা অঞ্চলত, নগাঁও জিলাৰ তেতিয়াৰ মিকিৰ পাহাৰৰ দাঁতি কাষৰীয়া অঞ্চলবোৰত আৰু দৰং জিলাৰ মঙলদৈ মহকুমাত এওঁলোকৰ সংখ্যা আছিল সৰ্বাধিক। চৰকাৰী তথ্য-পাতিৰপৰা এওঁলোকৰ সংখ্যা আছিল সৰ্বাধিক। চৰকাৰী তথ্য-পাতিৰপৰা এওঁলোকৰ সংখ্যা বৃদ্ধিৰ বিষয়ে কিছু অনুমান কৰিব পাৰি। ১৮৮১-৯১ ৰ কালছোৱাত গোৱালপাৰা জিলাত মুছলমান মানুহৰ সংখ্যা আছিল জিলাখনৰ জনসংখ্যাৰ ১.৪ শতাংশ, ১৮৯১-১৯০১ কালছোৱাত হ’লগৈ ৩০ শতাংশ। ১৯১১ চনৰ লোকপিয়ল মতে কামৰূপৰ বৰপেটা মহকুমাত মুছলমান মানুহৰ সংখ্যা আছিল মহকুমাটোৰ মুঠ জনসংখ্যাৰ ০.১ শতাংশ, কিন্তু এই সংখ্যা বাঢ়ি গৈ ১৯৪১ চনত হ’লগৈ ৪৯ শতাংশ। তেনেদৰে নগাঁৱৰ ধিং, লাহৰীঘাট, জুবীয়া আৰু বকনি এই মৌজাকেইটা ১৯২১-৩১ৰ কালছোৱাত জনসংখ্যাৰ বৃদ্ধি ঘটিছিল এশ শতাংশৰ পৰা ২৯৪ শতাংশ পৰ্যন্ত। কিন্তু ৰাজহ বৃদ্ধিৰ আশাত প্ৰব্ৰজনবোধ কৰাৰ চেষ্টা ব্ৰিটিছ চৰকাৰে কৰা নাছিল যদিও তেওঁলোকে ইয়াৰ কাৰণ দৰ্শাইছিল এইবুলি খেতিৰ বাবে অসমত মাটিৰ নাটনি হোৱা নাই।

১৯৩৭ চনৰ আসাম গেজেটৰ ষষ্ঠ সংখ্যাৰ ৮০৭ নম্বৰ পৃষ্ঠাৰপৰা তথ্য আনি শ্ৰীযুত পি দাসদেৱে কৈছে, “মৈমনসিংগীয়া মানুহে যথেষ্ট মাটি অধিকাৰ কৰিছে, তাৰ প্ৰমাণ তলত দিয়া হ’ল —

ভাৰত আৰু অসমত জনসংখ্যাৰ দশকীয় তাৰতম্যৰ শতাংশ হাৰ, ১৯৫০ চনৰপৰা						
	১৯৫১-৬১	১৯৬১-৭১	১৯৭১-৮১	১৯৮১-৯১	১৯৯১-২০০১	২০০১-২০১১
ভাৰত	২১.৬৪	২৪.৮০	২৪.৬৬	৫৪.৪১	২১.৫৪	১৭.৬৪
অসম	৩৪.৯৮	৩৪.৯৫		৫৩.২৬	২৮.৯২	২৬.৯৩
ধুবুৰী	৪৩.৭৪	৪৩.২৬		৪৫.৬৫	২২.৯৭	২৪.৪০
ধেমাজী	৭৫.২১	১০৩.৪২		১০৭.৫	১৯.৪৫	২০.৩০
কাৰ্বি আংলং	৭৯.২১	৬৮.২৮		৭৪.৭২	২২.৭৮	২৮.৬৯

গোটেই নগাঁও জিলাত মৈমনসিংগীয়াসকলে ২,০৪,০৭৮ একৰ মাটি দখল কৰিছে আৰু অসমীয়া মানুহৰ মাটি মাত্ৰ ৩,৩৭,০৮৫ একৰ। তাৰ উপৰি মৈমনসিংগীয়া বহা মৌজা বিলাকত গাইগতি গড়ে অসমীয়া মানুহতকৈ মৈমনসিংগীয়াৰ মাটি বেছি বুলি গৱৰ্নমেণ্টক কৈছে। যেনে মায়ং মৌজাত অসমীয়াৰ ৬.৪৩ আৰু মৈমনসিংগীয়াৰ ১১.০৪, বকনিত অসমীয়াৰ ৮.৯০ আৰু মৈমনসিংগীয়াৰ ১২.৭৬, লাহৰীঘাটত অসমীয়াৰ ৯.২৪ আৰু মৈমনসিংগীয়া ১২.৪৪, জুবীয়াত অসমীয়াৰ ৮.৬৬ আৰু মৈমনসিংগীয়াৰ ১৩.১৭ আৰু লাওখোৱাত অসমীয়াৰ হাতত ১০.৯০ আৰু মৈমনসিংগীয়াৰ হাতত ১৩.৭০।

এনেবোৰ কাৰকে প্ৰব্ৰজন সম্পৰ্কে অসমীয়া মানুহৰ মনত এক দীৰ্ঘস্থায়ী শংকা সিঁচি দিলে। দেশ স্বাধীন হোৱাৰ পাছতো এই শংকা মাৰ নগ’ল। কাৰণ সীমান্তৰ সিপাৰৰ পৰা (পূব বংগ অৰ্থাৎ তেতিয়াৰ পূব পাকিস্তান) প্ৰব্ৰজন চলিয়ে থাকিল। বিখ্যাত সমালোচক সকলৰ মতে প্ৰব্ৰজন হ’বই লাগিব কিন্তু গণ প্ৰব্ৰজন সঁচাকৈয়ে চিন্তাৰ কাৰণ। এনে শংকাই ছবছৰীয়া অসম আন্দোলনৰ আধাৰটো গঢ়ি দিছিল। এই শংকাৰ যিহেতু এক ঐতিহাসিক ভিত্তি আছে, তাক আমি অৱজ্ঞা কৰিব নোৱাৰো। কিন্তু আজিৰ পৰিৱেশত এনে শংকাৰ গুৰি কাৰণবোৰ আমি গমি চাবই লাগিব, বিশেষকৈ এনে শংকাক মূলধন কৰি ৰাইজক আৱেগত বুৰাই পেলাব খোজা হয়।

বড়োলেণ্ডৰ আঞ্চলিক স্বায়ত্ত্বশাসিত জিলা (বি টি এ ডি) সমূহত ২০১২ চনৰ জুলাই মাহৰপৰা দেখা দিয়া ৰক্তক্ষয়ী হিংসাৰ পাছত অবৈধ বিদেশী বা বাংলাদেশীৰ বিষয়টো সমগ্ৰ অসমতে সমাজ-ৰাজনৈতিক কাৰ্যক্ৰমৰ কেন্দ্ৰবিন্দুলৈ উভতি আহিছে। কোনো কোনো মহলৰ মতে বি টি এ ডিৰ হিংসাৰ কাৰণে অবৈধ বাংলাদেশীয়েই হয়। মুঠতে বৰ্তমান অসম লাখ লাখ অবৈধ বাংলাদেশীৰে ভৰি পৰিছে।

অৱশ্যে আজিকালি আমাৰ চৰকাৰে এই ক্ষেত্ৰত সচেতন হৈছে। নাগৰিকত্ব প্ৰমাণৰ বাবে বিশেষ আঁচনি হাতত লৈছে। যেনে —

(ক) জন্মৰ প্ৰমাণ

(খ) জন্মস্থান

(গ) পিতৃ-মাতৃৰ নাম

(ঘ) পিতৃ-মাতৃৰ জন্ম আৰু নাগৰিকত্ব।

এনেবোৰ প্ৰমাণ ৰাষ্ট্ৰৰ হাতত বা ৰাষ্ট্ৰ কৰ্তৃপক্ষৰ সলনি নাগৰিক বুলি দাবী কৰা লোকজনৰহে জ্ঞাত হয়। এনেবোৰ প্ৰমাণ পত্ৰ দাঙি ধৰিলেহে এখন দেশৰ নাগৰিক বুলি গণ্য কৰা হয়। অৱশ্যে প্ৰব্ৰজন বা মুছলমান লোকৰ বাহিৰেও জনসংখ্যা বৃদ্ধিৰ আন কাৰণে থাকিব পাৰে। গতিকে কেৱল প্ৰব্ৰজনকেই অসমৰ উন্নতিৰ বাধাৰ কাৰক বুলি ক’ব নোৱাৰি। ■

ৰচনা

Conservation of Environment

Shibashish Purkayastha
B.A 3rd year

Environment has been one of the chief concerns in the present age.

A rapid depletion of Natural Resources has festered the destruction and depletion of Environment. There have been many environmentalists in India and World wide who have taken steps for the utmost protection of the environment. Non Governmental Organizations have too played a decisive role in this regard. The Chipko Movement in India is known worldwide as one of the step that was taken to promote afforestation or to prevent the felling of trees. In this age of industrialization and urbanisation, natural activities and also human activities have led to its wholesome depletion. Exploration of minerals in Iron and steel industries and other heavy metal industries, frequent disposal of Garbage in and around the environment. Mining, Disposal of different varieties of waste, pollution in different forms and manifestations such as Air, Water, Soil and Noise pollution. The emission of

poisonous gases from factories such as Carbon dioxide, Sulphur Dioxide and Methane are harmful for the environment. As well as woman beings. Whereas the present age has witnessed a rapid depletion of Natural resources, there has been a need for its conservation.

Use of Renewable Resources of Energy such as Biogas which are non-conventional and less harmful. Afforestation practices should be encouraged in and around rural and urban areas.

The Joint Forest Management programmes in the states of India, Social Forestry and Agro Forestry should be practised. However conservation should not be limited to land, but the underwater resources should also be taken into consideration. Rapid Disposal of wastes in water bodies should be discouraged which is not a healthy practice. Protection of water flora and coral reefs should be supported. The hospitals, schools should be located at a distance which is far

away from the mainland polluting zones. Use of CNG instead of Petrol and Diesel which are polluters should be discouraged. The Ozone Layer depletion due to the Greenhouse Effect and excessive emissions of CFC's is harmful for the surroundings. Underground mining which is harmful and results in depletion of the surface layer. Open Cast Mining should be encouraged. Use of Pesticides, insecticides should be avoided as it affects adversely the crops. Sustainable Development is a practice which is universally acknowledged which means protecting the resources now but without compromising the ability of the future generation to meet their needs. The United Nations Conference on Environment and Development (UNCED) held in Rio de Janeiro in Brazil in June 1992 was a important step in this regard. The Wildlife Conservation Acts, The Environment Protection Act, 1992 should be kept in mind as decisive steps in this direction. The Hot Spots of Biodiversity

should be brought under the notice of the government to ensure its protection. The species of flora and fauna should be protected by establishing National Parks and wildlife sanctuaries. The one horned rhino of Assam is no exception. Stringent steps are to be taken and the dictum 'Practice what you preach' is to be followed. Shifting cultivation, Contour Ploughing, Strip Cropping, Jhum Cultivation or Slash and Burn Agriculture are the methods adopted by the North-Eastern States which are on a higher elevation should be strictly prohibited.

Thus conservation is not yet a word but a higher nation and a broader concept which involves not only delivering flowery speeches but to put theoretical methods into practices. The individuals, the

citizens are the sole conservers and destroyers. It is in our hands and the best possible effort to conserve or deplete the Environment. History has given cadences of facts which one may explore to discover the methods and principles one followed in the past which can be put into practice in the present context and scenario. Nature has witnessed the extremes of harm done and the efficacy of it is not in books or journals or conferences but in the individual's consciousness. World Environment Day celebrated all over on 5th June should not be merely a formal occasion but steps should be taken to ensure its betterment every year. The Ganga Action Plan, The Beej Bachao Andolan, Narmada Bachao Andolan are steps as in-fact popular movements in

respective regions to ensure its betterment.

Van Mahatsava is not a concept but a broad phrase where all the inhabitants of a region are responsible for the harm done as the causes initiated by the individuals in the nation of a 'Posibilistic' environment where nature made dependent on man, the earlier 'Deterministic' nation should be recapitulate and every possible steps should be taken that brings on the prime time notion where nature was all powerful and not subordinate upon any one or any human resources or external factors. Thus conservation of Environment has truly been a primal concern for every nation, rich or poor that ensures its best possible development. Instrument (humans) or natural should be discouraged. ■

চিত্তাশিল্প

আলোকৰ বাবে অপেক্ষা

ঋতু দাস
স্নাতক তৃতীয় বৰ্ষ (কলা)

টং... টং... টং !! অদূৰত সেয়া
নিশা বাৰ বজাৰ সংকেত। পূৰ্বাৰ আজি
কিয় জানো অকণমানো টোপনি অহা নাই।
তাই বিচনাৰ পৰা উঠি বাহিৰলৈ ওলাই
গ'ল।

বাহিৰৰ বেলিঙত থিয় হৈ তাই মূৰৰ
ওপৰত থকা নিশাৰ তৰা ভৰা আকাশলৈ
দৃষ্টি নিষ্ক্ষেপ কৰিলে। “কি বিশাল এই
নিৰ্মল আকাশ...!” — তাই ভাবিলে।

সিহঁতৰ বাস ভৱনৰ পৰা নাতি দূৰত
অৱস্থিত মন্দিৰটোৰ কাষত থকা পাৰ্ক
কেইখনৰ সীমাত মূৰ দাঙি থকা ওখ ওখ
শিৰীষ কেইজোপা, নিশাৰ এই তৰা ভৰা
আকাশ... এই সকলোবোৰে যেন এক
অপূৰ্ব মায়াবী ৰূপ ধাৰণ কৰি নিশাৰ এই
পৰিৱেশটোক এক মায়াবীৰ চন্দ্ৰ দান
কৰিছে।

কোনো অচিন মায়াবীৰ স্পৰ্শত পূৰ্বা
শিহৰিত হৈ উঠিল। “আস! মানুহৰ
মনবোৰ যদি ইমান সুন্দৰ, বিশাল
হ'লহেঁতেন! প্ৰভু তুমি তোমাৰ প্ৰতিটো
সৃষ্টিকে বিশালতা দান কৰিলা... কিন্তু হে
জগত পিতা, তুমি মানৱক কিয় ইমান ঠেক
মন এটা দান কৰিলা...??” — পূৰ্বাৰ
আজি চিঞৰি চিঞৰি কান্দিবলৈ মন গ'ল।
নিদ্ৰাৰত সমস্ত মানৱ জাতিকে জাগৃত কৰি
চিঞৰি চিঞৰি তাই মনৰ কথা জনাবলৈ
মন গ'ল।

কিন্তু এয়া কৰিবলৈ যে তাই
শাৰীৰিকভাৱে অক্ষম। তাইৰ বাক্
শক্তিহীনতা যেন এতিয়া এই পৃথিৱীৰ বাবে
এটি বোজা। যদিও তাই শাৰীৰিকভাৱে
বাক্ শক্তিহীনা... তাইৰ মনটো কেতিয়াও
নিৰ্বাক নহয়। তাইৰ অন্তৰাত্মাই যে
সমাজখনক অহৰহ কিমান কথা কৈ আছে,
সেয়া জানো কোনোবাই কেতিয়াবা

বুজিবলৈ চেষ্টা কৰিছে...? কোনেও
আজিকোপতি তাইৰ ভিতৰৰ পূৰ্বাজনীক
বুজিবলৈ চেষ্টা কৰা নাই। সকলো মাথো
নিজা স্বার্থক লৈ ব্যস্ত।

কৰিডবটোৰ সিটো মূৰৰ কোঠাটোত
তাইৰ মাক-দেউতাক শুই আছে। মাথো
ধন সম্পত্তিক লৈ ব্যস্ত তাইৰ মাক-
দেউতাক। “থাকক... তেওঁলোক শুয়েই
থাকক। সমস্ত জীৱনটো চকু থাকিও চকু
মুদি মাথো ধন আৰ্জনৰ দিবাস্বপ্ন দেখিয়েই
কটালে যেতিয়া আৰু এই মুহূৰ্ততনো বিনা
কাৰণত কিয় জাগিব লাগে। তাতে এই
মাজনিশা...।” পূৰ্বাই ভাবিলে।

পূৰ্বা বাক্ শক্তিহীনা ছোৱালী, কিন্তু
তাই অপৰিসীম জ্ঞানৰ অধিকাৰিণী।

“আস...! মোক যদি কোনোবাই
এপলকৰ বাবে হ'লেও বুজিবলৈ চেষ্টা
কৰিলেহেঁতেন! মই নিৰ্বাক শাৰীৰিক
ভাবেহে। মানসিক ভাবেতো মই সবাক।
হে ভগৱান, তুমি কিয় মোক এনে জীৱন
দিলা...? প্ৰভু মোৰ জীৱনলৈ স্থিৰতা আনি
দিয়া! মানৱৰ পৰা মই একো বিচৰা নাই,
মাথো এধানি মৰমৰ বাদে...।” — পূৰ্বাৰ
হৃদয়ে হাঁহাকাৰ কৰি উঠিল। তাই দুগাল
তিয়াই দুধাৰি অশ্ৰুৰ মালা বাগৰি আহিল।
চকু পানীয়েই এতিয়া পূৰ্বাৰ জীৱনৰ সংগী।

এনেতে ক'ৰবাৰ পৰা শেৱালিৰ মিঠা
সুবাস এটি ভাঁহি আহি তাইৰ নাকত
লাগিলেহি। শেৱালিৰ সুবাসে তাইক
মোহাচ্ছন্ন কৰি পেলালে। “তাৰমানে শৰৎ
আছিল... তাইৰ অতি প্ৰিয় ঋতু শৰতৰ
আগমন ঘটিল।” — পূৰ্বাই ক্ষন্তেকৰ বাবে
তাইৰ আগৰ বিষাদেৰে ভৰা মনটোৰ কথা
পাহৰি গ'ল।

পূৰ্বাই চাৰিওফালে এবাৰ চালে।
সিহঁতৰ ঘৰৰ চৌপাশত মূৰ দাঙি থিয় হৈ

থকা দেবদাক্ষ গছবোৰ লনখনৰ সিমূৰত থকা বৃহৎ দানৱসদৃশ সিহঁতৰ বাস ভৱনটো আৰু এই সকলোবোৰৰ মাজত তাই... তাইৰ এনে লাগিল যেন তাই এতিয়া এখন মায়াবী স্বৰ্গপুৰীৰে উদ্ভাসিত উদ্যানতহে আছে। সৃষ্টিকৰ্তা ঈশ্বৰে যেন তেওঁৰ বাঁহীত বিশ্ব সুৰৰ ৰাগিনী তুলি তাৰ তালে তালে ছন্দোময় গতিত তেওঁৰ সকলো সৃষ্টিকে নৃত্য কৰিবলৈ আমন্ত্ৰণ কৰিছে।

তায়েতো ভগৱানৰে সৃষ্টি। ভগৱানৰে অন্য সকলো সৃষ্টি, গতিকে তাইৰ সকলো ভাতৃ-ভগ্নী। আই বসুন্ধৰা সকলোৰে মাতৃ। তাই ভাবিলে... গতিকে মাতৃ সেৱা তাইৰ কৰ্তব্য।

হঠাৎ কিবা এটা বিচাৰি পোৱাৰ দৰে পূৰ্বাৰ মুখমণ্ডল উজ্জ্বল হৈ উঠিল। তাইৰ মনত পৰিল শান্তি বনলৈ তাই পঠোৱা দৰ্শাস্ত্ৰখন মঞ্জুৰ হৈ তাইলৈ আমন্ত্ৰণী পত্ৰখন অহা আজি তিনিদিন হ'ল। তাই থিৰাং কৰিলে... তাই কামটোত যোগদান কৰিব আৰু তাই নিস্বার্থভাৱে মানৱ সেৱা আগবঢ়াই যাব। তাই অনাথ শিশুবোৰক মাতৃ-স্নেহেৰে বোৱাই ৰাখিব। যি মাতৃস্নেহ তাই কোনোদিনে পাব নোৱাৰিলে, সেই মাতৃস্নেহ। তাইৰ জীৱন সজীৱ কৰি তুলিব

কিছুমান দুৰ্ভগীয়া মানৱ সন্তানে।

জীৱশ্ৰেষ্ঠ প্ৰাণী হৈ আহিছে যেতিয়া শ্ৰেষ্ঠতাৰ প্ৰমাণ স্বৰূপে আই মাতৃক নিস্বার্থভাৱে সেৱা দান কৰাটো মোৰ কৰ্তব্য। মই মোৰ নৱ জীৱনৰ পাতনি মেলিম মোৰ এই সেৱাৰ দ্বাৰা। পুৱাৰ লগে লগেই, ট্ৰেইন ধৰি মই শান্তি বন অভিমুখে যাত্ৰা কৰিম।' — পূৰ্বাই ভাবিলে তাইৰ মনটো বৰ ভাল লাগিল।

তাই কমত সোমাই কাগজ এখন উলিয়াই লিখিলে —

পূজনীয়

মা আৰু দেউতা

শ্ৰদ্ধা গ্ৰহণ কৰিব। বাতিপুৱাৰ লগে লগেই আপোনালোকে মোক নেদেখি আচৰিত নহ'ব। যিখন সমাজৰপৰা মই আজিলৈ এষাৰো মৰমৰ মাত নাপালো, সেই সমাজ এৰি মই আজি বহু দূৰলৈ যাবলৈ ওলাইছো, মানৱ সেৱাত সমস্ত জীৱন ব্যস্ত কৰাৰ ব্ৰত লৈ মই এতিয়া নৱাৰুণৰ আলোকৰ সন্ধানত। যিদিনা মই মোৰ হৃদয়ৰ সমস্ত কথা মোৰ পৰিচয়েৰে... পৃথিৱীবাসীৰ আগত প্ৰকাশ কৰিব পাৰিম, সেইদিনাই এটি নতুন পৰিচয়ৰ সৈতে আপোনালোকৰ আগত থিয় হ'মহি।

শেষত আপোনালোকৰ সু-স্বাস্থ্য কামনা কৰিলো।

ইতি

আপোনালোকৰ

পূৰ্বা

চিঠিখন লেফাফা এটাত ভৰাই তাই মাক-দেউতাকৰ ওচৰলৈ গৈ তেওঁলোকৰ ৰুমৰ টেবুলত চিঠিখন থৈ শুই থকা মাক-দেউতাকক চালে। তাৰপিছত দুয়োৰে চৰণ চুই সেৱা কৰি তাই লাহে লাহে আঁতৰি আহিল। ইতিমধ্যে বাতি পুৱাইছেই।

ষ্টেচন পাই তাই দেখিলে ছয় বজাৰ ৰেলখন আহিবলৈ এতিয়াও বহু সময় বাকী। তাই ষ্টেচনৰ পৰাই শেষবাৰৰ বাবে তাইৰ জন্মভূমিখন হেঁপাহ পলোৱাই চাই ল'লে।

তাই মনতে ভাবিলে — “হে মাতৃভূমি! মোক আশীৰ্বাদ দিয়া, মই যাতে আইক পূৰ্ণসেৱা আগবঢ়াব পাৰো। মই এতিয়া বালাকৰ আলোকৰ সন্ধানত। আশীৰ্বাদ কৰা যাতে বালাকৰ উজ্জ্বল ৰশ্মিৰে মোৰ জীৱনত সাফল্য দান কৰি উজ্জ্বল কৰি তোলে... আৰু... তোমাৰ বুকুত খোদিত এটি নাম যেন যুগে যুগে জিলিকি থাকে... ‘পূৰ্বা’!!!”। ■

The wow facts!

- # 111,111,111 x 111,111,111 = 12,345,678,987,654,321
- # The cigarette lighter was invented before the match.
- # The ampersand (&) was the last letter of the Latin alphabet.
- # The palms of your hands and the soles of your feet cannot tan, or grow hair.
- # Dolphins can swim and sleep at the same time, as they sleep with one eye open.
- # Each nostril of a human being registers smell in a different way. Those by the right nostril are more pleasant than the left.
- # The longest single-syllable word in the English language is “screeched.”
- # The word “Checkmate” in chess comes from the Persian phrase “Shah-Mat,” which means “the king is dead”.
- # Each king in a deck of playing cards represents a great king from history: Spades – King David, Clubs – Alexander the Great, Hearts – Charlemagne, and Diamonds – Julius Caesar.
- # In Gulliver’s Travels, Jonathan Swift described the two moons of Mars, Phobos and Deimos, giving their exact size and speeds of rotation. He did this more than 100 years before either moon was discovered!

By- Prabin Upadhyaya

ছন্দশিল্প

মহাবিদ্যালয় জীৱন

বক্তিম বৰগোঁহাই
উচ্চতৰ মাধ্যমিক দ্বিতীয় বৰ্ষ
(কলা শাখা)

মলয়া বতাহৰ কোবত হালি
পৰিব খোজা ধানৰ থোক যেন
এই মহাবিদ্যালয় জীৱন।
হালি পৰিলেই উঠিব নোৱাৰা
ধানৰ থোক যেন মন।
বা লাগিলেই বেণু হৈ উৰিব
খোজা মন।
এতিয়াই সাজু হয় এচাম
ডেকা-গাভৰু জীৱন যুঁজৰ বাবে,
যেন কুমাৰে সজা এটা পাত্ৰ
হওঁ হওঁ অৱস্থা।
এই জীৱন সূৰ্যোদয় হৈ
মধ্যাহ্ন হ'ব খোজা এটা সূৰ্য।
যেতিয়া ইয়াৰ তাপ বাঢ়ি প্ৰখৰ
হ'বলৈ ধৰে,
তেতিয়াই সৃষ্টি হয় এচাম
মানুহৰ বং
যিয়ে জাতিৰ মান উজ্জলাবলৈ
আগবাঢ়ে।

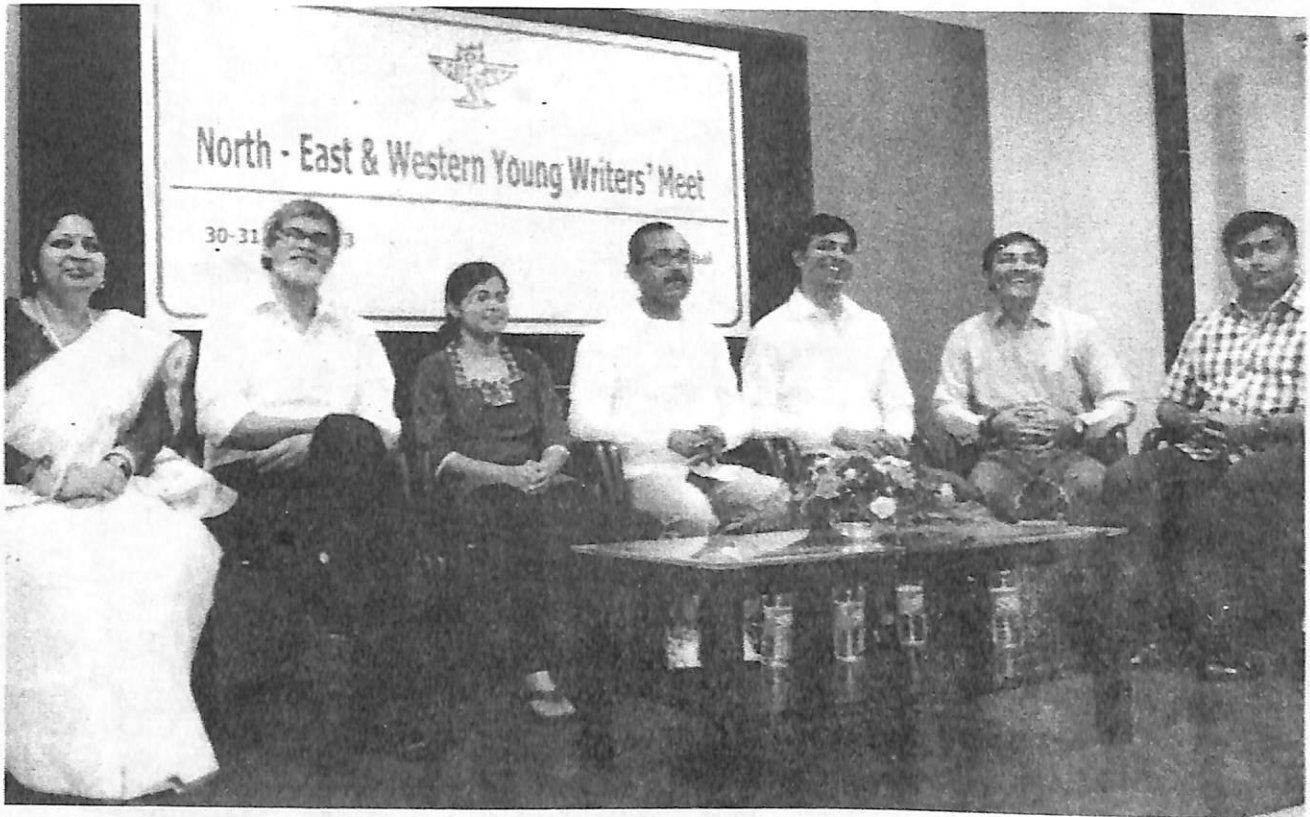

Why do I Write ?

Dr. Mrinal Kr. Gogoi

Asst. Professor, Assamese Department

[This is an invited speech delivered by *Dr. Mrinal Kr. Gogoi* at the “North-East and Western young writers’ Meet” organised by *Sahitya Akademi* on 30th & 31st May 2013 at *Sahitya Akademi Auditorium, Mumbai*. One among the three representatives of young Assamese writers, Dr. Gogoi presented this talk in the session entitled “Authors’ Speak : Why do I write ?” which was chaired by *Sahitya Akademi Awardee (2010) Marathi writer, dramatist Jayant Pawar – Editorial Board*]

Hon’ble Chairperson *Jayant Pawar jee*, Officer-in-charge, *Sahitya Akademi, Krishna Kimbahune*, Authors, Ladies and Gentlemen present,

First of all, I convey my sincere respect to all of you. Today I am very pleased to meet such a congregation in this sacred platform of literary Programme. It is my humble submission that I am a petty writer of Assam. “Why do I write ?”. For the first time in my life, I put this question to myself. Writing is not my profession, it is merely a conversation with the readers, I feel. As human beings represent excellence and exquisiteness of God’s creations, I write especially to express the feelings and trials and tribulations of human life in general.

In fact, till date, my literary activities are confined within the state of Assam, *i.e.*, the people of Assam. Assam is a land which upholds a great composite culture formed with contributions of different ethnic and linguistic groups and religions of the region. I wish to express this rich culture of the Assamese people in my writing and this desire has propelled me to write.

The living spirit and the dynamic mind of the greater Indian national life is entuned in the Assamese folk culture that includes folksongs, folktales and languages as well as the various festivals and ceremonials. Under the extreme presence of modernisation, these cultural heritages of Assamese literature seem to undergo rapid changes – sometimes leading to expansion and sometimes contraction. I am trying my best to expound these in my writings. Simultaneously, I wish to express the region specific tones of the various languages embedded in the great Assamese language as well as literature.

I write creative Poems and Novels. I feel that despite differences in the mode of expression, poetry and novel are similar in their roots. From one sight, the Novel is a contraction of a Poem and from another, the Poem is a concising of a Novel. I wish to talk to the readers using the mode which I consider suitable for the subject at hand.

Like T.S. Eliot, I heartily believe that amongst the literary creations Poetry best represents the national character. I am trying my best to give expression to the folk-mind of Assam through my poetical writings and hence I write Poem. Through the medium of poetry, I want to recaptulate my golden childhood as well as the village in which I spent my past.

Through the conception of my Novel I wish to see the loss and gain of my life in the midst of modernisation. In this era of modern culture, I do experience the void and feel myself like a 'Zero' when loneliness befriends me. I wish to convey my solitary feelings to some extent through the medium of Novel and hence I write Novel.

Further, I feel that at Present readers of Novel are greater in number than the readers of Poetry. Through the medium of the Novel, a writer can communicate his ideas straight forwardly. Apparently the novel's language is straight forward whereas poetry is metaphorical embedding plural meanings. I assimilate myself with the reader while I write Novel. Readers' utility is the main aspect of my Novel. The novels facilitates to see at life from all angles. I wish to expound through my Novel how this human being, the super creation of God suffering from loneliness, stress and weariness of life in this era of modern civilisation.

'While we live, let us live by faith and love' is the indispensable aspect of my writing and hence I write poem and novel covering the composite of the complex Assamese society.

Moreover, frequently attract me the blooming and charming nature of the world. The greatness of flora and fauna, the vast blue sky, the vermillion of the morning sun, the calm and quiet moonlight at night, crystalinity of flowering rivers, melodious chirpings of birds known-unknown, enchanting beauty of colourfull flowers always charm me. Especially some natural ingredients attached with the living beings of Assam and North-east continuously strengthen me to write something. Looking, seeing and beholding all those things in my heart I feel obliged to write.

Thank you all. ■

ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাক্তন অধ্যক্ষ ড° প্ৰফুল্লকুমাৰ ভূঞাদেৱৰ লগত হোৱা সাক্ষাৎকাৰ

ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ক এখনি পূৰ্ণাংগ মহাবিদ্যালয়ৰ ৰূপ দিওঁতা এইগৰাকী যশস্বী অধ্যক্ষৰ লগত হোৱা সাক্ষাৎকাৰ লিখিত ৰূপত ইয়াত প্ৰকাশ কৰা হৈছে।

সাক্ষাৎ গ্ৰহণকাৰী : পূৰ্ণানন্দ শইকীয়া, ড° অক্ষয় চন্দ্ৰ দত্ত।

ড° প্ৰফুল্ল কুমাৰ ভূঞাৰ চমু পৰিচিত :

ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাক্তন অধ্যক্ষ ড° প্ৰফুল্ল কুমাৰ ভূঞাৰ জন্ম শিৱসাগৰ আমোলাপট্টিত ১৯৩০ চনৰ পহিলা জানুৱাৰীত। তেখেতৰ দেউতাক স্বৰ্গীয় ভৱেন্দ্ৰনাথ ভূঞা আৰু মাক স্বৰ্গীয়া লীলাৱতী ভূঞা। তেখেতৰ শিক্ষা জীৱন আৰম্ভ হয় শিৱসাগৰৰ দুখীয়া স্কুলত। তেখেতে ১৯৪৬ চনত শিৱসাগৰ গৱৰ্ণমেণ্ট হাইস্কুলৰ পৰা প্ৰৱেশিকা পৰীক্ষাত দ্বিতীয় বিভাগত উত্তীৰ্ণ হয়। ১৯৪৯ চনত তেখেতে শিৱসাগৰ কলেজৰ পৰা আই.এ. আৰু ১৯৫১ চনত জে.বি কলেজৰ পৰা বি.এ. ডিগ্ৰী লাভ কৰে। ড° ভূঞাদেৱে গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পৰা ১৯৫৩ চনত ইকনমিক্স গ্ৰুপ এ আৰু ১৯৬১ চনত ইকনমিক্স গ্ৰুপ বি'ত এম.এ ডিগ্ৰী লাভ কৰে। ১৯৭৭ চনত ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পৰা 'The Regional Fiscal Economics of Assam' শীৰ্ষক গৱেষণাৰ বাবে পি.এইচ.ডি. ডিগ্ৰী লাভ কৰে। তদুপৰি ১৯৭৮ চনত ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পৰাই আইনৰ স্নাতক ডিগ্ৰীও লাভ কৰে।

১৯৫৩ চনত ড° ভূঞাদেৱে শিৱসাগৰ কলেজত অর্থনীতি বিভাগৰ অধ্যাপক ৰূপে কৰ্মজীৱন আৰম্ভ কৰে। ১৯৬৫ চনৰ পৰা ১৯৬৬ চনলৈ তেখেতে ডিফু কলেজৰ অধ্যক্ষৰূপে কাৰ্যনিৰ্বাহ কৰে। ইয়াৰ পিছত ১৯৬৭ চনৰ পৰা ১৯৮৯ চন পৰ্যন্ত ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষৰূপে কাৰ্যনিৰ্বাহ কৰি অৱসৰ গ্ৰহণ কৰে। অৱসৰকালীন সময়ছোৱাত তেখেতে তিনিচুকীয়া আদালত, মাৰ্ঘেৰিটা আদালত আৰু গুৱাহাটী উচ্চ ন্যায়ালয়ত উকালতি কৰে। কিছুদিন অসমৰ প্ৰাক্তন মুখ্যমন্ত্ৰী প্ৰফুল্লকুমাৰ মহন্তৰ উপদেষ্টা হিচাপে কাম কৰা ড° ভূঞা ডাঙৰীয়াই অসমীয়া মাধ্যমৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সুবিধাৰ্থে ৰাজনীতি বিজ্ঞানৰ বাটচ'ৰা, উচ্চতৰ মাধ্যমিক ৰাজনীতি বিজ্ঞান, উচ্চতৰ মাধ্যমিক ভাৰতীয় সংবিধান, স্নাতক ৰাজনীতি বিজ্ঞান শীৰ্ষক চাৰিখন পাঠ্যপুথি ৰচনা কৰিছিল।

সাক্ষাৎ গ্ৰহণকাৰী : আপুনি কেনেধৰণৰ পৰিৱেশত ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ হিচাপে কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰিছিল?

প্ৰফুল্লকুমাৰ ভূঞাৰ উত্তৰ : মোৰ বাল্যবন্ধু ড° মহেন্দ্ৰনাথ গগৈ আৰু স্বৰ্গীয় দ্বিজেশ দেৱশৰ্মাৰ অনুৰোধত ডিফুৰ চৰকাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা ১৯৬৭ চনৰ ৩ জানুৱাৰীৰ দিনা মই ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ত অধ্যক্ষ হিচাবে যোগদান কৰিছিলো। সেই সময়ত মহাবিদ্যালয়খনৰ স্থায়ী ভৱন নথকাৰ কাৰণে নৈশ কলেজ হিচাবে সৌমাৰ বিদ্যাপীঠ স্কুলত পাঠদান চলি আছিল।

সাক্ষাৎ গ্ৰহণকাৰী : ঘাটী মঞ্জুৰী পোৱাৰ পূৰ্বৱৰ্তী আৰু পৰৱৰ্তী কালছোৱাত মহাবিদ্যালয়খনৰ বিত্তীয় দিশত আপোনাৰ ভূমিকা আৰু

অভিজ্ঞতাৰ বিষয়ে চমুকৈ দু-আষাৰ কওক।

প্ৰফুল্লকুমাৰ ভূঞাৰ উত্তৰ : মহাবিদ্যালয়খনক নৈশ শাখাৰ পৰা দিবা শাখালৈ আনিবৰ বাবে আৰু নিজাববীয়াকৈ এটি ভৱনৰ ব্যৱস্থা কৰিবৰ বাবে সেই সময়ৰ পৰিচালনা সমিতিৰ সভাপতি স্বৰ্গীয় দ্বিজেশ দেৱ শৰ্মা আৰু মই একেলগে বহু চেষ্টা আৰু কষ্ট কৰিছিলো। ৰাইজৰ দান বৰঙণি আৰু সহায়-সহযোগত ডেৰ বছৰৰ ভিতৰত মহাবিদ্যালয়ৰ নিজা ভৱন নিৰ্মাণ কৰি নৈশ শাখাক দিবা শাখালৈ আনিবলৈ সক্ষম হৈছিলো।

মহাবিদ্যালয়খনৰ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী আৰু কৰ্ম-কৰ্তা সকলৰ মাহিলী বেতনৰ বাবে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মাচুলেৰে পূৰাব নোৱাৰা অংশৰ বাবে মাজে মাজে মহাবিদ্যালয়ৰ হৈ থিয়েটাৰ অনা বা লটাৰী খেলোৱা আদি কাৰ্যও কৰিব লগা হৈছিল। তদুপৰি কৰ্মচাৰীৰ সংখ্যা কমাবৰ বাবে মই নিজে কেৰাণীৰ কামো কৰিব লগা হৈছিল। এনেকৈয়ে মই কৰ্মচাৰী আৰু শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী সকলে সময়মতে বেতন পোৱাৰ ব্যৱস্থা কৰিছিলো।

সাক্ষাৎ গ্ৰহণকাৰী : আপুনি অধ্যক্ষৰূপে যোগদান কৰাৰ সময়ত মহাবিদ্যালয়খনৰ শৈক্ষিক বাতাবৰণ কেনেকুৱা আছিল?
প্ৰফুল্লকুমাৰ ভূঞাৰ উত্তৰ : মই যোগদান কৰাৰ সময়ত শৈক্ষিক পৰিৱেশ অনুকূল নাছিল। বহু চেষ্টাৰ ফলত পৰৱৰ্তী পৰ্য্যায়ত পৰীক্ষাৰ ফলাফল উন্নত মানদণ্ডৰ হৈছিল।

মই মহাবিদ্যালয়খন অসমৰ ভিতৰতে এখন আগশাৰীৰ অনুষ্ঠান হিচাবে গঢ় দিয়াৰ যি সপোন দেখিছিলো তাক মই জান প্ৰাণ দি বাস্তৱায়িত কৰিবৰ বাবে সক্ষম হৈছিলো।

সাক্ষাৎ গ্ৰহণকাৰী : আপোনাৰ অধ্যক্ষতাৰ কালছোৱাত ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ৰ শৈক্ষিক দিশৰ বিকাশ তথা কৃতিত্ব সম্পৰ্কে দু-আষাৰ কওক।

প্ৰফুল্লকুমাৰ ভূঞাৰ উত্তৰ : মই যোগদান কৰাৰ সময়ত ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়খন নৈশ মহাবিদ্যালয় হিচাবে আছিল। সেয়েহে সাধাৰণ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ শিক্ষা গ্ৰহণ কৰাত যথেষ্ট অসুবিধা হৈছিল। কলা, বিজ্ঞান আৰু বাণিজ্য তিনিওটা শাখা খুলি ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ স্বীকৃতিসহ দিবা শাখাত পাঠদানৰ সুবিধা কৰি দিছিলো। তদুপৰি সুযোগ্য শিক্ষকৰ নিযুক্তিৰ দ্বাৰা শিক্ষাৰ মানদণ্ড উন্নত কৰা হৈছিল। ফলস্বৰূপে ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ ভিতৰতে মহাবিদ্যালয়খনে আগশাৰীৰ স্থান লাভ কৰিছিল।

সাক্ষাৎ গ্ৰহণকাৰী : ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ৰ কলা, বাণিজ্য আৰু বিজ্ঞান— এই তিনিওটা শাখাই ঔদ্যোগিক নগৰখন আৰু ইয়াৰ পাৰ্শ্বৱৰ্তী অঞ্চলৰ সামাজিক জীৱনৰ শৈক্ষিক, বৌদ্ধিক তথা কৰ্মসংস্থানৰ চাহিদা পূৰণত কিমান দূৰ সফল হৈছিল বুলি ভাবে?

প্ৰফুল্লকুমাৰ ভূঞাৰ উত্তৰ : এই মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা উদ্ভীৰ্ণ হোৱা বহু সংখ্যক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে ঔদ্যোগিক নগৰ ডিগবৈত কৰ্মসংস্থাপন লাভ কৰিছে। তদুপৰি তেওঁলোকে ডিগবৈ আৰু ইয়াৰ পাৰ্শ্বৱৰ্তী অঞ্চলৰ সামাজিক তথা বৌদ্ধিক জীৱনলৈ প্ৰভূত বৰঙণি আগবঢ়াইছে।

সাক্ষাৎ গ্ৰহণকাৰী : সহপাঠ্যক্ৰমৰ বিষয়ভুক্ত ক্ৰীড়া-সংগীত আদিৰ ক্ষেত্ৰত মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে কেনেধৰণৰ সফলতা অৰ্জন কৰিছিল খোৰতে অলপ কবনে?

প্ৰফুল্লকুমাৰ ভূঞাৰ উত্তৰ : মই অধ্যক্ষ হিচাবে থকা কালত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে খেলা-ধূলা আৰু ক্ৰীড়া ক্ষেত্ৰত বহুতো সুনাম অৰ্জন কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিল। সঙ্গীত জগতখনৰ কথা কবলৈ গ'লে মই ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলক বিভিন্ন প্ৰতিযোগিতাত আৰু আকাশবাণী ডিব্ৰুগড় কেন্দ্ৰৰ বিভিন্ন অনুষ্ঠান বিশেষকৈ যুৱবাণীত গীত, মাত পৰিৱেশনৰ সুবিধা কৰি দিছিলো। আনকি মোৰ নিজা খবৰছত আকাশবাণীৰ কৰ্মকৰ্তা সকলক মহাবিদ্যালয়লৈ মাতি আনি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ গীত-মাত বাণীবদ্ধ কৰাৰ সুবিধা কৰি দিছিলো।

সাক্ষাৎ গ্ৰহণকাৰী : শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী সকলৰ লগত আপোনাৰ সম্পৰ্ক কেনেধৰণৰ আছিল? মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বাংগীন উন্নতিত তেখেতসকলৰ ভূমিকাৰ বিষয়ে চমুকৈ ক'ব নেকি?

প্ৰফুল্লকুমাৰ ভূঞাৰ উত্তৰ : শিক্ষক শিক্ষয়িত্ৰী সকলৰ লগত অধ্যক্ষ হিচাবে মোৰ সু-সম্পৰ্ক আছিল আৰু প্ৰয়োজন সাপেক্ষে

তেওঁলোকক মই দিহা-পৰামৰ্শ দিছিলো যাতে তেওঁলোকে শিক্ষাদান কৰাত অসুবিধা নাপায়। কেতিয়াবা মই শ্ৰেণী কোঠাত নিজে সোমাই ভাৱৰ আদান-প্ৰদান কৰিছিলো আৰু প্ৰয়োজন সাপেক্ষে শিক্ষা প্ৰদান কৰিছিলো। আমি একেটা পৰিয়ালৰ সদস্যৰ দৰে সমিলমিলেৰে কাম কৰিছিলো। মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বাংগীন উন্নতিত শিক্ষকসকলৰ অৱদান অপৰিসীম।

সাক্ষাৎ গ্ৰহণকাৰী : কৰ্তৃপক্ষ, শিক্ষক আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰী এই তিনিটা এখন মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰধান স্তম্ভ। আপোনাৰ অধ্যক্ষতাৰ কালছোৱাত এই তিনিটা পক্ষৰ মাজৰ সম্পৰ্কৰ বিষয়ত আপোনাৰ অনুভৱ কেনে?

প্ৰফুল্লকুমাৰ ভূঞাৰ উত্তৰ : এটি শিক্ষানুষ্ঠান পৰিচালনা কৰোতে কৰ্তৃপক্ষ শিক্ষক আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰী এই তিনি প্ৰধান স্তম্ভৰ মাজত সমিলমিল নাথাকিলে শৈক্ষিক বাতাবৰণ সুস্থ হৈ নাথাকে। এই কথাৰ লক্ষ্য ৰাখি মই এই তিনিওটি স্তম্ভৰ মাজত সংযোগ সেতু ৰচনা কৰিছিলো।

সাক্ষাৎ গ্ৰহণকাৰী : মহাবিদ্যালয়খনৰ উন্নয়নত স্থানীয় ৰাইজৰ পৰা কেনে ধৰণৰ সঁহাৰি লাভ কৰিছিল? একেদৰে আন্তঃগাঁঠনিৰ উন্নয়নৰ দিশত স্থানীয় তেল নিগমৰ অৱদান কেনে আছিল?

প্ৰফুল্লকুমাৰ ভূঞাৰ উত্তৰ : স্থানীয় লোকৰ অৱদান অৱশ্যে স্বীকাৰ্য্য। কিন্তু ডিগবৈ তেল নিগমৰ পৰা সেই সময়ত কোনোধৰণৰ সঁহাৰি পোৱা নাছিলো। মহাবিদ্যালয়ৰ ভৱনটো সাজিবৰ কাৰণে মই শ্ৰমিক লগাই পাহাৰ কটোৱাব লগা হৈছিল, আনকি ওচৰ-চুবুৰীয়াই মোক ঠিকাদাৰ হিচাবেহে গণ্য কৰিছিল। অৱশ্যে দুলীয়াজান 'অইল ইণ্ডিয়াৰ' পৰা বহু সহায় সহযোগৰ কথা নুই কৰিব নোৱাৰোঁ। তেতিয়াৰ 'অইল ইণ্ডিয়াৰ' মহা প্ৰৱন্ধক কে.ডি. কানুগাই মোক পাহাৰ কাটিবলৈ দুলীয়াজানৰ পৰা বুলদ'জাৰ দি সহায় কৰাৰ উপৰিও নিজে উপস্থিত আছিল। তেখেতে কলেজৰ প্ৰতি দেখুওৱা সহযোগিতাৰ বাবে কৃতজ্ঞতাৰ চিনস্বৰূপে মহাবিদ্যালয়ৰ স্থায়ী ভৱনটো উদ্বোধন কৰিবলৈ তেখেতক আমন্ত্ৰণ কৰি আনিছিলো আৰু সেই দিনটো স্মৰণীয় কৰিবলৈ তেখেতৰ হতুৱাই গছপুলি ৰোৱাইছিলো।

সাক্ষাৎ গ্ৰহণকাৰী : অধ্যক্ষ হিচাপে বিশ্ববিদ্যালয় প্ৰশাসন আৰু অধ্যক্ষ পৰিষদৰ সৈতে আপোনাৰ সম্পৰ্ক কেনে আছিল?

প্ৰফুল্লকুমাৰ ভূঞাৰ উত্তৰ : অধ্যক্ষ হিচাবে বিশ্ববিদ্যালয় প্ৰশাসন আৰু অধ্যক্ষ পৰিষদৰ সৈতেও মোৰ সু-সম্পৰ্ক আছিল। মই বিশ্ববিদ্যালয়ৰ কাৰ্যবাহী পৰিষদৰ সদস্য হিচাবে বিশ্ববিদ্যালয়ত অনুষ্ঠিত বিভিন্ন কাৰ্যবাহী সভাত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ পাঠ্যক্ৰম তথা পৰীক্ষা সম্পৰ্কীয় বিভিন্ন দিশত সক্ৰিয় ভূমিকা গ্ৰহণ কৰিছিলো। তদুপৰি মই বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পাঠ্যক্ৰমত চলিত বহুকেইখন কিতাপৰ কোনোখন সম্পূৰ্ণৰূপে আৰু কোনোখন আংশিকৰূপে লিখাৰ সুবিধা পাইছিলো।

সাক্ষাৎ গ্ৰহণকাৰী : অৱসৰ গ্ৰহণৰ পৰা আজি পৰ্যন্ত সুদীৰ্ঘ ২৪ বছৰ কাল আপুনি মহাবিদ্যালয় চৌহদৰ নিচেই কাষতে বসবাস কৰি আছে। সেই সময় আৰু এই সময়ৰ ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়খনত সামগ্ৰিকভাৱে কিবা পৰিৱৰ্তন লক্ষ্য কৰিছে নেকি?

প্ৰফুল্লকুমাৰ ভূঞাৰ উত্তৰ : মই অৱসৰ লোৱাৰ ঠিক পাছতেই ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ৰ পৰীক্ষাৰ ফলাফল কেইবছৰমান নিম্নগামী হোৱা দেখি মনত বৰ দুখ পাইছিলো। কিন্তু আজি কিছুবছৰ ধৰি মহাবিদ্যালয়খনৰ সকলো ফালৰ পৰাই উন্নতি পৰিলক্ষিত হৈছে। বৰ্তমানৰ অধ্যক্ষ আৰু শিক্ষক কৰ্মচাৰীৰ প্ৰচেষ্টাক মই শলাগ লৈছো আৰু এই ঠাই এৰি যোৱাৰ সময়ত মহাবিদ্যালয়খন উপযুক্ত মানুহৰ হাতত পৰা বাবে মানসিকভাৱে যথেষ্ট সকাহ পাইছো আৰু নতুন প্ৰজন্মৰ শৈক্ষিক আৰু সামাজিক দিশত সৰ্বাঙ্গীন উন্নতি কামনা কৰিছো।

সাক্ষাৎ গ্ৰহণকাৰী : অধ্যক্ষপদৰ পৰা অৱসৰ পোৱাৰ পাছত আপুনি দীৰ্ঘদিন ধৰি উকালতি কৰি আহিছে। উকালতি ক্ষেত্ৰখনত হোৱা আপোনাৰ অভিজ্ঞতা বিষয়ে অলপ কওক।

প্ৰফুল্লকুমাৰ ভূঞাৰ উত্তৰ : উকালতি ক্ষেত্ৰখনৰ কথা ক'বলৈ হ'লে বহু কথাই ক'ব লাগিব। সংক্ষেপে ক'বলৈ গ'লে এই ক্ষেত্ৰখনত মোৰ যাত্ৰা সুন্দৰ আছিল। বহু মোকদ্দমাত বিজয়ী হৈছিলো। আইন সম্পৰ্কীয় বিভিন্ন

অভিজ্ঞতাবোৰ গল্প ৰূপত গ্ৰন্থাকাৰে প্ৰকাশ কৰিছিলো।

- সাক্ষাৎ গ্ৰহণকাৰী : এই মুহূৰ্ত্তৰ পৰা পৰৱৰ্তী জীৱনৰ পৰিকল্পনাৰ বিষয়ে অলপ আভাস দিবনে?
- প্ৰফুল্লকুমাৰ ভূঞাৰ উত্তৰ : ওৰেটো জীৱন মই ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক গঢ় দিয়াটোৱেই জীৱনৰ লক্ষ্য হিচাবে লৈছিলো আৰু এতিয়াৰ পৰা জীৱনৰ শেষচোৱা সময় লিখা মেলাত ব্যস্ত থকাৰ সিদ্ধান্ত লৈছো।
- সাক্ষাৎ গ্ৰহণকাৰী : উঠি অহা নতুন প্ৰজন্মৰ প্ৰতি আপোনাৰ উপদেশমূলক বাৰ্তা কিবা আছে নেকি?
- প্ৰফুল্লকুমাৰ ভূঞাৰ উত্তৰ : উঠি অহা নতুন প্ৰজন্মৰ প্ৰতি মোৰ এটাই অনুৰোধ যে সদায় সৎ পথত থাকি এজন সু-শিক্ষিত নাগৰিক হৈ নিজৰ, দহৰ আৰু সামগ্ৰিকভাৱে দেশৰ উন্নতিৰ কথা যেন চিন্তা কৰে।
- সাক্ষাৎ গ্ৰহণকাৰী : আপোনাৰ লগত হোৱা সাক্ষাৎকাৰৰ যোগেদি বহুতো নজনা কথা জানিব পাৰিলো। আশা কৰোঁ এই সাক্ষাৎকাৰে মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আৰু শিক্ষক কৰ্মচাৰীৰ লগতে ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনীৰ পাঠক সকলক শিক্ষানুষ্ঠানটিৰ বিকাশ বিস্তাৰৰ সন্তোষ দিব।
- প্ৰফুল্লকুমাৰ ভূঞাৰ উত্তৰ : সৰ্বশেষত ইয়াকে কওঁ যে মই মোৰ শাৰীৰিক অসুস্থতা আৰু বয়সৰ বাবে মোৰ কৰ্মকালৰ ২২ বছৰীয়া ইতিহাসৰ বহু কথাই মনলৈ অহা নাই। সেইবাবে এইখিনিকে কৈ মহাবিদ্যালয়খনৰ সৰ্বতো প্ৰকাৰে উন্নতি কামনা কৰি সামৰিছো।
- সাক্ষাৎ গ্ৰহণকাৰী : আপোনাৰ সু-স্বাস্থ্য আৰু দীৰ্ঘজীৱন কামনা কৰিলো।
- প্ৰফুল্লকুমাৰ ভূঞাৰ উত্তৰ : ধন্যবাদ। ■

Biology Facts & Trivia

1. The length of your thumb is about the same as that of your nose.
2. The water animal Hydra never gets old, and can live forever.
3. Alligators give birth to females in cold temperatures and to males when it's hot.
4. The right half of the brain controls the left side of our body muscles, and the left controls the right.
5. A kangaroo rat (genus dipodomys) can spend its entire life without drinking water.
6. A red blood cell takes 20 seconds to circulate around the human body.
7. As much as 70% oxygen in our atmosphere is produced by marine plants and algae.
8. Humans share 60% of DNA with a banana.
9. The femur (thigh bone) is the largest and longest bone in the human body.
10. The jaw is the strongest muscle in the human body in terms of exerting force.
11. Dolphins and whales don't drink water.
12. The Hairy Horror Frog (Trichobatrachus robustus) breaks its own bones to make a claw for a fight.

By- Prabin Upadhyaya

জাপানৰ কথাৰে...

ড° জীৱন চাংমাই

সহযোগী অধ্যাপক, গণিত বিভাগ

World Academy of Science, Engineering and Technology-ৰ মুখ্য কাৰ্যালয় NMSU, Las Cruces, NM 88003-3151, USA ৰ পৰা Conference সঞ্চালক Adam Ariston দেৱে ই-মেইলযোগে মোক জনালে যে মোৰ "Research Paper" খন জাপানৰ টকিঅ' চহৰত অনুষ্ঠিত হ'বলগীয়া সন্মিলনৰ বাবে মনোনীত কৰা হৈছে আৰু তাৰ বাবে নিমন্ত্ৰণী পত্ৰও তেওঁ পঠাই দিলে। মনটো কিবা এটা ভাল লাগি গ'ল। অলপ Excited ও অনুভৱ কৰিলো। সৰু এখন দেশ হ'লেও, পৃথিৱীৰ এক উন্নত দেশ হিচাবে নিজৰ শিৰ উচ্চ কৰি প্ৰতিষ্ঠা লাভ কৰাটোৰ অন্তৰালত বহুতো কথা আমাৰ শিকিবলগীয়া আছে বুলি মই ভাবো। নাগাছাকি, হিবোছিমাৰ পাৰমাণৱিক ধংসাৱলীলাৰ পিছত, সৌ সিদিনা হোৱা ছুনাৰ Nuclear Disaster ৰ পিছত, এখন অতি ভূমিকম্প প্ৰৱণ এলেকাৰ দেশ হোৱা স্বত্বেও, কেনেকৈ উন্নত দেশ হিচাবে বৰ্তি থাকি পৃথিৱীৰ মানচিত্ৰত আত্মমৰ্যদাৰে থিয় দি আছে, তাক ওচৰৰ পৰা জনাৰ এটি হাবিয়াস সদায়ে আছিল। গতিকে আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় বিজ্ঞান প্ৰযুক্তিৰ সন্মিলনখনত যোগ দিয়াৰ অজুহাততে জাপানৰ মানুহবিলাক, সংস্কৃতি, সভ্যতাৰ আৰু প্ৰযুক্তিগত দিশসমূহ একেবাৰে ওচৰৰ পৰা চোৱাৰ এটি সুযোগ পালো। আগৰে পৰাই কিতাপ-পত্ৰৰ

পৰা নাইবা মোৰ দুই এজন বন্ধুৰ মুখৰ পৰা জাপানৰ মানুহ আৰু Culture সম্পৰ্কে এখন চিত্ৰ মানসপটত ভাঁহি আছিল। সেই সকলো মনৰ মাজত লৈ যাৱতীয় সকলো যা-যোগাৰ কৰি ইং ২৬ মে, ২০১৩ তাৰিখে সন্ধিয়া ৭.০০ বজাত দিল্লীৰ ইন্দিৰা গান্ধী আন্তৰ্জাতিক বিমান বন্দৰত গৈ উপস্থিত হ'লো। নিশা ঠিক ৯.০০ বজাৰ লগে লগে AIR INDIA FLIGHT NO 306, উৰাজাহাজখনে বিশাল পাখি দুখন মেলি ৰাজকীয় ছন্দেৰে জাপানলৈ বুলি উৰা মাৰিলে। গোটেই নিশাটো CHINA, SOUTH KOREA, YELLOW SEA, SEA OF JAPAN পাৰ হৈ ৰাতিপুৱা ৮.০০ বজাত আকাশৰ পৰা জাপানৰ সৰু-বৰ দ্বীপসমূহ দেখা পাই মনটো শিহঁবিত হৈ উঠিলে। ক্ষন্তেক সময়ৰ পিছতেই NARITA AIRPORT (JAPAN) ত আমাৰ উৰা জাহাজখনে অৱতৰণ কৰিলে। AIRPORT ত নামি বিভিন্ন Symbol/Number আদি অনুসৰণ কৰি, প্ৰথমে সুবন্ধৰ তলৰ Rail, তাৰ পিছত বিভিন্ন Escalator (আয়াসতে খোজ কাঢ়িব পৰা নাইবা ওপৰলৈ/তললৈ নামিব পৰা যান্ত্ৰিক ব্যৱস্থা) আদিয়েদি বিমান বন্দৰৰ বাহিৰ ওলালেহি, য'ত নিৰ্দিষ্ট নম্বৰ আৰু সময় (পূৰ্বনিৰ্দ্ধাৰিত) স্থিৰ কৰি যোৱা Shuttle Bus খন বৈ আছিল আমাৰ Hotel লৈ বুলি। আমাৰ NARITA EXCEL HOTEL নামৰ হোটেলখন পাওঁতে আধা ঘণ্টামান লাগিল। মুঠ ২০ মহলাৰ (যত ৪ টা মহল মাটিৰ তলত), ১১ তম মহলাৰ নিৰ্দিষ্ট কোঠাত গৈ সোমোওঁতে দিনৰ ২.০০ বাজিল। কথাটো হ'ল, আচলতে দিনৰ ২.০০ বজাৰ পৰাহে আমাৰ নিৰ্দিষ্ট কোঠাকেইটা Booked কৰা আছিল। Reception Counter ত আমি শৰীপাতি গৈ অনুসন্ধান কৰিবলগীয়া হৈছিল। Lounge ত পৃথিৱীৰ বিভিন্ন দেশৰ মানুহ আমাৰ দৰেই বৈ আছিল। হঠাতে দেখিলো চাইবেন বাজিছে আৰু জাপানী ভাষাত কিবা Announcement কৰিছে। Hotel ৰ সকলোৰে তৎক্ষণাত যুদ্ধসদৃশ তৎপৰতা, লৰা-ঢপৰা, সকলো Hotel কৰ্মীৰ। হাতমোজা পিন্ধা ডাক্তৰ, নাৰ্ছ আৰু সুৰক্ষা কৰ্মীসকলে দৌৰা-দৌৰি কৰিছে, কোনোবাই চাঙিত (Stretcher) জখমী মানুহক তলৰ মহলাবোৰলৈ আনিছে, ইত্যাদি ইত্যাদি। দেখি অৰাক হৈছিলো। অকণমান সময়ৰ পিছত গম পালো সেইটো হেনো ভূমিকম্প আদিৰ বাবে কৰা "Regular Mock Dri.1" ৰহে অংশ। আমাৰ দেশত "Disaster Management" বিভাগ আছে বুলি শুনিছো, কিন্তু "Mock Drill" কৰা শুনা নাই। আটোম-টোকাৰি Hotel ৰ ৰুমত সোমাই দেখিছো, নিত্য প্ৰয়োজনীয় সকলো বস্তু নিয়াবিকৈ সজাই থোৱা আছে। Tooth paste,

Towel, Sandal, Saving cream, Saving set, Night gown, Shampoo, Body soap আদি সকলো নিৰ্দিষ্ট ঠাইত আছে। Reading Table ত Hotel-খনৰ বিষয়ে, খোৱা-বোৱাৰ Time আৰু Menu আদি বিভিন্ন সুবিধা আদিৰ বিষয়ে, Tokyo চহৰ, Narita চহৰ আৰু Japan ৰ বিষয়ে, অন্যান্য বিভিন্ন সা-সুবিধাৰ বিষয়ে Pamphlet, Diary থৈ দিয়া আছে। TV ৰ বাদেও Inter-com, ISD facility, Skypee সকলো মজুত আছে। হাতেৰে একো কৰিব নালাগে। সকলোতে Sensor লগাই থোৱা আছে। দৰ্জা, আপোনা-আপুনি খোল খায়, বন্ধ হয়, পানী নিজে নিজে Flash হয়, Toilet ৰ সকলো কাম Programme কৰি সমাধা কৰিব পাৰি ইত্যাদি। মুঠতে একোজন মানুহৰ প্ৰয়োজনীয় সকলো কথা অতি সুন্দৰভাৱে নিৰীক্ষণ কৰি সা-সুবিধাবোৰ দিয়া আছিল। কৰ্মৰ সকলো বস্তু পিছদিনা আকৌ সলাই পোলোৱা হয়। দৈনিক নতুন Towel আদি, Shampoo, Saving ৰ সজুলি, ক্ৰীম সকলোবোৰ নতুন দিয়া হয়। চাফাই (cleanliness) ৰ কথা ভাবি আচৰিত লাগে।

জাপানত তেতিয়া অতি সুন্দৰ পৰিবেশ। দিল্লীত যেতিয়া 40°C, তেতিয়া Tokyo ত 22°C। সৰু সৰু পাহাৰবোৰ সেউজীয়া, কেতিয়াবা অসম যেনেই লাগে। কিন্তু বাস্তৱ পদূলি ফু-মাৰি ভাত খাব পৰা, ক'তো লেতেৰাৰ নামত কুঁটা এডাল নাই, Water logging নাই, বোকা-পানীৰ নাম গোন্ধই নাই। Speed Breaker বিলাকত দাগ দিয়াহে আছে, তথাপি গাড়ী থমকি ৰয়, Signal বিলাক Automatic Active হৈ আছে, চিকিমিকিয়া গাড়ীবোৰে Signal মানি অহৰহ গৈ আছে। দেখিলো Pollution নাম মাত্ৰই নাই। Hybrid গাড়ীবোৰে দ্ৰুত গতিৰে গৈ আছে, পথৰ কাষেদি কিন্তু কোনো ধৰণৰ Pollution (Gas নাইবা Noise)ৰ সৃষ্টি কৰা নাই। যিকোনো Pollution ৰ বাবে Japan ৰ সকলো মানুহ যথেষ্ট Serious দেখিলো।

অতি মিঠামুখীয়া কোমল কোমল লগা জাপানৰ মানুহবোৰ যথেষ্ট ব্যস্ত। Punctuality, Cleanliness, Discipline আদিত কিন্তু অতি Strict তেওঁলোক। Bus, Rly Stn, Rail ত, আনকি Resturant ত সকলোৱে একোখনকৈ জাপানী ভাষাত লিখা কিতাপ পঢ়াত ব্যস্ত থাকে। গতিকে সকলোতে শান্ত ভদ্ৰ পৰিবেশ। এখন প্ৰকাণ্ড Luxury Bus এজন মানুহেই তদাৰক কৰি চলায়। নিৰ্দিষ্ট Stopage ত, নিৰ্দিষ্ট সময়ত উপস্থিত হয় আৰু Stopage এৰে, লাগে Bus ত মানুহ এটাও নাথাকক কিয়। Car, Bus আদিত সকলো কাম Remote আৰু Sensor ৰ সহায়ত কৰা হয় বাবে এজন মানুহেই সকলো চম্ভালিব পাৰে। আমাৰ ইয়াত Polythene নিষিদ্ধ, তাত কিন্তু নহয়। কিন্তু মানুহবিলাকে সকলো পেলনীয়া বস্তু নিৰ্দিষ্টকৈ থোৱা স্থান বা বাকচাতহে পেলায়। চিগাৰেট আদিও Designated place তহে খায়। চিগাৰেট আদি খাবলৈ বিশেষ Glass Room আছে, তাতহে খায়।

Conference ৰ দিনালৈ উৎকণ্ঠাৰে বাট চাই আছিলো। মনে মনে অলপ ভয় ও আছিল, কাৰণ আমেৰিকা, ফ্ৰান্স, জাৰ্মানী, UK, কানাডা, চীন আদি কৰি পৃথিৱীৰ ৩৪ খন দেশৰ প্ৰতিনিধিয়ে উক্ত আলোচনা চক্ৰত অংশ গ্ৰহণ কৰিছিল। আলোচনা কালত যিকোনো প্ৰশ্ন আহিব পাৰে। তাৰ Convincing উত্তৰ দিব নোৱাৰিলে বেয়া কথা হ'ব। তাতে India ৰ Mathematics ৰ কথা আমেৰিকাৰ ৰাষ্ট্ৰপতি বাবাক ওবামাই প্ৰায়েই প্ৰশংসা কৰি থকা শুনি আছো। গতিকে সম্ভাৱ্য, প্ৰায়বিলাক প্ৰশ্নৰ এখন তালিকা বনাই উত্তৰবিলাক ঠিক কৰি লৈছিলো। তাৰেপৰি ২০ (বিশ) মিনিটৰ Presentation ৰ বাবে ঘৰত কেইবাবাৰো (আনকি Hotel তো) আখৰা কৰি লৈছিলো। TABU INTERNATIONAL HOTEL (JAPAN) ত কেইবাটাও Conference Hall ত সমান্তৰালকৈ Technical Session বিলাক প্ৰস্তুত কৰা আছিল। Scientific Conference ৰ সঞ্চালক LARY COSTA আৰু ADAMARISTON, দুয়োৱে আমাক নিৰ্দিষ্ট Hall ত স্বাগতম জনাইছিল আৰু প্ৰতিনিধি সকলক সকলোৰে আগত চিনাকি কৰাই দিছিল। Computer ত আগতেই আমাৰ Paper সমূহ upload কৰা আছিল আৰু একাদিক্ৰমে Presentation কৰি যাবলগীয়া হৈছিল। যথেষ্ট আত্মবিশ্বাসেৰে Presentation সমাধা কৰিছিলো আৰু Interaction পৰ্বও ভবামতেই পাৰ কৰিব পাৰিছিলো। Tea Break, Lunch Time আদিত বিভিন্ন দেশৰ প্ৰতিনিধিৰ লগত মত-বিনিময় কৰিবলৈ পায় নিজকে ধন্য মানিছিলো। সেই দেশ বিলাকৰ সংস্কৃতি, উত্তৰণ সম্পৰ্কে জানিছিলো আৰু বিজ্ঞানৰ ন, ন দিশৰ বিষয়ে জানি ভাল লাগিছিল। নিজৰ জ্ঞান বৃদ্ধিৰ ও এটা উমান পাইছিলো। মুঠতে জানিবলগীয়া, শিকিবলগীয়া বহুত আছিল। আমি আটায়ে Break বিলাকত যথেষ্ট Photo আদিও মাৰিছিলো। বিদ্যায়তনিক দিশৰ লগতে Learning Active Through enjoyment দুয়োটা একেলগে চলিছিল। প্ৰত্যেকজন অংশগ্ৰহণকাৰীৰ subject বিলাক নতুন নতুন আছিল আৰু সেইকাৰণে জানিবলগীয়া বহুত কথাই আছিল।

জাপানত বস্ত্ৰৰ বহুত দাম। পৃথিৱীৰ ভিতৰতে costly ঠাই। খোৱা-বোৱাত sterilized শাক-পাচলি, সাগৰীয় মাছ, গাহৰি, গৰু আদিৰ Cocktail cake, Noddles, Soup আদিয়েই প্ৰধান। Sticky Rice খাই ভালেই লাগিছিল। এসাঁজ আহাৰত 2000-4000 য়েন (Yen) অৰ্থাৎ ভাৰতীয় মুদ্রাত কমেও Rs. 1000/- ৰ পৰা আৰম্ভ। এটা Mineral Water Bottle ৰ দাম 300 yen (অৰ্থাৎ কমেও ডেৰশ টকা) ইত্যাদি। ভাৰতৰ নিচিনাকৈ তাত ম'বাইলৰ Sim বদলাব নোৱাৰি, Complete মবাইলৰ Set সহ Sim ল'ব লাগিব। বজাৰ কৰিবলৈ আমি প্ৰায় FOREX CARD/ATM CARD/YEN CARD ব্যৱহাৰ কৰি SWIPE কৰিছিলো মাত্ৰ। Physical YEN মই নিয়াই নাছিলো।

Shinkanshine Train (Bullet train 320 Km/h) ত Tokyo ৰ পৰা Kyoto চহৰলৈ যোৱাৰ অভিজ্ঞতা অতি স্মৰণীয়। যথেষ্ট দাম, 54000 য়েন (প্ৰায় 27,000/- টকা)। অতি দ্ৰুতবেগী Train খনে পাহাৰৰ কাষেদি সাগৰৰ পাৰে পাৰে, সুৰঙ্গ সমূহৰ মাজেৰে, ধাননি পথাৰৰ মাজেৰে, কেইবাখনো চহৰৰ বুকুভেদি তড়িৎ গতিৰে আগবাঢ়ি যাওঁতে খিৰিকীৰ Glass ৰ মাজেদি জাপানৰ প্ৰকৃত

ছবিখন ভবাদৰেই উপভোগ কৰিছিলো। Train ৰ ভিতৰত এটা শব্দও নাই। সকলোৱে কিতাপ পঢ়াত ব্যস্ত। মাজে মাজে Hostess গৰাকীয়ে খোৱা বস্তু, পানী আদি দি গৈছিল, মুঠতে Flight ত যোৱা যেনেই লাগিছিল। খেতি পথাৰবোৰ দেখিলো শাৰী-শাৰীকৈ ঘৰ ঘৰ কৰি খোৱা। খেতি পথাৰৰ মাজেদি ধুনীয়া ধুনীয়া বাস্তা। নলা বিলাকত স্বচ্ছ পানী, এডালো জাবৰ-জোখৰ নাই। সকলো কথাই Systematic, আটোম টোকাৰী। Station বিলাকত মানুহৰ ভিৰ থাকিলেও সকলোৱে নিৰ্দিষ্ট পথেৰে নিয়ম মানি গৈ আছিল। অকণো হাই উৰুই নাই। অহৰহ জাপানী ভাষাত Announcement হৈ আছে, আন Information বিলাক ও Digital Scrolling ত Flash কৰি থকা হৈছেই। Kyoto চহৰখন পাই ভাল লাগিছিল। চামোৰাইৰ চহৰ, চাৰিওফালে পাহাৰে আগুৰা। হাজাৰ বছৰ পুৰণি ধৰ্মীয় মন্দিৰবোৰ দেখি Bruce Lee ৰ ইংৰাজী চিনেমাৰ দৃশ্যবোৰলৈ মনত পৰিছিল।

Tokyo চহৰখন অট্টালিকাৰে ভৰপূৰ। বাষ্টাত মানুহ প্ৰায় নাথাকেই। কেৱল ধুনীয়া গাড়ীবিলাক গৈ থকাহে দেখিলো। Garden বিলাকত সুন্দৰ পৰিৱেশ। সৰু কাগজ এখন পেলাবলৈও চিন্তা কৰিব লাগিব। বাস্তাৰ কাষত গছ শাৰী শাৰীকৈ আছে, কিন্তু এখিলা পাত ও তলত পৰি থকা নাই। Rainbow Bridge য়েদি এটা দীপৰ পৰা আন এটালৈ যাওঁতে, কাষেদি জাহাজবিলাক পাৰ হোৱা দৃশ্যবোৰ অপৰূপ। Tokyo Tower ত (1100ft. High প্ৰায়) উঠি গোটেই চহৰখন আকাশৰ পৰা চোৱাদি চাব পাৰি। আকাশতে আনকি Hotel, Mall আদিও আছে যেন লাগে। সকলোতে High Technology ৰ প্ৰয়োগ শাস্ত্ৰতঃ ৰূপত দেখা পাইছিলো।

জাপানখন এৰি অহা দিনটো বেয়াই লাগিছিল। মানুহবোৰ ইমান মৰমিয়াল আৰু বন্ধুভাৱাপন্ন। তেওঁলোকৰ স্বদেশ প্ৰেম, নিয়মানুৱত্তীতা, চাফ-চিকুণতা, শৃংখলিত কাৰ্য্যপ্ৰণালী দেখি অবাক হৈছিলো। অহাৰ দিনা আমি ২ ঘণ্টামান আগেতই Airport পালোহি আৰু এঘণ্টামানৰ ভিতৰতে Airport ৰ সকলো Formality শেষ হ'ল। Airport ৰ Lounge ত কিছুমান বিশেষ চকী আছিল, য'ত বহিলে আপোনাক গোটেই গাটো সম্পূৰ্ণভাৱে Message কৰি দিয়ে। মাত্ৰ ২০০ য়েন (Yen) নিৰ্দিষ্ট এটা ফুটাত ভৰাব লাগে। আমাৰ লগত যোৱা ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ গণিতৰ মূৰব্বী গোপাল হাজৰিকা ছাৰে ৫০, ১০, ১০০ আদি য়েন (Yen) গোটেই মুঠ ২০০ য়েন কৰি ভৰাই চকীত বহিলে। কিন্তু একো Effect চকীখনে নিদিলে। ওচৰত থকা Officer জনক কথাটো কোৱাত তেওঁ ক'লে যে ২০০ য়েন মানে ২০০ য়েনৰ এটা coin দিব লাগিব, এনেদৰে খুচুৰা Coin দিলে নহ'ব। ছাৰে ক'লে মইতো Actual Value ২০০ য়েনেই দিলো, কথাটো এতিয়া কি হ'ব। তেওঁলোকে আন এজন Officer লগত কথা পাতি, সেই চকীখনৰ কোম্পানীলৈ ফোন কৰিলে। কোম্পানীৰ পৰা মানুহ আহিল, চকীখন তন্ন-তন্নকৈ খুলিল, Coin পৰীক্ষা কৰিলে আৰু আকৌ চকীখন Fitting কৰি ছাৰক বহিবলৈ ক'লে, মাত্ৰ ২০ মিনিটৰ ভিতৰত। লগে লগে Message আৰম্ভ হ'ল। Officer জনে ছাৰক ক'লে, আপুনি এতিয়া সুখীনে আৰু সেই অসুবিধাৰ বাবে ক্ষমাও খুজিলে। ভাবি চাওঁকচোন, তেওঁলোকৰ মানসিকতা। আমাৰ ভাৰতবৰ্ষত এনে Accountability সম্ভৱ নে? ■

Nobel Prizes 2013

The Nobel Prize in Physics 2013

François Englert and Peter W. Higgs

"for the theoretical discovery of a mechanism that contributes to our understanding of the origin of mass of subatomic particles, and which recently was confirmed through the discovery of the predicted fundamental particle, by the ATLAS and CMS experiments at CERN's Large Hadron Collider"

The Nobel Prize in Chemistry 2013

Martin Karplus, Michael Levitt and Arieh Warshel

"for the development of multiscale models for complex chemical systems"

The Nobel Prize in Physiology or Medicine 2013

James E. Rothman, Randy W. Schekman and Thomas C. Südhof

"for their discoveries of machinery regulating vesicle traffic, a major transport system in our cells"

The Nobel Prize in Literature 2013

Alice Munro

"master of the contemporary short story"

The Nobel Peace Prize 2013

Organisation for the Prohibition of Chemical Weapons (OPCW)

"for its extensive efforts to eliminate chemical weapons"

The Sveriges Riksbank Prize in Economic Sciences in Memory of Alfred Nobel 2013

Eugene F. Fama, Lars Peter Hansen and Robert J. Shiller

"for their empirical analysis of asset prices"

Participation at International Conference :

A brief report

Dr. Jatindra Lahkar

Asst. Professor, Deptt. of Mathematics

Introduction :

I was excited at the thought of presenting a paper in the International Conference outside India, as I came to know through an e-mail sent by the general secretary Dr. P. N. Pandey of International Academy of Physical Sciences (IAPS), that this year the 15th International Conference of International Academy of Physical sciences (CONIAPS XV) is to be held at Rajamangala University of Technology Thanyaburi (RMUTT), Pathumthani, Thailand from 9 – 13 December, 2012. I prepared a research paper on the topic “Effects of Variable Viscosity and Thermal Conductivity of Unsteady Mixed Convection Flow at the Stagnation Point and an Applied Magnetic Field” and sent it to the organiser. I was glad to receive the acceptance letter of my paper from Dr. Watcharapong Warrasetpong, organising secretary CONIAPS XV after which I applied for UGC travel grant. There after I booked the flight tickets and waited excitedly for the day of conference (presentation).

About the conference :

The IAPS International Academy of Physical Sciences (IAPS) was a dream of a group of scientists working in different fields of physical sciences. The Academy is conceived as a scientific body incorporating various branches of Physical, Mathematical and Earth Sciences such as Physics, Chemistry, Mathematics, Statistics, Geology, Geophysics and Geography, Computer Science, Informatics, Biochemistry, Biophysics etc. The IAPS is a scientific organization of recent origin but it has already made its mark by involving in it through membership, fellowship and its activities, a large number of scientists of India and abroad, and its publications are helping in the expansion of scientific knowledge. The Academy already organized fourteen Conferences throughout the country.

The CONIAPS XV is the 15th International Conference of the Academy brings together scientists, engineers, technicians, educators, and students to exchange and share their experiences, new ideas, and all other aspects of their research (theory, applications and tools). During the conference, we discuss the practical challenges encountered and the solutions adopted. The conference will include keynote address, fellowship award lectures and other plenary lectures, invited lectures, paper presentations (oral and poster). Few symposia may also be organized.

The main Focal Theme of CONIAPS XV is “Recent Advances in Physical Sciences and Technology” and the sub topics include a broad set of research areas such as:

- Physics, Electronics and Applied Physics
- Material Sciences
- Mathematics and Statistics
- Chemistry and Chemical Technology
- Computer Sciences and Information Technology
- Bio-Informatics, Bio-Physics and Bio-Chemistry
- Earth Sciences, Environmental Sciences.

Organizers :

The Faculty of Science and Technology, RMUTT, Thailand organized the conference in collaboration with International Academy of Physical Sciences, Allahabad, India, Asian Institute of Technology, Pathumthani, Thailand, Invertis University, Bareilly, India.

Journey:

It was 7th Dec., 2012 when I took a cab to Mohanbari Airport. I boarded the flight at 2.45 pm and reached Kolkata at 4.00 pm. There I passed the night in a hotel. Early next morning I left the hotel at 6.00 O'clock and reached the airport at about 7 am. I took the boarding pass and cleared the Emigration checkup. The Jet Airways to Bangkok took off at 9.15 am. I reached Suvarnabhumi Airport of Bangkok at 1.15 pm (local time of Thailand). After getting the visa on arrival and clearing the Emigration checkup I took a cab and reached the conference venue at RMUTT on 8th December at 4 pm. Next day I went for sight-seeing and visited Grand Palace and the Reclining Buddha.

The conference: On 9th December the registration for the delegates in the University was from 3.00 PM to 5.30 PM. On that day few participants registered their names. After my registration I attended the welcome Dinner Party from 6 to 8 PM.

On 10th December we left the guest house at 6.30 am to have our breakfast. The registration was from 7.30 to 8.30 AM preceded by the inaugural session. About 150 delegates registered for the conference from India, Bangladesh, Japan and Thailand. In the inaugural function IAPS conferred Academic Fellowship Award to four dignitaries. They were i) Prof. Dhanjay Pandey, India, ii) Prof. Mikio Nakamura, Japan, iii) Prof. H. M. Srivastava, Canada, iv) Prof. Sompong Dhompongsa, Thailand. From 9.30 to 10.30 Key Note address was given by Prof. Bimalendu B Bhattacharya, India. He delivered his lecture on "A Random Walk in the Domain of Geophysical Inversion" followed by fellowship award lectures by the above mentioned awardee. From 12.20-13.20 was Lunch break. After lunch there were five parallel sessions. I attended the session which were related to my research area. I have attended the following lectures:

1. "Reduced Multi Objective Linear Fractional programming Problem" By Tarni Mondal of Department of Mathematics, NIT, Jamshedpur, India.
2. "Uniform Eventual Stability of Systems of Impulsive Differential Equations" by Dr. Dilbaj Singh, Department of Mathematics, Lovely Professional University, Punjab, India.
3. "Effects Of Yoga On Mathematical Model Of Blood Flow" by Anand Bansal, Department of Mathematics, Govt. Engineering College, Ajmer, India.
4. "Radiation effects on unsteady MHD oscillatory Couette flow of a viscous fluid in a porous medium with periodic wall temperature and heat generation or absorption". by Dr. Kalpana Sharma, University of Rajasthan, India.
5. "Mathematical Model of two Layered Renal blood flow in capillaries ,remote from the heart and proximate to the kidney" by Dr. V. Upadhyaya, Dept. of Physical Sciences, M.G.C.Gramodaya Vishwavidyala, Chitrakoot, Satna (M.P.)

From 6-10 PM there was banquet i.e. dinner party. In the dinner party some artists performed their local Thai folk dance and drama from Ramayana.

On 11th Dec., the sessions started with Invited Talks. I attended the following talks:

1. "Artificiality in Artificial Intelligence", by Dr. D. Pandey, C.C.S. University, Meerut (India)
2. "MHD Three Dimensional Flow of Free Convective Chemically Reactive Fluid Between Two Parallel Plates", by Dr J. Prakash, Department of Mathematics, University of Botswana, Private Bag 0022, Gaborone, Botswana.

3. "An $f(R)$ theory of gravity motivated by gravitational waves", Prof. S. N. Pandey, Ex-Head, MMM, Engineering College, Gorakhpur, India

After the invited talks were over, again 5 parallel sessions were convened. After lunch I delivered my lecture at 2.30 PM.

On 12th Dec., the sessions started with Invited Talks. I attended the following talks:

1. "Pressure Distribution and Heat Transfer In Laminar Flow Between Two Parallel Horizontal Sheets" by Prof. P. R. Sharma, Department of Mathematics, University of Rajasthan, Jaipur, India
2. "Some Transformations in Finsler Space", by Prof. P. N. Pandey, Department of Mathematics, University of Allahabad, Allahabad-211002 (India).
3. "The Problem of Continuity at Fixed Points", by Prof. R. P. Pant, Department of Mathematics, Kumaun University, DSB Campus, Nainital, 263 002 (India)

Invited talks were followed by five parallel sessions. I attended a few of them. After lunch there was Poster presentations session. 15 research scholars presented their research work through poster presentation from different branches - Physics, Chemistry, Mathematics, Statistics, Computer Science etc. The valedictory function started at 4 PM. Dr Piboon delivered his speech towards the delegates. Prof. P. N. Pandey, Prof. K. P. Misra express their thanks to the organizer and some participants also comment on the hospitality of the RMUTT people. Finally the Certificates were distributed.

On 13th Dec., I went for a sightseeing trip to Ayutthaya (Ajodhya). On 14th Dec., I visited the different departments of RMUTT campus and I was impressed by the digital library, Lotus Park, sports complex etc. On 14th night at 10 pm I reached the airport by taxi and waited for the 6.15 flight in the next morning. At 4 am I took the boarding pass and emigration check up, and boarded the Jet Airways flight at 6.15 am and reached Netaji Subhas Chandra International airport at 8 AM IST. After passing the emigration checkup I waited for the flight to Dibrugarh on 15th Dec., at 11.25 AM. I reached Dibrugarh at 1 PM and from Mohanbari airport I took a taxi and reached my residence at Digboi at 3 PM.

Certainly my trip to RMUTT will remain a memorable one! ■

A STUDY REPORT ON EXCURSION AND IMPORTANCE TO *KOLKATA & SUNDERBAN*

Md. Shamim Uddin
B.A. 3rd year

Excursion is an attempt to develop or understand something new. It is a source of acquiring practical knowledge. It constitute an important aspect of geographical, Economical, Socio-cultural studies. It means going from one place to another. Men soul see the unseen and know the unknown. It has a great Educational value. It broadens our knowledge and out look, seeing new things and knowing every things about people and place increase the range of our knowledge excursion or travelling remove the monotony of day to day life. It adds an element of adventure of thrill to life. We are able to see and taste never things, new people and their different life style. It promotes fellow feelings and comradeship. It inculcates in us the value of working together and sharing arrows alike. We feel a thrill of joy when see the snow clapped tops of Himalayas or mighty waves of the Bay of Bengal.

Therefore we 30 students with four teachers of Digboi College from Arts, Science and Commerce conducted an educational tour to Kolkata Sundarban National Park started on 3rd January 2013 at 3:45 p.m. from Digboi Railway station. At 7:45 p.m. we got into Kamrup Express from New Tinsukia (JN) to Howrah (JN) acrossed a number of small and big stations. We reached Howrah Junction on 5th January at 6 a.m.. The journey from Digboi to Howrah was comfortable and enjoyable. Again at 7:30 a.m. we started our journey to Sundarban National Park by bus and after 6 hours journey we reached the Sundarban's ferry Ghat and from here we started our journey by ferry and about 4:30 p.m we reached the park.

In the south direction of Kolkata The Sundarban National Park (May 4, 1984) is located between

32.24-30.28 N latitude and between 77:40-77:44 longitude in the West Bengal in India. The Park is made up of 54 small Island and its crisscrossed by several tributaries of the Ganga. It is the largest estuarine mangrove forest in the world. The large part of Sundarban Mangrove forest is located in Bangladesh. The mangrove vegetation of Sundarban consist of 64 plants species and they have the capacity to withstand estuarine composition and saline junction on account of tidal effect. It is home to more than 400 Tiger They develop a unique characteristics of swimming in the saline water and are famous for their man eating tendencies many animals like fishing leopard, wild Boar are also found here Avifauna like openbill stork, water hen, Avafauna like saw fish, Butterflies, Gangetic Dolphin, Replies like estuarine crocodile, chameleons, turtles are found here.

After basking the beauty of Sundarban National Park we came back to Kolkata city and on 7th and 8th Jan. we observed the Kolkata city we visited many popular attractives in Kolkata. These were Indian Museum which was established is 1884 by British. It is the oldest and largest of India and a rare collections of antiquaries around, ornaments fossil skeleton, mammals and mughal printing. We can say, it really such a beautiful, big and have things for looked and study. We enjoyed almost 1 hour is the Museum.

Secondly we visited to The National Library of Kolkata. It is the largest library of India by volume and public records. We saw varieties of books and journals here we went library greatly and authority were provided lots of information on it and also motivate an encourage us to have success in every steps of life.

There after we visited Kolkata Zoological Garden situated in Alipur. The zoo is maintaining carnivores animal like Royal Bengal Tiger, white tiger, leopard, Himalayas, black bear etc.. Several herbivores like langurs, Giraffe, Cannot, deed, barking deer. Rhino Donkey, Hippopotamus etc., varities of birds like Adjutant Stork ostrich, crowned, crane, spoon will, peacock etc. it great help is conservation and protection of many endangered species.

Fourthly we visited Birla Planetarium is Kolkata it is a single storeyed circular structure designed in the typical Indian style whose architecture is loosely styled on the Buddhist stooa at Sarnath and it is the second longest planetarium is the world daily programmes are conducted in English, Hindi, Bengali. It offers the public and students more than 100 astronomical project dealing with various fact of astronomy astrophysics, Space Science as well as planets. It offers us about environment management plants for safeguarding the unique coastal ecology and eco-system.

We also enjoyed the journey of Kolkata metro railway. It is the first underground metro railway in India. It is extended from Dum Dum station Near Netaji Chandra Bose Airport to Kavi Subash station. The busy North-South Essex of Kolkata over a length of 25.135 kms. we enjoyed and feel happy in travelling metro train this is The first time journey most of us and we get this chance from our college.

At last we visited Kolkata market. It is so big. The cost of good also cheaper is comparison to other market of India like Assam, Because they produce varieties of goods in their own state. But we get a short time for marketing Because our tours main objectives is observing not buying.

From this discussion it is cleared that Kolkata is a famous megacity not only in India but all over the world, so it become world heritage site for different aspect of the city. As we observe is Kolkata, Indian Museum, National library, Kolkata zoological Garden, Eden Garden. Victoria memorial Calcutta University, college street, book market Howrah bridge & many other popular place.

From this tour we can acquire knowledge about the city of Kolkata and Sundarban National park and also experience a lot. In this way our trip and observation remain happy and successful, Thus, excursion really essential for student for broadening practical knowledge out side from the classroom. ■

Wildlife conservation camp at saraipung

Subham Dhar

H.S. 1st Year, Science Stream

I am very lucky that I got a chance to involve myself in a wildlife conservation camp. Which was held in Saraipung. I am a student of Digboi College and our Zoology teacher Mr. Rajib Tariang Sir led us for that camp. The camp was of 3 days where many students from different colleges participated. It was a 3 days camping at Saraipung from 25/03/13 to 28/03/13.

25/03/13 :- It was Monday. I was very much excited because from today onward my three days wildlife conservation camp was going to start. Then we started. We reached Saraipung at 1:30 p.m, It was my 2nd time visit to that place. Then I first saw our camp house it was beautiful and the surrounding too then after taking some rest, we had our launch and there after that our Introductory class started first our Sir Mr. Rajib Rudra Tariang started and then it was lead by our teachers. All the teachers introduced themselves. Among them were Dr. Abdul Wakid (a Dolphin expert), Mr. Mridul Phukan (a bird expert), Sanjoy Das (bird expert) and some teachers of Digboi College such as Mr. Tariang Sir, Mrs. S. Boruah (HOD of Dept. of Geography) Mrs. D. Gogoi (Dept. of Commerce), Mr. D. Mandal (Dept. of Bengali) also shared their experiences with us. Then we the participants also introduced ourselves one by one. Many experts were present such as Dr. Abdul wakid (Dolphin expert), Dr. Firoz Ahmed (tiger expert), Anjan Talukdar (member of Aaranyak), Pranjal Das (expert in genetics) and others member of Aaranyak were present. Then Dr. Sharma Sir gave us lecture about our nature and wildlife and then Mridul Sir gave us the information about the area of Saraipung, Dehing-Patkai Reserve forest and its surrounding. And there after that Dr. Abdul Wakid along with Mridul Phukan informed us about the aim of the Camp & asked us that we should follow the rule & regulations of the camp. And then after dinner. We were divided into three teams - 1, 2 and 3 namely Tiger, Hoolock Gibbon and Elephant. With three team leader for each team. I was in the gibbon team and my team leader was Pranjal Das. After that while going to sleep sir informed us that we will go for a field trip next day morning 7 a.m.

26/03/13 : Tuesday morning (cloudy weather) & at 7:30 A.M. we took our breakfast, and after that we went for a field trip at 8:30 a.m. Three different teams enter the forest in three different areas. My team was guided by Sanjoy Das and Ashoke Sir along with team leader Pranjal Das. There we identified 8 birds by sound and 15 birds by watching them.

By Sound :

1. Black-hooded Oriole, 8:32 a.m
2. Common myna, 8:32 a.m
3. Taylor bird, 8:35 a.m
4. Plaintive Cuckoo, 8:35 a.m
5. Hill Maina, 8:38 a.m
6. Spotted Owl, 8:50 a.m
7. Alejandra Parakeet, 8:58 a.m
8. Minivet, 8:40 a.m

By Watching :

1. Minivet,
3. Jerdon's leafbird
5. Chestnut Bellied Nuthatch
7. Ashy Drongo
9. Crested Serpend Eagle
11. White Rumped Shama
13. Asian Palm Swifts
15. Alegandra paraket
2. Sultan tit
4. Golden fent leafbird
6. Lesser Racket tailed Drongo
8. Bay Woodpeckers
10. Dollar Bird
12. Purple Rumped Sunbird
14. Marom Oriole

and also Capped Langur, Rhesus macaque, Arch Duke (Butterfly), Orchid (*Dandrobia nobile*), *Sillagenella* and then we returned from the field around 10:30 a.m and made a list of all that we have seen. Then again our class started. Where Mr. Sanjoy Das taught us about Bird and Bird Watching and latest it was led by Mr. D. Gogoi, he gave us a powerpoint presentation and had gave us to see many picture of birds that he observed so far and thereafter Mr. Abdul Wakid taught us about the dolphins and their importance in the ecosystem and Mr. Rajib Rudra Tariang Sir gave us information about various snake and how to rescue them and then after lunch, the DCF of Digboi Forest Department informed us about present Condition of forest in Assam and manpower of forest Department and also about Saraipung, its area, location and animals found in this area and then Dr. Firoj Ahmed Sir taught us about Tiger and their conservation and how counting of tiger is done by camera trapping and pug mark census and about the Tiger Reserve of Assam then we went for dinner.

27/03/13 : Wednesday morning at 6:30 a.m we started bird field trip to the main pung, the sulphur lake or salt take. We went there in group first cover some distance by cars and then by walking. There we saw the main pung for which the name Saraipung was given, there we got the information about the History of that place and how the name Saraipung was given then we returned to the camp. After that Dr. Firoj Ahmed along with Arif Hussain showed us how camera trapping is done and is used for tiger counting then Dr. Anjan Talukdar gave us some knowledge about Rescue & Rehabilitation and how to rescue all Wild animals then Mr. Pranjal Das taught us about Genetics including genes, DNA, population genetics and his first line of his presentation was "Human being are the only Animal who lives in economic system but speaks about ecosystem." And after that we went to have lunch. Then Dr. Bibhuty Prasad Lahkar came and he taught us about elephants of Assam, their behaviours, their habitation and conservation of elephants and also provided some clips and small movies on elephants and earth, then Mridul Sir gave us information about the vulture and its importance to the ecosystem and showed us a small film regarding how the vultures are becoming extinct from the world today because of the use of a medicine named diclofenac and how it is controlled by alternative drug name meloxicam. After that Firoj Sir informed us about Bio-diversity, loss of biodiversity and its conservation and had taken dinner and after that camp fire was done where we enjoyed very much.

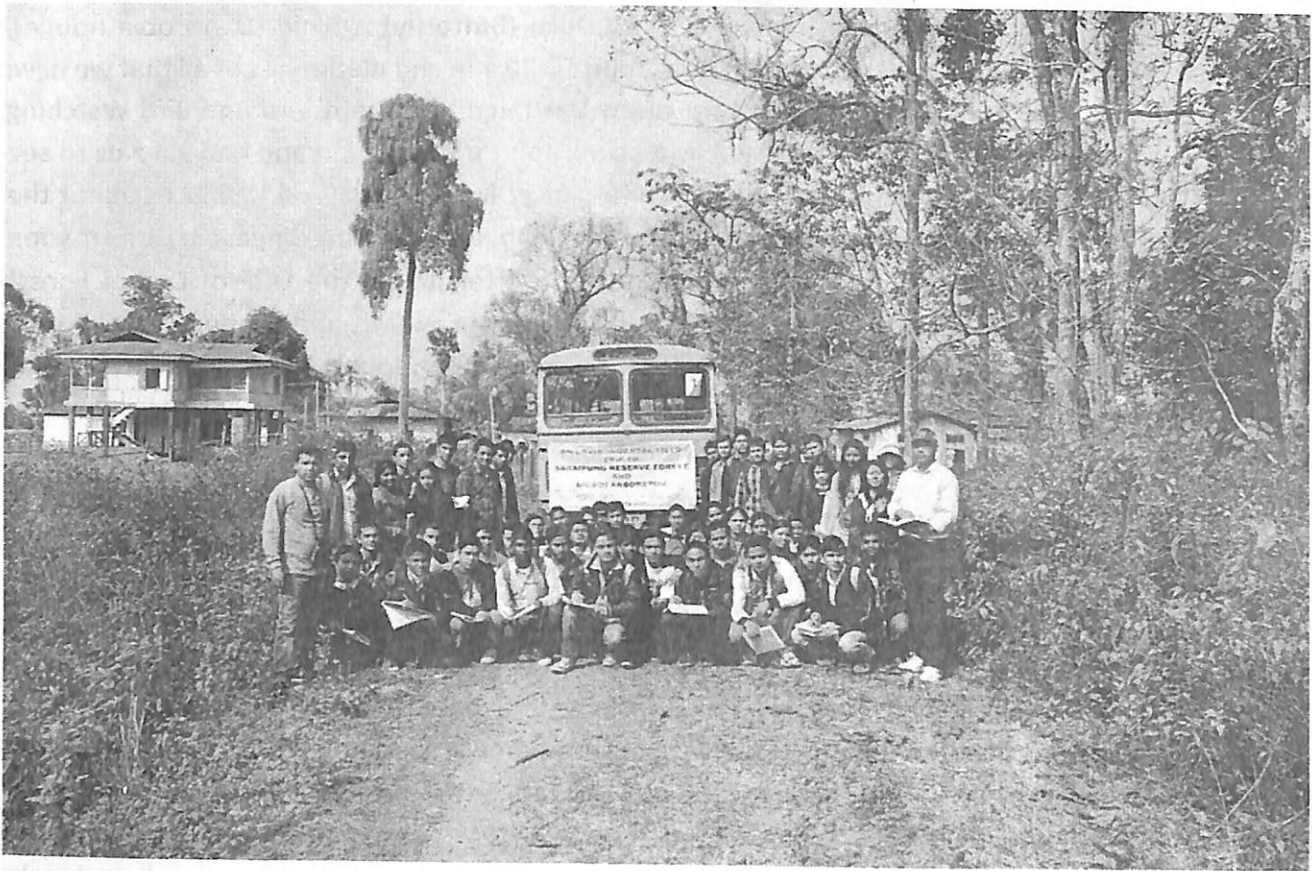
28/03/13 : Thursday, in the morning at 7.00 a.m we gave a exam including everything that we come to know so far. Then we done a good thing that is by joining the Aaranyak as a member. After that our last interaction between everybody were done & then we returned to our College and then home.

For me that camp doesn't finished yet because that camp helped us to start new life for the wild animals. Till the day when there will be again a good beautiful environment for the animals & as well as the whole world. At last I would only say that where there is a will there is a way. I will try my best to save wild animal & our environment. ■

A WILDLIFE CONSERVATION CAMP IN SARAIPUNG

Prem Sharma
H.S. 2nd year (Science)

It is my luck that for the first time, I had got an opportunity to attend a camp on wild life conservation. I am a student of Digboi College and our Zoology teacher Mr. Rajib Rudra Tariang sir led us to that camp. We were eight students and there were also students from other colleges and schools participating that camp. We were taken there on 25th of March 2013 and reached Saraipung at 1:30 p.m. First of all we took some rest and then lunch was served followed by a couple of sessions on wildlife conservation. The first class was taken by Mr. Mridu Phukan sir, a bird expert. In that class we got introduced to him and other experts, participants and guests apart from. Some of the teachers of Digboi College such as Mr. Tariang Sir, Mrs. S. Boruah Saikia (HOD of Geography Dept.), Mr. D. Gogoi (Dept. of Commerce), Mr. D. Mondal sir (Dept. of Bengali), a guest, Rtd., Principal of Margherita College Mr. H. Sharma sir, Mr. G. Buragohain Sir (Dept. of English), Dr. Abdul Wakid (Expert of Dolphin), Dr. Firoz Ahmed (Expert of Tiger), Dr. Anjan Talukdar (One of the rescue member of wild animal). Pranjol Sir (Expert of Genetics) were the other resource persons present there. Dr. Sharma Sir gave a lecture on Nature and importance of wild animals. In that session itself, all members of wild life conservation camp briefly presented their views on wild life conservation. After that, Mridul Sir gave some informations about the Saraipung wild life sanctuary and its rich habitat. He also suggested as

to maintain discipline and follow the rules and regulations in the camp.

On 26th of March 2013 in the morning at 7:30 a.m. all of us took our breakfast. We were divided into different groups and then taken to the forest. Our troop was headed by Tariang Sir and Debarshee Sir. We observed and saw many birds, butterflies, mammals, moths and different types of trees. After coming back to Bungalow (camp) we were asked to make lists of animals, birds, insects etc. that we sighted and observed. Mr. D. Gogoi sir showed us different birds about 97 with the help of powerpoint and then other trainer, Sanjay sir gave some information about how to observe birds. After that, Dr. Abdul Wakid gave a presentation on Dolphins. He was followed by our teacher Mr. Tariang sir who gave informations about snakes and how to conserve it. And after that next day Firoze Sir gave information about tigers of Assam and how to count it. He also showed us a counted process trapping camera and its use. After that Saraipung forest Rang Officer gave information about Saraipung wild life sanctuary and its importance. Next day, Dr. Anjan Talukdar gave some information about how to resume some of the wild animals. And he also gave us objectives of reserve. After that genetic expert Mr. Pranjal Sir gave some informations about genes, DNA and its variety. He cited: *"Human being are the only animal who lives in economic system but speaks about Ecosystem"* – By Anony mous.

After that Dr. Bibhuty Prasad Lahakar sir gave informations about elephants of Assam, categories of elephants and how to rescue, it also showed us a Earth's video. After that Dr. Mridul Sir gave informations about vulture, their death due to use of Diclofenac; Component in Painkiller meant for cattles. To avoid such deaths, he recommended an alternate drug Meloxicam. After that Dr. Firoze Sir gave information about Bio-Diversity and wild life.

In the last day at 7:00 a.m. we were made to sit on an exam and at night a seminar was held where all our confusions were cleared. We were back to our college the next day.

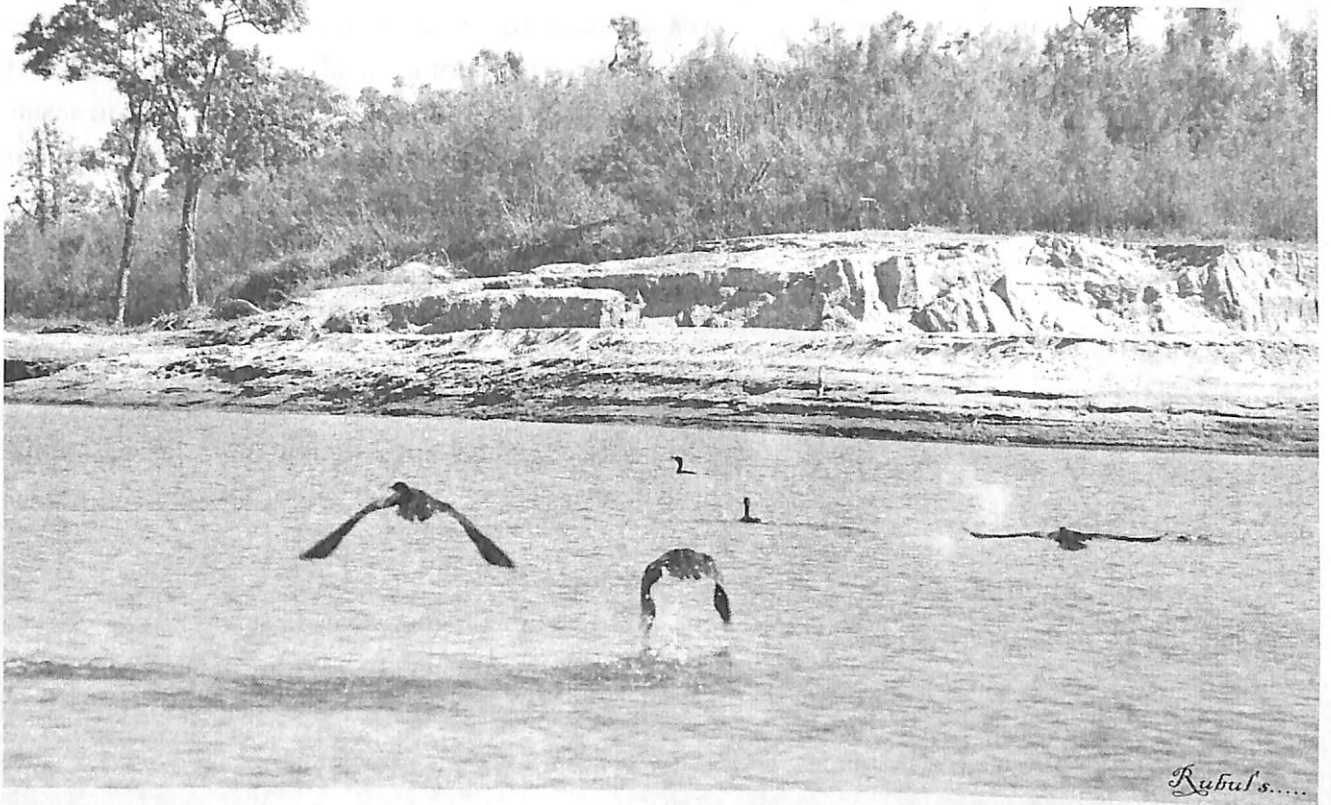
I think that camp was a great inspiration to all of us to restore with a vision to save wildlife so that the world retains its beauty forever. ■

মোৰ অভিজ্ঞতা

পূজা নেৱাৰ

স্নাতক দ্বিতীয় ষাণ্মাসিক

যিদৰে মাতৃ-পিতৃ আৰু গুৰুজনক সেৱা সন্মান কৰা আমাৰ এক নিৰৱচ্ছিন্ন কৰ্তব্য, ঠিক সেইদৰে বন্যপ্রাণী সংৰক্ষণও আমাৰ এক নিৰৱচ্ছিন্ন কৰ্তব্য। সেয়ে এনে এক সংভাৱ চেতনাক জাগ্ৰত কৰি তোলাৰ উদ্দেশ্যে এটা বন্যপ্রাণী সংৰক্ষণ প্ৰশিক্ষণ শিবিৰ অনুষ্ঠিত কৰা হৈছিল। উক্ত সংৰক্ষণ শিবিৰ দিহিং-পাটকাই অভয়াৰণ্যৰ অন্তৰ্গত চৰাইপুং সংৰক্ষিত বনাঞ্চলত ১৯৮৯ চনত প্ৰতিষ্ঠিত হোৱা 'আৰণ্যক' নামৰ উত্তৰ-পূৰ্বাঞ্চলৰ জৈৱ-বৈচিত্ৰ্য সংৰক্ষণৰ সতে ওতপ্ৰোতভাৱে জড়িত এটি বেচৰকাৰী সংস্থাই আয়োজন কৰিছিল আৰু লগতে সহযোগ কৰিছিল 'ডিগবৈ বন বিভাগ' আৰু আমাৰ 'ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ে' ২৫, ২৬ আৰু ২৭ মাৰ্চ ২০১৩ ত। এই তিনিদিনীয়া কাৰ্যসূচী হাতত লৈ আমাৰ এই সংৰক্ষণ প্ৰশিক্ষণ শিবিৰ আৰম্ভ হৈছিল। জ্ঞান বিতৰণ কৰিলেহে বাঢ়ে এই কথাৰ উমান পাইছো। সেয়েহে মোৰ অভিজ্ঞতাৰ কিছু অংশ পাঠকসকলৰ সৈতে ভগাব বিচাৰিছো।

প্ৰশিক্ষণৰ আৰম্ভণিতে ড° আব্দুল ৰাকিদ ছাৰে তেওঁলোকৰ সংস্থাৰ বিষয়ে, সংস্থাৰ উদ্দেশ্যসমূহৰ লগতে তেওঁলোকৰ এই সংস্থাৰ সফলতা আৰু ভৱিষ্যত আঁচনিৰ এটি চমু বিৱৰণ আগবঢ়ায়। তেওঁ হ'ল বিশ্ব পৰিৱেশ সংৰক্ষণকাৰী সংস্থা (IUCN) ৰ দ্বাৰা স্বীকৃতিপ্ৰাপ্ত ভাৰতৰ দুজন উলফিন বিজ্ঞানীৰ এজন। তেওঁৰ নেতৃত্বত পৰিৱেশ সংৰক্ষণকাৰী সংস্থা 'আৰণ্যক'ৰ উদ্যোগত অসমৰ 'শিহুৰ' দীৰ্ঘম্যাদী সংৰক্ষণৰ লক্ষ্যৰে ২০০৫ চনত 'শিহু গৱেষণা আৰু সংৰক্ষণ বিভাগ' প্ৰতিষ্ঠা হয়। ড° ৰাকিদ ছাৰে আমাৰ শিবিৰ অনুষ্ঠিত কৰাৰ উদ্দেশ্য ব্যাখ্যা কৰাৰ লগতে শিবিৰৰ নীতি-নিয়মবোৰৰ বিষয়ে অৱগত কৰাই দিয়ে। তেওঁলোকৰ সংস্থাৰ সহযোগত চলি থকা বিভিন্ন প্ৰকল্পবোৰৰ খতিয়ান প্ৰত্যেকজন প্ৰশিক্ষকে নিজাববীয়াকৈ দাঙি ধৰে। প্ৰত্যেকজন প্ৰশিক্ষকে তেওঁলোকৰ প্ৰশিক্ষণৰ বিষয়বস্তুসমূহ Seminer ৰ ৰূপত আমাৰ আগত উপস্থাপন কৰিছিল। ড° ৰাকিদ ছাৰ যিহেতু উলফিন বিজ্ঞানী সেয়েহে তেওঁৰ প্ৰশিক্ষণৰ বিষয়বস্তু আছিল উলফিন সংৰক্ষণ। ড° ৰাকিদ ছাৰে উলফিন সংৰক্ষণৰ উদ্দেশ্য, তেওঁৰ গৱেষণাৰ অগ্ৰগতি আৰু ভৱিষ্যতলৈ আমি ইয়াক সংৰক্ষণ কৰিবলৈ কি পদক্ষেপ আৰু কি কৰ্তব্য পালন কৰিব লাগিব তাৰ বিষয়ে কৈছিল। কিয়নো ২০০৮ চনত শিহুক ৰাজ্যিক জলচৰ প্ৰাণী বুলি ঘোষণা কৰা হয় আৰু ২০০৯ চনত ৰাষ্ট্ৰীয় জলচৰ প্ৰাণী হিচাপে ঘোষণা কৰা হয়। কিন্তু অত্যন্ত দুখৰ বিষয় এই যে, শেষৰ দুটা দশকত ইয়াৰ সংখ্যা ইমান দ্ৰুতগতিত কমিছে যে, ১৯৯৬ চনতে IUCN - এ ইয়াক বিপদাপন্ন

প্ৰজাতিৰ প্ৰাণী হিচাপে ঘোষণা কৰে। ৰাজীৱ ৰুদ্ৰ টাৰিয়াং ছাৰৰ যিহেতু সৰ্পৰ প্ৰতি অধিক আসক্তি সেয়েহে তেওঁৰ প্ৰশিক্ষণৰ বিষয়বস্তু আছিল সৰ্প সংৰক্ষণ। তেওঁ আমাৰ ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ৰ জীৱ বিজ্ঞান বিভাগৰ সহকাৰী অধ্যাপক আৰু ‘আৰণ্যক’ সংস্থাৰ এগৰাকী সহযোগী সদস্য, তেখেতৰ প্ৰশিক্ষণত সৰ্প সংৰক্ষণৰ পৰিচিতি, সৰ্প সংৰক্ষণৰ প্ৰয়োজনীয়তা, সৰ্প দংশনৰ প্ৰতিৰোধৰ উপায়, সৰ্প দংশনৰ প্ৰাথমিক চিকিৎসা আদিৰ লগতে অসমত সচৰাচৰ দেখা পোৱা সাপসমূহৰ এখন তালিকাও অন্তৰ্ভুক্ত কৰে। হাতী সংৰক্ষণৰ উদ্দেশ্য আৰু তাৰ প্ৰয়োজনীয়তাৰ বিষয়ে আৰু সংৰক্ষণৰ মাধ্যমসমূহৰ বিষয়ে প্ৰশিক্ষণ আগবঢ়ায় বিভূতি ছাৰে। তেখেত ‘আৰণ্যক’ সংস্থাৰ হাতী প্ৰকল্প বিভাগৰ এগৰাকী গৱেষক। তেখেতৰ প্ৰশিক্ষণৰ দ্বাৰা আমাৰ দেশীয় হাতীৰ লগতে আন আন দেশৰ হস্তী প্ৰজাতিৰ লগতো পৰিচিত হোৱাৰ সুযোগ লাভ কৰিলো আৰু সিহঁতৰ মাজৰ পাৰ্থক্যও জানিবলৈ পালো।

মৃদু পৱন ফুকন ছাৰ চৰাই নিৰীক্ষণৰ সম্পৰ্কে গৱেষণা কৰি থকা ‘আৰণ্যক’ৰ আন এগৰাকী সদস্য। তেখেতৰ বহু বছৰৰ অভিজ্ঞতাৰ কিছু অংশ আমাকো বিতৰণ কৰে যেনে — চৰাইসমূহৰ বৰ্তমানৰ অৱস্থা, চৰাইৰ সংৰক্ষণ, সিহঁতৰ বিভিন্ন প্ৰজাতি ইত্যাদি। বিশেষকৈ তেওঁৰ কেন্দ্ৰস্থ বিষয় আছিল শগুণ চৰাই যি এতিয়া দুস্পাপ্য প্ৰাণী হৈ পৰিছে। ড° অঞ্জল তালুকদাৰ ছাৰৰ দ্বাৰা পশু চিকিৎসাৰ বিষয়ে অৱগত হ’লো, তেখেত এগৰাকী পশু চিকিৎসক আৰু ‘আৰণ্যক’ সংস্থাৰ এগৰাকী সদস্য। প্ৰত্যেক জীৱ-জন্তুৰ চিকিৎসা প্ৰণালী ভিন্ন ভিন্ন। সকলোবোৰ প্ৰণালীৰ কিছু থুলমূল আভাসো পালো।

বন্যপ্ৰাণী সংৰক্ষণৰ প্ৰতি আগ্ৰহী আমাৰ ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ৰ আন কেইগৰাকীমান অধ্যাপকসকলেও আমাৰ এই প্ৰশিক্ষণ শিবিৰত যোগান দি আৰু তেওঁলোকৰ অভিজ্ঞতাৰ চমু বিৱৰণ দিয়ে। লগতে আমাৰ ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ৰ বাণিজ্যিক শাখাৰ সহকাৰী অধ্যাপক শ্ৰী দেৱৰ্ষি গগৈ ছাৰে তেখেতৰ চৰাই বিষয়ক কিছু আলোকচিত্ৰও আমাৰ আগত প্ৰদৰ্শিত কৰে।

সঞ্জয় দাস ছাৰ আৰু অশোক দে ছাৰ ড° ৰাকিদ ছাৰৰ অভিযানসমূহৰ সহযোগী। সঞ্জয় ছাৰে তেওঁলোকৰ ৰোমাঞ্চকৰ অভিযানৰ কিছু স্মৃতি সোঁৱৰে।

ফিৰোজ ছাৰ, তেখেত বাঘ সংৰক্ষণ প্ৰকল্পৰ এগৰাকী প্ৰতিভাশালী বিজ্ঞানী। তেওঁৰদ্বাৰা বাঘৰ দৰে এক হিংসাত্মক জন্তুৰ বিষয়ে অলপ গভীৰতাৰে জানিবলৈ সুযোগ পালো লগতে উভচৰ প্ৰাণী যেনে ভেকুলীৰ অভ্যাস আৰু জীৱন প্ৰণালীৰ বিষয়ে আৰু ভালদৰে জানিবলৈ সুযোগ পালো।

ফিৰোজ ছাৰৰ সহযোগী আৰিফ ছাৰৰ দ্বাৰা তেওঁলোকৰ নিৰীক্ষণ আৰু অভিযানসমূহত প্ৰয়োজন হোৱা সা-সঁজুলিসমূহৰ বিষয়ে জানিবলৈ পালো যেনে — জি.পি.এছ, কেমেৰা ট্ৰেপাৰ আদি।

প্ৰাঞ্জল দাস ছাৰে জন্ম বা প্ৰজনন বিজ্ঞানৰ বিদ্যাভ্যাস দিয়ে। তেখেতো ‘আৰণ্যক’ সংস্থাৰ উক্ত বিষয়ৰ এগৰাকী গৱেষক।

এই তিনিদিনীয়া কাৰ্যসূচী ২৮ মাৰ্চ ২০১৩ তাৰিখে অন্ত পৰে। ২৮ মাৰ্চ তাৰিখে উক্ত প্ৰকল্প সমূহৰ প্ৰশিক্ষণৰ সম্পৰ্কে আমাৰ পৰীক্ষা লোৱা হ’ল। ডিগবৈ, তিনিচুকীয়া, ডিব্ৰুগড়, দুৰ্গাজান, ডুমডুমা আদি ঠাইৰপৰা অংশগ্ৰহণ কৰিবলৈ অহা সকলো অংশগ্ৰহণকাৰীক ‘আৰণ্যকে’ তেওঁলোকৰ সংস্থাৰ সদস্যপদ প্ৰদান কৰে। এতিয়া আমিও ‘আৰণ্যক’ সংস্থাৰ একো একোজন সদস্য। এই বন্যপ্ৰাণী সংৰক্ষণৰ প্ৰশিক্ষণ শিবিৰৰ পৰা আমি যথেষ্ট উপকৃত হৈছো। বন্যপ্ৰাণী সংৰক্ষণ আমাৰ এটা নিৰৱচ্ছিন্ন কৰ্তব্য। সেয়ে আমি এই কৰ্তব্যক আৰু এই প্ৰশিক্ষণ শিবিৰৰ শিক্ষাক আমাৰ সাধ্য অনুযায়ী আগবঢ়াই লৈ যাবলৈ অহৰহ প্ৰয়াস কৰি থাকিম। সকলোকে ইয়াৰ বিষয়ে হৰ্ষান্বিত আৰু গৌৰৱ মনোভাৱেৰে অৱগত কৰাম আৰু ভৱিষ্যতলৈ অনুষ্ঠিত হ’বলগীয়া তেনে সকলো প্ৰশিক্ষণ শিবিৰবোৰলৈ সুবিধা অনুযায়ী ঢাপলি মেলিয়েই থাকিম। যি শিক্ষা মই এই শিবিৰত অৰ্জন কৰিবলৈ সক্ষম হৈছো ভৱিষ্যত প্ৰজন্মকো এই শিক্ষা আগবঢ়াবলৈ আৰু ‘আৰণ্যক’ৰ হকে কাম কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিম। ■

বিভাগীয় প্রতিবেদন

সাধাৰণ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

আলোচনী সম্পাদকৰ অনুৰোধমৰ্মে আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ দ্বাৰা নিৰ্বাচিত মোৰ এই দায়িত্বপূৰ্ণ ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ৰ সাধাৰণ সম্পাদকৰ বৰ্ষীয়ান পদটোৰ অধিকাৰী হিচাপে মোৰ বাৰ্ষিক কৰ্মৰাশি এই প্ৰতিবেদনৰ যোগেৰে সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক অৱগত কৰাৰ চেষ্টা কৰিলো। মহাবিদ্যালয় এখনৰ সাধাৰণ সম্পাদকৰ দায়িত্ব সঁচাই এটা গধুৰ দায়িত্ব আৰু এই গুৰু দায়িত্বৰ বাবে আপোনালোকে মোক নিৰ্বাচিত কৰাৰ বাবে আপোনালোকৰ ওচৰত মই চিৰকৃতজ্ঞ। আলোচনীৰ প্ৰতিবেদনত মোৰ অভ্যাতে হৈ যোৱা ক্ৰটি বিশ্ৰুতিবোৰ আপোনালোকে ক্ষমা কৰে যেন।

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে মই সন্মানীয় ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ মহোদয়, সন্মানীয় প্ৰবক্তামণ্ডলী, পুথিভঁৰালৰ বিষয়ববীয়াসকল, অন্যান্য কৰ্মচাৰীবৃন্দৰ লগতে সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীলৈ মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা আৰু মৰম জ্ঞাপন কৰিলো।

যোৱা ১৭ ডিচেম্বৰৰপৰা ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ৰ ৪৬ তম 'প্ৰতিভা বিকাশ সপ্তাহ' উদ্‌যাপনৰ সিদ্ধান্ত গ্ৰহণ কৰা হয়। ইষ্টাৰ্ণ প্ৰডাক্টচন এৰিয়া (অইল)ৰ মুখ্য বিষয়া পি.কে. চাক্সেনাদেৱ, বিশিষ্ট শিক্ষাবিদ হিতেন শৰ্মা ছাৰ আৰু মাননীয় অধ্যক্ষ শ্ৰীযুত ড° দীপ শইকীয়া ছাৰৰ সভাপতিত্বত মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ শুভাৰম্ভ কৰা হয়। শ্বহীদ বেদী পৰিস্কাৰ কৰি এপাহি গন্ধপুষ্প চটিয়াই চাকিৰে শ্বহীদ বেদী উজ্জ্বলাই তোলা হ'ল। পতাকা উত্তোলনৰ লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ কোৰাছেৰে ক্ৰীড়া সপ্তাহখনি শুভ উদ্বোধন কৰা হ'ল। ক্ৰীড়া সপ্তাহখনিৰ বিভিন্ন প্ৰতিযোগিতাত অংশগ্ৰহণকাৰী সকলৰ মাজত যথেষ্ট উৎসাহ দেখা পোৱা গ'ল যিটো সঁচাই প্ৰশংসনীয়। সাংস্কৃতিক কাৰ্যসূচীত সংগীত পৰিৱেশন কৰে মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ শ্ৰীৰাজ সূনাৰ আৰু তেওঁৰ সংগীবৃন্দই। ২৩ ডিচেম্বৰত মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ পুৰস্কাৰ বিতৰণী সভাত প্ৰশাসন আৰু জনকল্যাণ (আই.অ.চি.এল), মুখ্য প্ৰৱন্ধক শ্ৰীযুত অপূৰ্ব কুমাৰ নাথদেৱৰ উপস্থিতিত মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ মুখনি পৰে। মহাবিদ্যালয়ৰ সাতদিনীয়া বৰ্ণাঢ্য কাৰ্যসূচী সূচাৰুৰূপে সমাপ্ত কৰা হৈছিল বুলি মই ভাবো। ইয়াৰ বাবে মই বিশেষভাৱে শ্ৰদ্ধাৰ সভাপতি মহোদয় শ্ৰীযুত ড° দীপ শইকীয়া ছাৰ, মুখ্য অতিথি পি.কে চাক্সেনাদেৱ, শ্ৰীযুত হিতেন শৰ্মা ছাৰ, অপূৰ্ব কুমাৰ নাথদেৱ, মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ কৰ্মচাৰীবৃন্দ, ছাত্ৰ ছাত্ৰীবৃন্দ — দেৱৰ্ষি শইকীয়া, উজ্জ্বল গগৈ, দীপাঞ্জল শৰ্মা, ৰাজ সূনাৰ, কুনালজিৎ ভট্ট, চন্দনজ্যোতি গগৈ, বিনোদ শ্ৰেষ্ঠ, গণেশ বৰাক শলাগ জ্ঞাপন কৰিছো। মোৰ প্ৰতিটো কামৰ সফলতাৰ বাবে মোক সকলো ফালৰপৰা সহায় আগবঢ়োৱা মোৰ বিভাগীয় উপদেষ্টা শ্ৰীযুত ড° মৃগাল কুমাৰ গগৈ ছাৰে যি বহুমূলীয়া দিহা পৰামৰ্শ দিয়াৰ উপৰিও যি আৰ্থিক সহায়-সহযোগিতা আগবঢ়ালে তাৰ বাবে মই আজি ঋণী হৈ কৃতজ্ঞতা স্বীকাৰ কৰিছো। গগৈ ছাৰৰ সহায় তথা পৰামৰ্শৰ অবিহনে সঁচাকৈয়ে মোৰ দায়িত্ব পালন কৰাত যথেষ্ট সমস্যাক সৃষ্টি হ'লহেঁতেন। সেয়েহে এই সহায়ক স্বীকাৰ নকৰি নোৱাৰিলো।

১৫ ফেব্ৰুৱাৰীত বাগদেৱী শ্ৰীশ্ৰী সৰস্বতী পূজা পৰম্পৰাগত উৎসাহ উদ্দীপনাৰ মাজেৰে পালন কৰা হয়।

২৬ জানুৱাৰী দিনটোত মাননীয় মধ্যক্ষ মহোদয়ৰ লগতে, সমূহ প্ৰবক্তামণ্ডলী, ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, ছাত্ৰ একতা সভাৰ সদস্যৰ লগতে বিশেষভাৱে সহযোগিতা কৰা ৰাষ্ট্ৰীয় শিক্ষাথী বাহিনীৰ সহযোগত গণতন্ত্ৰ দিৱস উলাহ-উদ্দীপনাৰে পালন কৰা হয়।

৯ ফেব্ৰুৱাৰীত স্নাতক তৃতীয় বাৰ্ষিকৰ লগতে উচ্চতৰ মাধ্যমিকৰ চূড়ান্ত বৰ্ষৰ

ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ বিদায়ৰ উদ্দেশ্যে এখনি বিদায়ী সভা অনুষ্ঠিত কৰা হয়। বহুতো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে অযুত আশা আৰু সপোন লৈ মহাবিদ্যালয়ত পদাৰ্পণ কৰেহি। সেই সভাখনত আমাৰ হৃদয় কঠোৰ কৰি তেওঁলোকক ঠেঁলি দিছিলো বিশাল জাগতলৈ আৰু তেওঁলোক দৃঢ়তাৰে প্ৰতিষ্ঠিত হোৱাৰ লগতে তেওঁলোকৰ সপোন বাস্তৱায়িত হ'বলৈ। মোৰ আশা তথা ভগৱানৰ ওচৰত প্ৰাৰ্থনা তেওঁলোকৰ জীৱন সফল হওক। আমাৰ বিদায়ী সভাখনত মুখ্য অতিথি হিচাপে আছিল মাৰ্ঘেৰিটা মহাবিদ্যালয় প্ৰবক্তা ড° গৌতম পুৰকায়স্থদেৱ। তেওঁক ছাত্ৰ একতা সভা তৰফৰ পৰা ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলো।

১৫ আগষ্টত স্বাধীনতা দিৱস পালন কৰা হয়। ৩ আগষ্ট তাৰিখে নবাগত আদৰ্শ সভা অনুষ্ঠিত কৰা হয়। নতুনক আদৰ্শ জনোৱাৰ লগতে তেওঁলোকৰ উজ্জ্বল ভৱিষ্যতৰ বাবে এই বিশেষ দিনটো সকলোৰে বাবে সুখকৰ অনুভূতি হৈ ৰয় যেন।

এজন ভাল ছাত্ৰ বা ছাত্ৰীৰ প্ৰধান পৰিচয় হৈছে তেওঁ পৰিধান কৰা মহাবিদ্যালয়ৰ পোছাকযোৰ। যিয়ে আমাৰ মাজত ভেদভাব সৃষ্টি নকৰি একতাৰ ডোলেৰে বান্ধি ৰাখে। ইয়াৰ উপৰিও ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ শ্ৰেণীত নিয়মিত উপস্থিত থকাটো বৰ নিতান্ত। কাৰণ নিয়মিত উপস্থিতিয়ে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক নিয়মানুৱৰ্তী হোৱাৰ উপৰিও দায়িত্বশীল হোৱাত সহায় কৰে। সেয়েহে সকলো ছাত্ৰ বা ছাত্ৰীৰ বাবে তেওঁ পৰিধান কৰা মহাবিদ্যালয়ৰ মাৰ্জিত পোছাক আৰু শ্ৰেণীত নিয়মিত উপস্থিতি একান্ত জৰুৰী।

সদৌ শেষত বিভিন্ন পদক্ষেপ আৰু সমস্যা সহায় কৰা বাবে মাননীয় অধ্যক্ষ মহোদয় ড° মৃগাল কুমাৰ গগৈ ছাৰ, জনাৰ্দন বৰাছাৰ, দ্বীপেশ মণ্ডল ছাৰ, ছাত্ৰ একতা সভাৰ সদস্যসকল, প্ৰবক্তামণ্ডলী আৰু মোৰ সকলো বন্ধু বান্ধৱলৈ মোৰ হিয়াভবা ওলগ জ্ঞাপন কৰিলো।

জয়তু ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়

জয়তু ডিগবৈ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা।

ইতি

পুলিন হাজৰিকা

সাধাৰণ সম্পাদক

ডিগবৈ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

(২০১২-১৩)

শ্বহীদ বেদী পৰিষ্কাৰ কৰি

এপাহি গন্ধপুষ্প চটিয়াই

চাকিৰে শ্বহীদ বেদী উজ্জ্বলাই

তোলা হ'ল। পতাকা

উত্তোলনৰ লগতে

মহাবিদ্যালয়ৰ কোৰাছেৰে

ক্ৰীড়া সপ্তাহখনি শুভ উদ্বোধন

কৰা হ'ল। ক্ৰীড়া সপ্তাহখনিৰ

বিভিন্ন প্ৰতিযোগিতাত

অংশগ্ৰহণকাৰী সকলৰ মাজত

যথেষ্ট উৎসাহ দেখা পোৱা

গ'ল যিটো সঁচাই প্ৰশংসনীয়।

Secretarial Report
Report of
Asst. General Secy.

At the very outset of this report, I should put forward my faithful respect to most honourable principal Dr. Dip Saikia, Vice Principal Mr. Kedar Nath Timsina and teaching and office staff. Paying love, wishes and thanks to secretaries, students and friends for making me a part of D.C.S.U (2012-13) as an assistant General Secretary.

The 46th College Week was like a magnificent mention for me as we the members of DCSU had constructed most laboriously since a months ago. All the advisors and Secretaries cooperation, day labours, has given birth to a colourful flower garden of success. I feel proud of all my counterparts, who gave efforts all day and night for organising such a marvellous moment. The experience of working with all the secretaries was awesome.

As the Assistant General Secretary of this College, I helped all the secretaries and mostly to General Secretary. But specially under my initiative there were two competitions held - "Miss Digboi College" and "Bridal Make-up competition". As it was my first experience of organising such glamorous shows, I was accompanied by tensions, nervousness and panicness. On the day of my first show that was Miss Digboi College, a river of thoughts and questions flooded in my mind. But at the end I got appreciations from the faculties as well as from the audiences and specially from my advisor *Dr. Mrinal Gogoi, Khan-Da-Ninda* was the Miss Digboi College of 46th College week (2012-13). The 2nd was *Korobi Deka* and Runner up was *Angeli Gupta*.

The following day was the Bridal Make-up competition. I was in the same periphery of tensions, nervousness etc. as in the previous show. After lot of tensions, finally we got winners. The first was *Korobi Deka*, the second was *Munmi Gogoi* and the runner up was *Porismita Hazarika*.

After the declaration of the winners list my show was ended.

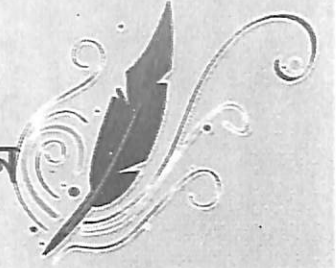
Deborkhi Saikia
 A.G.S

Digboi College Students' Union

বিভাগীয় প্রতিবেদন

আলোচনী সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

জয় জয়তে ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ মহোদয় সন্মানীয় প্ৰবক্তামণ্ডলী আৰু অন্যান্য কৰ্মচাৰীবৃন্দৰ লগতে সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীলৈ মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা আৰু মৰম জ্ঞাপন কৰিলো।

মোৰ শুভাশীৰ্ষ তথা জ্যেষ্ঠজনৰ আৰু বন্ধুবৰ্গৰ উৎসাহ প্ৰেৰণা আৰু সহযোগত ২০১২-১৩ বৰ্ষৰ ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনী সম্পাদক হিচাপে বিনা প্ৰতিদ্বন্দ্বিতাবে জয়যুক্ত হৈ সেৱা আগবঢ়াবলৈ সুবিধা পালো।

আলোচনী সম্পাদকৰ পদ গ্ৰহণ কৰাৰ পিছত পৰম্পৰা অনুসৰি ডিচেম্বৰ মাহৰ ১৭-২৩ ডিচেম্বৰলৈকে আৰম্ভ হয় ৪৬ তম মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ...। মহাবিদ্যালয়ৰ সপ্তাহত মোৰ প্ৰথম কাম আছিল প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা তৈয়াৰ কৰি উন্মোচন কৰা। এইবাৰ প্ৰথমবাৰৰ বাবে ছাত্ৰ একতা সভাই মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ বিভাগ, হোস্টেলৰ আৰু ছাত্ৰ একতা সভাৰ দ্বাৰা প্ৰস্তুত কৰা প্ৰাচীৰ পত্ৰিকাৰ মাজত প্ৰতিযোগিতা আয়োজন কৰি শ্ৰেষ্ঠতম তিনিটা প্ৰাচীৰ পত্ৰিকাক পুৰস্কাৰ প্ৰদান কৰা হয়। বিগত বছৰৰ তুলনাত এইবাৰ আলোচনী সম্পাদকক যথেষ্ট প্ৰতিযোগিতাৰ দায়িত্ব দিয়া হৈছিল। সেই সমূহৰ ভিতৰত ঠাইতে ছবি অকাঁ প্ৰতিযোগিতা, ঠাইতে লিখা বচনা প্ৰতিযোগিতা কবিতা লিখা প্ৰতিযোগিতা, গল্প, শ্ল'গান, পত্ৰ লিখা প্ৰতিযোগিতা অনুষ্ঠিত কৰিছিলো, শ্ল'গান আৰু পত্ৰ লিখা প্ৰতিযোগিতাত প্ৰতিযোগী যথেষ্ট কম হৈছিল।

মোৰ কাৰ্যকালত সকলো সময়তেই দিহা পৰামৰ্শ আগবঢ়োৱা শ্ৰীযুত পবিত্ৰ ভবালী ছাৰ, শ্ৰীযুতা চন্দনা চেতিয়া বাইদেউ, শ্ৰীযুত পৰন গগৈ ছাৰ, শ্ৰীযুত সঞ্জয় দাস ছাৰ, শ্ৰীযুত জিতু বৰা ছাৰ, শ্ৰীযুত মুকুন্দ মাথৰ ছাৰ, শ্ৰীযুত প্ৰদীপ দত্ত ছাৰক প্ৰণিপাত জনালো। তেওঁলোকৰ আদৰ্শ, পৰামৰ্শ আৰু তেওঁলোকৰ সহায়ে মোক যথেষ্ট কৃতৰ্থ কৰিলে। সেইদৰে সকলো ফালৰপৰা মোক সহায়-সহযোগিতা আগবঢ়োৱা ছাত্ৰ একতা সভাৰ সতীৰ্থ সকলৰ লগতে বন্ধু-বান্ধৱী ক্ৰমে বামজী ভূজেল, বাবলু চাহ, মনিষা গুৰুং, বিশুদ্ধিত মহাজন, পূজা ছেত্ৰী, ঋগেন গগৈ, উজ্জ্বল গগৈ, পুটুকণ ছেত্ৰী, সম্মীন বৰুৱা, অৰ্জুন ছেত্ৰী আদি বন্ধুসকললৈ মোৰ কৃতজ্ঞতাৰ শৰাই আগবঢ়ালো।

আমি আমাৰ ঘৰখনক যেনেকৈ সুন্দৰ কৰি ৰাখো তেনেকৈ মহাবিদ্যালয়খনক সৰ্বাঙ্গীন দিশত সুন্দৰ কৰি তোলাটোও আমাৰ প্ৰত্যেক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ কৰ্তব্য। সেয়েহে এই প্ৰতিবেদনৰ জৰিয়তে সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, বন্ধু-বান্ধৱীলৈ মহাবিদ্যালয়ৰ নিয়মানুবৰ্তিতা, নিয়ম-শৃংখলা মানি চলি মহাবিদ্যালয়ৰ পৰিৱেশ সুস্থ সৰল আৰু সৌন্দৰ্যময় কৰি তুলিবলৈ প্ৰণিপাত জনাইছো।

মোৰ বিগত কাৰ্যকালত অজানিতে যদি কোনো ক্ৰটি অথবা ভুল হৈছে তাৰ বাবে মই আপোনালোকৰ ওচৰত ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা বিচাৰি প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিলো।

॥ জয়তু ডিগবৈ মহাবিদ্যালয় ॥

॥ জয়তু ছাত্ৰ একতা সভা ॥

॥ জয় আই অসম ॥

খন্যবাদেৰে

দীপাঞ্জল শৰ্মা

আলোচনী সম্পাদক

ডিগবৈ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

২০১২-২০১৩

বিভাগীয় প্রতিবেদন

মুখ্য ক্রীড়া বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্রতিবেদন

জয় জয়তে ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ৰ মুখ্য ক্রীড়া বিভাগৰ সম্পাদক হিচাপে সন্মানীয় শিক্ষাগুরুসকল, কৰ্মচাৰীবৃন্দ, বন্ধু-বান্ধৱী তথা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীলৈ আন্তৰিক শুভেচ্ছা জ্ঞাপন কৰিলোঁ। মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আৰু সহপাঠী বন্ধুৰ অনুপ্ৰেৰণাত বিনা প্রতিদ্বন্দ্বিতাবে ২০১২-২০১৩ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ মুখ্য ক্রীড়া বিভাগৰ সম্পাদকৰ পদত থাকি সেৱা আগবঢ়াবলৈ সুবিধা পাবুঁ।

ছাত্ৰ একতা সভাৰ পৰম্পৰা অনুসৰি কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰিয়েই ৪৬ তম মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ কাৰ্যসূচী হাতত ল'ব লগা হয়। এই মহাবিদ্যালয় সপ্তাহত মোৰ বিভাগত থকা আটাইবিলাক খেল অনুষ্ঠিত কৰিব নোৱাৰিলোঁ। প্রতিযোগিতাত প্রতিযোগীৰ সংখ্যা সন্তোষজনক আছিল আৰু প্রতিযোগিতাবো সফলৰূপে সামৰণি পৰিছিল।

মোৰ কাৰ্যকালত সকলো সময়তে দিহা-পৰামৰ্শ দিয়াৰ বাবে শ্ৰীযুত দেৱৰ্ষি গগৈ চাৰলৈ মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতাৰ শৰাই আগবঢ়াইছোঁ। সেইদৰে সকলো ফালৰ পৰা ছাত্ৰ একতা সভাৰ সতীৰ্থসকল আৰু বন্ধু-বান্ধৱী সকল ক্ৰমে মনোজ কুমাৰ শইকীয়া, দীপাঞ্জল, চন্দন, গণেশ, প্ৰাণ, ইব্ৰাহিম, হৰেণ, প্ৰবীণ, অজয়, হিমাদ্ৰী, ৰাকেশ দা আদি বন্ধু সকললৈ মোৰ কৃতজ্ঞতাৰ শৰাই আগবঢ়ালোঁ।

সদৌ শেষত মোৰ কাৰ্যকালত যদি অজানিতে কিবা ভুল ৰৈ গৈছে তেন্তে সকলোৰে ওচৰত ক্ষমা বিচাৰি মোৰ প্রতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিছোঁ আৰু ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ৰ ভবিষ্যত উজ্বল হোৱাৰ কামনা কৰিলোঁ।

ধন্যবাদেৰে —

॥ জয়তু ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়
জয়তু ডিগবৈ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা
জয় আই অসম ॥

নৱজিত বৰগোহাঁই
মুখ্য ক্রীড়া সম্পাদক
ডিগবৈ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ সভা
২০১২-২০১৩ বৰ্ষ

বিভাগীয় প্রতিবেদন

সাধাৰণ খেল বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্রতিবেদন

জয় জয়তে ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ৰ সাধাৰণ খেল বিভাগৰ সম্পাদক হিচাপে সন্মানীয় শিক্ষাগুৰুসকল, কৰ্মচাৰীবৃন্দ, বন্ধু-বান্ধৱী তথা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীলৈ আন্তৰিক শুভেচ্ছা জ্ঞাপন কৰিলো। মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আৰু সহপাঠী, বন্ধু-বান্ধৱীৰ অনুপ্ৰেৰণাত বিনা প্ৰতিদ্বন্দ্বিতাবে ২০১২-১৩ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ খেল বিভাগৰ সম্পাদকৰ পদত থাকি সেৱা আগবঢ়াবলৈ সুবিধা পাব।

ছাত্ৰ একতা সভাৰ পৰম্পৰা অনুসৰি কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰিয়ে ৪৬ তম মহাবিদ্যালয়ৰ সপ্তাহৰ কাৰ্যসূচী হাতত ল'ব লগা হয়। এই মহাবিদ্যালয়ৰ সপ্তাহত মোৰ বিভাগত থকা আৰ্টাইবিলাক খেলৰ প্ৰতিযোগিতা অনুষ্ঠিত কৰা হৈছিল। প্ৰতিযোগীৰ সংখ্যা সন্তোষজনক আছিল আৰু প্ৰতিযোগিতাৰো সফলৰূপে সামৰণি পৰিছিল।

মোৰ কাৰ্যকালত সকলো সময়তে দিহা পৰামৰ্শ দিয়াৰ বাবে সঞ্জয় দাস ছাৰ লগতে নিলোৎপল শইকীয়া দাদালৈ মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতাৰ শৰাই আগবঢ়াইছো। সেইদৰে সকলোফালৰ পৰা ছাত্ৰ একতা সভাৰ সতীৰ্থসকল আৰু বন্ধু-বান্ধৱীসকল ক্ৰমে প্ৰবীণ ঠাকুৰি, দীপাঞ্জল শৰ্মা, মনোজ দাদা, নৱজিৎ বৰগোহাঁই আদি বন্ধু সকললৈ মোৰ কৃতজ্ঞতাৰ শৰাই আগবঢ়ালোঁ।

শেষত, খেল খেলাওতে বৈ যোৱা অশেষ ক্ৰটিবোৰৰ বাবে মই মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ শিক্ষাগুৰু আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলৰ ওচৰত ক্ষমা বিচাৰিছো। ছাত্ৰ একতা সভাৰ সমূহ বিষয়ববীয়া তথা বন্ধু-বান্ধৱীৰ ওচৰত যদি কিবা ভুল কৰিছিলো তেন্তে ক্ষমা কৰি দিয়ে যেন।

॥ জয়তু ডিগবৈ মহাবিদ্যালয় ॥

॥ জয়তু ডিগবৈ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা ॥

গণেশ বড়া

সাধাৰণ খেল বিভাগৰ সম্পাদক

ডিগবৈ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা ২০১২-১৩

বিভাগীয় প্ৰতিবেদন

ছাত্ৰ জিৰণী কোঠা বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

জয় জয়তে ডিগ্ৰৈ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ জিৰণী কোঠা বিভাগৰ সম্পাদক হিচাপে সন্মানীয় শিক্ষাগুৰুসকল, কৰ্মচাৰীবৃন্দ, বন্ধু-বান্ধবী তথা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীলৈ আন্তৰিক শুভেচ্ছা জ্ঞাপন কৰিলোঁ। মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আৰু সহপাঠী, বন্ধু-বান্ধবীৰ অনুপ্ৰেৰণাত বিনা প্ৰতিদ্বন্দ্বিতাবে ২০১২-১৩ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ ছাত্ৰ জিৰণী কোঠা বিভাগৰ সম্পাদকৰ পদত থাকি সেৱা আগবঢ়াবলৈ সুবিধা পাব।

মোৰ শুভাকাঙ্ক্ষী তথা জ্যেষ্ঠজনৰ উৎসাহ প্ৰেৰণা আৰু সহযোগত ২০১২-১৩ বৰ্ষৰ ডিগ্ৰৈ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ জিৰণী কোঠাৰ সম্পাদক হিচাপে অৱতীৰ্ণ হৈছিলোঁ। দায়িত্বভাৰ গ্ৰহণ কৰাৰ কিছুদিনৰ পিছতেই আৰম্ভ হয় মহাবিদ্যালয়ৰ সপ্তাহ। মোৰ বিভাগত কেবম আৰু দবা প্ৰতিযোগীতা অনুষ্ঠিত কৰা হয়। আৰ্টাইকেইটা প্ৰতিযোগীতাত বহুতো প্ৰতিযোগীয়ে ভাগ লৈছিল।

জ্ঞান মন্দিৰ স্বৰূপ এই মহাবিদ্যালয়খন আমাৰ সকলোৰে বাবে আপোন ঘৰখনৰ দৰে। আমি আমাৰ ঘৰখনক যেনেকৈ সুন্দৰ কৰি ৰাখো তেনেদৰে মহাবিদ্যালয়খনক সুন্দৰ কৰি ৰখা আৰু মহাবিদ্যালয়ত থকা নীতি-নিয়ম পালন কৰা আমাৰ প্ৰত্যক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ কৰ্তব্য। সেয়েহে এই প্ৰতিবেদনৰ জৰিয়তে সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, বন্ধু-বান্ধবীলৈ মহাবিদ্যালয়ৰ নিয়মানুৱৰ্তিতা, নিয়ম, শৃংখলা মানি চলি মহাবিদ্যালয়ৰ পৰিবেশ সৌন্দৰ্যময় কৰি তুলিবলৈ প্ৰণিপাত জনাইছোঁ।

বিগত বছৰটোত ছাত্ৰ জিৰণী কোঠাৰ বাবে বহু কৰণীয় আছিল যদিও বিভিন্ন আৰ্থিকতাই মই সেয়া কাৰ্যকৰী কৰিব নোৱাৰিলোঁ যদিও শেহতীয়াকৈ অধ্যক্ষ মহোদয়ৰ ওচৰত অভাৱসমূহ পূৰণৰ বাবে আবেদন কৰিছোঁ। পৰৱৰ্তী কালত সেয়া কাৰ্যত ৰূপায়ণ হ'ব বুলি আশা কৰিছোঁ। সকলো সময়ত মোক দিহা-পৰামৰ্শ আগবঢ়াই অহা শ্ৰদ্ধাৰ ছাৰ-বাইৰ্ছেটসকল, মহাবিদ্যালয়ৰ অনাশৈক্ষিক সমূহ কৰ্মচাৰীসকল, ছাত্ৰ একতা সভাৰ সমূহ সদস্যসকল আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ ওচৰত কৃতজ্ঞ হৈ ৰলোঁ।

শেষত যদি মোৰ কাৰ্যকালত কিবা ভুল ৰৈ গৈছে তাৰ বাবে ডিগ্ৰৈ মহাবিদ্যালয়ৰ সকলোৰে মোক ক্ষমা কৰিব বুলি আশা কৰিছোঁ। পুনৰবাৰ ডিগ্ৰৈ মহাবিদ্যালয়ৰ সদৌটিলৈকে সশ্ৰদ্ধ প্ৰণাম আৰু আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা যচাৰ লগতে ডিগ্ৰৈ মহাবিদ্যালয়ৰ সকলো দিশত উত্তৰোত্তৰ বিকাশ লাভ হৈ গৌৰৱ ভৱিষ্যতৰ একান্ত কামনা কৰি বিভাগীয় প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিছোঁ।

জয়তু ডিগ্ৰৈ মহাবিদ্যালয়

জয়তু ডিগ্ৰৈ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

॥ জয় আই অসম ॥

পবিন ঠাকুৰী

ছাত্ৰ জিৰণী কোঠাৰ সম্পাদক

ডিগ্ৰৈ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা ২০১২-১৩

বিভাগীয় প্রতিবেদন

সাংস্কৃতিক সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

মাননীয় অধ্যক্ষ মহোদয়, ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়, মহাবিদ্যালয়ৰ সন্মানীয় সমূহ প্ৰবক্তা আৰু বিভিন্ন বিষয়ত নিয়োজিত হৈ থকা কৰ্মচাৰীবৃন্দৰ লগতে সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীলৈ মোৰ প্ৰণাম আৰু শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিলো। ২০১২-১৩ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাংস্কৃতিক সম্পাদকৰূপে থাকি মহাবিদ্যালয়লৈ আগবঢ়াব লগা কৰ্মৰ পৰিমাণ একেবাৰে নগন্য কিন্তু মই এই দায়িত্বৰ কালত লাভ কৰা সঁহাৰি অতিকৈ তুলনাহীন। প্ৰথমে মোৰ বিভাগীয় উপদেষ্টা লগতে শিক্ষা বিভাগৰ সন্মানীয় প্ৰবক্তা শ্ৰীযুত প্ৰদীপ দত্ত ছাৰ আপোনাৰ ওচৰত মই চিৰ কৃতজ্ঞ, আপুনি মোৰ এই স্থান পোৱাৰ বাবে যিদৰে বৰঙণি আগবঢ়ালে সেইদৰে মোৰ এই দায়িত্ব পালনৰ সময়তো মোক প্ৰৰ্যাপ্ত দিহা পৰামৰ্শৰে মোক সঁহাৰি জনালে। এই গুৰু দায়িত্ব পালনৰ কালত হোৱা ভুলৰ বাবে সকলোৰে ওচৰত ক্ষমা বিচাৰিলো।

এই দায়িত্ব পালনত আমাৰ ত্যাগ কৰিব লগা হোৱা নাছিল। মহাবিদ্যালয়ৰ সকলো কাম সন্মানীয় অধ্যক্ষ মহোদয়ে নিজ তত্ত্বাৱধানতে কৰিছিল।

যোৱা ১৭ তাৰিখৰ পৰা ২৩, ২০১২ চন তাৰিখলৈ হোৱা ৪৬ তম ডিগবৈ মহাবিদ্যালয় সপ্তাহত মোৰ বিভাগত এই খেলসমূহ সম্পন্ন হৈছিল — নৃত্য প্ৰতিযোগিতা, সৃজনশীল সৃষ্টিৰ প্ৰতিভা প্ৰতিযোগিতা, আকস্মিক বক্তৃতা প্ৰতিযোগিতা আৰু এই বছৰৰ আকৰ্ষণীয় প্ৰতিযোগিতা পিঠা-পনা প্ৰতিযোগিতা অনুষ্ঠিত কৰা হৈছিল। লগতে বাৰ্ষিক ক্ৰীড়া সপ্তাহক কেন্দ্ৰ কৰি মোৰ বিভাগৰ পৰা এখনি অন্তভাগৰ অস্থায়ী আদৰণি তোৰণ নিৰ্মাণ কৰা হৈছিল।

মোৰ দায়িত্ব পালনৰ সময়ত মোক সহায় কৰা মোৰ সমূহ বন্ধুবৰ্গক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছো আৰু সদৌ শেষত ডিগবৈ মহাবিদ্যালয়ৰ সকলো দিশতে উত্তৰোত্তৰ বিকাশ লাভৰ লগতে গৌৰৱোজ্জ্বল ভৱিষ্যতৰ কামনা কৰি বিভাগীয় প্ৰতিবেদন সামৰিছো।

॥ জয়তু ডিগবৈ মহাবিদ্যালয় ॥

॥ জয়তু ডিগবৈ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা ॥

উজ্জ্বল গগৈ

সাংস্কৃতিক সম্পাদক

ডিগবৈ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

২০১২-১৩ বৰ্ষ

Secretarial Report

Minor Game Secretary

I take the premises to that my advisors Mr. P.C. Das and Mr. M.M. Gogoi for encouraging and guiding me in performing my duties efficiently and in time. Under my portfolio, three events were conducted namely, volleyball, Kabaddi and Badminton. Unlike previous years, participants turnout was much higher, which is an encouraging sign. A part from organising the Minor sports events a college volleyball tournament at Naharkatia in the month of December, 2012.

So, this year was very laborious and tensions for me and I cannot complete it successfully without the helping hands of my advisor, where as my union members and some of the college friends and many more names helped me a lot to not to let down in front of others. I just really thank them from my bottom of heart.

Lastly, I request to all the teachers and students to forgive my misdeeds that I did knowingly or unknowingly during college week.

**LONG LIVE DIGBOI COLLEGE
LONG LIVE DIGBOI COLLEGE STUDENTS' UNION**

Binod Shreshtha
Minor Game Secretary
Digboi College Students' Union 2012-13

- 0 -

Secretarial Report
Music Secretaries

It been a great pleasure for both of us to be the Music Secretary of D.C.S.U for the session 2012-2013. We have experienced a lots of things during this College Week. All those days of College week were like the golden memories of life. The whole day and night working, laughing faces of the students who helped us during the whole week program... all these thing made the College Week fabulous. I would like to thanks all the Union member of this session who helped us out.

As a Music Secretary we Commence many Competition like Rabha Sangeet, Rabindra Sangeet, Jyoti Sangeet etc.

This whole week was a very laborious & tensions for us & without the help of our Advisor Mr. Jitu Bora Sir we cannot complete it. Some other professor Mr. Pradip Dutta sir, Mrinal sir, also helped us out. And we also like to thank our Principal Dr. Dip Saikia who help us and encourage us in every possible way.

With those we conclude our memories about College Week & pray to God for the immense success of the students and our college.

Kunaljit Bhatta

Raj Sonar

Music Secretaries

Digboi College Students' Union 2012-13

Secretarial Report

Gymnasium Secretary Report

At first, I am thankful to the College and students Union for selecting me for the office of the Gymnasium Secretary.

During the 46th College Week, the following events were organised under the gymnasium Secretary - Body Building (on 17th December) Power lifting (above 75 kg & 45 - below 75 kg) (on 18th December); and Arms Wrestling (Both Boys & Girls - above 75 kg, below 75-60 kg, below 60-45 kg).

I am thankful all friends who helped me in organising these events.

Thank You

Amir Khan

Gymnasium Secretary

Digboi College Students' Union 2012-13

- 0 -

Secretarial Report

Debate & Symposia Secretary Report

Debate Competition :

On 19th of December, 2012, on the premises of the 46th College Week, the Debate competition was organised. A bunch of interested participants both for and against the motion participated in that event. The speaker of the debate was Sir Arun Bikash Debnath, a teacher from the Chemistry department. The Judges of the event were our respected Mukund Sir, Gauri Buragohain Sir and Sanjay Sir.

Once the event started, there were students speaking for and against the given topic i.e. "Semester system is a boon to a student's career". Hence, at the end it was a great event and my heartiest thanks for the speaker sir and the Judges that they could bring out some time from a busy schedule for this event.

Quiz Competition :

On 24th of December, 2012, on the occasion of the 46th Digboi College Week, the Quiz Competition was organised. The event witnessed a total of 17 teams which is a record of the minimum no. of teams participating in the past few years. The event too witnessed a Renowned Quizzer turned a Quiz master, Mr. Shakya Shamik kar khound, who hails from Digboi itself but presently resides at New Delhi. After the prelims occurred, a total of 6 teams made it to the final of not less than 10 rounds of Ultimate Quizzing. Students as well as teachers enjoyed themselves as an audience and teachers like Rashmi Patowary ma'am, Abhjeeta Buragohain ma'am and also Kanchan Konwar Sir also came up with some mind blowing answers from the top.

For both these events I would like to thank our respected Principal Dr. Dip Saikia Sir for making this events so successfully.

Your's faithfully
Siddhant Bharali

Digboi College Students' Union 2012-13

Result of College Week Competition 2012-13

MAGAZINE SECRETARY'S SECTION

Spot Essay Writing

- 1st prize - Shibashish Purkayastha
- 2nd prize - Purnima Chakraborty & Ruma Nath
- 3rd prize - Rimpi Sonowal

Assamese poem recitation

- 1st prize - Mayuri Gohain
- 2nd prize - Himadri Gohain
- 3rd prize - Biswajit Hazarika

English poem recitation

- 1st prize - Purnima Chakraborty
- 2nd prize - Himadri Gohain
- 3rd prize - Debashree Saikia

Wall magazine competition

- 1st prize - Pansoi (DCSU)
- 2nd prize - Kiran (Boy's hostel)
- 3rd prize - Quest (Economics)

Latter writing Competition

- 1st prize - Milton Debnath
- 2nd prize - Dipshikha Baruah

Short Story Writing

- 1st prize - Ritu Das
- 2nd prize - Chandra Bahadur Chetry
- 3rd prize - Milton Debnath

Poem Writing Competition

- 1st prize - Roktim Borgohain
- 2nd prize - Ritu Das
- 3rd prize - Purnima Chakraborty & Jimpal Mech

Article Writing Competition

- 1st prize - Rimpi Sonowal
- 2nd prize - Jimpal Mech

3rd prize - Dipshikha Baruah

Spot Art Competition

- 1st prize - Rizwana Parveez Bhuyan
- 2nd prize - Purnima Chakraborty
- 3rd prize - Piuka Gupta

Slogan Competition

Ghanakanti Gohain

MUSIC SECRETARIES SECTION

Borgeet Competition

- 1st prize - Himadri Gohain & Puja Deka
- 2nd prize - Raj Sonar
- 3rd prize - Upasana Bora & Ujjal Gogoi

Lokageet competition

- 1st prize - Puja Deka
- 2nd prize - Manashi Sarkar
- 3rd prize - Saberina Konwar

Bhajan Competition

- 1st prize - Puja Deka
- 2nd prize - Saberina Konwar
- 3rd prize - Mohana Das

Joyti Sangeet Competition

- 1st prize - Saberina Konwar
- 2nd prize - Raj Sonar
- 3rd prize - Pooja Deka

Bhupendra Sangeet Competition

- 1st prize - Pooja Deka
- 2nd prize - Saberina Konwar
- 3rd prize - Himadri Gohain

Rabha Sangeet Competition

- 1st prize - Saberina Konwar
- 2nd prize - Pooja Deka & Moyuri Gohain
- 3rd prize - Raj Sonar

Result of College Week Competition 2012-13

Modern Song Competition

- 1st prize - Pooja Deka
 2nd prize - Saberina Konwar
 3rd prize - Upasana Borah
 Consolation prize - Raj Sonar

Bihu Geet Competition

- 1st prize - Saberina Konwar
 2nd prize - Pooja Deka
 3rd prize - Raj Sonar

Best Singer - Puja Deka

GENERAL SPORTS SECTION

100 Mtr Race (Boys)

- 1st - Atem Morang
 2nd - Rontu Gogoi & Dhoniram Moran
 3rd - Vijoy Keot

100 mtr Race (Girls)

- 1st - Rumi Borgohain
 2nd - Sujila Chakma
 3rd - Mali Roy Phunin

200 mtr Race (Boys)

- 1st - Atem Morang
 2nd - Dhoniram Moran
 3rd - Gagan Limbu

200 Mtr (Girls)

- 1st - Rumi Borgohain
 2nd - Sujila Chakma

400 Mtr Race (Boys)

- 1st - Atem Morang
 2nd - Rontu Gogoi
 3rd - Gagan Limbu

800 Mtr Race (Boys)

- 1st - Kiran Chetry
 2nd - Bishwajit Hazarika
 3rd - Atem Morang

1600 Mtr Race (Boys)

- 1st - Bishwajit Hazarika
 2nd - Bishal Roy
 3rd - Ashok Kharia

4x100 Mtr Race (Boys)

- 1st Group**
 Dhoniram Moran
 Rontu Gogoi
 Atem Morang
 Gagan Limbu
2nd Group
 Himanta Gogoi
 Prankrishna Mohan
 MD. Saddam Ansari
 Duleswar Neog
3rd Group
 Ritu Das
 Vijoy Keot
 Ruhit Kumar Chetry
 Premanada Das

(4x200) Mtr Race

- 1st group**
 Dhoniram Moran
 Rontu Gogoi
 Atem Morang
 Gagan Limbu
2nd Group
 Ruhit Kumar Chetry
 Bishwajit Hazarika
 Vijoy Keot
 Premananda Das

Result of College Week Competition 2012-13

3rd Group

Himanta Gogoi
MD. Saddham Ansari
Prankrishna Mohan
Duleshwar Neog

High Jump (Boys)

1st - Ruhit Kr. Chetry
2nd - Himanta Gogoi
3rd - Himanta Boruah & Marman Karki

Shot Put Throw

1st - Himanta Gogoi
2nd - Atem Morang
3rd - Gagan Limbu

Kick Boxing Competition

1st - Nabajit Changmai
1st - Runner up- Subham chowdhury

Champion of Champions

Nabajit Changmai

Marathan Race

1st - Atem Morang
2nd - Gagan Limbu
3rd - Prankrishna Mohan
4th - Tilak Pradhan
5th - Anup Sharma
6th - Merman Karki
7th - Ruhit Kr. Chetry
8th - Premananda Day
9th - Jahangir Hussain

Discus Throw (Boys)

1st - Dhoniram Moran
2nd - Himanta Boruah
3rd - Pronab Kr. Gogoi

Long Jump Comtetition

1st - Atem Morang
2nd - Himanta Boruah
3rd - Merman Karki

Girls Long Jump

1st - Rumi Borgohain
2nd - Punyawati Rimal
3rd - Pallabi Gogoi

Girls Shot Put

1st - Rumi Borgohain
2nd - Junali Phukan
3rd - Mali Phunin & Keshori Kumari Newar

Jeveline Throw (Boys)

1st - Puspa Chetry
2nd - Atem Morang
3rd - Gagan Limbu

Triple Jump

1st - Puspa Chetry
2nd - Gagan Limbu
3rd - Prankrishna Mohan

Discus Throw (Girls)

1st - Rumi Borgohain
2nd - Punyawati Rimal
3rd - Keshori Kumari Newar

High Jump (Girls)

1st - Rumi Borgohain
2nd - Punyawati Rimal
3rd - Mali Phunin

Best Athlete - (GIRL) Rumi Borgohain

Best Athlete - (BOY) Atem Morang

Result of College Week Competition 2012-13

BOYS' COMMON ROOM SECTION

Carrrom Single

- 1st - Abijeet Phukan
 2nd - Mithu Prasadh
 3rd - Biswajeet Sen

1st double

- Vinay Chetry
 Zenith Gogoi

2nd double

- Kamlesh Gupta
 Papumoni Moran

Chess

- 1st - Prankishna Mohan
 2nd - Subhamangal Chakma
 3rd - Nikhanta Dutta

MINOR GAME SECRETARY SECTION

Badminton Girls Winner (Single)

- 1st Position – Sangita Balmiki
 2nd Position – Ambika Chetry

Badminton Girls Winner (Double)

- 1st Position – I. Sangita Balmiki
 II. Ambika Chetry
 2nd Position – I. Ompy Moran
 II. Kiran Nahar

Badminton Boy's Winner (Single)

- 1st Position – Ashin Sonowal
 2nd Position – Atanu Biswas

Badminton Boy's Winner (Double)

- 1st Position – I. Ashim Jyoti Sonowal
 II. Siddhant Bharali
 2nd Position – I. Atanu Biswas
 II. Subhankar Paul

Kabaddi (Boys)

- 1st Position
 1) Duleswar Neog
 2) Himanta Gogoi

3) Pran Krishana Mohan

- 4) Dhuni Ram Moran
 5) Nabajit Borgohain
 6) Abhijit Das
 7) Biswajit Das

2nd Position

- 1) Binod Shestha
 2) Atoen Morang
 3) Gangan Limbu
 4) Promanda Das
 5) Biswajit Hazarika
 6) Ajoy Newar
 7) Bhupen Moran

Vollyball

B.Com 1st Sem. (Winner)

- 1) Binod Shestha
 2) Mriyanta Baruah
 3) Biju Hazarika
 4) Nikhil Das
 5) Sanjeeb Dey
 6) Sanjib Chetia
 7) Pronab Gogoi
 8) Rantu Gogoi

B.A. 3rd Year

- 1) Rohit Chetry
 2) Karan Vir Singh
 3) Jintu Gogoi
 4) Bakhana Gogoi
 5) Himanta Gogoi
 6) Nabajit Borgohain
 7) Duleswar Neog
 8) Saju Thapa

Badminton Boy's Winner (Single)

- 1st Position – Ashin Sonowal
 2nd Position – Atanu Biswas

Result of College Week Competition 2012-13

GYMNASIUM SECRETARY SECTION

STRONGEST MAN OF DIGBOI COLLEGE

- Above 75 kg : 1st - Jahangir Hussain
 below 75 kg -45 kg : 1st - Biswajit Hazarika
 2nd - Binod Razzak
 3rd - Dulu Saikia

Champion of the Champion's - Jahangir Hussain

- Boys : Above 75 kg – Jahangir Hussain
 Below 75-60 kg – Santash Naidu
 Below 60-45 kg – Gagan Limbu

- Girl's : Lakshmi Gogoi
 Kiran Kumari

DEBATE & SYMPOSIA SECRETARY SECTION

List of Winners :

Debate :

- 1st - Rizwana Parvez Bhuyan
 2nd - Deborkhi Saikia
 3rd - Bikramjit Deka

Quiz Competition :

- 1st - Siddhant Bharali and Rajsonar
 2nd - Ravi Reddy and Mithun Dey
 3rd - Ashim Jyoti Sonowal and Bikramjit Deka

CULTURAL SECRETARY SECTION

Traditional Dance

- 1st - Ridip Baruah
 2nd - Aaita Begum
 3rd - Korobi Deka

Bihu Dance

- 1st - Korobi Deka
 2nd - Jupita Phukan
 3rd - Pallabi Gogoi

CULTURAL SECRETARY SECTION

Speech

- 1st - Ujjal Gogoi
 2nd - Rajanikanta Upadhaya
 3rd - Manisha Gurung

Modern Dance

Consolation Prize : Korobi Deka

PRESIDENT & AGS SECTION

Miss Digboi College

- 1st – Khan-Da-Ninda
 2nd – Korobi Deka
 3rd – Anjali Gupta

Miss Digboi College : Khan-Da-Ninda

Bridal Make-up Competition

- 1st – Korobi Deka
 2nd – Munmi Gogoi
 3rd – Parishmita Hazarika

MAJOR GAME SECRETARY SECTION

Cricket Competition

- 1st – H.S. 1st Year Team
 2nd – TDC 3rd Semester Team

বিভাগীয় সম্পাদকে কিছু পুৰস্কাৰপ্ৰাপ্ত তথ্যৰ তালিকা সময়মতে যুগুতাই নিদিয়াৰ বাবে এই সংখ্যাৰ আলোচনীত প্ৰকাশ কৰিব পৰা নগ'ল। - সম্পাদক 'আলোচনী বিভাগ'।

DIGBOI COLLEGE

PARENT TEACHERS' ASSOCIATION

SESSION : 2013-14

Advisor :- Mr. H. N. Sarma.
Dr. Dip Saikia.
Mr. K. N. Timsina.

President :- Mr. Shriman Hazarika.

Vice-President :- Md. Islam Haque.
Mr. D. C. Sedai.

Secretary :- Poban Gogoi.

Assistant Secretary :- Pabitra Bharali.
Boby Konwar.

Member :- Haren Gogoi.
Abdul Ali Bhuyan.
Hiranya Gogoi.
Usha Hazarika.
Nazmul Hazarika.
Sangeeta Saikia Baruah.
B. S. Baruah.
Dipesh Mandal.

GOVERNING BODY, DIGBOI COLLEGE

ESTD 1965

Name of the Members

1. Mr. H. N. Sarmah --President
2. Dr. Dip Saikia --Secretary, Ex-Officio
3. Mr. Kedar Nath Timsina --Member, Ex-Officio
4. Mr. Dileep Kalita -- Member (University Nominee)
5. Dr. Bibhas Das --Member (University Nominee)
6. Mr. Sriman Hazarika --Member, Guardian
7. Mr. Bupaikan Saikia -- Member, Guardian
8. Mrs. Bibha Barman Baruah --Woman Member, Guardian
9. Dr. Jiban Changmai -- Teacher Representative
10. Mr. C.C. Baruah --Teacher Representative
11. Mr. Prakash Kumar Saikia -- Non-Teaching Representative

Digboi College Family

Session 2012-13

PRINCIPAL

Dr. Dip Saikia, M.Sc., Ph.D.

VICE-PRINCIPAL

Mr. K. N. Timsina, M.Sc.

Faculty Members:

DEPT. OF ASSAMESE:

1. Mr. P. N. Saikia, M. A., M. Phil.
2. Mrs. D. Borthakur (Sarmah), M. A., M. Phil., (HoD)
3. Dr. M. K. Gogoi, M. A., M. Phil, Ph. D. ✓
4. Mr. A. Saikia, M. A., M. Phil. ✓
5. Mr. S. Bordoloi, M. A.

DEPT. OF BENGALI:

1. Mr. D. Mondal, M. A., M. Phil. (HoD)

Dr. Kanai Das

DEPT. OF BOTANY:

1. Mrs. J. S. Phukan, M. Sc.
2. Dr. T. C. Dutta, M. Sc., Ph. D., (HoD) ✓
3. Mr. D. M. Das, M. Sc., B. Ed. ✓
4. Miss Niharika Gogoi

DEPT. OF CHEMISTRY:

1. Mr. G. Kalita, M. Sc., M. Phil., (HoD)
2. Mrs. J. Dutta, M. Sc., M. Phil.
3. Mrs. N. Hazarika, M. Sc., M. Phil.
4. Dr. N. J. Khound, M.Sc, Ph.D. ✓

DEPT. OF COMMERCE (Accountancy)

1. Mr. H. P. Verma, M. Com., (HoD)
2. Dr. B. K. Boruah, M.Com., M.Phil., Ph.D. ✓
3. Mr. P. C. Das, M. Com.

DEPT. OF COMMERCE (Management):

1. Mr. C.C. Baruah, M.Com., M.Phil., (HoD)
2. Mr. B. S. Baruah, M. Com.
3. Mr. D. Gogoi, M. Com., M. Phil.

DEPT. OF COMPUTER SCIENCE/ COMPUTER APPLICATION:

1. Mr. P. P. Singha, M.C.A., (HoD)
2. Mr. P. Kamar, M.C.A.

20-Dr.

DEPT. OF ECONOMICS:

1. Mr. A. N. Chakravorty, M. A.
2. Mr. J. N. Upadhaya, M. A.
3. Dr. (Mrs) M. Sharma, M.A., Ph.D., (HoD) ✓
4. Mrs. A. Buragohain, M. A., M. Phil.
5. Mr. M. M. Gogoi, M. A., PGDCA
6. Mrs. Sewali Hazarika Saikia, M.A., M.Phil
7. Miss Archana Goswami, M.A,

DEPT. OF EDUCATION:

1. Mr. P. Gogoi, M. A. (HoD)
2. Mr. P. Dutta, M. A., M. Phil.

DEPT. OF ELECTRONICS:

1. Mr. P. K. Khound, M. Sc., M. Phil.
2. Mr. J. Handique, M. Sc., M. Phil., (HoD) ✓ D.Y.

DEPT. OF ENGLISH:

1. Mrs. B. R. Phukan, M. A., (HoD)
2. Mr. G. Buragohain, M. A., M. Phil.
3. Mr. P. Bharali, M. A.
4. Mr. J. D. Dutta, M. A., M. Phil, DLL & LW, DPM & IR.
5. Mr. S. Das, M. A.
6. Dr. (Mrs) C. Chetia, M. A., Ph. D. ✓

DEPT. OF GEOGRAPHY:

1. Mrs. S. Boruah Saikia, M. A., M. Phil., (HoD)
2. Miss Jupitora Phukan, M. A., M. Phil. ✓

DEPT. OF HINDI:

1. Dr. P. K. Bharati, M. A., Ph. D., (HoD) ✓
2. Dr. A. Kumari, M. A., B. Ed., Ph. D. ✓

DEPT. OF HISTORY:

1. Dr. (Ms.) A. Neog, M. A., Ph. D., (HoD) ✓
2. Mr. P. K. Narah, M.A., M.Phil ✓

DEPT. OF MATHEMATICS:

1. Dr. A. C. Deka, M. Sc., Ph. D. ✓
2. Mr. K. N. Timsina, M. Sc., (HoD)
3. Dr. J. Changmai, M.Sc., Ph.D., M. Mus. ✓
4. Dr. J. Lahkar, M. Sc., M. Phil., Ph. D. ✓
5. Mr. M. Buragohain, M. Sc., M. Phil. ✓

DEPT. OF NEPALI:

1. Mr. D. Sedai, M.A. (HoD)

DEPT. OF PHILOSOPHY:

1. Dr. (Ms) I. Das, M. A., Ph. D., (HoD) ✓
2. Mr. B. R. Narzary, M. A.
3. Mrs. R. Sharma, M. A., B. Ed.

DEPT. OF PHYSICS:

1. Dr. A. C. Sarmah, M. Sc., M. Phil., Ph. D., (HoD)
2. Mrs. R. Patowari, M. Sc.
3. Dr. K. Konwar, M. Sc., Ph. D.
4. Dr. C. Siam, M. Sc., Ph. D.
5. Miss Deborshree Goswami, M.Sc.

DEPT. OF POLITICAL SCEINCE:

1. Dr. A. C. Dutta, M.A., M.Phil., (HoD)
2. Mr. J. Borah, M. A.
3. Mr. B. Das, M. A., M. Phil.
4. Mr. Jitu Borah, M. A.

DEPT. OF ZOOLOGY:

1. Mrs. A. Borgohain, M. Sc.
2. Mr. S. Dev, M. Sc., (HoD)
3. Mrs. A. Gogoi, M. Sc., PGDEM.
4. Mr. R. R. Tariang, M. Sc.

Non Teaching Staff**Library staff**

1. Mr. Ajit Kr. Phukan, (M. Lib., I. Sc.), Librarian i/c
2. Mr. Heramba Patgiri, Library Assistant.
3. Mr. Dhiren Das, Lib. Bearer
4. Mr. Dulal Bora, Lib. Bearer

Office staff

1. Mr. Romendra Nath Khound, Supervisory Assistant
2. Mr. Anil Sharma, Accountant
3. Mrs. Deepika Borkakoti, Cashier
4. Mrs. Rupa Saikia, Asstt. Cashier
5. Mr. Pramutta Saikia, Account Asstt.
6. Mr. Prakash Kumar Saikia, Office Asstt.
7. Mr. Nayan Madhab Sonowal, Office Asstt.
8. Mr. Kalpadip Borgohain, Office Asstt.
9. Mr. Krishna Prasad Kamar, Office Bearer

Grade -IV staff

1. Mr. Bidyadhar Konwar, Office Attendant
2. Mr. Prasanta Saikia, Office Attendant
3. Mr. Piti Chetia (Gardener)
4. Mr. Ramjatan Harijan (Sweeper)
5. Mr. Gobin Mishra (Sweeper)
6. Mr. Ramu Sonar (Night Watchman)
7. Mr. Bhaben Das (Night Watchman)
8. Mr. Tarun Saikia (Main Gate Man)
9. Mr. Monoj Kamar, Office Attendant, Commerce Deptt.
10. Mr. Santu Sonar, Office Attendant,

Laboratory Bearer**Physics**

1. Mr. Biswajit Konch,
2. Mr. Hari Kanta Chetia

Chemistry

1. Mr. Robin Chandra Tanti
2. Mr. Rubul Sonowal

Botany

1. Mr. Dinesh Garh

Zoology

1. Mr. Hem Kanta Konwar,

Electronics

1. Mr. Binod Saikia

Geography

1. Mr. Dipanka Dutta

Girls' Hostel Staff

1. Mrs. Tilumai Das, Hostel Cook
2. Ms. Aruna Gogoi, Hostel Cook
3. Ms. Anjali Das, Hostel Cook
4. Mr. Besa Das, Hostel Night Watchman
5. Mr. Jiten Sarma Hostel Watchman

Boys' Hostel Staff

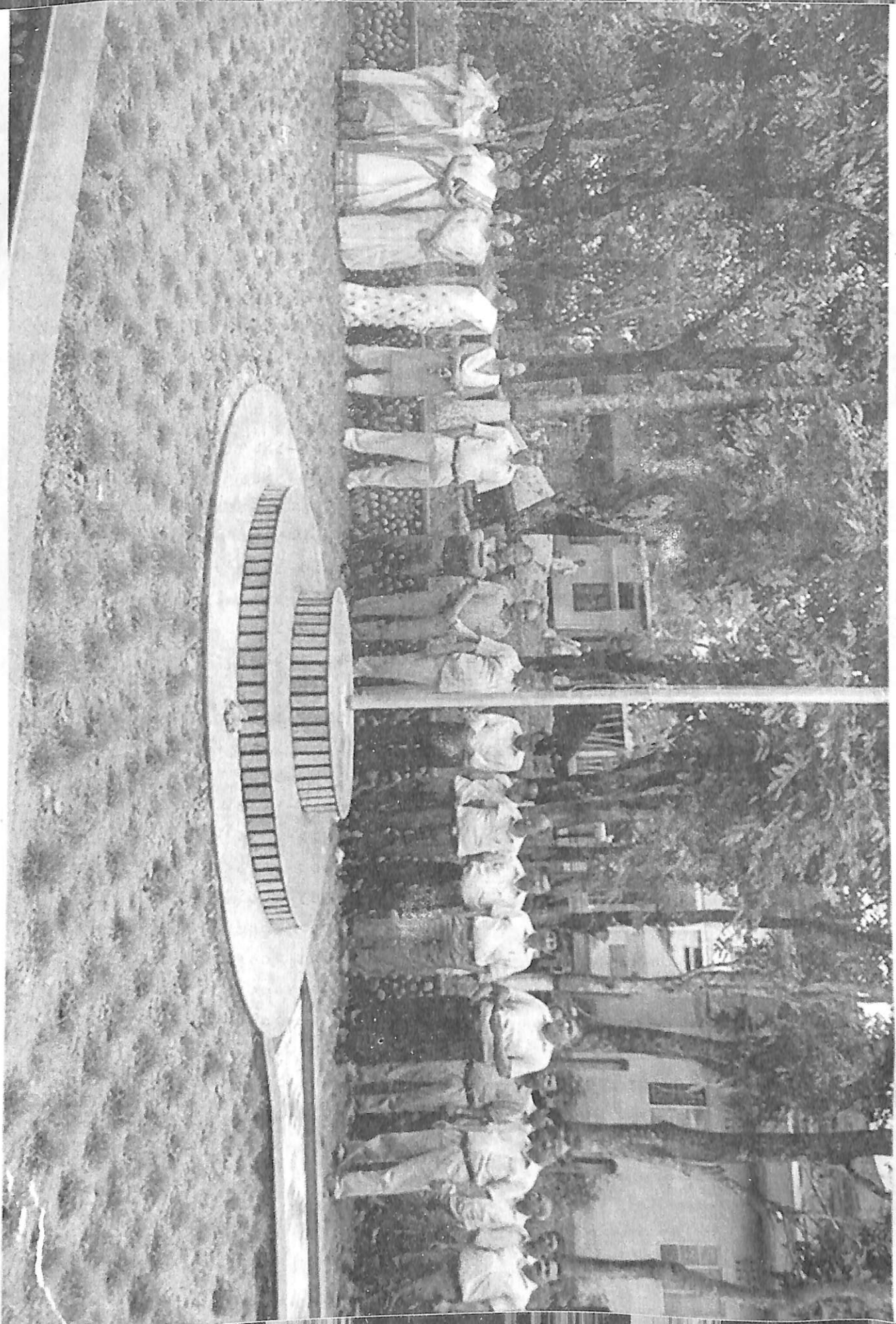
1. Mr. Padma Kanta Sarma. Hostel Cook
2. Mr. Kalpataru Das Hostel Cook
3. Mr. Krishna Kamal Das (Hostel Night Watchman)

আমাৰ প্ৰাক্তন সম্পাদকসকল

১।	ডম্বৰু শইকীয়া	-	১৯৭২-১৯৭৩
২।	শিৱদাস তালুকদাৰ	-	১৯৭৫-১৯৭৬
৩।	প্ৰদীপ ফুকন	-	১৯৭৬-১৯৭৭
৪।	অজিত কুমাৰ বৰা	-	১৯৭৮-১৯৭৯
৫।	ৰমেশ গগৈ	-	১৯৮০-১৯৮১
৬।	ৰবীন ৰয়	-	১৯৮১-১৯৮২
৭।	নৰেন্দ্ৰ হাজৰিকা	-	১৯৮২-১৯৮৩
৮।	প্ৰবীন মমিন ৰাজখোৱা	-	১৯৮৩-১৯৮৪
৯।	অৰুণ পাল	-	১৯৮৪-১৯৮৫
১০।	ৰঞ্জিত ফুকন	-	১৯৮৬-১৯৮৭
১১।	পবিত্ৰ কুমাৰ গগৈ	-	১৯৮৭-১৯৮৮
১২।	দ্বীপেন কুমাৰ বড়া	-	১৯৮৮-১৯৮৯
১৩।	নয়নমণি বৰা	-	১৯৮৯-১৯৯০
১৪।	কমলাকান্ত বুঢ়াগোহাঁই	-	১৯৯০-১৯৯১
১৫।	ৰুদ্ৰ বাহাদুৰ ছেত্ৰী	-	১৯৯১-১৯৯২
১৬।	গণেশ বাহাদুৰ ছেত্ৰী	-	১৯৯২-১৯৯৩
১৭।	দীপক কুমাৰ ছেত্ৰী	-	১৯৯৩-১৯৯৪
১৮।	ৰমণী বুঢ়াগোহাঁই	-	১৯৯৪-১৯৯৫
১৯।	ৰাজীৱ শইকীয়া	-	১৯৯৫-১৯৯৬
২০।	প্ৰিতম কুমাৰ খাউন্দ	-	১৯৯৬-১৯৯৭
২১।	ভূপেন্দ্ৰ শৰ্মা	-	১৯৯৭-১৯৯৮
২২।	প্ৰফুল্ল সোনোৱাল	-	১৯৯৮-১৯৯৯
২৩।	নিলোৎপল শইকীয়া	-	১৯৯৯-২০০০
২৪।	ধৰণী লাহন	-	২০০০-২০০১
২৫।	হোমনাথ উপাধ্যায়	-	২০০১-২০০২
২৬।	ফণী শৰ্মা	-	২০০২-২০০৩
২৭।	ফণী শৰ্মা	-	২০০৩-২০০৪
২৮।	পঙ্কজ আগৰৱাল	-	২০০৫-২০০৬
২৯।	ৰঞ্জিত গুৰাগাই	-	২০০৬-২০০৭
৩০।	অমৰ ছেত্ৰী	-	২০০৭-২০০৮
৩১।	সঞ্জয় সবকাৰ	-	২০০৯-২০১০
৩২।	মিল্টন দেবনাথ	-	২০১০-২০১১
৩৩।	নমিতা গগৈ	-	২০১১-২০১২

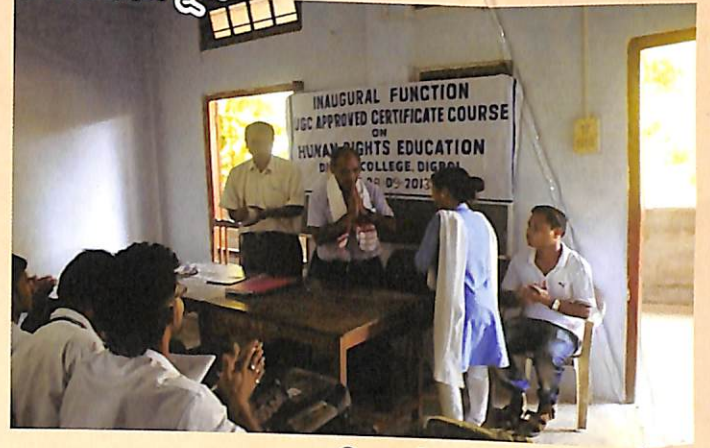
এই সংখ্যাৰ সম্পাদক : দীপাঞ্জল শৰ্মা

মহাবিদ্যালয়ৰ বিভিন্ন কাৰ্যসূচী

আন্তঃবিভাগীয় আলোচনাচক্র

মানৱ অধিকাৰ শিক্ষা

নৱাগত আদৰ্ভণি সভাৰ এক দৃশ্য

ডি.এল.এড. শিক্ষাৰ পাঠদান

বিনামূলীয়া স্বাস্থ্য শিবিৰ

বিশেষ বক্তৃতানুষ্ঠান

ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বিদায় সম্ভাষণ

মহাবিদ্যালয়ৰ সৰস্বতী পূজা

মহাবিদ্যালয়ৰ আন্তঃগাঠনি

মহাবিদ্যালয়ৰ তোৰণ

মহাবিদ্যালয়ৰ গ্ৰন্থাগাৰ

কলা ভৱন আৰু শিক্ষক জিৰণি কোঠা

প্ৰশাসনীয় ভৱন

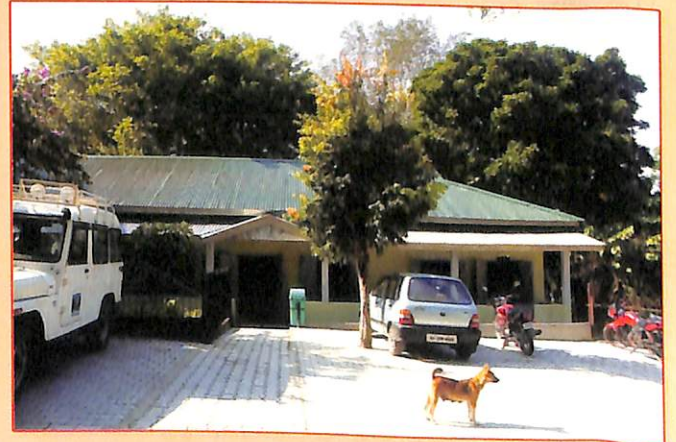
ছাত্ৰাবাস

ছাত্ৰী নিবাস

শুহীদ বেদী

মহাবিদ্যালয়ৰ কেন্দ্ৰ